

1888

REEXAMINAT

Donald K. Short
Robert J. Wieland

1888-1988

Istoria unui secol de confruntare dintre Dumnezeu și poporul Său

„Aceste lucruri li s-au întâmplat
ca să ne slujească drept pilde,
și au fost scrise
pentru învățătura noastră,
peste care au venit sfârșiturile veacurilor”
(1 Corinteni 10,11)

Modesta adunare a delegaților la sesiunea Conferinței Generale din 1888 de la Minneapolis a devenit punctul central al interesului Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din întreaga lume. Tot mai des se pun întrebări serioase despre 1888:

Ce s-a întâmplat în 1888?

Care au fost subiectele doctrinale dezbătute?

Care au fost persoanele implicate?

Care au fost rezultatele?

Lucrarea de față încearcă să răspundă acestor probleme vitale. Ea a fost scrisă la început ca un document privat adresat Conferinței Generale. Acum ea a fost revizuită și publicată ca răspuns la numeroasele cereri din lumea întreagă. Prin multe paragrafe, până acum nepublicate, Ellen G. White este lăsată să vorbească deschis despre subiectele de importanță vitală ale episodului 1888. Cea mai mare parte a acestor afirmații erau necunoscute pentru cei mai mulți dintre contemporanii ei. Afirmațiile vor fi surprinzătoare pentru mulți din generația noastră.

Donald K. Short și Robert J. Wieland sunt pastori cu un total de peste 100 de ani în serviciul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, dintre care 62 ca misionari în Africa. Această carte a fost produsă de grupul *The 1888 Message Study Committee*, alcătuit din pastori și membri care doresc să păstreze proaspătă acea „foarte prețioasă solie.”

THE 1888 MESSAGE STUDY COMMITTEE

8784 Valley View Drive, Berrien Springs, MI 49103

(publicată în limba română de Grupul de studiu Minneapolis 1888)

— nu se comercializează —

gsm1888.ro

CUPRINS

Prefață 1

Capitolul 1 – De ce să reexaminăm trecutul nostru adventist? 4

Capitolul 2 – Păcatul părăsirii dragostei dintâi 9

Capitolul 3 – Marea strigare va veni într-un mod surprinzător 13

Capitolul 4 – Acceptare sau respingere: În căutarea unei imagini mai clare 22

Capitolul 5 – Problema fundamentală: Cum să evaluăm solia 1888 41

Capitolul 6 – Ellen G.White respinsă în 1888 50

Capitolul 7 – O privire mai atentă asupra “mărturisirilor” 61

Capitolul 8 – O mișcare în criză: Sesiunea Conferinței Generale din 1893 70

Capitolul 9 – O falsă neprihănire prin credință: Semănând semințele apostaziei 77

Capitolul 10 – De ce au pierdut calea Jones și Waggoner? 88

Capitolul 11 – Crizele “alfa” și “omega” 99

Capitolul 12 – Apostazia panteistă 107

Capitolul 13 – Previziunile lui E.G.White despre închinarea la Baal 112

Capitolul 14 – Din 1950 până în 1971 124

Capitolul 15 – Din 1971 în 1987 și după 133

Anexa A – A predicat A.T.Jones erezia “holy flesh”? 145

Anexa C – O sursă a mitului acceptării 148

Anexa D – Care este viitorul Bisericii Adventiste? 151

Anexa E – O scurtă trecere în revistă a publicațiilor din 1987-1988 157

Prefață

Autorii au convingerea fermă că Dumnezeu a încredințat Bisericii Adventiste solia Sa de har îmbelșugat către lume. Această solie trebuie să ofere un medicament final pentru problema păcatului, să demonstreze neprihănire în oamenii care cred, și să justifice jertfa lui Hristos. În cer nu poate intra nimic „întinat, sau care trăiește în nelegiuire sau minciună.”

Autorii cred, de asemenea, că Mântuitorul are o dorință nemăsurată ca poporul Său să pregătească calea pentru revenirea Sa. Solia trimisă acestui popor în 1888 intenționa să completeze lucrarea harului în inimile omenești, astfel ca marea controversă să poată fi încheiată. Dar acum un secol s-a întâmplat ceva greșit. Planul Domnului a fost împiedicat și amânat. Ce s-a întâmplat? De ce această mare întârziere?

Luminile călăuzitoare de acum un secol au pălit foarte mult, iar în unele cazuri au fumegat și s-au stins. Poporul nostru nu a abandonat verbal încrederea în a doua venire a lui Hristos, dar speranțele apropiatei Sale întoarceri s-au șters. Mulți sunt încurcați și derutați. Societatea prezintă îndeamnă la distracții, modă și competiție materialistă.

Chiar în grupurile adventiste solide, cu o bogată moștenire istorică, divorțul a devenit aproape epidemic. În colegiile, universitățile și în multe dintre căminurile noastre, folosirea alcoolului în ocazii speciale a devenit o problemă serioasă. Cei mai mulți adventiști de ziua a șaptea din America de Nord nu mai au o înțelegere clară despre ziua ispășirii și obligațiile legate de ea cu privire la temperanță și alimentație. Este uimitor că într-o vreme de explozie a cunoștinței umane, noi ca popor avem o slabă înțelegere despre lucrarea lui Hristos ca Mare Preot în această zi a ispășirii finale, și o slabă simpatie cu scopurile Sale. Iar ceea ce nu înțelegem, nu putem comunica lumii.

Este bine cunoscut faptul că mulți dintre tinerii noștri nu au convingeri clare despre identitatea adventistă. O serie de articole în *Adventist Review* constată un nou fenomen: tinerii adventiști se alătură bisericilor care păzesc duminica (vezi capitolul 13).

Mișcări dizidente și instituții independente proliferază. Scandaluri financiare și erezii procură material pentru moara criticii. Se ridică tot mai serioase întrebări dacă nu cumva Biserica Adventistă urmează să devină și ea un segment al Babilonului.

Solia „foarte prețioasă” pe care Domnul a trimis-o acestui popor acum un secol conține „începutul” soluției la toate aceste probleme. A fost o solie de har foarte îmbelșugat. Confuzia crescândă de astăzi este rezultatul direct, recolta sigură a necredinței trecute și prezente față de solia 1888. Atunci când adevărul este refuzat, eroarea se strecoară repede să umple vidul. Dar nici o problemă nu este prea grea pentru a fi îndreptată prin pocăință.

Biserica noastră mondială are nevoie să afle fără întârziere întreaga relatare a confruntării de un secol dintre noi și Hristos. Ellen White a asemănat deseori eșecul nostru din 1888 cu lepădarea lui Isus de către evrei acum două milenii. Lucrarea de față va reexamina scrisorile, manuscrisele și toate lucrările ei publicate. Ea trebuie lăsată să vorbească deschis și fără piedici. Când adevărul va fi înțeles deplin, indiferent dacă autorii acestei cărți îl vor prezenta clar, sau va trebui să vină alții care vor reuși mai bine, pocăința și reforma vor avea loc, iar poporul va fi pregătit pentru venirea Domnului. Solia către Laodicea nu va eșua, ci va produce cu siguranță vindecare și refacere.

Încrederea servei Domnului este clar concentrată în câteva cuvinte scrise de fiul ei la scurt timp după moartea ei: „I-am spus doamnei Linda Scott cum privea mama experiența bisericii rămășiței, și credința ei că Domnul nu va permite ca biserica să apostazieze atât de mult încât să fie nevoie de apariția unei alte biserici” (Letter, 23 mai 1915). Afirmarea aceasta implică imaginea unei foarte serioase apostazii, dar Domnul nu va permite ca ea să fie totală. Ellen White a nutrit până la moarte convingerea că pocăința colectivă va veni în sfârșit.

Ce spunea solia 1888?

Lucrarea de față nu intenționează să reproducă solia în sine. Acest lucru a fost făcut în alte cărți scrise de autorii acestui volum.¹ Dar pentru cei care nu au acces la aceste publicații sau la izvoarele originale, prezentăm aici un rezumat al elementelor unice, esențiale ale acestei solii. Cititorii vor observa că aceste concepte sunt deosebite de ideile susținute în general (sau oficial) de poporul nostru:

1. Jertfa lui Hristos nu este doar provizională, ci efectivă pentru întreaga lume, astfel că singurul motiv pentru care va fi cineva pierdut este că el a ales să reziste harului mântuitor al lui Dumnezeu. În cazul celor mântuiți, Dumnezeu este Cel care a luat inițiativa; în cazul celor pierduți, ei sunt cei care au luat inițiativa. Mântuirea este prin credință; condamnarea este prin necredință.

2. De aceea, jertfa lui Hristos a îndreptățit juridic pe toți oamenii, și a salvat literal lumea de la distrugere prematură. Fiecare om datorează lui Hristos chiar viața fizică, fie că recunoaște sau nu. Fiecare bucată de pâine poartă amprenta crucii Lui. Când păcătosul aude și crede evanghelia curată, el este îndreptățit prin credință. Cei pierduți neagă deliberat îndreptățirea pe care a realizat-o Hristos pentru ei.

3. Îndreptățirea prin credință este deci mai mult decât o declarație juridică de achitare; ea schimbă inima. Păcătosul a primit acum ispășirea, împăcarea cu Dumnezeu. Deoarece este imposibil să fii împăcat cu Dumnezeu și să nu fii împăcat cu legea Sa, înseamnă că adevărata îndreptățire prin credință face pe credincios ascultător de toate poruncile lui Dumnezeu.

4. Această lucrare minunată este realizată sub noul legământ, în care Domnul scrie realmente legea Sa în inima celui credincios. Ascultarea este iubită, iar noua motivație trece dincolo de teama de a fi pierdut, sau speranța de a fi mântuit (oricare dintre aceste motivații intră în expresia lui Pavel "sub lege"). Vechiul și noul legământ nu sunt probleme de timp, ci de stare. Credința lui Abraam i-a permis să trăiască sub noul legământ, în timp ce milioane de creștini trăiesc astăzi sub vechiul legământ, deoarece motivația lor este egoistă. Vechiul legământ a fost făgăduința poporului de a fi credincios; sub noul legământ, mântuirea vine crezând făgăduințele lui Dumnezeu, nu făcându-l noi făgăduințe.

5. Dragostea lui Dumnezeu este activă, nu pasivă. Fiind Păstorul cel Bun, Hristos caută personal oile pierdute. Mântuirea noastră nu depinde de căutarea noastră, ci de credința că El ne caută pe noi. Cei care vor fi pierduți în final, au continuat să reziste și să disprețuiască atracția dragostei Sale. Aceasta este esența necredinței.

6. Este greu să fii pierdut și ușor să fii salvat, dacă crezi și înțelegi cât de bună este vestea cea bună. Păcatul este o permanentă opoziție în fața harului Său. Deoarece Hristos a plătit deja prețul pentru păcatul fiecărui om, singurul motiv pentru care cineva va fi pierdut în final este necredința continuă, refuzul de a aprecia răscumpărarea obținută de Hristos pe cruce și oferită prin slujba Sa de Mare Preot. Evanghelia adevărată descoperă această necredință și duce la o pocăință eficientă, care pregătește pe credincios pentru venirea lui Hristos. Mândria, lăudăroșenia și vanitatea ființelor omenești nu se potrivește cu adevărata credință în Hristos, ci sunt un semn sigur al necredinței, chiar în biserică.

7. În căutarea neamului pierdut, Hristos a făcut tot drumul până la noi, luând asupra Sa natura pervertită, păcătoasă, a omului după căderea în păcat. El a făcut așa pentru a putea fi ispitit în toate lucrurile ca și noi, și a dovedit neprihănire desăvârșită „într-o fire asemănătoare cu a păcatului.” Solia 1888 acceptă „asemănătoare” ca însemnând ceea ce spune, și nu „neasemănătoare.” Cuvântul *neprihănire* nu a fost aplicat nicidecum lui Adam în starea lui necăzută, și nici îngerilor sfinți. Acest cuvânt desemnează o sfințenie care a venit în contact cu păcatul în firea omenească păcătoasă și a biruit-o!

Astfel, solia neprihănirii lui Hristos, pe care Ellen G. White a susținut-o așa entuziast în perioada 1888 era bazată pe această viziune unică a naturii lui Hristos. Dacă El ar fi luat natura fără păcat a lui Adam înainte de cădere, termenul „neprihănirea lui Hristos” ar fi fost o abstracție fără conținut. Solii din 1888 înțelegeau că afirmația cum că Hristos a luat asupra Sa natura lui Adam înainte de cădere, este o moștenire a romanismului catolic, stindardul tainei fărădelegii, care Îl așează pe Isus *departe* și nu *aproape*.

8. Astfel, Mântuitorul nostru a „condamnat păcatul în firea pământească” a omenirii căzute. El a scos păcatul în afara legii; păcatul a devenit inutil în lumina slujbei Sale. Este imposibil să ai credință autentică în Hristos și să continui în păcat. Nu putem scuza permanent păcatul spunând că „suntem doar oameni,” sau că „diavolul m-a împins să fac așa.” În lumina crucii, diavolul nu poate forța pe nimeni să păcătuiască. Să fii uman înseamnă să fii ca Hristos în caracter, căci El a fost și este total uman și total divin.

9. De aici urmează că singurul element de care are nevoie poporul lui Dumnezeu spre a fi gata pentru revenirea lui Hristos, este credința autentică a Noului Testament. Dar acesta este exact lucrul care lipsește bisericii. Ea își imaginează că doctrinal și experimental este „bogată,” deși păcatul ei primordial și experimental este o patetică necredință. Neprihănirea este prin credință; este imposibil să ai credință și să nu demonstrezi neprihănire în viață, deoarece adevărata credință lucrează prin dragoste. Eșecul moral și spiritual este rodul perpetuării păcatului necredinței vechiului Israel, prin confuzia creată de o falsă neprihănire prin credință.

10. Neprihănirea prin credință de după 1844 este „cu adevărat solia îngrului al treilea.” Este mai mult decât au înțeles reformatorii, mai mult decât cred astăzi bisericile protestante. Este solia harului îmbelșugat bazată pe adevărul adventist unic al curățirii sanctuarului ceresc, o lucrare analogă curățirii depline a inimilor poporului lui Dumnezeu de pe pământ.

Mai sunt și alte aspecte ale soliei 1888, ca reforma sanitară și metodele educaționale, dar scopul nostru principal este inima ei, așa cum a înțeles Ellen G. White, neprihănirea prin credință.

Semnificația soliei astăzi

Solia și istoria 1888 procură cheia pentru împăcare cu Domnul Isus Hristos. Marea ispășire finală va deveni realitate. „Se va deschide casei lui David (conducerii bisericii) și locuitorilor Ierusalimului (biserica organizată) un izvor pentru păcat și necurăție” (Zaharia 13,1). Unii, poate mulți, vor disprețui și lepăda izvorul de care vorbește Zaharia, dar noi credem că poporul lui Dumnezeu este cinstit. Când vor afla adevărul deplin, vor răspunde. „Poporul Tău va răspunde în ziua puterii Tale,” zice psalmistul. Geniul latent al adventismului va percepe și va primi adevărul care acum abia se zărește. În ciuda opoziției din cadrul structurii bisericii, conștiința adventistă va recunoaște mărturia lui Ellen G. White despre 1888 ca fiind o manifestare autentică a darului profeției, „mărturia lui Isus.” La impactul cu inimile cinstite, adevărul este invincibil!

Lumea și universul așteaptă pe acel înger care se pogoară din cer „având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.” Dacă a fost planul Domnului ca solia 1888 să fie „începutul” lucrării acestui înger și „începutul” ploii târzii, ar putea fi altceva mai important decât să înțelegem adevărul despre ea?

Fie ca această carte să fie citită cu rugăciune pentru discernământ și cu un spirit de credință și pocăință.

Autorii

3 iunie 1987

1. *The 1888 Message – An Introduction*, Review and Herald 1980; *Gold Tried in the Fire*, Pacific Press 1983; *The Good News is Better Than You Think*, Pacific Press 1985; *A Summary and Content of the 1888 Message*, The 1888 Message Study Committee 1977.

De ce să reexaminăm trecutul nostru adventist?

Mișcarea adventă nu a făcut, până în prezent, un progres pe măsura destinului ei profetic. A existat un progres, dar nu acela despre care Scriptura spune că trebuie să aibă loc. Cei trei îngeri din Apocalips 14 nu au pus încă lumea în mișcare. Milioane de oameni știu prea puțin, sau nimic, despre această solie de viață și de moarte.

Nu putem tăgădui că îngerul din Apocalips 18 nu a luminat încă pământul cu slava lui. Programul lui Dumnezeu de îndurare pentru această planetă a fost cumva zădărnicit. Lunga întârziere sporește nedumerirea în biserică și ia proporții îngrijorătoare.

A spune că am dat greș în a ne face datoria nu înseamnă altceva decât a prezenta problema în termeni diferiți: De ce nu ne-am făcut datoria și când o vom face? Și a spune că Dumnezeu se va ridica curând și va face ceva, nu înseamnă decât a afirma același lucru altfel: De ce nu a făcut El deja ceea ce oricum va face?

Nu îndrăznim să-L acuzăm pe Dumnezeu de neglijență în împlinirea cuvântului Său. Știm că El iubește lumea atât de mult încât a dat pe Fiul Său pentru răscumpărarea ei și a fost gata să aducă planul de mântuire la triumful final cu mult timp în urmă. Crucea demonstrează devotamentul Său deplin față de problema omenirii. O astfel de dragoste elimină orice posibilitate de indiferență divină. Și totuși, milioane de oameni nu știu aproape nimic despre solia Sa de har. Vor afla ei vreodată? Vor avea ei vreodată ocazia să aprecieze prețul răscumpărării plătit de El și neîntrerupta Sa slujire ca Mare Preot? Întrebările cer răspunsuri: Care este motivul pentru întârziere și cum poate fi rezolvată criza?

Timp de aproape un secol noi am așteptat răspunsuri de la fiecare campanie evanghelistică, program, plan, strategie și rezoluție. Dacă o putere supranaturală ar declanșa propagarea soliei în mod universal și fenomenal așa încât populația lumii să poată în sfârșit să o înțeleagă, atunci mișcarea (adventă) ar fi justificată și triumful ei mult așteptat ar fi realizat. Atunci nu va mai fi nevoie să ne reexaminăm istoria.

Dar Dumnezeu nu poate justifica un popor încropit. Așa ceva ar anula insistența Sa, de un veac, asupra acceptării principiilor corecte, comunicate prin serva Sa inspirată. Un astfel de compromis ar echivala cu acceptarea înfrângerii, a eșuării reale a planului de mântuire, deoarece succesul lui depinde de ora finală.

Motivul este evident

Speranța poporului lui Dumnezeu din toate timpurile a fost prima înviere. Din motive biblice, adventiștii de ziua a șaptea nu pot fi de acord cu frații lor din alte comunități religioase, care cred că cei mântuiți trec din moarte direct în răsplata veșnică. Scriptura indică faptul că ei „dorm în Hristos” până când vor ieși din morminte la întâia înviere. Dar această nădejde este zadarnică dacă Hristos nu vine a doua oară, deoarece numai prezența Sa poate face posibilă învierea. „Acest Isus” trebuie să se întoarcă literal și personal. Nici un spirit eteric nu poate scula pe cei morți.

Dar această credință adventistă ridică imediat o problemă serioasă, care pune sub semnul întrebării teoriile populare despre neprihănirea prin credință. Dacă sufletul este nemuritor prin natura lui, iar cei mântuiți merg în cer imediat ce are loc moartea, atunci nu poate fi necesară nici o pregătire specială a caracterului pentru cea de-a doua venire. Nu mai există nici o lucrare pe care să o poată îndeplini evanghelia cea veșnică, afară de ceea ce a îndeplinit ea timp de mii de ani pentru cei ce au murit. Astfel, conceptele populare despre neprihănirea prin credință nu lasă loc nici unei pregătiri pentru a doua venire.

Acesta este motivul pentru care cei mai mulți protestanți concep neprihănirea prin credință ca limitată la o îndreptățire juridică. Din punctul lor de vedere, desăvârșita ascultare de legea cea sfântă a lui Dumnezeu nu este nici necesară și nici posibilă. O pregătire specială pentru a doua venire a lui Hristos este pur și simplu exclusă din discuție.

Dar adevărul Bibliei despre natura omului cere ca o comunitate de credincioși adevărați să fie gata pentru a doua venire a lui Hristos, ca să poată avea loc o înviere a morților. El este Agricultorul care nu poate veni să strângă recolta până când aceasta nu este coaptă (Marcu 4, 26-29). Dar imaginați-vă că poporul lui Dumnezeu nu va fi gata niciodată, fie că nu vor, fie că nu pot.

Hristos a spus despre Sine: „Eu am biruit” (Apocalips 3, 21) și El spune că „îngerul Bisericii Laodiceea” trebuie să biruiască „tot așa” cum a biruit și El. Deci este necesară o pregătire specială. Dar dacă această pregătire specială nu are loc niciodată, va trebui El să accepte în cele din urmă că poporul Său nu vrea sau nu poate să biruiască, că standardul Său pentru ei a fost prea înalt, și că El nu a așteptat niciodată ca ei să atingă acest standard? L-am înțeles noi greșit pentru mai bine de un secol, crezând că ne cere ascultare de legea Sa, deși ascultarea este imposibilă? S-ar putea să nu fie necesară nici o pregătire specială din partea poporului Său?

Acestea sunt întrebări serioase. Un segment destul de mare din biserică și din corpul pastoral înclină spre conceptele populare conform cărora păcatul nu poate fi biruit. Aceste idei au fost adaptate adventismului din calvinism, care crede că atâta timp cât cineva are o natură păcătoasă, păcătuirea este inevitabilă și deci scuizabilă. (Această vedere neagă semnificația conceptului unic adventist despre antitipica zi a ispășirii.)

A coborî așteptările lui Dumnezeu spre a scuza un popor nepăsător și încropit, ar insulta dreptatea divină. Aceasta ar însemna întemeierea pe noul pământ a vechiului Ierusalim, mereu apostaziat, nepocăit și neascultător, în locul noului Ierusalim – triumfător, spiritual și pocăit pe deplin. Acest lucru ar dezamăgi speranțele lui Abraam, care „aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.” Această „cetate” va fi o comunitate, biruitoare în final, a descendenților lui spirituali, și nu doar câțiva indivizi risipiți și necoordonăți (Evrei 11, 10). Credința lui Avraam se va dovedi că nu a fost în zadar! Trebuie să existe un popor care să ajungă la acea maturitate a experienței și credinței creștine, căreia Avraam i-a fost strămoș spiritual. Acesta este punctul culminant către care se îndreaptă istoria.

Abraam nu este singurul care a exercitat o astfel de credință. Citim că Însuși Hristos a exercitat o astfel de credință în poporul Său, în ciuda faptului că în trecut ei „nu au crezut.” El și-a dat sângele pentru ființele omenești și pentru răscumpărarea deplină a neamului omenesc. Aceasta este o investiție prea costisitoare dacă beneficiile se dovedesc nesatisfăcătoare. În cele din urmă „credința lui Dumnezeu” nu trebuie să se dovedească „fără efect” (Romani 3,3). Altfel, evanghelia veșnică va fi pusă sub semnul întrebării, iar El va fi veșnic stânjenit pentru că a exercitat o credință naivă în omenire.

Eșec – un final de neimaginat al planului lui Dumnezeu

Chiar dacă Hristos a murit pentru noi și a plătit prețul tuturor păcatelor ca Înlocuitorul nostru divin, trebuie să existe un răspuns de credință din partea noastră. Domnul nu poate să revină fără un popor cu adevărat gata pentru a doua Sa venire și fără ca acest popor să-și înțeleagă misiunea mondială. El nu poate „arunca” secera până când „secerișul pământului este copt” (Apocalips 14, 15-16). Adventismul este profund ancorat în acest adevăr. Nu este posibil să renunțăm la el și totuși să rămânem adventiști.

Înainte ca Domnul să poată reabilita biserica rămășiței, generația prezentă trebuie cumva să corecteze în principiu fiecare eșec al poporului lui Dumnezeu din trecut, spre a putea urma lumina. Acest lucru trebuie realizat prin credința lor ajunsă la maturitate, și nu printr-un alt program de fapte. Ca Judecător, Dumnezeu nu poate socoti nevinovat pe cel nepocăit, fie că este vorba de indivizi sau de o mișcare.

Constatările studiului prezent sugerează că au existat neînțelegeri oficiale grave, vitale istoriei adventiste de ziua a șaptea. Există dovezi că adevărul privind ploaia târzie a Duhului Sfânt și marea strigare din Apocalips 18 a fost denaturat și chiar ascuns. Acest lucru a dus la consecințe tragice în întreaga lume. Înțelegerea greșită a trecutului nostru ne deformează înțelegerea prezentului și ne slăbește încrederea în misiunea noastră unică. Acest lucru ne duce în fața dezastrului. Este imposibil pentru orice popor să înțeleagă corect evenimentele prezente, dacă și-a denaturat realitățile trecutului.

Adevărul nu pierde nimic dintr-o reexaminare atentă. Fie că este o doctrină teologică sau o teză asupra istoriei vitale a bisericii, Ellen White arată că ea trebuie complet elucidată:

„Nici o doctrină adevărată nu va pierde nimic printr-o investigare serioasă. Trăim timpuri primejdioase și nu trebuie să acceptăm orice se pretinde a fi adevăr fără o examinare atentă, dar nici nu ne putem permite să respingem ceva care poartă roadele Duhului Sfânt; trebuie să ne lăsăm învățați, să fim blânzi și smeriți cu inima... Domnul a hotărât ca părerile noastre să fie puse la încercare” (RH 20 decembrie 1892).

Dacă noi înșine nu ne punem „la încercare” opiniile privind doctrinele și interpretările istorice, minți ascuțite dintre oponenți vor face acest lucru în locul nostru:

„Dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, va veni timpul când vom fi duși înaintea consiliilor și înaintea multor oameni, pentru numele Său, și fiecare va trebui să dea socoteală pentru motivele credinței sale. Va fi exprimată cea mai aspră critică asupra fiecărei poziții care a fost luată pentru adevăr” (RH 18 decembrie 1888).

Când au fost scrise cuvintele de mai sus, o parte importantă a istoriei denominaționale era în formare. Astăzi, anumite interpretări ale acestei istorii aproape că au ajuns să aibă printre noi forma și autoritatea de doctrină. De aici și nevoia de investigare deplină, pentru ca adevărata istorie să poată fi deosebită de „tradiția bătrânilor.” Pentru motive ce vor fi prezentate mai târziu, noi am acoperit episodul 1888 din istoria noastră în ceața tradiției. Faptele trebuiesc separate de fantezie.

Pocăința și ziua ispășirii

Curățirea Sanctuarului nu poate fi nicidecum încheiată până ce incidentul istoriei noastre din 1888 nu va fi pe deplin înțeles, iar problemele spirituale ce decurg de aici nu vor fi rezolvate. Această parte specifică a istoriei noastre este de o însemnătate deosebită. Ideea se găsește într-o scrisoare pe care Ellen White a scris-o președintelui Conferinței Generale, O. A. Olsen, la patru ani după sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis:

„Păcatul comis la Minneapolis rămâne înregistrat în cărțile din ceruri, în dreptul numelor celor care s-au opus luminii, și va rămâne acolo până când se va face o mărturisire deplină, iar cei vinovați se vor umili deplin în fața lui Dumnezeu” (Letter 019, 1892).

Scrierile ei ulterioare au arătat că „mărturisirea deplină” nu a avut loc niciodată, iar experiența „umilinței depline în fața lui Dumnezeu” i-a ocolit pe cei mai mulți dintre ei. Toți acești frați au murit, dar acest lucru nu înseamnă că acele cărți cerești au fost curățite automat. În ele sunt înregistrate și păcatele colective și cele individuale. Adevărul fundamental care a făcut din adventiștii de ziua a șaptea un popor unic este acela că rapoartele din cărțile cerești nu sunt curățite în momentul morții. Curățirea trebuie să aibă loc la judecata de cercetare, ziua ispășirii finală și colectivă.

Prezenta controversă nu se ocupă de mântuirea sufletelor acelor scumpi frați care s-au opus soliei acum un secol. Ei se odihnesc în Domnul, prizonieri în mormintele lor. Problema actuală este încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ, dezvoltarea unei atât de mult amânate împreună simțiri cu Domnul, ca să putem cu adevărat să-l „dăm slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui.” Generația prezentă trebuie să recupereze neprețuita binecuvântare pe care frații noștri de acum un secol „au ținut-o departe de lume” și „de poporul nostru într-o mare măsură” (1 SM 234, 235). Noi suntem „un trup” în Hristos, o „cetate” sau o comunitate spirituală legată colectiv de acei frați din trecut. Fără o pocăință specifică, inteligentă, păcatul lor este păcatul nostru.

„Trupul” este încropit, afectat de o maladie spirituală cu originea în 1888. O nouă generație trebuie să interpreteze corect ceea ce s-a întâmplat în generațiile trecute datorită profundelor implicații pentru starea noastră spirituală prezentă. Solia lui Hristos pentru biserica Sa din ultimele zile cere o reexaminare a istoriei noastre care stă la baza conceptului „m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic” (Apocalips 3, 14.21).

Dacă nu reușim să facem acest lucru, vina generațiilor trecute rămâne asupra noastră. Testul lor este testul nostru. Ca și Calvarul, 1888 este mai mult decât un simplu eveniment istoric. Providența lui Dumnezeu nu va permite să fie acoperit de praf în magazia adventistă, uitat de încă o generație. Acest adevăr este produsul principiilor care se aplică în fiecare generație până la biruința finală a adevărului.

Într-un sens special, astăzi ne aflăm fiecare la Calvar; tot așa, suntem delegați la sesiunea din 1888. Vom fi chemați să facem ceea ce generațiile trecute nu au reușit. O profeție inspirată ne spune cum trebuie reexaminat 1888:

„Ar trebui să fim ultimii oameni din lume ca să ne permitem, oricât de puțin, spiritul de persecuție împotriva celor care duc solia lui Dumnezeu către lume. Aceasta este cea mai teribilă și necreștinească trăsătură de caracter care s-a manifestat printre noi după Minneapolis. Acest lucru va fi văzut cândva în toată grozăvia lui, cu toată povara de nenorociri ce a rezultat din el” (GCB 1893, p. 184).

Un fost președinte al Conferinței Generale a recunoscut și el că 1888 va rămâne un test printre noi, până când vom obține biruința deplină:

„Unii se pot simți afectați de referirile la Minneapolis [la întâlnirile din 1893]. Știu că unii s-au simțit răniți și umiliți de orice aluzie referitoare la acea întâlnire și la situația creată acolo. Dar vă rog să rețineți că motivul pentru care cineva s-ar simți așa este un spirit de încăpățănare din partea sa. Dar toată dificultatea este înlăturată din momentul în care ne predăm deplin și ne umilim inimile înaintea lui Dumnezeu. Chiar faptul că cineva se simte jignit arată imediat sămânța revoltei din inima lui...”

Dacă eșuăm odată, Domnul ne va trece din nou pe același drum; dacă vom cădea și a doua oară, El ne va trece iarăși pe același drum; și dacă vom cădea și a treia oară, Domnul ne va trece din nou pe același drum... În loc să ne simțim iritați că Domnul ne trece mereu pe același drum, mai bine să-l mulțumim și să-l laudăm neîncetat, căci El face aceasta din milă și îndurare pentru noi. Orice altceva ar fi spre ruina și distrugerea noastră” (O.A. Olsen, ibid., p. 188).

S-ar putea să existe și astăzi unii care să se simtă „jigniți și iritați” că se încearcă o reexaminare a istoriei noastre. De ce să dăm atâta atenție unui trecut tragic? De ce să nu-l uităm și să mergem „înainte” spre țelul nostru?

După spusele acestui președinte al Conferinței Generale din 1893, resentimentele și iritarea față de 1888 indică o atitudine a inimii în război cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Poate că Domnul l-a inspirat să spună ceea ce a spus. Ellen G. White ne amintește și ea că există un pericol teribil în uitarea trecutului (LS 196). A.T. Jones a făcut și el o prezicere la aceeași sesiune din 1893, care pare să țină seama de aceeași problemă:

„Vor veni lucruri care vor fi mai surprinzătoare decât cele care au fost la Minneapolis — mai surprinzătoare decât orice am văzut până acum. Și, fraților, ni se va cere să primim și să predicăm acel adevăr. Dar dacă nu vom avea fiecare fibră a acelui spirit smulsă din inima noastră, noi vom trata acea solie și pe solul prin care va fi trimisă la fel cum a declarat Dumnezeu că am tratat cealaltă solie” (GCB 1893, p. 185).

Discernământ în loc de fapte

Abordarea adevărului total nu înseamnă a critica. Adevărul despre trecut nu face decât să lumineze prezentul misterios; el oferă speranță pentru viitorul necunoscut. Adevărul deplin este totdeauna o veste bună. Când îl vom recunoaște, eforturile noastre de a aduce ploaia târzie și de a produce secerișul final vor avea succes. Calea grea a pocăinței se va dovedi cel mai scurt drum spre casă. Experiența credinței

presupune o integrală recunoaștere a adevărului. Dar, până nu vom fi dispuși să recunoaștem adevărul, toată lista planurilor noastre va eșua, deoarece sunt categoric lipsite de acea credință mântuitoare.

Sub călăuzirea lui Dumnezeu, istoria trebuie să ne aducă la o confruntare cu realitatea:

(1) Dragostea lui Dumnezeu cere ca solia evangheliei veșnice, proclamată cu putere, să ajungă la întreaga lume. Dar El a declarat că nu poate revărsa binecuvântările Sale peste confuzia din mijlocul nostru.

(2) Falsul „Hristos” al lumii moderne este incapabil să țină biserica rămășiței permanent în ghearele lui. El nu poate revărsa asupra ei ca întreg o putere supranaturală, așa cum va face cu alte corpuri religioase, din cauza prezenței în interiorul ei a mii de persoane care vor insista pentru o integrală acceptare a adevărului. Ei sunt adventiști de ziua a șaptea conștiincioși, din cauza convingerilor lor profunde, bazate pe Scriptură. Ei nu vor pleca genunchiul în fața lui Baal. Și ei nu-l vor lăsa pe Baal să-i aducă la tăcere, deoarece ei știu că sunt trupul lui Hristos. Ei vor rămâne fermi, ca și Acela din templu, când a întrebat cu tărie: „Cum îndrăzniți să transformați Casa Tatălui Meu într-o peșteră de tâlhari?” (Ioan 2,16).

(3) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu se va prăbuși în criza finală deoarece în cei curați cu inima există o putere specială, iar ei sunt o parte numeroasă a acestei frățietăți. Această putere anulează încercarea finală a lui Baal de a subjuga Israelul lui Dumnezeu. Nici chiar Baal nu poate să-și reverse binecuvântările false asupra unui popor divizat, oscilând între două opinii. Factorul decisiv care asigură biruința adevărului este curățirea sanctuarului ceresc, lucrarea de Mare Preot a Mântuitorului lumii, care n-a avut loc niciodată în istorie înainte de 1844.

Pentru cei care pretind a nutri „fericita nădejde,” următorul pas va fi de a se hotărî să urmeze, în sensul totalei devoțiuni, un Domn sau altul. Implicațiile unei asemenea decizii sunt cutremurătoare.

Păcatul părăsirii dragostei dintâi

Nimeni nu poate pune la îndoială autenticitatea experienței personale a celor care au luat parte la mișcarea din 1844. Isus era scump credincioșilor care așteptau a doua Sa venire, iar inimile lor erau unite în închinare profundă și sinceră. Ei au recunoscut fără îndoială prezența Duhului Sfânt în acea mișcare.

Această convingere, care trecea dincolo de dependența de corectitudine teologică, a sprijinit încrederea „turmei mici” în marea dezamăgire. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost concepută într-o experiență de dragoste autentică și s-a născut din chinul sufletului celor care au riscat totul bazați pe recunoașterea lucrării autentice a Duhului Sfânt. Așa s-a născut ea, concepută în credință autentică și nu în legalism.

În primii ani ea îl iubea pe Domnul cu toată inima și aprecia prezența Duhului Sfânt. Dificultățile ulterioare au apărut dintr-o tragică părăsire a dragostei dintâi, care a adus incapacitatea de a recunoaște adevăratul Duh Sfânt.

Chiar din 1850, această plăcută închinare a început să fie înlocuită treptat în inimile multora de o stare de „stupiditate și adormire,” „ațipire,” după cum spune tânăra servă a Domnului. O vicleană dragoste de sine a început să înlocuiască dragostea de Mântuitorul, lucru ce a produs încropeala. Mândria și satisfacția de a poseda un sistem al adevărului a gonit în mare parte simpla credință în Isus, care dusesese la acceptarea adevărului la început.

Astfel, curând după marea dezamăgire din 1844 și după adunarea „turmei mici” care păzea credința, a început să se dezvolte o deficiență în înțelegerea importanței soliei celor trei îngeri. Deficiența nu era teologică, ci spirituală. Biserica era ca un adolescent care se dezvoltă fizic, dar care intelectual rămâne un copil.

„Adevărul” făcea un progres fenomenal, și se dovedea invincibil în dezbateri dar, spunea Ellen G. White în 1855, „servii Domnului s-au încrezut prea mult în puterea argumentelor” (1T 113). Acest lucru îi împiedica să reziste ispitei inconstienței și subtile a mândriei spirituale; nu au înțeles și acceptat ei adevărul, nu au sacrificat ei pentru el? Li se părea că există merit într-un asemenea sacrificiu. Pastori și evangheliști ridicau cortul într-o nouă localitate, stârneau pastorii și bisericile populare, câștigau dezbaterile și disputele, le „furau” pe cei mai buni membri, îi botezau, ridicau o nouă biserică și se îndreptau spre alte biruințe aproape pretutindeni. Se bucurau de euforia succesului.

Împotrivirea îi lăsa să nutrească speranța unei justificări personale și colective la a doua venire, mai mult decât dragostea anticipării întâlnirii cu Cel Iubit. Credința a devenit pentru ei mai mult un act de devoțiune față de adevărul doctrinal și ascultarea de el, motivat de grija egoistă pentru răsplată mai mult decât de o apreciere din inimă a harului lui Hristos. În loc să umblăm cu umilință în deplină dependență de Domnul, „noi” am început să umblăm mândri de evidența indiscutabilă a „adevărului” nostru.

Rezultatul a fost inevitabil o formă de legalism. Aceeași experiență a fost repetată adesea în viața personală a noilor convertiți adventiști. Înțeleasă corect, istoria mișcării advente este povestea propriilor noastre inimi. Fiecare dintre noi este un microcosmos în întreg, după cum fiecare picătură de apă întruchipează esența ploii. În tot ceea ce spunem despre experiența anilor trecuți, ne amintim că nu suntem mai buni decât înaintașii noștri. După cum spunea Pavel credincioșilor din Roma, „noi” facem aceleași lucruri (Romani 2,1). Eșecurile istoriei noastre denominaționale pot fi rezolvate într-un sens pozitiv și încurajator doar printr-un discenământ care să recunoască vina colectivă.

Cum a încolțit încropeala noastră

Ellen G. White a recunoscut de timpuriu că problema noastră a fost părăsirea dragostei dintâi, o pierdere a intimității cu Hristos prin lipsa de apreciere a dragostei Sale jertfitoare. Evident, ea nu și-a pierdut niciodată această dragoste dintâi, pentru că ea a fost mereu profundă și promptă în a recunoaște manifestările adevăratului Duh Sfânt. Dar "noi" nu am fost prea receptivi.

Cântam bucuroși împreună cu W.H.Hyde „Am auzit din străluciri, din țara sfântă, am auzit, și inimile noastre sunt bucuroase,” dar exista o tensiune constantă în a recunoaște sau aprecia darul profeției și resentimentul nostru uman înnăscut împotriva muștrării sau corijării. În timp ce Spiritul lui Dumnezeu ce însoțea lucrarea lui Ellen G. White a constrâns adesea pe conducătorii bisericii să recunoască autoritatea divină a mesajului ei, aceștia erau rareori uniți într-o adevărată simpatie a inimii față de adâncă ei motivație spirituală. Un asemenea resentiment lăuntric nu este surprinzător pentru noi, oamenii. A fost evident de-a lungul întregii istorii a vechiului Israel.

Negijarea aproape continuă de a da atenție apelurilor serioase ale servei Domnului de a ne întoarce cu umilință la dragostea dintâi a dus la cele mai întunecoase ceasuri ale istoriei noastre. O crescândă dar inconștientă dragoste de sine a pastorilor și credincioșilor a gonit din inimă credința adevărată și, ca o consecință, capacitatea de a discerne lucrarea Duhului Sfânt s-a șters. Urmarea a fost o desfășurare atât de îngrozitoare, încât părea de neimaginat pentru pionierii noștri (și tot așa și pentru noi astăzi). Urma să vină timpul când, în 1888, a treia Persoană a Dumnezeirii să fie realmente insultată de delegații la o sesiune oficială a Conferinței Generale (Ms. 24, 1892; *Special Testimonies*, Series A, Nr. 7, p. 54; Vezi capitolul șase). Cum pot adventiștii de ziua a șaptea să facă un astfel de lucru?

Dacă n-ar fi existat lucrarea permanentă a lui Ellen G. White, este îndoielnic că mișcarea ar fi putut supraviețui altfel decât ca un cult legalist, așa cum sunt Martorii lui Iehova sau Biserica Universală a lui Dumnezeu. Acest fapt, de obicei recunoscut ca adevărat, este un comentariu izbitor despre necredința noastră adânc înrădăcinată. Noi am repetat într-o istorie de câteva zeci de ani ceea ce vechiului Israel i-a luat secole. Nici un adventist de ziua a șaptea nu va tăgădui că biserica este „Ierusalimul.” Dar ea este încă vechiul, și nu noul Ierusalim.

Noi am reușit să vedem întreita solie îngerească ca fiind „evanghelia cea veșnică.” Doctrinile erau adevărate. Dar pastorii și membrii au fost orbiți față de adecvata înțelegere asupra soliei îngerului al treilea *în adevăr*, așa cum orbirea evreilor i-a împiedicat să discearnă adevărata solie a Vechiului Testament. Acel adevăr pe care evreii nu l-au putut vedea era locul crucii în serviciile lor din sanctuar și în lucrarea îndelung așteptatului lor Mesia. Tot așa locul crucii în întreita solie îngerească a ocolit și frățietatea noastră de la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Chiar din 1867, Ellen White a vorbit despre principiul crucii (mai degrabă decât despre reforma în îmbrăcăminte) ca fiind motivul fundamental ce inspiră întregul nostru angajament ca adventiști de ziua a șaptea precum și stilul de viață:

„Noi am fost atât de uniți cu lumea încât am pierdut viziunea crucii și nu mai suferim pentru Hristos... Noi ne deosebim de lume chiar prin această acceptare a crucii” (1T 525).

„Se face prea multă zarvă și mișcare despre religia noastră, în timp ce Calvarul și crucea sunt uitate” (5T 133).

Creștere contra progres

Ceea ce a făcut ca starea noastră spirituală să fie chiar mai dificilă de înțeles a fost faptul că biserica s-a bucurat de o rapidă creștere numerică, financiară și în prestigiu. Aceasta s-a reflectat într-o sporire continuă a puterii instituționale, financiare și organizatorice. Mișcarea tânără și fără experiență, începând cu mai puțin decât nimic, în fața disprețului lumii după 1844, a luat forma unei denominațiuni puternic

constituite și respectată. Noi am avut ceea ce a fost universal recunoscut ca fiind organizația medicală cea mai bună din lume și una dintre cele mai moderne tipografii din occident.

Desigur, nu era nimic rău într-un asemenea progres material. Cele mai multe din înaintările făcute au fost la insistența agentului darului profetic. A fost drept și corect ca instituții să fie întemeiate, ca lucrarea să fie răspândită în noi regiuni și biserici să fie înălțate pretutindeni. Dar și pastorii și laicii au confundat această creștere cu scopul final al mișcării advente – o pregătire spirituală pentru revenirea lui Hristos. A rezultat confuzie, iar stima și mulțumirea de sine au început să iasă la suprafață în rapoartele săptămânale despre „înaintarea cauzei” așa cum au fost publicate în *Review*.

Spiritul evident în aceste rapoarte despre „progres” contrastează cu soliile fierbinți pe care Ellen White le-a trimis în acel timp. Mulți frați exprimau un optimism înflăcărat despre rezultatele lucrării lor. Cu adevărat Dumnezeu era la conducere și mișcarea era a Lui. Dar raportul inspirației și al istoriei arată că cel mai remarcabil aspect al lucrării n-a fost progresul ei material, ci lipsa ei de maturitate spirituală.

Scopul primar al mișcării advente a fost întotdeauna de a dezvolta un caracter asemenea lui Hristos într-o rămășiță care să justifice sacrificiul Său. Nici o altă comunitate de sfinți în toată istoria n-a cunoscut o așa maturitate a experienței creștine, simbolizată în Scriptură prin Mireasa care „se pregătește” (Apoc. 19:7). Această ultimă rămășiță va deveni populația unui „Nou Ierusalim,” fiind biruitoare asupra apostaziei tuturor generațiilor precedente. În caracterul lor se vor vedea rezultatele practice ale curățirii sanctuarului ceresc. Planul de mântuire va atinge punctul culminant, iar îndoielile și obiecțiile lui Satana și ale oștirilor lui vor fi pentru totdeauna rezolvate. Universul necăzut va fi liniștit privind marea demonstrație a succesului complet al planului de mântuire în ultima lui fază. Se va dovedi că Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire” (Romani 1:16).

Strâns legată de realizarea acestui obiectiv primar este realizarea unuia secundar: încheierea programului de evanghelizare al misiunii mondiale. Realizarea țintei secundare este reprezentată în Scriptură ca fiind automat asigurată odată ce ținta primară este realizată (Marcu 4:26-29; Apoc. 14:15; Ioan 13:35).

Dacă „noi” n-am fi orbiți de dregoste de sine, o reală înțelegere asupra adevărului soliei îngerului al treilea ar fi asigurat cu mult timp înainte un progres autentic favorabil realizării țintei primare, a asemănării cu Hristos în caracter. În locul acesteia, a existat un progres imaginar în împlinirea țintei secundare.

Dar o problemă serioasă devine imediat evidentă. Alte denominațiuni realizează același tip de „progres” numeric și instituțional, chiar mult mai important, ceea ce sugerează că o astfel de creștere nu înseamnă câtuși de puțin că adevăratele binecuvântări ale Cerului sunt revărsate peste lucrarea noastră. Acționând așa, am pierdut din plin viziunea asupra țintei primare în cursul împlinirii iluzorii a țintei secundare. Rapoartele oficiale ajung la concluzii greșite, bazate pe progres financiar sau statistic. Iată un exemplu, model de iceberg de mândrie și mulțumire de sine:

„Succesul financiar al acestei vaste întreprinderi denominaționale nu poate fi mai mare decât credința și zelul care animează poporul ales al lui Dumnezeu. Aceste resurse combinate, sub strategia comandantului oștirilor Domnului, vor duce curând în întreaga lume triumful marei mișcări advente” (Raportul Financiar nr. 37, Conferința Generală, 31 decembrie, 1948, p. 9).

Cu alte cuvinte, credința și zelul spiritual al poporului ales al lui Dumnezeu sunt măsurate după rapoartele statistice! S-ar putea spune că acesta este un exemplu extravagant și demodat. Dar el ilustrează o idee preconcepută predominantă atunci și care este observată aproape pretutindeni astăzi. Limbajul inimilor noastre, pretinde că suntem „bogați și ne-am îmbogățit.” Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre afirmă totuși contrariul.

Aceasta era situația spirituală a bisericii în decada care a precedat Sesiunea Conferinței Generale din 1888. Serva Domnului deseori deplângea dragostea de sine, care a devenit atât de dureros evidentă în starea generală de încropeală. În eforturi disperate de a ajuta, ea ne-a trimis solii arzătoare în care apela la noi stăruitor, în anii de după conferința din 1888, solii care chemau pastorii și poporul să redescopere

adâncă dragoste a inimii pentru Hristos care aproape că s-a pierdut. Ea a lucrat din greu, dar, din anumite motive, apelurile au căzut în urechi surde și nu au fost încununate de succes.

Remediul simplu al lui Dumnezeu pentru o serioasă problemă denominațională

Vor putea câteva solii dinamice, câteva „cuvinte” simple, să ajungă până la inima Laodiceei și să săvârșească pentru biserică într-un timp scurt ceea ce zeci de ani de serioasă lucrare spirituală a lui Ellen White n-au reușit să facă?

Răspunsul este da, în acord cu planul Domnului. El a trimis un astfel de „cuvânt” prin instrumente umile în 1888, o solie care să fie „începutul” ploii târzii și al mării strigări. Împrejurările venirii soliei urmau să fie la fel de modeste ca și „viermele” care a ofilit curcubetele lui Iona, la fel de umile ca și nașterea în grajdul din Betleem. Dumnezeu a trimis doi tineri, unelte necunoscute, cu o proaspătă prezentare a adevărului curat. Ellen White a fost încântată de solia lor. Ea a văzut cum această solie oferea legătura ce lipsea în adventism, motivația ce transforma apăsătoarele „trebuie” ale legalismului în imperativele voioase ale devotamentului apostolic.

Dar ea a fost pe drept indignată de frații din conducere care nu puteau înțelege ceea ce se întâmpla și care au reacționat negativ la solie. Ea a vorbit astfel despre cei doi soli:

„Preotul a luat (pe pruncul Isus) în brațe, dar el nu vedea nimic deosebit. Dumnezeu nu i-a vorbit spunându-i: ‘Aceasta este mângâierea lui Israel.’ Dar, de îndată ce a intrat Simeon... el vede acolo acel pruncușor în brațele mamei Sale... Dumnezeu îi spune: ‘Aceasta este mângâierea lui Israel...’ Iată pe cineva care L-a recunoscut pe Isus, pentru că se găsea în situația în care putea să discearnă lucrurile spirituale...

Nu avem nici o îndoială că Domnul a fost cu fratele Waggoner în timp ce vorbea ieri... întrebarea este, a trimis oare Dumnezeu adevărul? A ridicat oare Dumnezeu pe acești oameni pentru a proclama adevărul? Eu răspund, da, Dumnezeu a trimis pe acești oameni spre a ne aduce adevărul, pe care nu l-am fi avut dacă Dumnezeu n-ar fi trimis pe cineva să ni-l aducă... Eu îl accept și nu îndrăznesc să-mi ridic mâna împotriva acestor persoane ca și împotriva lui Isus Hristos, care trebuie recunoscut în trimișii Săi...

Noi am fost în nedumerire și ne-am îndoit de acest lucru, iar comunitățile noastre sunt gata să moară.” (Ms. 2, 1890)

Problema noastră de astăzi

Un veac mai târziu, cu un sistem organizațional cu o pondere și mai întinsă în lume, dificultatea rectificării aceleiași stări de încropeală, „gata de moarte,” apare și mai ciudată decât era în 1890. Mândria denominațională și încropeala din multe națiuni și culturi reprezintă o problemă uluitoare. Nu se mai poate spera că simpla trecere a timpului va procura un remediu. Chiar răbdarea lui Dumnezeu curând s-ar putea să se sfârșească. Efectele încropelii noastre nu pot și nu vor fi tolerate de Domnul la infinit. El este Cel care spune că noi îl dezgustăm într-atât încât îi vine să verse (așa presupune limbajul original în Apoc. 3, 16. 17).

Cheia pentru a înțelege umiltoarea noastră poziție stă într-o realistă estimare a ceea ce s-a petrecut la sesiunea din 1888 și după. Trebuie să recunoaștem realitatea lucrurilor spirituale ce se desprind din aceasta în cadrul caracterului denominațional de astăzi. Ploaia târzie și marea strigare au început printre noi ca o solie simplă și modestă despre puterea miraculoasă a cerului, dar aceste binecuvântări neprețuite au fost respinse pentru că Spiritul Sfânt a fost „insultat.” Cum s-a putut întâmpla așa ceva vom discuta în capitolul următor.

Marea strigare va veni într-un mod surprinzător

Zeci de ani înainte de 1888, biserica și conducerea ei au așteptat "timpurile de înviore" când mult așteptata ploaie târzie va veni. Acum un secol, aceasta era o așteptare nutrită printre noi așa cum era mult așteptata venire a lui Mesia pentru evreii din timpul lui Ioan Botezătorul.

Totuși, doar puțini au părut să recunoască faptul că ploaia târzie și marea strigare vor fi în primul rând o înțelegere mai clară a evangheliei. Marea strigare era înțeleasă ca fiind zgomot tot mai mare. Ne-a luat prin surprindere că era însă vorba de o lumină crescândă.

Noi am așteptat o furtunoasă zguduire a Pământului însoțită de solia: "Pregătiți-vă, altfel...!" și nu am fost pregătiți pentru vocea blândă a descoperirii harului ca adevărata motivație a soliei îngerului al treilea. Puterea supranaturală pe care o așteptăm trebuie să vină ca o consecință a acceptării acelei lumini mai mari a evangheliei. Aceasta trebuia să lumineze pământul cu slava ei.

Exista un pericol teribil ca acei conducători evrei să-L respingă pe Mesia care urma să vină "deodată" și exista același pericol pentru conducătorii bisericii noastre de a refuza cu dispreț marea strigare care urma să înceapă. Încă din 1882, Ellen White a avertizat că într-o zi ei s-ar putea să fie incapabili să recunoască adevăratul Spirit Sfânt:

„Mulți dintre voi nu pot deosebi lucrarea și prezența lui Dumnezeu... Există printre noi bărbați, în poziții de răspundere, care susțin că... o credință asemenea cu cea a lui Pavel, Petru sau Ioan, este... învechită și inacceptabilă pentru timpul prezent. Este socotită ca absurdă, mistică și nedemnă de o minte inteligentă” (5T 74, 79).

Predomina un optimism fals ("Știu că mulți gândesc mult prea favorabil despre timpul prezent") și "în puternica cernere care urma să aibă loc curând," acești frați conducători puteau fi găsiți nepregătiți pentru conducere în timp de criză:

„Cei care s-au încrezut în intelect, geniu sau talent, nu vor sta atunci în fruntea poporului. Ei nu au ținut pasul cu lumina. Cei care s-au dovedit necredincioși nu vor fi atunci în fruntea turmei. În ultima lucrare solemnă, doar puțini oameni de seamă vor fi angajați” (5T 80).

Ellen White aștepta timpul când Domnul va lua conducerea în propriile mâini și va ridica instrumente omenești în care se va putea încrede:

„Când vom avea bărbați devotați ca Ilie, având credința pe care a avut-o el, vom vedea că El Se va descoperi pe Sine așa după cum S-a descoperit oamenilor sfinți din vechime. Când vom avea bărbați care, deși își recunosc neajunsurile, vor stărui de Domnul în credință serioasă, așa cum a făcut Iacob, vom avea aceleași rezultate” (4T 402).

Președintele Conferinței Generale din 1885 era avertizat că dacă el și alți câțiva

„nu sunt treziți la o înțelegere a datoriei lor, atunci ei nu vor recunoaște lucrarea lui Dumnezeu când va răsună marea strigare a îngerului al treilea. Când lumina apare spre a lumina pământul, în loc de a veni în ajutorul Domnului, ei vor dori să restrângă lucrarea spre a o potrivi ideilor lor înguste. Dați-mi voie să vă spun că Domnul va lucra în această ultimă lucrare de o manieră foarte diferită de ordinea obișnuită a lucrurilor și într-un mod ce va fi contrar oricărui plan omenesc... Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi El spre a desăvârși lucrarea neprihănirii Sale” (1 octombrie 1885, TM 300).

Acea scrisoare a fost adresată fraților G. I. Butler și S. N. Haskell. Haskell a luat aminte la avertizare și a fost unul dintre puținii care au avut discernământul să recunoască lucrarea misterioasă ce se desfășura

înaintea ochilor lui trei ani mai târziu. Dar nu Butler și mulți alții. Domnul urma să fie forțat în 1888 să ocolească pastori cu experiență, spre a folosi unelte mai tinere sau necunoscute:

„Domnul lucrează uneori așa cum ne-am aștepta noi mai puțin; El ne surprinde descoperindu-și puterea prin instrumentele alegerii Sale, în timp ce trece pe lângă bărbați la care noi am privit ca la unii prin care trebuie să vină lumina...

Mulți vor respinge chiar soliile pe care Dumnezeu le trimite poporului Său, dacă acești frați conducători nu le vor accepta... Chiar dacă toți conducătorii noștri vor refuza lumina și adevărul, ușa aceea va rămâne încă deschisă. Domnul va ridica bărbați care vor da poporului solia pentru acest timp” (GW ediția veche, 126).

Din nou în 1882 ni s-a spus:

„S-ar putea ca sub un exterior aspru și neatrăgător să se descopere strălucirea curată a unui autentic caracter creștin...

Ilie a luat pe Elisei de la plug și a aruncat asupra lui mantia consacrării. Chemarea la această măreață și solemnă lucrare a fost prezentată unor bărbați de cultură și cu poziție; dacă acești bărbați ar fi fost mici în ochii lor și s-ar fi încrezut deplin în Domnul, El i-ar fi onorat ca purtători ai drapelului Său în triumf spre biruință...

Dumnezeu va face în zilele noastre o lucrare pe care doar puțini o anticipează. El va ridica printre noi pe aceia care sunt învățați mai degrabă prin ungerea Spiritului Său, decât prin pregătirea instituțiilor științifice” (5T 81, 82).

Aceste mărturii din 1882 demonstrează o prevestire inspirată. Este ca și cum acea micuță doamnă a scris în avans istoria lui 1888!

Alegerea divină a solilor

Chiar în acel an, 1882, E. J. Waggoner a început un curs de instruire care era evident sub conducerea specială a Duhului Sfânt. Dumnezeu îl pregătea să devină agentul unei lucrări speciale. El a descris mai târziu experiența lui astfel:

„Am început adevăratul meu studiu al Bibliei cu 34 de ani în urmă (1882). La timpul acela îl aveam pe Hristos înaintea ochilor mei ‘în mod evident răstignit’ pentru mine. Eu stăteam ceva mai departe de grupul membrilor comunității, în cortul mare de la întâlnirea de tabără din Healdsburg (California), într-o după-amiază posomorâtă de sabbat. Nu mai știu care a fost subiectul predicii. Nu am reținut nici un cuvânt și nici un verset. Tot ceea ce îmi amintesc a fost ceea ce am văzut. Dintr-o dată o lumină a strălucit împrejurul meu, iar cortul era pentru mine cu mult mai strălucitor luminat decât strălucea soarele la amiază și L-am văzut pe Hristos atârând pe cruce, răstignit pentru mine. În momentul acela, am avut prima dată înțelegerea puternică, care a venit ca un potop, că Dumnezeu m-a iubit și că Hristos a murit pentru mine. Dumnezeu și cu mine eram singurele ființe de care eram conștient în univers. Am văzut atunci, cu ochii mei, că Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine; eu întruchipam întreaga lume cu toate păcatele ei. Sunt sigur că experiența lui Pavel pe drumul spre Damasc a fost tot atât de reală ca cea pe care am avut-o eu...

Am decis îndată că voi studia Biblia în lumina acelei descoperiri, spre a putea ajuta și pe alții să vadă același adevăr. Am crezut întotdeauna că orice parte a Bibliei trebuie să vorbească mai mult sau mai puțin viu, despre acea glorioasă descoperire [Hristos răstignit]” (Scrisoare din 16 mai 1916, scrisă chiar înainte de moartea sa subită).

În anii care au precedat 1888, Domnul îl pregătea pe colegul lui Waggoner. Solia adevărului l-a găsit pe A. T. Jones ca militar în armata Statelor Unite. Deși nu era un produs al instruirii școlare, el a studiat zi și noapte, adunând o mare cantitate de cunoștințe istorice și biblice. J. S. Washburn, care l-a cunoscut personal, ne-a relatat că era o persoană umilă, serioasă și sensibilă, ale cărei rugăciuni profunde au dovedit că el cunoștea pe Domnul (Interviu din 4 iunie 1950).

Intellectul ascuțit al tânărului Jones era însoțit de o credință caldă, simplă, ca de copil. În zilele când era folosit de Dumnezeu, avea putere în predicare și în lucrarea personală. În anii imediat următori lui 1888 s-au făcut demonstrații semnificative ale Spiritului lui Dumnezeu lucrând prin el, incluzând lucrarea specială din Washington, în Senatul Statelor Unite, unde s-a opus cu succes moțiunii Blair. De fapt, acest aproape un secol de continuă libertate religioasă de care s-au bucurat americanii este o moștenire a eforturilor eficiente ale nerecunoscuților și neonoraților Jones și Waggoner în luptă cu intoleranța religioasă din zilele lor.

Spiritul lui Dumnezeu pregătea cu adevărat pe acești doi tineri să vestească bisericii rămășiței, precum și lumii întregi, „începutul” mult așteptatei mari strigări:

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte prețioasă solie poporului Său prin frații Jones și Waggoner. Această solie urma să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul înălțat, jertfa pentru păcatele întregii lumi... Dumnezeu a dat solilor Săi exact ceea ce avea nevoie poporul” (1895; TM 91, 95).

Timp de opt ani după 1888, Ellen White a vorbit adesea despre acești doi tineri ca fiind „solii Domnului,” aprobându-i în cuvinte nefolosite vreodată pentru alții. Există între 200 și 300 asemenea declarații. În 1890, ea a spus:

„Presupunând că puteți șterge mărturia care a fost prezentată în acești ultimi doi ani, proclamând neprihănirea lui Hristos, spre cine puteți arăta ca aducând o lumină specială pentru popor?” (RH, 18 martie, 1890).

În 1888, ea spunea:

„Dumnezeu prezintă minților bărbaților aleși în chip divin, perle prețioase ale adevărului, potrivite timpului nostru.

Solia dată nouă prin A. T. Jones și E. J. Waggoner este solia lui Dumnezeu pentru biserica Laodicea” (Scrisoarea S 24, 1892).

Când a auzit pentru prima oară solia lui Waggoner, Ellen White a înțeles imediat semnificația ei reală. Era o descoperire pentru biserică și pentru lume:

„Mi s-a pus întrebarea: ce credeți despre lumina pe care o prezintă acești bărbați? Ei bine, eu o tot prezint de 45 de ani — farmecul inegalabil al lui Hristos. Este ceea ce am încercat să prezint înaintea minților voastre. Când fratele Waggoner a prezentat aceste idei la Minneapolis, a fost prima învățătură clară despre acest subiect pe care am auzit-o vreodată de pe buze omenești, cu excepția discuțiilor dintre mine și soțul meu. Mi-am spus că deoarece Dumnezeu mi-a prezentat-o în viziune, de aceea o văd eu atât de clar și ei n-o pot vedea pentru că lor nu le-a fost prezentată ca și mie, iar când altcineva a prezentat-o, fiecare fibră a inimii mele a spus amin” (Ms. 5, 1889).

În terminologia noastră modernă, ea a perceput solia ca fiind transmisia care duce puterea motorului la roți. Timp de 45 de ani ea ambalase motorul, dar puterea de a încheia mandatul evangheliei nu s-a transmis la roți. Acum ea înțelegea cum adăugarea soliei celei noi la cea veche va pregăti de fapt oamenii acelei generații pentru venirea Domnului. Nu este de mirare că era fericită!

Cum nu a fost recunoscută marea strigare

Chiar din 1 aprilie 1890, Ellen White, crescând în înțelegere, a aplicat limbajul din Apocalipsa 18 la solia din 1888:

„Mulți mi-au scris întrebând dacă solia (din 1888) îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea, iar eu le-am răspuns: ‘Este cu adevărat solia îngerului al treilea.’ Profetul declară: ‘Apoi am văzut un alt înger coborând din ceruri, având o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui’ [Apocalips 18:1]” (RH, 1 aprilie, 1890).

În 1892, ea era gata să afirme fără echivoc că solia a fost cu adevărat începutul mult așteptatei mari strigări:

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH, 22 noiembrie, 1892).

Notați că “începutul” lucrării acestui înger a fost *solia* și nu presupusa ei acceptare de către conducătorii poporului. Vom vedea mai târziu cum această realitate capătă o semnificație puternică, într-un timp de criză.

Fratele Butler, cea mai responsabilă persoană oficială a bisericii, a fost în fruntea opoziției luminii prețioase a mării strigări. Puțini erau capabili spiritual să depășească influența lui negativă. În împotrivirea lui oarbă față de marea strigare, putem vedea tragica împlinire a inspiratei avertizări trimisă lui la 1 octombrie 1885 (TM 300):

„Există câțiva care doresc să decidă fără întârziere care este viziunea corectă asupra punctului în discuție. Se dorește ca această problemă să fie rezolvată pe loc, așa cum i-ar plăcea fratelui Butler. Dar sunt oare mințile pregătite pentru o asemenea decizie? Eu nu pot aproba o asemenea procedură. Ei nu sunt pregătiți să ia decizii sigure...

Nu văd nici un motiv pentru agitația care s-a creat la această întâlnire (Minneapolis, 1888)... Soliile ce vin de la președintele nostru din Battle Creek sunt calculate spre a vă stârni să luați o poziție greșită; dar eu vă avertizez împotriva acestui lucru... Sentimentele excitate vor conduce la mișcări pripite” (Ms. 15, 1888; Olson, p. 295).

„Nu voi uita niciodată experiența pe care am avut-o la Minneapolis, nici lucrurile care mi-au fost descoperite atunci cu privire la spiritul care stăpânea pe oameni, cuvintele rostite și acțiunile făcute în ascultare de puterile întinericului... Ei erau stăpâniți de un alt spirit la acea întâlnire și n-au știut că Dumnezeu trimisese pe acei tineri cu o solie specială pentru ei, și pe care i-au tratat cu batjocură și dispreț, fără să-și dea seama că inteligențele cerești priveau la ei... Știu că atunci Spiritul lui Dumnezeu a fost insultat” (Lt. 24, 1892).

Așa a făcut conducerea bisericii, așteptând în mod naiv să fie justificată înaintea lumii prin mult așteptata mare strigare, dar în realitate luptând împotriva Spiritului harului și disprețuind bogățiile îndurării Sale.

Trebuie să clarificăm faptul că păcatul insultării Spiritului Sfânt nu a dus corpul colectiv al bisericii la păcatul de neiertat. Păcatul evreilor împotriva Spiritului Sfânt a constat în atribuirea lucrării Sale lui Satana (Marcu 3:22-30). Nu citim că frații noștri, în general, în perioada 1888 au mers chiar așa de departe, deși câțiva dintre ei poate că au făcut-o. (Insulta adusă Lui a fost îndeajuns de rea!). Ellen White a continuat să lucreze pentru această biserică până la moartea ei, în 1915, astfel arătând credința ei că iertarea este posibilă și că soluția problemei noastre nu este dezintegrarea sau părăsirea denominațiunii, ci pocăința denominațională și împăcarea cu Spiritul Sfânt.

Așa numitele “defecte” ale solilor nu sunt scuze pentru respingerea soliei lor

Respingerea luminii de către ispravnicii aleși ai lui Dumnezeu este întotdeauna lipsită de orice scuză. Nu este treaba noastră în aceste zile din urmă de a găsi greșeli; putem doar observa fapte. Frații care s-au opus luminii au crezut în mod sincer că făceau bine, deoarece agenții pe care Domnul îi alesese păreau greșiți. Domnul a lucrat într-o manieră ieșită din comun și a surprins pe frați. Ellen White a descris cele întâmplate folosind timpul viitor spre a zugrăvi evenimentele din prezent.

„În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, ei vor vedea doar ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, ceva care le va trezi temerile și se vor așeza împotriva ei. Pentru că Domnul nu lucrează după așteptările și ideile lor, ei se vor opune lucrării” (RH Extra, 23 decembrie, 1890).

Ceva mai devreme, ea scosese în relief dificultatea pe care frații o aveau în sufletele lor. Putem simpatiza cu ei, deoarece încercarea a fost severă:

„Acum vreau să fiți cu grijă, fiecare dintre voi, asupra poziției pe care o luați. Dacă vă învăluieți în norii necredinței din cauză că vedeți imperfecțiuni, voi vedeți un cuvânt sau un lucru mic, care poate că se întâmplă, și îi judecați (pe Jones și Waggoner) după acestea... Întâi trebuie să vedeți dacă Dumnezeu lucrează cu ei și apoi puteți recunoaște Spiritul lui Dumnezeu care este descoperit în ei. Și dacă alegeți să rezistați totuși, veți face așa cum au făcut și evreii” (Sermon, 9 martie, 1890; MS 2, 1890).

Frații mai bătrâni și cu experiență erau iritați să vadă cum Ellen White susținea atât de hotărât doi tineri aproape necunoscuți în comparație cu alții, împotriva, de fapt, a întregii adunări a lucrătorilor. Fratele A. G. Daniells a spus mai târziu că ea a trebuit să stea “aproape singură” împotriva întregii Conferințe Generale (*The Abiding Gift of Prophecy*, p. 369). Robert W. Olson a raportat în 1986 la Consiliul Anual din Rio de Janeiro că ea a fost înfruntată în mod public la sesiunea din 1888 (*Adventist Review*, 30 octombrie, 1986). Dacă Ellen White a avut dreptate, se pare că Dumnezeu a trecut peste frații conducători și aceasta era tulburător:

„Cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu o solie nu sunt decât oameni, dar care este caracterul soliei pe care o poartă ei? Îndrăzniți voi să-i întoarceți spatele sau să tratați cu dispreț solia de avertizare, pentru că Dumnezeu nu s-a consultat cu voi asupra a ceea ce ar fi de făcut? (RH, 27 mai, 1890).

Dumnezeu... v-a dat ocazia să vă ridicați înarmați și echipați în ajutorul Domnului... Dar v-ați pregătit voi?... Ați stat nemișcați și n-ați făcut nimic. Ați lăsat Cuvântul Domnului să cadă la pământ, nebăgat în seamă; iar acum Domnul a luat bărbați care erau copii când voi stăteați în fruntea bătăliei. Și le-a dat solia și lucrarea pe care voi n-ați luat-o asupra voastră... Îi veți critica oare? Veți spune oare: ‘Își cam ies din atribuții?’ Voi nu ați ocupat locul pe care acum ei sunt chemați să-l ocupe” (TM 413).

Natura umană fiind ceea ce este, cei din opoziție căutau să găsească câteva cuie în care să-și agațe îndoielile. Faptul că solii Domnului nu erau “decât” oameni se pare că a oferit ocazia:

„Cei pe care Domnul i-a trimis cu o solie sunt doar oameni... Unii au întors spatele soliei neprihănirii lui Hristos pentru a critica pe oameni” (RH 27 decembrie, 1890).

Vorbind „celor din poziții de răspundere,” Ellen White i-a întrebat: „Cât timp veți mai urî și disprețui voi pe solii lui Dumnezeu?” (TM 96).

Unul dintre stimații noștri scriitori denominaționali încearcă să arate că opoziția din 1888 a fost îndreptățită. Rețineți cum accentuează el “greșelile” lui Jones și Waggoner și-i blamează pentru respingerea soliei lor. Astfel, el perpetuează de fapt prejudecata din 1888 și potrivește ceasul cu încă un secol în urmă:

”El (Jones) nu era doar cam nepoliticos din fire, dar era și excentric în vorbire și maniere... era la acel timp cam nedisciplinat și trezea resentimente...

(Jones și Waggoner) strigau ‘Hristos este totul’... dovedeau că ei nu erau în totul sfințiți... (Citează incorect pe Ellen White ca susținând ideea că Jones și Waggoner au contribuit cu un spirit gâlcevitor la teribila experiență de la sesiunea din Minneapolis).

Ei pun accentul aproape exclusiv pe credință ca factor în mântuire... nedispunși să privească și cealaltă parte a problemei, în mod calm... Nu erau în întregime lipsiți de greșeli în ce privește încrederea în sine și aroganța...

Au dat greș în a arăta umilința și dragostea pe care neprihănirea prin credință le împărtășește... învățătura extremistă a lui Jones și Waggoner se observă încă și în exprimările mistice ale celor care consideră credința totul și faptele nimic... (Ei au fost) canale nedesăvârșite...

Privind înapoi spre controversă constatăm că dificultățile au fost create mai mult de agitația produsă de personalități (ale lui Jones și Waggoner) decât de deosebirile de doctrină” (A. W. Spalding, *Captains of the Host*, pp. 591-602).

Aceasta este o analiză negativă a bărbaților pe care inspirația i-a numit “solii Domnului.” Deși erau într-adevăr, “doar oameni,” este greu de înțeles de ce Domnul a ales pentru o astfel de lucrare specială oameni care erau în mod cert “canale nedesăvârșite,” nesfințite (în comparație cu alții), pe bună dreptate deșteptând “resentiment” și “ranchiună,” grosolani și “mistici.” Domnul detestă un spirit plin de îndreptățire de sine și gâlcevitor. Dar Jones și Waggoner n-au avut un asemenea spirit în perioada 1888.

Deși este adevărat că Ellen White i-a reproșat lui A. T. Jones că este “prea tăios” cu Uriah Smith în controversa din presesiune asupra celor zece coarne, ea a apărut pe cei doi frați ca fiind “creștini” și “gentlemen.” Ellen White a făcut mai mult decât să insinueze că un număr bun dintre frații opozanți nu au evidențiat astfel de “împuterniciri divine.”

Există scriitori moderni care zugrăvesc pe Jones și Waggoner în aceeași termeni căutători de greșeli așa cum au făcut-o oponenții lor în 1888. Dar cei doi “solii” s-au bucurat de aprobarea neobișnuită a lui Ellen White. Este adevărat că la sfârșitul perioadei 1888, ei au șovăit și au pierdut calea. Acesta este probabil motivul pentru care scriitorii moderni vor să-i blameze pentru tragedia din 1888. Dar ei judecă greșit faptele.

Ellen White a spus dinainte că această tragică desfășurare va avea loc dacă se va continua opoziția față de solia lor. Cu toate acestea, a adăugat ea, căderea lor de mai târziu nu va infirma în nici un caz solia și lucrarea din 1888-1896, perioadă a aprobărilor ei (vezi capitolul zece). Criticarea acestor “solii” din timpul perioadei “începutului” marii strigări înseamnă aprobarea obiecțiunilor oponenților lor contemporani. În mod logic, aceasta justifică refuzul cu dispreț față de binecuvântările speciale care au venit din ceruri. Este uimitor că după o sută de ani, încă ne simțim constrânși să blamăm pe solii speciali ai Domnului din cauza consecințelor propriei noastre necredințe.

Ellen White i-a considerat în mod remarcabil pe Jones și Waggoner ca descoperind un autentic spirit creștin în timpul și după conferința de la Minneapolis (relatăriile martorilor oculari confirmă poziția ei):

„Doctorul Waggoner ne-a vorbit într-o manieră deschisă... De un lucru sunt sigură: ca creștini, nu aveți nici un drept să întrețineți sentimente de dușmănie, răutate și prejudecată față de dr. Waggoner, care și-a prezentat opinia într-o manieră simplă, directă, așa cum trebuie să facă un creștin... Cred că el este foarte cinstit în vederile lui, iar eu îi voi respecta sentimentele și mă voi încrede în el ca frate creștin, atâta timp cât nu va exista nici o dovadă că este nevrednic. Faptul că el a susținut în mod onest câteva vederi ale Scripturii diferite de ale dumneavoastră și de ale mele, nu este un motiv de a-l trata ca pe un infractor, un om periculos, ori a-l face subiectul unei critici nedrepte” (Ms. 15, 1888, Olson, p. 294).

Un pastor tânăr care a venit la întrunirea de la Minneapolis cu mintea plină de prejudecăți împotriva lui, a dat mărturie despre impresiile lui asupra spiritului manifestat de Waggoner:

„Fiind foarte clar în favoarea fratelui Butler și împotriva lui E. J. Waggoner, m-am dus la acea întâlnire cu mintea plină de prejudecăți...

Cu creionul și carnetul în mână urmăream să aud erezia și eram gata să văd defecte și să găsesc greșeli în orice era prezentat. Când fratele Waggoner a început să vorbească, părea foarte diferit față de ceea ce mă așteptam. La sfârșitul celei de a doua prezentări a lui eram gata să recunosc că el era corect în ce spunea și maniera sa n-a arătat nici un spirit de controversă, și nu a făcut nici o aluzie la opoziția pe care o anticipa. Foarte curând, maniera sa și evanghelia pură pe care o prezenta mi-au schimbat considerabil înțelegerea și atitudinea, și iată că am devenit un ascultător serios al adevărului... La încheierea celei de a patra sau a cincea lecții a fratelui Waggoner eram un păcătos supus, pocăit...

... După ce fratele Waggoner și-a terminat cele unsprezece studii, influența pe care a avut-o a îndepărtat în mare măsură spiritul de controversă al multora... ” (C. McReynolds, *Experiences While at the General Conference in Minneapolis, Minn., in 1888*, E. G. White Estate, D File, 189).

Ellen White chiar a apărut învățătura îndrăznească și spiritul aparent iconoclast al tinerilor soli:

„Vor apărea bărbați în spiritul și puterea lui Ilie, să pregătească calea pentru a doua venire a Domnului Isus Hristos. Lucrarea lor este de a îndrepta lucrurile strâmbe. Unele lucruri trebuie dărâmate, unele lucruri trebuie clădite” (Ms. 15, 1888; Olson, p. 300).

„Nimeni să nu se plângă de servii lui Dumnezeu care aduc o solie trimisă din ceruri. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: ‘Sunt prea categorici, vorbesc prea dur.’ S-ar putea să vorbească dur, dar nu este oare nevoie de asta? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor dacă ei nu vor dori să asculte vocea și solia Sa...”

Pastori, nu dezonozați pe Dumnezeul vostru și nu întristați pe Duhul Sfânt, comentând asupra căilor și manierelor oamenilor pe care El i-a ales. Dumnezeu cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că doar oameni serioși, fermi, hotărâți, cu convingeri puternice, vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune o astfel de fermitate și hotărâre în mărturiile lor, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 410, 412, 413).

Un istoric modern descrie pe neșlefuitul și presupusul neștiutor de carte A. T. Jones drept “un om impozant, dar îngust, cu atitudini și gesturi necivilizate” (Spalding, op. Cit., p. 591). Ellen White avea o părere foarte diferită de a lui:

„Există lucrători creștini care nu au primit o educație școlară pentru că le-a fost imposibil să-și asigure acest avantaj; Dumnezeu a dat dovadă că El i-a ales... El i-a făcut conlucrători cu El. Ei au un spirit supus, ei își simt dependența de Dumnezeu, iar Spiritul Său este cu ei spre a-i ajuta în nedesăvârșirile lor... În vocea lor se aude ecoul vocii lui Hristos.

Este evident că el umblă cu Dumnezeu, că a fost cu Isus și a învățat de la El. El a adus adevărul în sanctuarul lăuntric al sufletului; pentru el este o realitate vie și prezintă adevărul însoțit de demonstrația Spiritului și a puterii. Poporul ascultă glasul cu bucurie. Dumnezeu vorbește inimilor lor prin omul consacrat în serviciul Său... El devine, în mod real, elocvent. Este serios și sincer, și este iubit de cei pentru care lucrează... Defectele lui vor fi iertate și uitate. Ascultătorii lui nu sunt obosiți sau dezgustați, ci vor mulțumi lui Dumnezeu pentru solia de har trimisă lor prin servul Său.

Ei (oponenții) pot ține atomul incomod sub lupa imaginației lor până când atomul va arăta ca o planetă și înlătură din viziunea lor prețioasa lumină a cerului... De ce atâta discuție despre ceva care poate părea inacceptabil în ce privește solul, și să înlăturați toate dovezile pe care Dumnezeu le-a dat spre a îndrepta mintea către adevăr?” (*Christian Education*, 1893, citat în FE 242, 243; RH, 18 aprilie, 1893).

Ellen White, cu toată vârsta și experiența ei respectabilă și conștientă de poziția ei solemnă, ca sol special al Domnului, a simțit ca o onoare să susțină lucrarea lui Jones și Waggoner:

„Am călătorit din loc în loc, participând la întruniri unde era predicată solia neprihănirii lui Hristos. Consider un privilegiu să stau umăr la umăr cu frații mei și să-mi dau mărturia alături de solia pentru timpul acesta” (RH, 18 martie, 1890).

Adevăratul motiv al respingerii soliei

Recitind astăzi soliile inspirate trimise în anii de după 1888, care cereau acceptarea soliei, nu putem înțelege, citind superficial, de ce nu a reușit acest lucru. De aceea am făcut greșeala de a deduce că frații noștri întradevăr au acceptat solia cu toată inima.

Nu trebuie să omitem un lucru important. Cum ar putea cineva să accepte solia pe care Dumnezeu a trimis-o și să “urască și disprețuiască” solii pe care El i-a folosit? Ei erau “doar oameni,” erau foarte categorici și îndrăzneți, și din nefericire pentru prestigiul fraților, aveau dreptate. Aceasta a făcut ca agenții aleși de Domnul să devină obiecte de poticnire și o piatră ofensatoare, din cauza necredinței

predominante. Ceea ce Domnul a intenționat să fie o mireasmă de viață spre viață, a devenit o mireasmă de moarte spre moarte. Ce a trimis El pentru încheierea lucrării Sale, a devenit începutul unei lungi întârzieri.

Acceptarea soliei însemna prea multă umilință. Implicațiile erau că Dumnezeu era cumva nemulțumit de starea spirituală a celor care erau "canale potrivite" pentru lumina specială din ceruri. Notați analiza lui Ellen White asupra miezului problemei:

„Dacă razelor de lumină care au strălucit la Minneapolis li s-ar fi permis să-și exercite puterea convingătoare asupra celor care au luat poziție contra luminii, dacă toți ar fi renunțat la căile lor și ar fi supus voința lor Spiritului lui Dumnezeu, ei ar fi dezamăgit pe vrăjmașul și ar fi stat ca bărbați; dar eul a spus ‘Nu.’ Eul nu a acceptat să fie zdrobit; eul s-a luptat pentru supremație și fiecare dintre aceste suflete va fi încercat din nou în punctele în care a căzut atunci... Eul și pasiunea au dezvoltat caracteristici urâcioase” (Letter 19, 1892).

„Unii au cultivat dușmănie împotriva bărbaților pe care Dumnezeu i-a însărcinat să poarte o solie specială pentru lume. Ei au început această lucrare satanică la Minneapolis. Mai târziu, când au văzut și simțit demonstrația Spiritului Sfânt dovedind că solia a fost de la Dumnezeu, ei au urât-o și mai mult, pentru că era o mărturie împotriva lor” (TM 79, 80; 1895).

„Spiritul Sfânt va descoperi din timp în timp adevărul prin agenții Săi; și nici un om, nici măcar un preot sau un conducător nu are dreptul să spună ‘Să nu faci publice părerile tale pentru că eu nu le cred.’ Acel grozav ‘eu’ va încerca să dărâme învățătura Spiritului Sfânt” (TM 70; 1896).

„Ei (oponenții) nu au ascultat și nici nu au înțeles. De ce? De frică să nu fie convertiți și să trebuiască să recunoască că toate ideile lor au fost greșite. Ei erau prea mândri să facă asta, și de aceea au persistat în respingerea sfatului lui Dumnezeu și a luminii și dovezii care au fost date... Acesta este terenul pe care se află acum unii dintre frații noștri conducători” (Ms. 25, 1890).

La fel ca în vremurile trecute, analiza unui profet asupra adevărului nu este deloc măgulitoare și binevenită. Dar pentru noi astăzi, există vești bune în confruntarea cu realitatea.

Ne putem așeza piciorul pe stânca trainică doar dacă suntem dispuși să înfruntăm întregul adevăr. A sosit timpul să facem aceasta și nimeni nu mai poate da ceasul înapoi.

Cine erau acei “unii”?

Rețineți expresia “unii dintre frații noștri conducători” au respins sfatul lui Dumnezeu.” Este posibil să cunoaștem adevărul în legătură cu ce implică termenul “unii”?

Șase ani mai târziu, Ellen White i-a identificat pe cei care au respins solia cu o denumire generică. Acei “unii” reprezentau masa conducătorilor noștri, cei mai mulți frați cu influență: “Lumina care trebuia să lumineze întreg pământul cu slava sa a fost respinsă și prin acțiunea *propriilor noștri frați* a fost ținută departe de lume într-o mare măsură” (Letter 96, 1896; 1 SM 235; *subliniere adăugată*). Fără excepție și în mod constant, ea identifică pe acei “proprii noștri frați” care au respins solia ca fiind cei “mulți,” iar pe cei care au acceptat, cu “puțini” (vezi capitolul 4).

Parabola 1888 aruncă lumină asupra poziției noastre de astăzi:

„Evreii au refuzat să-L primească pe Hristos pentru că El nu a venit după așteptările lor...

Acesta este pericolul la care este expusă biserica astăzi, ca invențiile omenești să marcheze precis calea pentru venirea Spiritului Sfânt. Cu toate că nu vor să recunoască aceasta, unii deja au făcut așa. Și pentru că Spiritul va veni, nu pentru a lăuda oamenii sau pentru a le susține teoriile eronate, ci pentru a dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata, mulți îi vor întoarce spatele” (TM 64, 65; 1896).

În mod clar, solia din 1888 a fost mai mult decât o simplă accentuare a unei doctrine neglijate. Delegații de la conferință s-au trezit față în față cu Hristos pe neașteptate, atunci când s-au găsit față în față cu solia Sa. “Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu de a arunca în țărână slava

omului” (COR 104). Confruntarea implica umilirea sufletelor lor în țărână, dar ei nu erau pregătiți pentru aceasta. Lor le-au dispăcut căința și lacrimile alunecând pe fețele lor.

În retrospectivă, putem vedea cum dragostea lui Hristos, care înmoaie inimile și mândria clerului profesional, nu a fost bine primită. Ei erau plini de succes, iar umilința inimii a devenit o piatră de poticnire.

Ar fi posibil ca aceasta să fie și problema noastră astăzi?

Acceptare sau respingere:

În căutarea unei imagini mai clare

Dacă solia 1888 a fost acceptată sau respinsă este mai mult decât o banală controversă academică. După cum este imposibil să separăm evanghelia de istoria crucii, tot așa de imposibil este să apreciem solia 1888 separată de adevărul istoriei ei. Nu putem înțelege corect relația noastră prezentă colectivă cu Hristos, decât dacă înțelegem acea realitate. Confuzia este periculoasă, deoarece este bine cunoscut că un popor care nu își cunoaște istoria este condamnat să o repete și poate că deja o și face.

Relatarea lui Ellen White asupra istoriei este clară și imposibil să fie greșit înțeleasă. Cu toate acestea, un autor prezintă dovada istorică ca fiind ambiguă:

„Întrebarea aceasta a fost deseori discutată: ‘Ce s-a întâmplat după Conferința Generală de la Minneapolis din 1888? Biserica a primit oare sau a respins noul accent al evangheliei mântuirii?’ Dacă o persoană studiază rapoartele acelor ani, căutând dovada acceptării, poate găsi o astfel de dovadă. Pe de altă parte, cine caută dovada pentru respingere, poate de asemenea să găsească ceea ce caută” (N. F. Pease, *The Faith That Saves*, p. 43).

Dar problema importantă nu este dacă biserica a acceptat solia. Ellen White spune că “Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze lumina de la poporul nostru” (1 SM 234, 235; 1896). Biserica nu a avut niciodată ocazia corectă de a vedea solia nedistorsionată și fără opoziție. Problema este dacă conducerea a acceptat-o. Ellen White vorbește deschis despre aceasta. Mărturia ei este adevăr prezent, relevant pentru starea noastră spirituală de astăzi.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea de pe tot cuprinsul lumii a fost învățată, prin intermediul publicațiilor oficiale, că solia 1888 a fost acceptată în acea generație de către majoritatea conducerii și a fost, de atunci încoace, averea doctrinală și sigură a bisericii. Avem aici o dovadă de “sunt bogat și m-am îmbogățit.” Iată pe scurt poziția oficială:

„Toată oștirea lucrătorilor și laicilor adventiști de ziua a șaptea au acceptat prezentările de la Minneapolis din 1888 și au fost binecuvântați. Anumiți bărbați conducători s-au opus învățăturii” (A Further Appraisal of the Manuscript “1888 Re-examined,” Conferința Generală, septembrie 1958, p. 11).

Un volum oficial care la publicarea lui inițială a avut aprobarea a doi președinți ai Conferinței Generale “a fost citit în mod critic de aproximativ șaiszeci dintre cei mai capabili teologi ai noștri... Fără îndoială că nici un volum din istoria noastră nu a avut vreodată o astfel de susținere magnifică înainte de publicare” (p. 8). Această carte ne informează că opoziția la solie a fost neînsemnată, deoarece mai puțin de zece delegați la sesiunea din 1888 au respins de fapt solia sau nu au fost de acord cu ea. Această poziție uluitoare merită o atenție deosebită, pentru că, dacă este adevărată, trebuie să o credem:

„Acuzația... că învățătura despre neprihănirea prin credință a fost respinsă de către denominațiune în 1888, sau cel puțin de conducerea ei, este... dezmințită de participanții la conferință și este o supoziție negarantată și nesusținută. Pur și simplu nu este adevărată din punct de vedere istoric... ‘Unii’ frați conducători au stat în calea luminii și binecuvântării. Dar... conducătorii ca grup, niciodată nu au respins doctrina biblică a neprihănirii prin credință” (L. E. Froom, *Movement of Destiny*, p. 266; 1971).

„Din cei aproximativ nouăzeci de delegați înregistrați la Conferința Generală din 1888 au fost mai puțini de douăzeci, în consecință nici măcar o pătrime din numărul total al participanților, care au combătut de fapt solia...”

Cei mai mulți dintre cei care s-au opus la început, au făcut mărturisiri... și de atunci înainte și-au încetat opoziția... Doar un grup mic de ‘duri’ au continuat să o respingă...

Acei ‘unii’ care s-au opus s-au dovedit a fi mai puțini de douăzeci din mai mult de nouăzeci, mai puțin de un sfert. Și, după Olson, cei mai mulți dintre acești douăzeci au făcut mărturisiri, încetând de a mai fi ‘opozanți’ și astfel au devenit ‘susținători’ (ibid., pp. 367-369; subliniere în original).

Această carte ne informează mai departe că solia a fost inițial acceptată în 1888 de către conducătorii bisericii:

„Denominațiunea ca un întreg, și conducerea ei în particular, nu au respins solia neprihănirii prin credință în și după 1888... Noul președinte... a acceptat cu toată inima și a susținut învățătura neprihănirii prin credință... Conducătorii responsabili ai mișcării de la 1888 la 1897 în mod precis nu au respins-o” (ibid., pp. 370, 371; subliniere în original).

Un vicepreședinte și un președinte al Conferinței Generale încuviințează amândoi, în declarații separate:

„De-a lungul celor cinzeci și cinci de ani de pastorație în biserica adventistă de ziua a șaptea... nu am auzit niciodată un lucrător sau un membru laic... să-și exprime opoziția față de solia neprihănirii prin credință. Și nici nu știu ca vreo astfel de opoziție să fie exprimată de publicațiile adventiste de ziua a șaptea” (A. V. Olson, *Through Crisis to Victory*, p. 232; 1966).

„Este corect să spunem că solia 1888 a fost proclamată atât de la amvon, cât și prin presă și prin viețile a mii și mii de oameni dedicați ai lui Dumnezeu. Pastori și evangheliști adventiști au anunțat acest adevăr vital de la amvoanele bisericii și de la tribune publice, cu inimi arzând de dragoste pentru Hristos” (ibid., pp. 233, 237).

„S-a sugerat de către unii, cu totul eronat, că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu a reușit să prindă această mare și fundamentală învățătură creștină [solia 1888]” (R. R. Figuhr, General Conference President, in *Foreword to By Faith Alone*, p. VII, by N. F. Pease; 1962).

Secretarul lui Ellen White Estate ne asigură că solia a fost acceptată în general:

„Conceptul după care Conferința Generală, și astfel și denominațiunea, a respins solia neprihănirii prin credință, este complet neîntemeiat... Rapoartele contemporane nu scot la iveală nici o aluzie la respingerea de către denominațiune. Nu există nici o declarație a lui Ellen White nicăieri, care să spună că s-a întâmplat așa... Raportul istoric al acceptării în câmp, care a urmat sesiunea, susține ideea că atitudinile favorabile au fost aproape generale... Se pare că experienței de la sesiunea de la Minneapolis a Conferinței Generale i s-a dat o importanță disproporționată” (A. L. White, *The Lonely Years*, p. 396; 1984).

Urmând explicațiile altor cărturari, un autor remarcă:

„Înseamnă aceasta oare că biserica ca întreg, sau chiar conducerea ei, au respins solia din 1888? Nicidecum. Unii au respins-o, o minoritate gălăgioasă... Noua conducere a sprijinit cu toată inima noua accentuare” (Marjorie Lewis Lloyd, *Too Slow Getting Off*, pp. 19, 20).

Dacă aceste poziții oficiale sunt confirmate de istorie și de mărturiile sorei White, suntem obligați moral să le credem. Dar avem o problemă, deoarece ea compară în repetate rânduri opoziția conducătorilor la solia din 1888 cu cea a evreilor împotriva lui Hristos.¹ Aceea nu a fost acceptare!

Dacă declarațiile de mai sus sunt adevărate, rămâne greu de înțeles de ce Ellen White a fost atât de îngrijorată, pentru un deceniu și chiar mai mult, în legătură cu ceea ce ea a spus că era o respingere continuă a soliei din partea “fraților noștri” de la sediul central, dacă atât de puțini i s-au opus. Va reține oare Domnul de la biserica din întreaga lume binecuvântările ploii târzii și ale mării strigări dacă mai puțin de zece pastori au persistat în a se opune soliei și ei nici măcar nu erau conducători?

Dacă este așa, putem spera vreodată la un procent mai bun al acceptării oricărui alt mesaj pe care cerul ni l-ar putea trimite? Dacă Domnul reține de la noi toți binecuvântările Spiritului Său cel Sfânt, datorită unei asemenea minuscule opoziții, ce speranță mai putem avea că mandatul evangheliei va fi încheiat vreodată?

Evreii neagă că L-au respins pe Mesia

Tăgăduirea evreilor ia două forme: (a) cazul identității eronate: Isus din Nazaret nu a fost Mesia, au spus ei, și de aceea respingerea Lui nu era o greșeală prea mare; (b) cazul responsabilității eronate: nu ei, ci romanii L-au răstignit (Max I. Dimont, *Jews, God, and History*, pp. 138-142).

Este evident în multe dintre declarațiile anterioare că și noi avem aceeași problemă: (a) Există o identitate eronată. Aproape toți acești autori evită faptul că solia din 1888 a constituit începutul ploii târzii și marii strigări. În mod practic, fără nici o excepție, ei au identificat solia 1888 ca o simplă accentuare a doctrinei protestante a secolului al XVI-lea despre îndreptățirea prin credință, așa cum este înțeleasă de bisericile populare.² (b) Există o problemă a responsabilității eronate: Este în mod uniform susținut că doar câțiva indivizi neînsemnați au rezistat și s-au opus soliei, cei mai mulți dintre ei pocăindu-se, așa că în cele din urmă, solia a fost destul de bine acceptată de către conducerea responsabilă a bisericii.

Dr. Froom ne spune că relatările lui A. W. Spalding și L. H. Christian asupra istoriei din 1888 sunt în "armonie completă" cu faptele (op. Cit., p. 268). Mai mult decât atât, A. V. Olson sugerează că Spalding prezintă "întregul adevăr" al problemei (op. Cit., p. 233). Relatările lor diferă remarcabil de cele ale lui Ellen White, dar deoarece se bucură de o așa încredere deplină astăzi, merită atenția noastră deosebită:

„Cel mai mare eveniment al anilor '80, în experiența adventiștilor de ziua a șaptea a fost redescoperirea sau reafirmarea și noua conștientizare a credinței lor în doctrinele de bază ale creștinătății... Ultima decadă a secolului găsește biserica dezvoltându-se, prin intermediul acestei evanghelii, într-o mișcare pregătită să împlinească misiunea de la Dumnezeu... Biserica a fost trezită de solia reînșufletitoare a îndreptăririi prin credință” (A. W. Spalding, *Captains of the Host*, pp. 583, 602; 1949).

„1888 este o importantă piatră de hotar în istoria adventistă de ziua a șaptea. A fost de-a dreptul un salt intercontinental. Unii acuzatori ai fraților, care își ziceau reformatori, au încercat să arate că sesiunea a fost o înfrângere, în timp ce adevărul este că ea s-a dovedit a fi o biruință glorioasă. Ea a lansat o nouă perioadă în lucrarea noastră, un timp de reînviere și de salvare de suflete... Domnul a dat poporului Său o biruință minunată. A fost începutul unei mărețe treziri spirituale printre adventiști... ivirea unei zile glorioase pentru biserica adventistă... Efectul care a urmat marea redeșteptare de la Minneapolis... începută în 1888... a fost bogată atât în sfințenie cât și în roade misionare” (L. H. Christian, *The Fruitage of Spiritual Gifts*, pp. 219, 223, 224, 237, 244, 245).

Notați că unul dintre autori îndeplinește neintenționat profeția lui Hristos referitoare la conducerea bisericii Laodicea. El folosește chiar acel cuvânt pe care Hristos îl pune pe buzele "îngerului bisericii" (Apoc. 3:14, 17), care pretinde a fi "bogat și îmbogățit" printr-o presupusă acceptare a soliei.

A fost solia acceptată sau respinsă?

Cu siguranță că autorul nostru nu vrea să eticheteze un fost ilustru președinte al Conferinței Generale drept un "acuzator al fraților." Dar logic A. G. Daniells trebuie să intre în acea categorie, deoarece el spune clar că istoria de la 1888 a marcat o "înfrângere" în înaintarea progresului cauzei lui Dumnezeu. Afirmațiile sale contrazic complet autorii citați de noi:

„Această solie a neprihănirii lui Hristos... a întâmpinat opoziție din partea celor mai serioși și bine intenționați oameni pentru cauza lui Dumnezeu. Solia (1888) nu a fost primită niciodată, nici proclamată, și nici nu i s-a dat curs liber, așa cum ar fi trebuit să se facă spre a transmite bisericii binecuvântările nemăsurate care au fost ascunse în ea... Dezbinarea și conflictul care s-au stârnit printre conducători datorită opoziției față de solia neprihănirii lui Hristos au produs o reacție foarte nefavorabilă. Poporul a fost în confuzie și nu a știut ce să facă.

În spatele opoziției este descoperit complotul subtil al acelei minți de maestru al răului... Cât de teribile trebuie să fie rezultatele oricărei victorii a lui în înfrângerea soliei!" (A. G. Daniells, *Christ Our Righteousness*, pp. 47, 50, 53, 54; 1926).

Notați cuvântul "înfrângere." Acesta este opusul "biruinței."

Pretutindeni în cartea lui, Daniells insistă că nu a existat nici o redeșteptare favorabilă și nici o acceptare a denominațiunii față de această solie și experiență. În 1926 el considera încă redeșteptarea ca fiind în viitor:

„În anii care au urmat (din 1888) s-a dezvoltat constant dorința și speranța — da, credința — că, într-o zi, solia neprihănirii prin credință va străluci în toată slava sa inerentă, valoroasă și puternică, și se va bucura de o deplină recunoaștere” (ibid., p. 43).

„Măreața reînviore” despre care alții spun că a avut loc, Daniells o plasează în categoria “celor ce ar fi putut să se întâmple:”

„Ce măreață redeșteptare a adevăratei evlavii... ce manifestare a puterii divine pentru încheierea lucrării... ar fi putut să vină în poporul lui Dumnezeu, dacă toți pastorii noștri ar fi plecat de la acea conferință așa cum a făcut acest loial, ascultător serv al Domnului [Ellen White]” (ibid., p. 47).

În mod logic, și Ellen White trebuie așezată în categoria “acuzatorilor fraților,” deoarece ea a făcut bilanțul erei 1888 ca fiind un timp de biruință pentru vrăjmașul nostru atunci când a spus că “Satana a avut succes... într-o mare măsură” în a ține solia departe atât de biserică, cât și de lume (1SM 234, 235; 1896).

A. T. Jones, atunci când umbla smerit cu Domnul, trebuie să fie și el așezat în aceeași categorie; și nu numai el, dar și adunarea convocată la Sesiunea din 1893 a Conferinței Generale; și totuși ei erau atât de aproape de situația reală. Nimeni nu îndrăznește să contrazică pe vorbitor, pentru că toți știau că el spune adevărul:

„Când a început solia neprihănirii prin credință cu noi ca popor? (Unul sau doi din auditoriu: ‘Acum trei sau patru ani’) Câți ani au fost, trei sau patru? (Adunarea: ‘Patru.’) Da, patru. Unde s-a întâmplat aceasta? (Adunarea: ‘Minneapolis’). Ce au respins frații conducători la Minneapolis? (Unii din adunare: ‘Marea strigare’)... Ce au respins deci frații la Minneapolis prin poziția aceea teribilă pe care au luat-o? Ei au respins ploaia târzie, marea strigare, a soliei îngerului al treilea” (GCB, 1893, p. 183).

În 1908, Jones vorbea despre o poziție oficială care a continuat de-a lungul acelor “douăzeci și unu de ani de împotrivire față de solia lui Dumnezeu.”

„Astăzi, în poziții de președinți ai uniunilor de conferințe și funcționari ai Conferinței Generale se află oameni care la început... s-au opus, atunci și mereu de atunci încolo, pe orice cale... pe care au putut-o născoci, față de adevărul neprihănirii prin credință, așa cum este acest adevăr în cuvântul simplu al Scripturilor. Știu aceasta deoarece mai mult decât doar odată am fost tratat de către chiar acești oameni, în chiar acest mod” (A. T. Jones, scrisoare către R. S. Owen, 20 februarie, 1908). 3

Dacă “mulțimea lucrătorilor și laicilor adventiști de ziua a șaptea a acceptat prezentările de la Minneapolis,” nu ar fi rezonabil să ne așteptăm ca în anii de mai târziu Jones să-și poată aminti cel puțin pe unul dintre ei, în afară de Ellen White? La treisprezece ani după 1908, el spunea:

„Nu pot numi acum pe nimeni care a acceptat adevărul la întâlnirea aceea din 1888, în mod deschis, (afară de Ellen White, evident). Dar mai târziu, mulți au spus că au fost ajutați foarte mult de acea întâlnire. Un bărbat din Battle Creek a spus la acea întâlnire, după una din prezentările doctorului Waggoner: ‘Acum am putea spune amin la toate acestea, dacă acestea ar reprezenta însă totul. Dar mai este încă ceva ce nu știm. Și acestea ne conduc la acelea... Și dacă spunem amin la acestea, va trebui să spunem amin și la acelea, și atunci suntem prinși’... Nu a existat un asemenea lucru și astfel ei s-au jefuit singuri de ceea ce și-au imaginat doar, s-au înclăștat în opoziție față de lucrul la care știau că trebuie să spună amin” (Letter to C. E. Holmes, 12 mai, 1921).

În aceeași scrisoare, Jones a adăugat că „opozanții erau... toți cei care se găseau sub influența Conferinței Generale.”

Jones a spus odată că "unii" au acceptat solia de la Conferința din Minneapolis, "unii" au respins-o și "unii" au stat la mijloc (CGB 1893, p. 185). Cei care sunt de partea teoriei acceptării au interpretat aceasta în sensul că grupul a fost împărțit în mod egal în trei părți; și deoarece se presupune că "mulți" dintre cei care inițial au respins sau au fost neutri, s-au pocăit mai târziu, marea majoritate se presupune că au sfârșit prin a accepta solia. Declarația lui Jones din 1921 continuă cu o viziune diferită:

„Alții au fost de partea soliei, dar când spiritul de persecuție a crescut, în loc de a sta în chip nobil în temere de Dumnezeu și declarând în fața atacului 'este adevărul lui Dumnezeu și îl cred în sufletul meu,' ei au început să cedeze și apologetic au început să ceară scuze celor care conduceau acest atac.

O astfel de atitudine oportunistă este orice altceva decât adevărata acceptare a soliei neprihănirii lui Hristos! Cei care urmează pe Hristos sunt pregătiți să moară pentru adevărul Său.

Jones a lăsat înregistrată opinia lui cu privire la extinderea 'redeșteptărilor denominaționale pe tot cuprinsul lumii' care au urmat conferinței din 1888.

Un pasaj, din această scrisoare din 1921 este citat într-o carte aprobată în mod oficial, care susține poziția acceptării:

Când a sosit timpul adunărilor de tabără (după 1888) noi trei (Ellen White, Waggoner și el însuși) am vizitat adunările de tabără, cu solia neprihănirii prin credință... uneori toți trei la aceeași întâlnire. Aceasta a schimbat valul în popor și în mod aparent între cei mai mulți dintre bărbații conducători" (Pease, By Faith Alone, p. 149).

Citatul în carte se oprește aici. Dar următoarea propoziție a lui Jones combate teza acceptării:

„Dar acest fapt din urmă a fost doar aparent, nu a fost niciodată real, deoarece a existat întotdeauna în Comitetul Conferinței Generale și printre alții, un antagonism tainic și care... a obținut biruința în denominațiune și a dat satisfacție oamenilor, conflictului și spiritului de la Minneapolis.

Această scrisoare a fost scrisă când Jones era aproape de moarte. Ea descoperă un spirit de loialitate față de toate credințele doctrinale adventiste de ziua a șaptea și față de întreaga inspirație a lucrării profetice a lui Ellen White.

La numai cinci ani, A. G. Daniells a publicat viziunea sa, care se potrivește esențial cu cea a lui Jones: 'Solia nu a fost primită niciodată, nici proclamată, nici nu i s-a dat curs liber așa cum ar fi trebuit spre a oferi bisericii darurile nemăsurate ascunse în ea'" (Christ Our Righteousness, p. 47; 1926).

Dar noi nu trebuie să depindem de aprecierea lui Jones sau Daniells asupra a ceea ce s-a întâmplat. Avem o altă mărturie.

Dovezi inspirate semnificative

Investigate cu sinceritate, scrierile lui Ellen G. White nu sunt deloc confuze în legătură cu subiectul acceptării soliei 1888. Ea nu poate susține ambele părți ale unor poziții contradictorii. Remarca lui Jones că "valul" întoarcerii fraților conducători a fost doar aparent este susținut de Ellen G. White:

„De aproape doi ani noi tot zorim poporul să se trezească și să accepte lumina și adevărul privind neprihănirea lui Hristos, iar ei nu știu dacă să se prindă sau nu de acest adevăr prețios" (RH 11 martie 1890).

De ce? Următoarea săptămână ea explică de ce ezitau membrii laici și pastorii tineri:

„Tinerii noștri privesc la frații mai în vârstă și văzând că ei nu acceptă solia, ci o tratează ca neavând nici o importanță, acest lucru îi influențează pe cei care nu cunosc Scripturile să respingă lumina. Acești bărbați, care refuză să primească adevărul, se așează între popor și lumină" (18 martie 1890).

Ea este de acord și cu declarația lui Jones că nici unul dintre frații conducători de la sediul central nu era dispus să ia o poziție fermă pentru solia neprihănirii lui Hristos:

„Iar și iar mi-am prezentat mărturia în fața celor adunați [la Minneapolis în 1888] într-o manieră clară și directă, dar mărturia mea nu a fost primită. Când am sosit la Battle Creek, am repetat aceeași mărturie în fața fratelui Butler, dar nici unul nu a avut curajul să stea alături de mine ca să-l ajutăm pe fratele Butler să vadă că el, ca și alții, au adoptat poziții greșite... Prejudicata fratelui Butler a crescut și mai mult după ce a ascultat rapoartele fraților pastori prezenți la sesiunea de la Minneapolis” (25 ianuarie 1889; Letter U3, 1889)

Frații despre care ea spune că “s-au interpus” erau conducători. Slavă Domnului, nu toți au refuzat să primească adevărul, dar expresia “proprii noștri frați” are un sens generic. Ea înseamnă grupul important al fraților conducători, poate cu câteva excepții. Ea folosește des această expresie. Și ce este semnificativ, o folosește retrospectiv:

„La Minneapolis... Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt... Dușmanul i-a împiedicat să primească acea eficiență pe care o puteau avea spre a comunica lumii adevărul... Lumina care trebuie să lumineze pământul cu slava ei a fost respinsă, și prin acțiunea propriilor noștri frați a fost în mare măsură ținută departe de lume” (1 SM 234, 235).

Dacă cei mai mulți dintre frații conducători ar fi primit solia cu toată inima, câțiva “duri” nu ar fi avut nicidecum un așa efect determinant. Să crezi că șoricelul a zdrobit elefantul cere un oarecare grad de naivitate. Ea scria următoarele, după ce marea parte a “mărturisirilor” avusese deja loc:

„Cine dintre cei care au jucat un rol la sesiunea de la Minneapolis au venit în lumină, ca să primească bogatele comori ale adevărului pe care le-a trimis Domnul din ceruri? Cine a ținut pasul cu Conducătorul, Isus Hristos? Cine a făcut mărturisiri complete pentru zelul fără pricepere, orbirea, gelozia, bănuiala rea și împotrivirea față de adevăr? Nici unul...” (Letter, 5 octombrie 1892)

La șapte sau opt ani după Minneapolis ea este obligată să mărturisească despre “unii” în Battle Creek care “mențineau spiritul de rebeliune de la Minneapolis,” și care sunt identificați ca fiind “mulți”:

„Ei au început această lucrare satanică la Minneapolis... Acești bărbați au deținut poziții de răspundere și au modelat lucrarea după propria lor asemănare, atât cât le-a stat în putere” (TM 80; 30 mai 1896)

O chemare la corectitudine

A.G.Daniells ne încurajează să fim cinstiți în fața realității: “Ar fi mult mai plăcut să eliminăm unele dintre afirmațiile Spiritului Profetic referitoare la atitudinea unor conducători față de solie și soli. Dar dacă facem acest lucru nu vom avea decât o prezentare parțială a situației... lăsând lucrurile înconjurate de mister” (op. cit., p. 43)

Cu cât mai puțin “mister” cu atât mai bine în această vreme târzie și periculoasă. Citatele următoare, prescurtate la maxim dar textuale, sunt preluate din Mărturii pentru predicatori, scrise în 1895. Aceasta este judecata retrospectivă a lui Ellen G.White, aproape de sfârșitul erei 1888:

„Mulți... o tratează (solia) cu dispreț.

Voi ați întors spatele, și nu fața către Domnul.

Lumina care trebuie să lumineze tot pământul cu slava ei a fost disprețuită.

Aveți grijă... cum tratați cu batjocură manifestările Duhul Sfânt.

Nu știu de ce, dar unii au mers deja prea departe ca să se mai întoarcă și să se pocăiască.

Aceste mari și solemne realități sunt neapreciate și combătute.

Oameni... s-au așezat în calea păcătoșilor și pe scaunul celor batjocoritori.

Mulți au intrat pe căi tainice și întunecoase, de pe care nu se vor mai întoarce.

Ei l-au ispitit pe Dumnezeu, au lepădat lumina.

Au ales mai bine întunericul decât lumina și și-au întinat sufletele.

Ei nu numai că au refuzat să accepte solia, dar au urât lumina.

Acești bărbați contribuie la ruina sufletelor. Ei s-au interpus între lumina cerească și popor. Ei au călcat în picioare Cuvântul lui Dumnezeu și acționează împotriva Duhului Sfânt.

S-au împotrivit luminii ani de zile și au cultivat un spirit de opoziție.

Cât veți disprețui și urî voi pe solii neprihănirii lui Dumnezeu?

Ei au acuzat (pe soli) că sunt fanatici, extremiști și excentrici.

Veți vedea, când va fi prea târziu, că ați luptat împotriva lui Dumnezeu.

Domnul știe cum răsturnați voi lucrurile.

Mai continuați puțin așa cum ați făcut, lepădând lumina din cer, și veți fi pierduți.

Atât de mult timp indicatoare false, arătând o direcție greșită.

Dacă respingeți solii delegați ai lui Hristos, voi respingeți pe Hristos.

Disprețuiți această slăvită ofertă de îndreptățire prin sângele lui Hristos.

Vă implor... încetați această încăpățânată opoziție față de lumină și evidentă” (TM 89-98).

Aceasta este ceea ce autorii noștri numesc “o frontieră remarcabilă în istoria Adventistă,” un salt “intercontinental,” o “biruință glorioasă care aduce un început nou și lucruri mai bune pentru biserica adventistă,” “timpul reînviării și câștigării de suflete,” timpul unor “experiențe spirituale fericite,” începutul “marii redeșteptări spirituale în adventism,” o “trezire la nivel denominațional”! Ellen G.White nu cunoștea toate aceste expresii, când scria în 1895: “Domnul știe cum răsturnați voi lucrurile.”

Cei șapte sau opt ani de după sesiune au oferit ample ocazii pentru pocăință, mărturisire și participare deplină la o “trezire la nivel denominațional.” Progresia împotrivirii poate fi trasată cronologic:

„În loc să vă așezați cu toată greutatea împotriva carului adevărului care este împins la deal, ar trebui să depuneți toate eforturile să împingeți și voi înainte.

Frații noștri în vârstă... nu acceptă solia, ci o tratează ca fiind fără nici o importanță” (RH 18 martie 1890).

„Nu pot să exprim în cuvinte povara și disperarea minții mele în legătură cu situația reală a cauzei noastre, așa cum mi-a fost prezentată...

Mi s-a arătat că frații noștri pastori din toate conferințele neglijează studiul Scripturii spre a căuta adevărul... Credință și dragoste, cât de lipsite sunt bisericile noastre de aceste calități!...

Religia Biblică este foarte rară, chiar printre pastorii noștri... Standardul pastorației a fost coborât foarte mult...

Răceala, dezinteresul, lipsa de simpatie delicată dospesc tabăra lui Israel. Dacă acestor rele li se va permite să se întărească, așa cum s-a făcut în acești ani, bisericile noastre vor fi într-o stare deplorabilă” (TM 142-156; 20 august 1890)

În 1892 nu prea a fost redeșteptare:

„Atmosfera din biserică este așa înghețată, spiritul ei de o așa natură, încât oamenii nu pot suporta exemplul unei evlavii primare, cerești. Căldura dragostei lor dintâi s-a răcit, și dacă nu vor fi udați cu botezul Duhului Sfânt, sfeșnicul va fi îndepărtat de la locul lui” (TM 167, 168; 15 iulie 1892).

La fel a fost în 1893:

„O, cât de puțini cunosc ziua cercetării lor!... Suntem convinși că în mijlocul poporului lui Dumnezeu este orbire a minții și împietrire a inimii, deși Dumnezeu a manifestat față de noi nespusă îndurare...

Astăzi sunt puțini care Îl servesc pe Dumnezeu cu toată inima. Cea mai mare parte a celor ce compun adunările noastre sunt morți în greșeli și păcate... Cele mai dulci melodii care vin de la Dumnezeu prin buze omenesti – îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos – nu produc în ei un răspuns de dragoste și apreciere... Ei își împitresc inimile față de Negustorul Divin” (RH 4 aprilie 1893).

Situația nu se ameliorase în 1895:

„Sunt mulți care își etalează credința în a doua venire... în timp ce în inima lor zic, așa cum și doresc să fie, ‘Domnul meu întârzie să vină’...

Oameni care sunt însărcinați cu responsabilirăți grele, dar care nu au o legătură vie cu Dumnezeu, au acționat și acționează împotriva Duhului Sfânt... Dumnezeu a trimis iar și iar avertizări acestor bărbați, dar ei le-au aruncat la o parte și s-au aventurat pe aceeași cale...

Dacă Dumnezeu le va întreține viața, iar ei vor cultiva același spirit care a marcat drumul lor și înainte și după sesiunea de la Minneapolis, ei vor umple cupa faptelor celor pe care Hristos i-a condamnat când a fost pe pământ” (TM 77-79; 1 mai 1895).

Nici în 1896 nu prea au avut loc schimbări:

„Este o ofensă la adresa lui Dumnezeu ca oamenii să manifeste continuu spiritul de rebeliune care a stăpânit la Minneapolis. Tot cerul este indignat de spiritul manifestat de ani de zile la casa noastră de editură din Battle Creek... A fost auzită o voce care demasca erorile și cerând, în numele Domnului, o schimbare hotărâtă. Dar cine a ascultat instrucțiunile date? Cine și-a umilit inima, să renunțe la orice urmă a acelui spirit rău, opresiv?” (TM 76; 30 mai 1896).

Se pare că “redeșteptarea” nu a reușit să prindă inimile conducătorilor în 1897:

„Dumnezeu sfătuiește și mustră pe oameni pentru binele lor. El a trimis solia Sa, spunând ce este necesar pentru acest timp. El v-a dat ocazia să vă pregătiți pentru a fi gata. Făcând toate acestea, El v-a spus să vă ridicați. Dar ați fost voi gata? Ați zis voi: ‘Iată-mă, trimite-mă?’ Voi ați stat nemișcați și nu ați făcut nimic. Ați lăsat Cuvântul Domnului abandonat la pământ...

O, de ce sunt oare oamenii piedici, când pot fi ajutoare? De ce blochează ei roțile, deși ar putea să înainteze cu succes? De ce își jefuiesc propriile suflete, și păgubesc pe alții de binecuvântările care ar putea veni prin ei? Cei care leapădă lumina vor rămâne ca o pustie neroditoare” (TM 413).

Cu adevărat, acești împotrivitori au rămas spiritual ca o pustie neroditoare. O analiză a predicilor și articolelor lor tipărite confirmă uscăciunea spirituală și goliciunea lăuntrică, lipsa subiectelor esențiale ale adevărilor 1888. Și totuși ei trâmbițează convingerea supremă că înțeleg și predică neprihănirea prin credință.

Istoria redeșteptărilor post-1888

Între 1888 și 1890 Ellen G. White face numeroase referiri la adunări de redeșteptare la care a participat alături de Jones și Waggoner. Teoria că solia a fost acceptată se bazează pe aceste afirmații. Trebuie să le acordăm deci atenția cuvenită. Următoarele sunt exemple ale entuziasmului ei înflăcărat:

„Nu am văzut niciodată o lucrare de redeșteptare care să înainteze așa viguros, fără să fie atinsă totuși de excitații nepotrivite. Nu a existat nici presiune, nici apeluri. Oamenii nu erau invitați să vină în față, dar exista înțelegerea solemnă a faptului că Hristos nu a venit să cheme la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși...

Erau mulți care mărturiseau că, pe măsură ce adevărurile acestea erau prezentate, ei se descopereau în fața legii ca păcătoși” (RH 5 martie 1889).

„Vestea bună că Hristos este neprihănirea noastră a adus multor, multor suflete alinare, iar Dumnezeu spunea poporului Său: “Continuați așa”...

La fiecare întâlnire de după sesiunea Conferinței Generale (din 1888) suflete au acceptat cu bucurie solia prețioasă a neprihănirii lui Hristos...

În sabat (Ottawa, Kansas) au fost prezentate adevăruri care erau noi pentru majoritatea celor prezenți... Dar lucrarea din sabat nu a fost în zadar. Duminică dimineața au existat dovezi clare că Duhul lui Dumnezeu lucra mari schimbări în condiția morală și spirituală a celor adunați” (ibid., 23 iulie 1889).

„Avem întâlniri excelente. Aici nu este prezent spiritul care era la Minneapolis. Toți acționează în armonie... Mărturia generală a celor care au luat cuvântul a fost că solia de lumină și adevăr care fost adusă poporului nostru este chiar adevărul pentru acest timp, și peste tot pe unde ajunge în comunități, urmează cu siguranță lumină și pacea lui Dumnezeu” (Ms. 10, 1889).

Aceste afirmații, scoase din contextul acestor zece ani, dau impresia unei acceptări autentice a soliei din partea conducătorilor. Dar vor trebui analizate dovezile ulterioare ale contextului.

Jones spunea că acele adunări au “schimbat valul” în favoarea poporului. Dar problema nu a fost niciodată dacă valul s-a schimbat sau nu cu poporul. Problema a fost totdeauna exclusiv cu pastorii și conducătorii. Poporul era gata să primească cu bucurie lumina dacă cei din posturi de răspundere ar fi lăsat-o să ajungă la ei fără împotrivire sau distorsiuni sau, și mai bine, dacă s-ar fi unit cu toată inima în prezentarea ei. Mulți pastori tineri erau foarte interesați. Dar permanenta atitudine de indiferență sau opoziție directă a conducătorilor din Battle Creek și alte locuri a stins mișcarea. Acest fapt nu este atestat doar de remarcile lui Ellen G.White, ci și de corespondența din arhivele Conferinței Generale.

De fapt, ea nici măcar nu trebuie chemată la bară ca martor, spre a mărturisi că oficialii de la Battle Creek au respins solia. Corespondența oficială demonstrează un curent al opoziției, pe care Jones îl numea “un antagonism secret, urmărit permanent” (vezi nota adițională la sfârșitul acestui capitol).

Presiunea opoziției

La Minneapolis, Ellen G.White a văzut repede că problema era cu conducerea. Ea apela cu ardoare la delegați să nu privească la cei în vârstă, cu experiență, spre a ști ce să facă cu lumina. Ea spunea că ei chiar vor încerca să o împiedice să ajungă la popor:

„Vă implor să faceți din Dumnezeu încrederea voastră; nu depindeți de nici un om și nu idolatrizați nici un om. Nu faceți ca dragostea voastră pentru ei să-i așeze în poziții de răspundere pentru care nu sunt calificați...

Aveți nevoie de lumină mai mare, de o înțelegere mai clară a adevărului pe care îl duceți poporului. Dacă voi înșivă nu vedeți lumina, veți închide ușa, veți împiedica razele de lumină să ajungă la popor. Nu faceți să se spună despre acest popor atât de favorizat: ‘Nici ei nu au vrut să intre și nici pe alții nu i-au lăsat.’ Toate aceste lecții au fost date pentru folosul celor peste care au venit sfârșiturile veacurilor...

La această întâlnire... opoziția și nu investigarea este cuvântul de ordine...

Nimănui nu trebuie să i se permită să blocheze calea pe care ajunge la popor lumina adevărului. De îndată ce se încearcă acest lucru, Duhul Sfânt se va retrage” (Ms. 15, 1888; Olson, p. 297, 301).

„Întâlnirea noastră se apropie de sfârșit și nu a fost făcută nici o mărturisire, nici o singură încercare de a lăsa Duhul lui Dumnezeu să vină. Eu m-am întrebat, ce rost a avut întâlnirea noastră aici și de ce au trebuit să vină frații noștri aici, dacă nu fac decât să gonească de la popor Duhul lui Dumnezeu?” (Ms. 9, 1888; Olson 290.291).

Care era de fapt mecanismul respingerii? Cum opera el? Deși este adevărat că Jones și Waggoner au fost lăsați să vorbească la adunări de tabără și să-și publice articolele, deși este adevărat că solia lor a

fost bine primită de laici, împotrivirea conducătorilor a anulat constant cele mai bune eforturi ale lor. Iată aici analiza lui Ellen G.White deespre ce s-a întâmplat:

„Chiar oamenii care trebuiau să fie în alertă spre a vedea nevoile poporului ca astfel să fie pregătită calea Domnului, chiar ei interceptează lumina pe care Dumnezeu o trimite poporului Său și leapădă solia harului Său vindecător” (Scrisoare către frații Miller, 23 iulie 1889).

„Muștrarea Domnului este peste cei care își spun gardieni ai doctinei, care blochează calea ca nu cumva să ajungă la popor o lumină mai mare; dacă nu va exista nici o voce printre oameni ca să prezinte această solie, pietrele vor striga... Slăbiciunea bisericilor noastre provine din răceala inimii și necredința celor care ar fi trebuit să aibă credință” (RH 26 iulie 1892).

La acea oră, și Jones și Waggoner erau *persona non grata* pentru frații cu răspundere din Battle Creek (Olson p. 15). După cum vom vedea într-unul dintre capitolele următoare, redactorul de la Review and Herald a fost cel mai influent opozant. Ellen G.White spune de asemenea că noul președinte al Conferinței Generale “a acționat ca Aron față de acești bărbați care au fost combătuți mereu de la sesiunea de la Minneapolis” (Letter to A.O.Tait, 27 august 1896). “Președintele Conferinței Generale... a procedat exact împotriva precauțiilor și avertizărilor care i s-au dat” în legătură cu situația din 1888 (Letter to I.H.Evans, 21 noiembrie 1897).

Prin urmare, era firesc ca frații opozanți să aștepte și chiar să spere ca solia aceasta incomodă să aibă același insucces la popor ca și la autoritățile cu funcții de răspundere de la Battle Creek. Dar când au început să sosească rapoarte despre rezultatele minunate ale predicării trioului inspirat (Ellen G.White, Jones și Waggoner), ei au fost mâhniiți. Era dureros să recunoști că Ellen G. White afirmă că aprobarea Duhului Sfânt asupra lucrării le-a răsturnat planurile. Ea nu se referea la o minoritate modestă de frați obscuri, ci la impactul general al conducătorilor responsabili:

„Apoi, când au văzut și au simțit demonstrația Duhului Sfânt mărturisind că solia era de la Dumnezeu, au urât-o și mai mult, căci era o mărturie împotriva lor. Ei nu au dorit să-și umilească inimile și să se pocăiască, să dea slavă lui Dumnezeu și să treacă de partea adevărului” (1 mai 1895).

Redeșteptările de la South Lancaster, Chicago, Ottawa, Kansas și chiar în comunitatea din Battle Creek, erau o dovadă clară că Dumnezeu a pus sigiliul Său asupra acestei solii. Experimentul testării acestei lumini se făcea chiar în laboratoarele bisericilor. Ea funcționa; niciodată o asemenea manifestare de slavă cerească nu mai însoțise vreo solie de la strigătul de la miezul nopții din 1844:

„Deși a existat un efort hotărât de a face fără efect solia pe care a trimis-o Dumnezeu, roadele ei au dovedit că vine din izvoarele luminii și adevărului. Cei care... au blocat drumul împotriva oricărei dovezi nu pot aștepta o viziune spirituală mai clară, după ce și-au ținut așa mult timp ochii închiși în fața luminii pe care o trimite Dumnezeu poporului Său... Va fi opoziție chiar din partea acelorora de la care ne-am așteptat să fie cel mai serios angajați într-o astfel de lucrare” (Letter O19, 1892).

Ea a continuat să spere într-o schimbare a inimii conducătorilor, odată ce au văzut dovezile de netăgăduit ale soliei. Paragraful următor ar putea fi citat ca dovadă că solia 1888 a fost acceptată de conducătorii bisericii:

„Am văzut puterea lui Dumnezeu însoțind solia peste tot pe unde era prezentată. Nu veți putea convinge poporul din South Lancaster că ceea ce li s-a prezent nu este o solie de lumină... Dumnezeu a întins mâna Sa peste această lucrare. Am lucrat în Chicago; a durat o săptămână înainte ca să se producă o cedare din partea ascultătorilor. Dar ca un val de slavă, binecuvântarea lui Dumnezeu s-a prăvălit peste noi atunci când așezam în fața oamenilor pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Domnul își descoperea slava, iar noi simțeam acțiunea profundă a Duhului Său.”

Dar același articol (Review and Herald, 18 martie 1890) arată că frații conducători nu apreciau încă această lucrare:

„Am încercat să vă prezint această solie așa cum o înțeleg eu, dar cât timp se vor mai ține cei din inima lucrării departe de solia lui Dumnezeu?”

Un păcat și mai mare s-a adăugat necredinței din 1888 de la Minneapolis: dovezile de netăgăduit prin care Duhul Sfânt aproba solia, demonstrate în redeșteptări fenomenale, nu au făcut decât să întărească împotrivirea acestor frați. “Când au văzut și au simțit demonstrația Duhului Sfânt mărturisind că solia este de la Dumnezeu, au urât-o și mai mult” (TM 80; 1895). Câțiva ani mai înainte Ellen G. White apela patetic la unitate cu solii din 1888:

„De aproape doi ani noi tot zorim poporul să vină și să primească lumina și adevărul despre neprihănirea lui Hristos, iar ei se întreabă dacă se pot prinde sau nu de acest adevăr prețios” (ibid., 11 martie 1890).

„Vă implor pe voi, care vă împotriviți luminii și adevărului, să vă dați la o parte din calea poporului lui Dumnezeu” (ibid., 27 mai 1890).

Dovada zdrobitoare a dovezilor indică faptul că ei nu s-au dat la o parte din cale. Trebuie reținut contextul rapoartelor glorioase despre “redeșteptări.” Afirmatiile din prima perioadă (1889-1890) pline de speranță profetică, trebuiesc puse față în față cu dezamăgirea istoriei ulterioare, pe care ea a fost obligată să o consemneze (1891-1897). Toate sursele concură în aceeași direcție: mărturia ei, mărturia lui Jones, dosarele din arhiva oficială și vocea evidentă a unui secol de istorie.

La fel ca iudeii

Niciodată, de la lepădarea Împăratului slavei de către evrei, nu a mai văzut universul un eșec așa de rușinos și de neiertat ca al poporului lui Dumnezeu, condus de mai marii lui. Serva Domnului nu a ezitat să aplice fraților din conducere faimoasele “vaiuri” ale fariseilor și să sublinieze aplicarea lor prezentă: “Dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, aceste versete reprezintă foarte mult pentru cei ce le vor asculta” (TM 76). “Nici voi nu ați intrat, și ați împiedicat și pe cei ce voiau să intre.”

Aceasta este imaginea “marii redeșteptări” care a urmat după sesiunea din 1888. Mulți membri și pastori tineri începeau să “intre” dar bătrânii de la Ierusalim realmente i-au împiedicat. Astfel, redeșteptarea a fost întreruptă, iar Duhul Sfânt rănit, insultat și stins. Deseori serva Domnului compara spiritul anti1888 cu furia evreilor împotriva lui Hristos. De exemplu:

„Lumina a stăluit peste biserica lui Dumnezeu, dar mulți au spus prin atitudinea lor indiferentă: ‘Noi nu vrem calea Ta, o, Dumnezeule, ci propria noastră cale.’ Împărăția cerului a venit foarte aproape... dar ei au blocat calea inimii și nu au primit musafirii cerești; căci ei nu cunosc dragostea lui Dumnezeu...

Încăpățânarea și necredința sunt mai puțin scuzaibile astăzi decât pentru iudeii din timpul lui Hristos... Păcatul nostru și consecințele lui vor fi mai mari dacă refuzăm să mergem în lumină. Mulți spun: ‘Dacă aș fi trăit eu în zilele lui Hristos, nu aș fi sucit cuvintele Lui și nu aș fi interpretat greșit sfaturile Sale. Eu nu L-aș fi lepădat și răstignit, așa cum au făcut iudeii.’ Dar acest lucru se poate dovedi prin felul în care tratați solia și solii Lui astăzi...

Cei care trăiesc astăzi nu sunt răspunzători pentru faptele celor care L-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu; dar dacă, în ciuda luminii care a fost revărsată peste poporul din vechime noi mergem pe același drum, cultivăm același spirit și refuzăm să primim mustrarea și avertizarea, atunci vina noastră va fi cu mult mai mare decât a lor” (ibid., 11 aprilie 1893).

Ea adăuga o săptămână mai târziu:

„Cei care sunt plini de necredință remarcă foarte ușor lucrurile care au o cât de mică umbră de neclaritate. Ei pierd din vedere toate dovezile pe care le-a dat Dumnezeu... descoperind prețioase perle ale adevărului în inepuizabila mină a Cuvântului Său. Ei țin atomul incomod sub microscopul imaginației lor până când acesta le apare cât o planetă, împiedicându-i să vadă lumina prețioasă a cerului... De ce vă preocupați așa de mult de ceea ce vi se pare reproșabil la

soli (A.T.Jones și E. J. Waggoner) și dați la o parte toate dovezile pe care vi le-a dat Dumnezeu spre a echilibra mintea în legătură cu adevărul?” (ibid., 18 aprilie 1893).

Imaginația noastră se luptă să pătrundă realitatea binecuvântărilor care ar fi venit peste Biserica A.Z.Ș. dacă această solie prețioasă ar fi fost primită cu toată inima.

„Dacă prin harul lui Hristos poporul Său ar fi devenit burdufuri noi, El le-ar fi umplut cu vinul Său nou. Dumnezeu va da lumină suplimentară, iar adevărurile vechi vor fi recuperate și așezate din nou în cadrul adevărului; și oriunde vor merge, lucrătorii vor triumfa” (Review and Herald Extra, 23 decembrie 1890).

Istoria noastră răsturnată

Ceea ce ar fi trebuit să aibă loc, dar nu a avut, a fost explicat într-o afirmație făcută la sesiunea Conferinței Generale din 1901, când Ellen G.White s-a referit din nou la criza 1888-1891. Ceea ce istoricii noștri presupun că a fost “redeșteptare,” s-a dovedit a nu fi decât afirmații verbale fără suport real:

„Simt un interes deosebit față de acțiunile și hotărârile care se vor lua la această sesiune, în legătură cu lucrurile care ar fi trebuit făcute cu ani în urmă, mai sigur cu zece ani în urmă, când eram adunați la Conferință, iar Spiritul și puterea lui Dumnezeu au venit în adunarea noastră, dovedind că Dumnezeu este gata să lucreze pentru acest popor, dacă ei vor accepta spiritul acestei lucrări. Frații au recunoscut lumina pe care a dat-o Dumnezeu, dar cei angajați în instituțiile noastre, mai ales cei de la editura Review and Herald și din Conferință (Generală) au introdus elemente ale necredinței, așa că lumina dată nu a fost urmată. Ea a fost recunoscută, dar nu s-a produs nici o schimbare specială astfel ca Dumnezeu să poată fi descoperit în poporul Său” (GCB 1901).

Unii frați au recunoscut în 1893 că, deoarece reforma a fost respinsă, redeșteptarea a eșuat. Jones spunea:

„Fraților, a sosit timpul să reluăm în seara aceasta ceea ce am refuzat acolo (la Minneapolis cu patru ani mai înainte). Nimeni dintre noi nu a visat vreodată binecuvântările splendide pe care le avea Dumnezeu pentru noi la Minneapolis, și de care ne-am fi putut bucura în toți acești patru ani dacă inimile ar fi fost gata să primească solia trimisă de Dumnezeu. În seara aceasta am fi fost cu patru ani înainte, am fi fost în mijlocul minunilor marii strigări” (GCB 1893, p. 183).

Următoarea scrisoare de la Ellen G.White, citită la aceeași sesiune, explică cum a funcționat procesul prin care solia 1888 a eșuat:

„Opoziția din chiar mijlocul nostru a impus asupra solilor Domnului o povară laborioasă și chinuitoare; ei au fost obligați să întâmpine dificultăți și obstacole care nu trebuiau să existe... Timpul, efortul mental și fizic cerut pentru a înfrunța influența fraților noștri care se opuneau soliei, au fost răpite lumii, care se află în fața judecăților iminente ale lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu s-a manifestat cu putere asupra poporului Său, dar nu a putut fi revărsat asupra lor deoarece ei nu și-au deschis inimile să-L primească.

Noi nu trebuie să ne temem de opoziția care vine din partea lumii; solia a fost împiedicată de elemente care lucrează în mijlocul nostru... Dragostea și încrederea reprezintă o forță morală care ar fi unit bisericile noastre și ar fi produs armonie în acțiune; dar răceala și neîncrederea au adus discordia care ne-a secăt de orice putere...

Influența care s-a dezvoltat din împotrivirea la lumină și adevăr la Minneapolis, a tins să facă fără efect lumina pe care a dat-o Dumnezeu poporului Său prin Mărturii... deoarece unii care ocupă poziții de răspundere erau infectați de spiritul care predomina la Minneapolis, un spirit care întuneacă discernământul poporului lui Dumnezeu” (ibid., p. 419).

O armată care pierde o bătălie va încerca după înfrângere să afle de ce s-a întâmplat așa. Ei pot vorbi despre biruință doar la condițional, ca despre “ce ar fi putut fi.” Este semnificativ faptul că paragraful foarte des citat, publicat în 1909 în Testimonies, volumul 9, pagina 29, care începe cu un tragic “dacă” a fost scris în contextul rezultatelor istoriei 1888. Este paragraful următor după citatul de mai sus:

„Dacă fiecare soldat al lui Hristos și-ar fi făcut datoria, dacă fiecare străjer de pe zidurile Sionului ar fi sunat clar din trâmbiță, lumea ar fi auzit deja solia de avertizare. Dar lucrarea este cu ani în urmă. Ce scuză vom oferi lui Dumnezeu pentru o așa de mare întârziere a lucrării?”

În istoria 1888 există vești bune

Aceasta nu înseamnă că războiul a fost pierdut. Departe de noi gândul! A fost pierdută doar o bătălie. Avem totuși aici o situație foarte ciudată. În aceeași scrisoare, câteva paragrafe mai jos, Ellen G. White prezice că Satana își va folosi avantajul cu mare viclenie. „Manevrele ascunse ale lui Satana se vor întinde peste tot.” El este mult prea șmecher ca să se demaște singur; el va pretinde că este Hristos. „Apariția unui Hristos fals va trezi speranțe înșelătoare în mințile celor care se vor lăsa amăgiți.”

Satana este destul de deștept ca să nu pretindă biruința înainte ca ea să fie completă, chiar dacă este adevărat că a obținut o biruință parțială. Dacă el s-ar lăuda cu această biruință, biserica rămășiței ar fi adusă pe genunchi într-o pocăință a veacurilor, căci ea este sinceră cu inima. Ei nu trebuie să i se spună adevărul – ea trebuie ținută în amăgire până la sfârșit.

Din această cauză dorința lui Satana este să fim înșelați despre istoria noastră din 1888. El va admite mios că a fost înfrânt și a pierdut bătălia, pretinzând că stă plecat la picioarele noastre. Dar dacă va fi cultivată, această amăgire nu poate duce decât la închinarea unui fals Hristos. Dacă nu putem citi corect trecutul, cum vom fi în stare să interpretăm corect viitorul care se desfășoară în fața ochilor noștri?

Zugrăvesc aceste adevăruri evidente o imagine obscură și descurajatoare? Nu, dacă Îl iubim pe Cel care spune că este Adevărul. Recunoașterea adevărului este singura cale de a ne apropia de El!

Deși este adevărat că istoria noastră este o clară chemare la pocăință, să nu uităm că totdeauna chemările la pocăință au fost pozitive, încurajatoare și pline de speranță.

Concluzie

Cei care schițează istoria 1888 ca pe o biruință glorioasă sunt sinceri. Ei doresc să păstreze unitatea bisericii. S-au ridicat critici care au pretins că biruința câștigată de Satana în și după 1888 a fost completă, astfel că biserica este astăzi într-o situație fără speranță. Acest lucru nu este adevărat, dar această idee falsă se prinde și înfloarește ca o reacție în fața mândriei și vanității care neagă adevărul istoriei noastre generație după generație. Israel nu va deveni nicidecum Babilon, deși ar putea avea perioadele lui de captivitate. Domnul îl va aduce în granițele lui, muștrat și pocăit.

Căutând să facem față criticilor care condamnă biserica, noi nu trebuie să negăm adevărul. Să oferim cinstea celor care o merită. Aceasta, în lumina istoriei noastre trecute, va cere o mare umilință din partea noastră:

„Va exista o mare umilință a inimilor înaintea lui Dumnezeu din partea tuturor celor care rămân credincioși până la sfârșit” (Ms. 15, 1888).

„Dacă biserica, care acum este infectată de propria ei apostazie, nu se pocăiește spre a fi convertită, va mânca din rodul propriilor ei fapte până când îi va fi scârbă de ea însăși” (8T 250).

Această experiență nu este dovada că Dumnezeu își va lepăda biserica. Când s-a aruncat la pământ în Ghetsemani dorind să moară, Petru a fost în sfârșit convertit (Matei 26, 75; DA 713). Tot așa, când se vor împlini cuvintele de mai sus, biserica rămășiței va fi convertită. Atunci cinzecimea ei nu va mai fi departe, ca și a lui Petru când a ajuns să se cunoască pe sine, și astfel a descoperit iertarea Domnului său.

O înțelegere corectă a experienței 1888 se va contura într-o autentică cunoaștere de sine: “Cândva, ea va fi văzută în adevărata ei lumină, cu tot vaiul de nenorociri care a rezultat din ea” (GCB 1893, p. 184).

La sesiunea din 1893, Jones s-a referit și el la acel mult întârziat “cândva” :

„Vor veni lucruri mult mai surprinzătoare decât cele de la Minneapolis... Dar dacă noi nu avem dezrădăcinat din inimile noastre acel spirit, vom trata acea solie și pe acei soli prin care vor veni ele așa cum a spus Dumnezeu că am tratat solia aceasta” (ibid., p. 185).

Chiar dacă nu am fi avut nici una dintre referințele pe care le-am prezentat în acest capitol, logica și bunul simț ar dicta câteva concluzii:

(1) Marea strigare ar urma să aibă un efect asupra încheierii lucrării asemănător focului în miriște (Review and Herald 15 decembrie 1885). „Mișcările finale vor fi repezi.” Dar în loc să înainteze ca focul în miriște, a trecut un secol de mocneală prelungită, în timp ce suflele se nasc mai repede decât ajungem noi la ele cu solia noastră. Singura concluzie rezonabilă este că focul a fost stins – de instrumente omenești, nu divine.

(2) Când va veni marea strigare, spune Ioan în Apocalips, va fi lumină care va lumina pământul cu o slavă ce va întrece orice desfășurare de putere divină de până atunci. Împărații pământului încă nu au stat deoparte, cu „negustorii pământului” bocind căderea marelui Babilon, prăbușit într-o singură „oră” de puternica predicare a adevăratei mari strigări. Și totuși, lumina soliei celui de-al patrulea înger a început să lumineze în acel mod ciudat și discret în 1888. Singura concluzie rezonabilă este că lumina a fost îndepărtată, de instrumente omenești.

(3) Când solia 1888 a neprihănirii prin credință, adevăratul început al ploii târzii, este acceptată, va fi văzută în biserica rămășiței o redeșteptare a evlaviei primare nemaiîntâlnită până atunci. „Dușmanul lui Dumnezeu și al omului nu dorește ca acest adevăr să fie clar prezentat; el știe că dacă poporul îl primește deplin, puterea lui va fi zdrobită” (GW 103, old edition). Singura concluzie posibilă: solia neprihănirii lui Hristos nu a fost primită cu adevărat.

Aceasta fiind într-un sens special solia lui Dumnezeu, opoziția hotărâtă, responsabilă și permanentă împotriva ei înseamnă o înfrângere spirituală pentru mișcarea adventă; dar această înfrângere trebuie apreciată ca o luptă într-un război mai mare, și nu ca pierderea războiului în sine.

O astfel de situație impune ca generația prezentă să recunoască datele problemei și să repare deplin greșeala tragică. Acest lucru este posibil, iar Dumnezeu cel viu și neprihănit ne va ajuta.

Acestea trebuie să fie vești bune.

-
1. Cf. Ms. 9, 1888, Through Crisis to Victory, p. 292; Ms. 15, 1888; Ms. 13, 1889; Review and Herald 4, 11 martie, 26 august 11 aprilie 1893;
 2. Pease face o scurtă referire la un paragraf din 22 noiembrie 1892 al lui Ellen G. White în care ea identifică solia ca fiind începutul marii strigări (By Faith Alone, p. 156). Dar în general el identifică solia ca pe o simplă reaccentuare a doctrinei protestante. From recunoaște solia ca fiind începutul ploii târzii, dar contra oricărei logici, se contrazice singur insistând că a fost aceeași solie pe care o predicau bisericile evanghelice ale timpului. Ceilalți scriitori ignoră total felul în care Ellen G. White identifică solia.
 3. Dovezi obiective în sprijinul remarcilor ei se găsesc în publicațiile oficiale referitoare la controversa celor două legăminte dintre anii 1906-1908. Versiunea care predomină era cea a opoziției contra soliei 1888. Vezi Signs of the Time 13 noiembrie 1907; 29 ianuarie 1908.

NOTĂ ADIȚIONALĂ LA CAPITOLUL PATRU

Mărturia arhivelor Conferinței Generale

Corespondența oficială din arhivele de la Battle Creek susține mărturia lui Ellen G.White și A.T. Jones despre atitudinea negativă a fraților cu răspundere de la Battle Creek. A.T. Jones spunea că a existat „un antagonism secret, urmărit permanent” (Letter to C.E. Holmes, 12 mai 1921).

Scrisorile secretarului Conferinței Generale, Dan T. Jones, ilustrează cum funcționa această atitudine. Deși avea prejudecăți mari față de solia și de solii din 1888, la câteva săptămâni după Minneapolis Duhul Sfânt l-a impresionat cu dovezi clare că Jones era solul adevărat al lui Dumnezeu. El scrie unui prieten:

„Avem întâlniri bune aici... Fratele A.T.Jones a predicat în cea mai mare parte a timpului. M-aș fi bucurat să puteți auzi și voi unele dintre predicile lui. Pare cu totul diferit de ceea ce a fost (sic) la Minneapolis. Cred că unele dintre predicile lui sunt mai bune decât tot ce am auzit eu până acum. Totul este nou. Predicile lui sunt originale, iar când predică este foarte sensibil și delicat, trăind profund ceea ce spune. Părerea mea despre el s-a modificat mult, după ce am văzut și cealaltă față a caracterului lui” (Letter to J.W.Watt, 1 ianuarie 1889).

Însă Dan Jones este un om convins împotriva voinței lui. Este fenomenal cum pot conducători buni să-și împrăști inimile împotriva a ceea ce văd bine că sunt „împuțănici” ale Duhului Sfânt. Trebuie să înțelegem de ce se întâmplă așa ceva, căci noi suntem astăzi într-un grav pericol de a repeta istoria lor. Așa cum spunea Luther, toți suntem făcuți din aceeași țărână.

Un an mai târziu, dintr-un motiv necunoscut, Dan Jones s-a împuțănit împotriva solilor din 1888, deși în această perioadă Ellen G.White i-a sprijinit pe aceștia din ce în ce mai mult. Vedem aici un ferment misterios al spiritului uman. Din poziția de funcționar administrativ, el scrie comitetului Conferinței Missouri, zona lui natală. El trebuie să comunice și altora raționamentul lui eronat. Aici este un gen de influențare prin spatele cortinei, „antagonismul secret” de care vorbea A.T. Jones:

„Cred că un institut de studiu în Missouri ar fi un lucru splendid, dar cred că organizarea lui în liniște ar fi mai potrivită decât să faceți mare paradă, și să vă treziți pe cap cu... Jones și Waggoner. Ca să vă spun adevărul, eu nu am prea multă încredere în felul cum prezintă ei unele lucruri. Ei interpretează totul ca să le convină și nu admit nicidecum ca pozițiile lor să fie criticate... În realitate, ei nu abordează decât subiecte asupra cărora există diferențe de opinie între frații noștri conducători. Nu cred că doriți să aduceți în conferința Missouri un astfel de spirit” (Letter to N.W. Alee, 23 ianuarie 1890).

Solii din 1888 nu au aflat probabil niciodată de ce nu a fost apreciată lucrarea lor în Missouri.

Scrisoarea informativă a lui Dan Jones către G.I. Butler privind situația de la Battle Creek descoperă iarăși acest „antagonism” în acțiune. El îl încurajează pe Butler în împotrivirea față de solie:

„Mă bucur că și dumneavoastră priviți lucrurile din această perspectivă, și nu vă lăsați descurajat și înfrânt sub povara care se pare că a fost așezată asupra dumneavoastră... M-am gândit deseori la ceea ce mi-ați spus iarna trecută, și anume că băieții din California (Jones și Waggoner) vor fi în comitetul de conducere la Review în mai puțin de doi ani. Nu mă miră dacă se vor face demersuri în acest sens în următoarele luni. Dar sunt sigur că ele se vor lovi de o foarte puternică opoziție” (Letter, 28 august 1889).

„Opoziția puternică” pe care o anticipa el a erupt ca un vulcan chiar în sufletul lui în iarna anului 1890. Într-o zi Waggoner a anunțat în timpul unui curs (la seminarul din Battle Creek) că luna următoare va discuta despre cele două legăminte. El fusese invitat oficial, ba chiar se insistase, să renunțe la serviciul lui în California și să vină să predea la Battle Creek. El a presupus, cum era și normal, că avea libertatea să prezinte evanghelia așa cum o înțelegea el.

Dar când a auzit vestea despre cele două legăminte, Dan Jones nu s-a mai putut abține. El a început demersurile pentru a-l opri pe Waggoner, apelând la Uriah Smith și chiar la Ellen G.White. Era așa de tulburat de acest incident încât a scris scrisori lungi pe acest subiect către G.I. Butler, O.A. Olsen, J.D. Pegg, C.H. Jones, R.C. Porter, J.H. Morrison, E.W. Farnsworth și R.A Underwood. Scrisorile lui nu pot masca antipatia oficială față de solie și soli, deși, bineînțeles, mărturisea acceptarea "doctrinei îndreptățirii prin credință."

Suntem recunoscători faptului că Dan Jones a fost un scriitor prolific, căci el oferă imagini valoroase despre acțiunile mascate ale conducerii de atunci. El își prezintă sentimentele cu candoare. Opoziția lui evidentă față de solie era o povară grea asupra conștiinței lui, ca țepușul în care trebuia să lovească Saul din Tars cu piciorul. El scrie lui Butler despre această confruntare cu Waggoner:

„Nu a existat niciodată ceva în viața mea care să mă doboare ca acest incident. Am fost așa de enervat de toată afacerea aceasta încât nici nu am știut cum să acționez și ce să fac... Când am văzut care era subiectul lecțiilor (lecțiile școlii de sabbat, alcătuite de Waggoner) am decis imediat că nu pot preda așa ceva, și după ce am analizat puțin situația, am decis să renunț la funcția de instructor al școlii de sabbat...

Am fost așa îngrijorat și iritat din această cauză, încât durerea aceasta m-a obosit mai mult decât o jumătate de an de lucru” (Letter, 13 februarie 1890).

Ce spectacol – secretarul Conferinței Generale "îngrijorat și iritat" de ceea ce era în realitate călăuzirea Duhului Sfânt în ploaia târzie!

O privire în spatele cortinei din Battle Creek

Dan Jones continuă, cu un veritabil portret al administrației din Battle Creek, spunând fără ocolișuri lui Butler despre planul oficial de a ascunde faptele de studenți și de a "lăsa chestiunea cât mai neobservată, fără să mai atragem atenția studenților de la seminar asupra schimbării necesare." Din punct de vedere politic ar fi putut fi un plan isteț. Waggoner însă i-a stricat planul, spunând deschis despre ce era vorba, astfel că "a trebuit să facem totul public; tot ce am putut a fost să spun că noi ne-am gândit că ar fi mai bine să-i cerem doctorului Waggoner să amâne deocamdată subiectul celor două legăminte."

Ellen G.White, W.C.White, Waggoner și A.T. Jones se străduiau să clarifice lucrurile cu frații din Battle Creek, iar rezultatul a fost că adevărul i-a forțat pe Dan T. Jones, Uriah Smith și alții, fără voia lor, într-un colț. Dan T. Jones este sincer povestind prietenilor lui situația neplăcută în care au fost puși:

„Acest lucru a lăsat pe unii dintre noi într-o poziție stânjenitoare. Lucrarea noastră era înțeleasă greșit și ni s-a retras orice sprijin. Nimeni nu putea discuta cuvântul dr. Waggoner sau al sorei White” (Letter to Butler, 27 martie 1890).

Umilința și onestitatea lui Dan T. Jones sunt reconfortante, aproape naive, în lumina adevărului pe care nu îl înțelegea – că antipatia lui era îndreptată de fapt împotriva darului ceresc al ploii târzii și al luminii marii strigări. El este definitiv împotriva acestei binecuvântări cerești și nu se poate abține să nu știe toată lumea.

Predica faimoasă a lui Ellen G.White din 16 martie de la Battle Creek (Ms. 2 1890), conține această expresie "Nu a existat o acceptare" a soliei, și câteva duzini de referiri la necredința și lepădarea continuă a soliei între cei de la Battle Creek după Minneapolis. Dan T. Jones se plânge, a doua zi, într-o scrisoare:

„Mi se pare că poziția ei este cea corectă, și că principiul se aplică și altor subiecte la fel de corect ca în cazul legămintelor, sau legii din Galateni... Eram la fel de sigur că anumite planuri și scopuri sunt dirijate de dr. Waggoner și alții, și că în spatele acestor planuri și scopuri există anumite motive; dar acum se pare că am fost eronat în ambele situații. Este ciudat cum se poate întâmpla așa ceva. Toate elementele păreau să întărească dovezile că poziția mea este corectă; dar ele s-au dovedit false” (Letter to J.D. Pegg, 17 martie 1890).

Scriind lui Butler zece zile mai târziu, progresul lui este firav, încă în ceață. Poziția lui despre solie este încă neschimbată. Ca și Uriah Smith, pentru aceste neînțelegeri nu sunt vinovați decât Jones și Waggoner. El nu îi poate vedea în lumina în care îi vede Ellen G.White, ca "soli împuterniciți" ai Domnului:

„Se poate ca noi să fi fost greșiți în anumite poziții pe care le-am avut... Acum nu văd ce am mai putea face, decât să acceptăm explicațiile care au fost date, și să procedăm în consecință... Sora White... crede că rapoartele care vi s-au adus de la sesiunea de la Minneapolis au fost foarte exagerate, și că nu aveți o părere corectă despre tot ce s-a întâmplat acolo. Deși poziția mea în legătură cu legea din Galateni și cu legămintele nu s-a schimbat deloc, sunt bucuros că m-am eliberat de povara sufletească produsă de motivele și planurile unora dintre frați... Să sperăm că în viitor frații noștri nu vor acționa de așa manieră încât să dea motive de suspiciune cu privire la planurile și scopurile lor” (Letter, 27 martie 1890).

Scriind lui R.C. Porter câteva zile mai târziu, el arată că nici el, nici Uriah Smith nu sunt cu adevărat în armonie cu solii din 1888 sau cu Ellen G.White:

„Fratele Smith... nu poate înțelege de ce... sora White vorbește foarte clar împotriva unui lucru, așa cum este cazul cu legea din Galateni, adusă de J.H.Waggoner acum câțiva ani, ca apoi să schimbe radical poziția și să susțină același lucru, doar prezentat puțin diferit... Încerc să mă gândesc cât mai puțin posibil la acest lucru” (Letter, 1 aprilie 1890).

Două săptămâni mai târziu, Dan Jones este încă nesigur, și se exprimă cu ușurătate despre ceea ce era în realitate călăuzirea Domnului în debutul ploii târzii. El vrea să-i vadă pe Jones și pe Waggoner coborâți de pe pedestal și îl asigură pe fratele Butler că el și frații duc înainte bătălia împotriva celor doi. Ceea ce Ellen G.White și istoria numesc "o foarte prețioasă solie," el consideră a fi "vederi personale" care, speră el, nu vor mai fi tolerate niciodată:

„Știu că este puțin dificil, datorită dovezilor circumstanțiale care au marcat această afacere un an și jumătate, să tragem concluzia că lucrurile care s-au ivit la Minneapolis erau inocente ca un miel. Dar dacă dr. Waggoner spune că el nu a avut niciun plan când a venit acolo, și dacă fratele Jones spune la fel, iar sora White îi susține, ce putem face noi decât să acceptăm acest lucru ca fiind realitatea?... Dumneavoastră ați putea crede că am dat și noi puțin cu piciorul, apoi ne-am prăvălit și am înghițit toată povestea. Dar nu aceasta este situația. Eu cred că am câștigat fiecare punct pus în joc și că tabăra adversă a priceput că nu merge așa ușor; mă bucur că a fost așa, dacă au priceput lecția pe care am dorit să le-o dăm. Sunt sigur că dr. Waggoner va fi de acum foarte precaut în a-și lansa păreri personale în fața poporului înainte ca ele să fie foarte atent examinate de frații noștri conducători; și cred că frații conducători vor fi mult mai atenți în examinarea acestor păreri personale decât au fost în trecut” (Letter to Butler, 14 aprilie 1890).

Aceste arhive confirmă abundant remarcă lui A.V. Olson că Jones și Waggoner erau *persona non grata* la sediul din Battle Creek. Tensiunea a fost așa de ascuțită încât este ușor să înțelegem cum s-a trezit Waggoner expedit în Anglia la începutul lui 1892. Scrisoarea lui din 15 septembrie către președintele Conferinței Generale a exacerbat situația. El fusese numit membru al comitetului însărcinat cu publicațiile, dar participarea lui la lucrările acestuia a fost oarecum ocolită. Scrisoarea lui este respectuasă; interesul lui este pentru binele cauzei:

„Sunt interesat de cartea fratelui Butler. Am văzut, din raportul comitetului pentru publicații, că s-a votat tipărirea ei la Review and Herald. De aici trag concluzia că ea este gata pentru tipar. Dacă este așa, ca membru al acestui comitet aș dori să văd manuscrisul. Cu aproape un an în urmă am văzut o listă a capitolelor care urmau să alcătuiască această carte și de aici, ca și din câte cunosc eu situația în general, sunt aproape sigur că există șanse ca această carte să aibă nevoie de examinare ca orice altă carte. Dacă ea va fi aprobată fără să fie examinată de cel puțin trei membri ai comitetului, cred că vor exista nemulțumiri... Cred că fiecare membru are dreptul să examineze orice manuscris care se prezintă în fața comitetului.” 4

Uriah Smith se justifică în lepădarea soliei

Opoziția lui Uriah Smith față de solia 1888 era logică, academică și aparent rezonabilă. Pe 17 februarie el îi scrie lui Ellen G.White de ce nu poate accepta solia. El este absolut sincer. Să citești această scrisoare de șase pagini este o experiență umiltoare, căci el este așa convingător încât s-ar putea exclama: "Aici stau, Dumnezeu să-mi ajute." Este posibil să fie și pentru noi astăzi la fel de ușor să considerăm un dezastru darul Duhului Sfânt ca și pentru el atunci. El vede călăuzirea Domnului ca pe o mare "calamitate." Să notăm pe scurt argumentele lui:

„După părerea mea, calamitatea cea mai mare care a căzut peste cauza noastră, afară de moartea fratelui White, a fost când dr.Waggoner a început să-și publice în Signs articolele despre legea din Galateni...

Dacă m-aș afla în fața tribunalului sub prestare de jurământ, aș fi obligat să mărturisesc cu toată sinceritatea... că dumneavoastră ați spus că fr. J.H.Waggoner (tatăl lui E.J.Waggoner; n.tr.) este eronat (despre legea din Galateni). Și mi se pare că acest lucru este conform cu Scriptura. Fratele White a fost și el de acord cu noi la acest subiect încât, vă aduceți aminte, a retras cartea fratelui Waggoner din circulație... Poziția pe care o ia acum fr. E.J.Waggoner este supusă exact acelorași obiecțiuni... Mi se pare contrară Scripturii, și apoi, contrară cu ce ați spus dvs. mai înainte...

Frații din California (Jones și Waggoner) aproape au ruinat Conferința (1888) așa cum mă așteptam. Dacă nu ar fi fost prezentate aceste chestiuni supărătoare, nu văd de ce nu am fi putut avea o sesiune plăcută și binecuvântată, așa cum am avut mereu...

(E.J.Waggoner) a luat aceeași poziție despre legea din Galateni pe care dvs. ați condamnat-o la tatăl lui. Iar acum, când ați aprobat poziția lui... a fost o mare surpriză pentru mulți. Și când au venit să mă întrebe ce înseamnă acest lucru și cum se poate explica așa ceva, serios, sora White, n-am știut ce să le spun, și nici acum nu știu.

...Când ies la iveală opinii și mișcări care... subminează fatal lucrarea dumneavoastră și zguduie credința în solie, mi se pare normal să fiu îngrijorat; și vă imaginați în ce situație ciudată mă aflu când, deoarece îmi permit un cuvânt de avertizare asupra unor puncte, sunt prezentat în public ca unul care lovește în vânt, neștiind cu ce se luptă. Eu cred că știu, într-o oarecare măsură, cu ce mă lupt. Poate că nu înțeleg adevărata amploare a acestei lucrări de inovație și dezintegrare care se desfășoară; dar înțeleg destul ca să-mi provoace chin. Eu cred că sunt dispus să primesc lumină oricând și de la oricine. Dar ceea ce se pretinde a fi lumină trebuie, pentru mine, să fie în de acord cu Scriptura și bazată pe raționament solid, care să convingă judecata, înainte ca să mi se pară și mie lumină. Iar când vine cineva și prezintă lucruri pe care eu le știu și le cred de mult timp, îmi este imposibil să numesc așa ceva lumină nouă" (Uriah Smith către Ellen White, 17 februarie 1890).

Ar fi posibil să existe în biserica de astăzi mulți "Uriah Smith" la fel de sinceri și rezonabili în opoziția lor contra luminii care, în providența lui Dumnezeu urmează să lumineze pământul cu slava ei?

Este dureros să privim peste umărul fraților noștri din Battle Creek de acum un secol și să le citim scrisorile. Dar este un lucru bun să înțelegem că într-o zi și alții vor citi scrisorile noastre. Îngerii, de asemenea, înțeleg corect atitudinea autentică a inimii noastre față de lucrarea lui Dumnezeu.

O vrăjmășie ascunsă a inimii împotriva soliei neprihănirii lui Hristos a făcut ca frații buni din acea vreme să creadă zvonuri nefondate și rapoarte deformate. Ellen G.White a comparat deseori această situație cu iudeii care s-au opus lui Hristos. Și ei aveau de partea lor logică sănătoasă și argumente raționale. Ei aveau convingerea că dovezile Scripturii arătau clar că El nu poate fi Mesia. A ieșit vreodată un profet din Galilea? Crede vreunul dintre liderii de la Ierusalim în El? De asemenea, personalitatea Lui îi bloca literalmente pe un drum greșit.

Acum este prea târziu pentru frații noștri de acum un secol să pătrundă destul de adânc în sufletele lor spre a se pocăi că au lepădat cea mai semnificativă revărsare a Duhului Sfânt după cincizece.

Slavă Domnului, pentru noi încă nu este prea târziu să facem acest lucru, căci ne putem vedea cu ușurință în ei.

1. Scrisorile lui Dan T. Jones se află în arhivele și statisticile Conferinței Generale, Record Group 25. Folosite cu permisiune.

2. Poziția lui Waggoner, căreia se opuneau Dan Jones, Uriah Smith și alții, este prezentată în *The Glad Tidings* (Pacific Press). Poziția oponenților lui este perpetuată în *Seventh-day Adventist Bible Commentary and Bible Dictionary*. Ellen G. White spune că poziția lui Waggoner este corectă: "Noaptea trecută mi s-a arătat că dovezile în legătură cu legămintele sunt clare și convingătoare. Dumneavoastră (Smith) fratele Dan Jones, fratele Porter și alții vă risipiți puterea de investigare fără rost încercând să produceți o poziție diferită de cea pe care a prezentat-o fratele Waggoner" (Letter 59, 1890; vezi și Letter 30, 1890). Dan Jones afirma că Waggoner "acuza pe frații conducători de la Conferința Generală, printre care și fratele Smith, că au susținut poziția lui Canright asupra legămintelor," ceea ce desigur ei au negat (Letter to Butler, 13 februarie 1890). Este trist, dar Waggoner avea dreptate; și mai trist este că după aproape un secol, superba veste bună despre cele două legăminte nu se bucură încă de acceptarea noastră.

3. Uriah Smith și criticii moderni ai lui Ellen G. White sunt eronați când afirmă că poziția ei despre cele două legăminte s-a schimbat semnificativ. Ea apela la J.H. Waggoner să nu facă proeminentă poziția lui că legea din Galateni este legea morală, dar se pare că nu există nici o dovadă că ea i-ar fi spus ceea ce presupune Smith. Fără îndoială că J.H. Waggoner nu a prins adevărurile profunde din Galateni așa de clar cum a făcut-o fiul său mai târziu. Ea nu a putut să valideze solia tatălui ca fiind "foarte prețioasă." Smith se bazează în mod eronat pe fapte parțiale spre a condamna lumina pe care Dumnezeu o trimetea prin fiul lui Waggoner în 1888.

4. Arhivele și statisticile Conferinței Generale, Record Group 11. Folosite cu permisiune.

Problema fundamentală: cum să evaluăm solia 1888

Greșeala de a afirma că "noi" am acceptat solia 1888 provine dintr-o eroare și mai adâncă de a înțelege greșit ceea ce a fost de fapt solia.

Opinia oficială, care a și fost acceptată, va trebui să susțină, de asemenea, că în această solie nu a fost nimic cu caracter specific adventist. Solia este evaluată ca "doctrină a îndreptăririi prin credință" adică aceeași "doctrină" pe care protestanții o cred de sute de ani. Fragmentul redat mai jos, aparținând unuia dintre autorii noștri stimați, un vicepreședinte al Conferinței Generale, este opinia tipică, larg răspândită, privind solia:

„Unii pot întreba: Ce a fost această învățătură a îndreptăririi prin credință, care a devenit punctul principal al marii redeșteptări adventiste din 1888, așa cum a fost expusă și accentuată de D-na White și ceilalți? A fost aceeași doctrină pe care Luther, Wesley și mulți alți servi ai lui Dumnezeu au propovăduit-o” (L. H. Christian, *The Fruitage of Spiritual Gifts*, p. 239.)

Ar fi teribil de umilitor să mărturisim că "noi" am respins "aceeași doctrină pe care au propovăduit-o Luther, Wesley și mulți alți slujitori ai lui Dumnezeu." Deci trebuie să spunem că noi am acceptat "doctrina" în și după 1888.

În timp ce alt scriitor cu autoritate admite că solia 1888 a fost cu adevărat solia îngerului al treilea, cum a caracterizat-o Ellen White (RH 1 aprilie 1890), tot el încurcă problema insistând că mulți conducători evanghelici neadventiști au proclamat "aceeași accentuare... generală," obținând solia lor "din aceeași sursă." Fără excepție, toate aceste cărți din ultimii ani, atât de mult susținute, implică logic faptul că "adevărul" soliei îngerului al treilea nu este nimic mai mult decât o învățătură protestantă populară. Nimeni nu ia o poziție consecventă să evalueze solia, cum a făcut Ellen G. White, sau să recunoască vreun element specific adventist în ea. Observați insistența lui Froom:

„Bărbați din afara Mișcării Advente (au avut) aceeași idee generală și același accent apărând cam în același timp.... Îndemnul a venit din aceeași Sursă. Între timp, neprihănirea prin credință a focalizat maximum de atenție în anul 1888.

De exemplu, celebrele conferințe Keswick din Anglia au apărut 'pentru a promova sfințenia practică'... Aproximativ cincizeci de oameni puteau fi nominalizați în cursul ultimelor decenii ale secolului nouăsprezece și primelor decenii ale secolului al douăzecilea... cu toții oferind aceeași subliniere generală” (Froom, *Mișcarea Destinului*, p. 319, 320; original).

Concluzia este logică și imposibil de evitat: Ar trebui să mergem la aceste surse pentru a ajunge la "doctrină" și a învăța cum să predicăm neprihănirea prin credință. Și așa am și făcut de decenii, în ciuda faptului că orientarea constantă a acestei opinii, privind îndreptățirea prin credință, este antinomianistă.

Putem crede că acești conducători evanghelici erau oameni buni, sinceri, trăind după toată lumina pe care o aveau. Dar au proclamat ei *în adevăr* "solia îngerului al treilea" așa cum a descris Ellen White solia 1888? Autorul nostru admite că în timp ce ei "nu au înțeles solia noastră specifică," adică sabatul, starea morților și alte doctrine "speciale," ei au proclamat totuși "aceeași ... doctrină a îndreptăririi prin credință" pe care Dumnezeu ne-a dat-o în 1888. Totuși, în contrast, Ellen White insistă că solia 1888 conține o hrană spirituală unică ce conduce la "ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu" (TM 92).

Poziția oficială susține, în mod logic, punctul de vedere al opozanților noștri și anume acela că inima soliei Adventiștilor de Ziua a Șaptea nu are nimic deosebit. Acest punct de vedere încurajează părerea lor că în afara oricărei "doctrine" adevărate a evangheliei pe care noi am putea-o împrumuta de la

evangelici, esența adventismului de ziua a șaptea este legalism. Deci cu siguranță nu vom avea nici un mandat să chemăm lumea creștină la judecată și la pocăință.

Care este evaluarea adevărată a soliei 1888? A fost ea "aceeași doctrină" pe care reformatorii protestanți și evanghelicii secolului al nouăsprezecelea au predicat-o, așa cum insistă autorii noștri? Sau a fost o înțelegere distinctă, unică, a "evangheliei veșnice" în legătură cu solia noastră specială privind sanctuarul? Autorii noștri recunoscuți ignoră cu toții orice asemenea legătură specială cu sanctuarul.

Adevărul acesta este crucial pentru înțelegerea identității noastre ca popor.

Dacă solia 1888 a fost numai doctrina istorică protestantă a îndreptățirii prin credință, suntem confrunțați cu probleme serioase:

(1) Să presupunem că acceptăm că Ellen White are dreptate când spune în repetate rânduri că soliei 1888 i s-a opus rezistență și că a fost respinsă; în mod logic înseamnă că liderii Bisericii Adventiste au respins "aceeași doctrină" pe care Luther și Wesley au predicat-o cu privire la îndreptățirea prin credință.

Cu alte cuvinte, dacă spunem că solia 1888 a fost "aceeași doctrină" pe care Luther, Wesley și alții au predicat-o," în mod logic înseamnă că predecesorii noștri din 1888 au respins poziția istorică protestantă. O astfel de respingere ar fi fost tot atât de dezastruoasă ca și respingerea lui Luther de către Roma sau a lui Wesley de către Biserica Anglicană! Aceasta ar fi echivalat cu o cădere spirituală la fel de rea precum căderea Babilonului.

Dar acest lucru nu este posibil, deoarece ar fi distrus biserica. Astfel, autorii noștri sunt nevoiți să afirme că "noi" am acceptat solia 1888 și că am avut o "mare redeșteptare."

(2) Tot astfel, dacă părerea că solia 1888 a fost "aceeași doctrină" a reformatorilor este adevărată, ar însemna că Luther, Wesley și mulți alți slujitori ai lui Dumnezeu din secolul al XVI-lea până în secolul al XIX-lea au predicat "cu adevărat solia îngerului al treilea." Astfel, adventiștii de ziua a șaptea nu pot, în mod logic, să-și vadă identitatea în întreita solie îngerească din Apocalips 14.

Cu câțiva ani în urmă Louis R. Conradi, conducătorul nostru din Europa, a urmat această idee oficială până la finalul ei logic și a susținut că Luther a predicat solia îngerului al treilea în secolul al XVI-lea. Conradi a părăsit biserica după un timp. (El a fost, de asemenea, un opozant al soliei la Conferința din 1888.) Iar noi pierdem astăzi pastori, membri și tineri din același motiv fundamental: Ei nu văd nimic unic și atractiv în solia noastră, deoarece aceste păreri oficiale spun că nu este nimic unic în ea.

Oare au scurtcircuitat istoricii noștri autorizați evoluția mișcării advente într-un mod neînțeles? Dacă este așa, s-a adus un mare prejudiciu, deoarece ideile autorizate au un mare impact asupra bisericii mondiale.

Opinia "reaccentuării" din 1888

O altă părere mult sprijinită asupra soliei 1888 este aceea că ea a fost o simplă "reaccentuare" a ceea ce au crezut pionierii adventiști încă de la începuturile noastre, o refacere a echilibrului omiletic în doctrină și predicare, pierdut temporar între 1844 și 1888. Această părere a ajuns să fie crezută de mulți. Câteva exemple sunt suficiente:

„Această conferință [1888] s-a dovedit a fi începutul unei reaccentuări a acestui adevăr măreț, care a avut ca rezultat o trezire spirituală în poporul nostru” (M. E. Kern, RH 3 august, 1950).

„Cel mai mare eveniment al anilor '80 în experiența adventiștilor de ziua a șaptea a fost recuperarea sau reafirmarea și noua conștientizare a credinței lor în doctrina de bază a creștinătății, ‘știind că nimeni nu este îndreptățit prin faptele legii, ci prin credința în Isus Hristos’” (A. W. Spalding, *Captains of the Host*, p. 583).

„Au fost unii care au acceptat accentul pus în 1888 asupra îndreptățirii prin credință; la cealaltă extremă au fost cei ce considerau că această accentuare amenință „vechile pietre de hotar.

Reacția bisericii în timpul anilor '90 față de noul accent pus pe îndreptățire... a fost ambiguă (N. F. Pease, *The Faith That Saves*, p. 40, 45; 1969).

Dacă această părere privind „accentuarea” este corectă, se ridică alte întrebări:

(1) Cum ar putea niște conducători conștienți să se opună, să trateze cu dispreț sau chiar să neglijeze, o accentuare a ceea ce ei înșiși au crezut dintotdeauna sau au predicat cu douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani în urmă? Sau dacă această sesiune din 1888 a fost alcătuită dintr-o nouă generație de predicatori adventiști, cum au putut ei să respingă un adevăr măreț pe care înaintașii lor imediați îl predicaseră?

(2) Iarăși, cum am putea să ne apărăm împotriva acuzației că Biserica Adventistă a suferit o cădere morală asemănătoare cu a Babilonului, dacă acceptăm părerea că frații din 1888 au respins o accentuare a adevărului pe care ei l-au crezut de la începutul mișcării advente? Când cineva înaintează și deodată dă înapoi, aceasta este o „cădere.”

Noi deplângem divizările și criticile nemiloase care spun pe nedrept că biserica a căzut ca și Babilonul. Noi nu credem acest lucru. Dar versiunea oficială a istoriei noastre privind evenimentul 1888 admite în mod logic această părere descurajantă. Multe minți înțelepte o urmează până la ultimele ei concluzii, așa cum a făcut Conradi. Cu cât descoperim mai mult adevărurile despre 1888, cu atât devine mai evident faptul că divizările, fanatismul, apostazia și complacerea încropită proliferază din cauza eșecului nostru, deja de durată, de a recunoaște acele realități.

Acest capitol va prezenta dovada că solia 1888 nu a fost o simplă accentuare a doctrinelor lui Luther și Wesley și nici chiar a pionierilor adventiști. Și nici nu a fost o reiterare a ceea ce vorbitorii de la Keswick și conducătorii protestanți populari ai epocii predicați ca „doctrină a neprihănirii prin credință.” A fost ceva mai măreț! A fost *„începutul” unui concept mai matur al „evangeliei veșnice” decât a fost perceput de oricare generație anterioară. A fost „începutul” revărsării finale a Duhului Sfânt în ploaia târzie.* A fost anunțul inițial al soliei îngerului al patrulea din Apocalips 18. Urma să fie o binecuvântare fără precedent de la cincizecime încoace (cf. FCE 473; RH 3 iunie 1890).

Aceasta nu înseamnă că solii din 1888 erau mai importanți decât Pavel, Luther, Wesley sau oricine altcineva și nici că ei erau cercetători mai ageri, mai strălucitori. Solia pe care au adus-o a fost pur și simplu „cu adevărat solia îngerului al treilea,” o înțelegere a neprihănirii prin credință paralelă și consecventă cu doctrina privind „timpul sfârșitului,” de curățire a sanctuarului ceresc unde Marele Preot slujește în antipica zi a ispășirii în Sfânta Sfintelor. El a trecut la faza finală a lucrării Sale în 1844. De acolo, El dă adevărata îndreptățire prin credință celor care Îl urmează prin credință. Deci există ceva unic cu privire la îndreptățirea prin credință în lumina zilei ispășirii și solia 1888 recunoaște acest fapt.

Dacă i s-ar fi lăsat cale liberă spre o acceptare cu inima și o dezvoltare teologică, solia ar fi pregătit un popor care să-L întâmpine pe Domnul, „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta,” „fără vină în fața tronului lui Dumnezeu.” A fost intenția Autorului Divin aceea de a duce la coacere „cele dintâi roade pentru Dumnezeu și pentru Miel.” Dacă acest lucru nu este adevărat, credibilitatea soarei Ellen White are de suferit, la fel și respectul nostru de sine ca denominațiune.

Mai departe, respingerea evidentă, de netăgăduit a acelei solii nu a constituit o cădere morală sau spirituală a bisericii rămășiței pe care ar fi implicat-o repudierea teologiei protestante. A fost mai degrabă o stagnare a dezvoltării ei spirituale cuvenite, o orbire demnă de milă și o incapacitate de a recunoaște împlinirea escatologică a iubirii și a chemării Domnului.

Respingerea soliei a eclipsat virtual o înțelegere etică și practică a curățirii sanctuarului ceresc. A lăsat numai învelișul exterior al structurii doctrinale cum ar fi: dovezile cronologice ale celor 2300 de ani și conceptul mecanic al „judecății de cercetare,” așa cum au fost predicate înainte de 1888. Propria noastră creștere întârziată în înțelegere a invitat batjocurile oponentilor evanghelici care iau în derâdere acest

adevăr adventist unic ca fiind "uscat, răsuflat și inutil." De aceea așa de mulți dintre membrii noștri, mai ales tineretul nostru, consideră "doctrina" sanctuarului plictisitoare și irelevantă.

Ce a văzut Ellen White în solia 1888?

Îndată ce a auzit puțin din solia doctorului Waggoner la Minneapolis (pentru prima dată), ea a recunoscut-o ca fiind o "lumină prețioasă" în armonie cu ceea ce ea "încercase să prezinte" timp de 45 de ani. Ea nu a fost geloasă, ci a primit cu bucurie pe soli și solia lor. A fost o dezvoltare ulterioară în deplină armonie cu lumina din trecut, dar niciodată predicată clar înainte:

„Văd frumusețea adevărului în descoperirea lui Hristos în legătură cu legea așa cum a prezentat-o doctorul (Waggoner) în fața noastră. Mulți dintre voi spun că aceasta este lumină și adevăr. Și totuși nu ați prezentat-o în lumina ei până acum.... Ceea ce s-a prezentat se armonizează perfect cu lumina pe care Dumnezeu a găsit cu cale să mi-o dea în toți anii experienței mele. Dacă frații noștri pastori ar accepta doctrina care a fost prezentată așa de clar... poporul ar fi hrănit cu hrană la timp” (Ms. 15, 1888; Olson, op. cit., p. 294, 295).

Frații prezenți la Minneapolis au înțeles solia ca fiind mai degrabă o descoperire a unei lumini noi, decât o accentuare a ceea ce ei predicaseră anterior. Aceasta este arătat după cum urmează:

„Un frate m-a întrebat: Mai este lumină nouă pe care trebuie să o primim sau adevăruri noi?... Ei bine, va trebui să ne oprim de a mai cerceta Scripturile pentru că avem lumina în ceea ce privește Legea lui Dumnezeu și mărturia Duhului Sfânt? Nu, fraților” (Ms. 9, 1888; Olson, p. 292, 293).

Astfel, solia 1888 a fost ceva ce frații nu înțeleseseră mai înainte. A fost un eșec în a aprecia inima și veridicitatea soliei îngerului al treilea, înțelegând numai aspectele ei exterioare:

„Sunt doar câțiva, chiar dintre cei ce pretind că o cred, care înțeleg solia îngerului al treilea; și totuși aceasta este solia pentru acest timp. Este adevăr prezent. Dar cât de puțini înțeleg această solie în toată semnificația ei și o prezintă poporului în puterea ei! Pentru mulți are puțină putere. Însoțitorul meu a spus: ‘Mai este încă multă lumină care trebuie să strălucească din Legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii. Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter și proclamată în Spirit, va lumina pământul cu slava ei’” (Ms. 15, 1888; Olson, p. 296).

„Lucrarea specială a îngerului al treilea nu a fost înțeleasă la justa ei valoare. Dumnezeu a intenționat ca poporul Său să fie într-o poziție mult mai avansată decât cea pe care o ocupă astăzi... Nu este voia lui Dumnezeu de a ține lumina departe de poporul Său — tocmai adevărul prezent de care are nevoie în acest timp. Nu toți pastorii noștri care predică solia îngerului al treilea înțeleg cu adevărat în ce constă această solie” (5T 714, 715).

Ellen White nu a folosit niciodată cuvântul "reaccentuare" sau chiar "accentuare" când s-a referit la solia 1888. În mod clar a *apărut* ca o lumină nouă care contrazicea ideile susținute de frați, exact cum iudeii au crezut că Hristos contrazicea pe Moise, când de fapt solia Sa împlinea ceea ce spusese Moise. Iată ce spune mai departe:

„Vedem că Dumnezeul cerurilor împuternicește câteodată oameni care să predice ceea ce este considerat a fi contrar doctrinelor stabilite. Deoarece aceia care au fost odată depozitarii adevărului au devenit necredincioși însărcinării divine, Domnul a ales pe alții care să primească razele luminoase ale Soarelui neprihănirii și care să susțină adevăruri care nu erau în concordanță cu ideile liderilor religioși....

Chiar adventiștii de ziua a șaptea sunt în pericolul de a închide ochii în fața adevărului așa cum este el în Isus, deoarece acesta contrazice ceea ce ei au luat drept adevăr, dar pe care Duhul Sfânt îl descoperă ca nefiind adevăr” (30 mai 1896; TM p. 69, 70).

A existat un principiu care a făcut necesară descoperirea "noii lumini" în 1888. Acesta este expus într-una din predicile lui Ellen White la Minneapolis:

„Domnul are nevoie de oameni care... sunt modelați de Duhul Sfânt, care primesc cu siguranță mana proaspătă din cer. Asupra unor astfel de minți, cuvântul lui Dumnezeu revarsă lumină....

Ceea ce Dumnezeu le dă servilor Săi să vorbească astăzi n-ar fi fost probabil adevăr prezent cu douăzeci de ani în urmă, dar este solia lui Dumnezeu pentru acest timp” (Ms. 8a, 1888; Olson, p. 273, 274).

Era o distincție clară în mintea sa între solia neprihănirii prin credință, așa cum a fost prezentată în 1888 și “solia trecută” pe care Domnul a trimis-o înainte de 1888. În timp ce nu trebuia să fie nici o contradicție, urma să fie o dezvoltare progresivă: “Noi dorim solia trecută și solia nouă” (RH 18 martie 1890). (Dar apelurile sale nu sunt o invitație către fanatism sau idei răspândite iresponsabil).

Într-o serie de articole din *Review*, la începutul anului 1890, Ellen White a discutat adevărul curățirii sanctuarului în legătură cu controversata solie 1888 privind neprihănirea prin credință. Fiecare adevăr îl completa pe celălalt. Era nevoie disperată de o înțelegere mult mai profundă a evangheliei veșnice în legătură cu Ziua Ispășirii:

„Ne aflăm în ziua ispășirii și trebuie să lucrăm în armonie cu lucrarea lui Hristos de curățire a sanctuarului.... Acum trebuie să punem în fața poporului lucrarea în care, prin credință, vedem pe Marele nostru Preot cum își împlinește slujba în sanctuarul ceresc” (RH 21 ianuarie 1890).

„Lucrarea de mijlocire a lui Hristos, marea și sfânta taină a răscumpărării, nu sunt studiate sau înțelese de poporul care pretinde că are lumină mai multă sau sunt mai avansați decât oricare alt popor de pe fața pământului. Dacă Isus personal ar fi pe pământ, s-ar adresa unui mare număr de oameni care pretind a crede adevărul prezent, cu aceleași cuvinte cu care s-a adresat fariseilor: ‘Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile nici puterea lui Dumnezeu’...

Sunt adevăruri vechi și totuși noi care trebuie să fie adăugate la tezaurul cunoștinței noastre. Noi nu înțelegem și nu practicăm credința cum ar trebui... Nu suntem chemați să ne închinăm și să-i servim lui Dumnezeu la fel ca în anii trecuți. Dumnezeu cere o slujire mai înaltă, acum mai mult ca oricând. El cere îmbunătățirea darurilor cerești. El ne-a adus în poziția în care avem nevoie de lucruri mai înalte și mai bune decât am avut vreodată nevoie” (ibid., 25 februarie 1890).

„Noi am auzit vocea Sa mai clar în solia care s-a proclamat în ultimii doi ani.... Abia am început să avem o slabă licărire despre ceea ce înseamnă credință” (ibid., 11 martie 1890).

Astfel este evident că:

Solia 1888 a fost “lumină” pe care frații nu o văzuseră sau prezentaseră până atunci.

Era “hrana noastră” la timpul potrivit, hrană pentru astăzi și nu mană de ieri recondiționată.

Ellen White a auzit la Minneapolis pentru prima dată o desfășurare doctrinală a ceea ce “a încercat să prezinte” de multă vreme: farmecul inegalabil al lui Hristos în lumina slujirii Sale în Ziua Ispășirii. Nu se mai auzise așa ceva de pe buzele vreunui om.

Ea a recunoscut în E. J. Waggoner un sol folosit de Domnul pentru o descoperire înaintată a adevărului pentru poporul Său și pentru lume.

“Adevărul” soliei îngerului al treilea nu fusese înțeles de pastorii noștri, deoarece ei nu înaintaseră în înțelegere așa cum ar fi trebuit în cei patruzeci și patru de ani de la începerea curățirii sanctuarului. În schimb, lumina crescândă a fost ținută departe de popor.

Frații din acel timp au înțeles sprijinul pe care Ellen White l-a acordat lui Waggoner și Jones ca pe o recomandare a “noii” lumini pe care ei au adus-o. Nu era o chemare la înțelegerea inițială a “doctrinelor stabilite.” Se opunea unei simple accentuări a vechii înțelegeri. Dacă frații Butler, Smith și alții ar fi înțeles-o așa, n-ar fi fost ei destul de tari să o susțină în loc să i se opună, așa cum au făcut?

Deci, ceea ce frații au respins a fost chemarea la "cele mai hotărâte schimbări." Ei nu au refuzat să se întoarcă, ei au refuzat să meargă înainte. Astfel ei au încercat să stea pe loc, un lucru greu pentru orice armată în marș.

Lumina din 1888, începutul unei lumini mai mari

Ellen White a vorbit adesea despre certitudinea faptului că Domnul ne trimite lumină nouă, dacă și când poporul Său va fi dispus să o primească. Tragicile "dacă și când" sunt necesare numai pentru că vinul nou are nevoie de burdufuri noi și aceasta înseamnă răstignirea eului (Matei 9:16, 17).

„Dacă prin harul lui Hristos poporul Său va deveni burdufuri noi, El le va umple cu vin nou. Dumnezeu va da mai multă lumină, și adevărurile vechi vor fi recuperate și repuse în cadrul adevărului; și oriunde vor merge, lucrătorii vor triumfa. Ca ambasadori ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile, să caute adevărurile care au fost ascunse sub gunoiul erorilor” (ibid., 23 decembrie 1890).

„O mare lucrare trebuie făcută și Dumnezeu vede că cei care ne conduc au nevoie de o lumină mai mare ca să se poată uni în mod armonios cu solii pe care El îi va trimite să împlinească lucrarea pe care El dorește ca ei s-o facă” (ibid., 26 iulie 1892).

Se mai poate îndoi cineva că solia 1888 a fost începutul soliei îngerului al patrulea, care își unește glasul cu cel de-al treilea? Nici *The Fruitage of Spiritual Gifts* (Christian), nici *Capitans of the Host* (Spalding), nici *Through Crisis to Victory* (Olson), *The Lonely Years* (A. L. White), nici recenta "Declarație" a Fundației White inserată în *Selected Messages* vol. 3, (p. 156-163), nu fac măcar o aluzie la acest fapt. Același lucru este valabil pentru articolul despre conferința din 1888 apărut în revista *Adventist Heritage* din primăvara lui 1985. *Enciclopedia adventistă de ziua a șaptea* discută despre solia 1888 în mai multe articole, dar niciodată nu o recunoaște drept ceea ce a fost (p. 634, 635, 1086, 1201, 1385).

Eschivarea de la un adevăr vital este uluitoare. Este exact ușurința iudeilor de a-L recunoaște pe Isus din Nazaret ca un mare învățător în timp ce ei se eschivau să vadă în El pe Mesia. Dar logica și consecvența cer această manevră specială celor care insistă că solia 1888 a fost acceptată. Ei trebuie, practic, să ignore faptul că solia a fost începutul ploii târzii și al mării strigări sau, dacă nu, ei trebuie să explice cum o lucrare care urma să se împrăștie "ca focul în miriște" a fost trăgănată timp de aproape un secol, când ar fi putut lumina pământul cu mult timp în urmă, dacă "frații noștri ar fi acceptat-o cu adevărat (Letter B2a, 1892; GCB 1893, p. 419).

Notați ce clar a înțeles Ellen White solia 1888 în lumina capitolului 18 din Apocalips:

„Unii mi-au scris, întrebând dacă solia îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: 'Este cu adevărat solia îngerului al treilea.' Profetul declară: 'Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborând din cer și având putere mare; și pământul a fost luminat cu slava sa' [Apoc. 18:1]" (RH, 1 aprilie 1890).

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început prin descoperirea neprihănirii lui Hristos. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul" (ibid., 22 noiembrie, 1892).

Dacă această solie minunată trebuie să fie proclamată de reformatorii protestanți populari, atunci noi nu avem motiv să mai existăm ca popor.

Lumina mării strigări s-a stins

Domnul este milos și îndurător, gata să ierte. El poate restaura ceea ce s-a pierdut, cu condiția pocăinței. Însă noi nu trebuie să permitem confuziei să neutralizeze lecția din 1888.

Dacă cei ce s-au opus luminii la Minneapolis mai târziu s-au pocăit cu adevărat și au fost iertați, de ce nu s-a împlinit scopul original al soliei 1888? Este sigur că nu a fost nici o redeșteptare sau reformă compatibilă în scop și efect cu ceea ce s-ar fi întâmplat dacă lumina ar fi fost acceptată. Domnul nu a mai trimis nici o altă lumină în afara celui "început" vital. Iar noi întrebăm, de ce?¹

Niciodată între 1888 și 1901 conducerea responsabilă a bisericii nu a manifestat o intenție fermă de a corecta tragica greșală din 1888. Îndoiala, suspiciunea, neîncrederea asupra soliei și solilor au continuat chiar timp de decenii.

Deși această tragedie a avut loc, nu trebuie să se tragă concluzia că Domnul Și-a retras binecuvântările de la poporul Său. Ploaia târzie a fost disprețuită și respinsă, dar ploaia timpurie a continuat să cadă. Suflete nenumărate au fost conduse la Domnul în secolul trecut, inclusiv fiecare cititor al acestei cărți. Nici o persoană care a luat parte la evenimentul 1888 nu mai trăiește astăzi.

Dumnezeu nu și-a părăsit poporul. Dar atitudinea noastră l-a legat mâinile, împiedicându-l să mai trimită torențele ploii târzii. El nu poate, nu dorește, să arunce cele mai prețioase perle ale Sale celor ce nu apreciază harul Său îmbelșugat. Deci, acele averse de ploaie târzie au încetat după ce stropii inițiali au fost în mod persistent respinși. Iar El nu este dincolo de posibilitatea de a fi rănit.

Ellen White a vorbit la Minneapolis, într-o predică aproape criptică care provoacă la reflecție, despre Ilie hrănit de o văduvă din afara Israelului, deoarece cei din Israel, care aveau lumina, nu trăiau în conformitate cu ea. "Ei erau oamenii cei mai insensibili din lume, cel mai greu de a fi impresionați de adevăr" a spus ea. Naaman sirianul a fost curățat de lepră, în timp ce leproșii israeliți au rămas necurățiți. Când locuitorii Nazaretului s-au ridicat împotriva Fiului Mariei, "unii" erau gata să-l accepte ca Mesia, dar a intervenit o influență care "i-a împins" să se împotrivescă convingerii lor. Iată cum a fost ilustrat evenimentul 1888:

„Dar iată că apare o stare de neîncredere ‘Nu este acesta fiul lui Iosif?’... Ce au făcut ei în nebulia lor? ‘Ei s-au ridicat și l-au îmbrâncit afară din cetate.’ Vreau să vă spun ce lucru teribil este dacă Dumnezeu dă lumină și aceasta nu impresionează inima și spiritul... Vai, Dumnezeu Își va retrage Duhul Său dacă adevărul Său nu este acceptat. Dar Dumnezeu a fost acceptat de unii în Nazaret; martorul a fost aici și El a fost Dumnezeu; dar a intervenit o influență contrară care a vrut să facă inimile să nu creadă” (Ms. 8, 1888; Olson, pp. 263, 264).

Acea "influență contrară" este un factor semnificativ în istoria noastră din 1888. Cu două zile înainte, ea avertizase că o dată făcuți pași spre necredință, acest fapt se va dovedi definitiv pentru acea generație în ce privește lumina înaintată a ploii târzii:

„Noi pierdem o mare parte din binecuvântările pe care le-am fi putut avea la această întâlnire (Minneapolis), deoarece nu facem pași înainte în viața creștină când ni se arată datoria noastră; și aceasta va fi o pierdere veșnică” (ibid., Olson, p. 257).

„Acea lumină care trebuie să umple pământul cu slava ei a fost disprețuită de unii care pretind a crede adevărul prezent... Eu știu că unii chiar acum au ajuns prea departe ca să se mai întoarcă și să se pocăiască” (TM 89, 90; 1896).

„Dacă vă așteptați ca lumina să vină pe o cale care să convină tuturor, așteptați în zadar. Dacă așteptați chemări mai puternice sau ocazii mai bune, lumina va fi retrasă și veți fi lăsați în întuneric” (5T 720).

Vorbind despre o întâlnire a pastorilor conducători din 1890, Ellen White a dezvăluit imaginea patetică a lui Isus Hristos alungat așa cum, în Cântarea Cântărilor 5:2, viitoarea mireasă l-a determinat pe iubitul ei să plece: „Hristos a bătut la ușă ca să intre, dar nu l-a făcut loc; ușa nu a fost deschisă și lumina slavei Sale, așa de aproape, a fost retrasă” (Letter 73, 1890).

Sursa neînțelegerii reformaționiștilor

Eforturi zeloase, de decenii, de a discredita solia 1888 ca fiind "lumină nouă" tind să devieze atenția favorabilă de la solia în sine spre conceptele protestante populare, neadventiste. Acest lucru se întâmplă de șaiszeci de ani, începând cam din 1920. Lucrarea lui A. G. Daniells, *Hristos Neprihănirea noastră*, din

anul 1926 nu a văzut nimic unic în solia 1888, ci a interpretat-o în mod greșit ca fiind "în perfectă armonie cu cea mai bună învățătură evanghelică" (Pease, *By Faith Alone*, p. 189).

Această tradiție lungă a pus, fără îndoială, bazele succesului prezent al îndreptățirii prin credință, similare acelor susținute de teologii "reformaționiști" calviniști. Dacă neadventiștii posedă adevărul asupra îndreptățirii prin credință, în mod necesar noi va trebui să importăm această doctrină de la ei. *Însă în timp ce noi am făcut efectiv acest lucru, adevărurile din 1888 au fost neglijate și chiar contrazise.*

Ceea ce vom relata mai jos este tipic pentru acest punct de vedere susținut pe scară largă. Se confundă în mod grav punctele de vedere ale reformaționiștilor cu solia 1888. Iată un exemplu al fundamentului venerabil pe care se sprijină confuzia fenomenală a ultimelor decenii:

„Neprihănirea prin credință (din 1888) nu a fost lumină nouă. Există unii care au întreținut ideea greșită că solia neprihănirii lui Hristos a fost un adevăr necunoscut mișcării advente până la adunarea de la Minneapolis, dar de fapt pionierii noștri au propovăduit această învățătură chiar de la începutul Bisericii Adventiste. Fiind tânăr predicator, adesea am auzit pe veteranii noștri, ca J. G. Matteson și E. W. Farnsworth, declarând că îndreptățirea prin credință nu era o învățătură nouă în biserica noastră” (Christian, *The Fruitage of Spiritual Gifts*, pp. 225, 226).

Este trist, dar unii dintre acei "veterani" nu au fost receptivi la lumina crescândă din 1888. Insistența ideii că solia 1888 nu a fost lumină nouă a constituit stindardul familiar al *opoziției* în vremea aceea. Nu mult după adunarea de la Minneapolis, R. F. Cottrell a scris un articol pentru *Review*, atacând solia 1888, întrebând: "Unde este noua abordare?" (RH 22 aprilie 1890). W. H. Littlejohn, de asemenea, a atacat solia cu un articol din 16 ianuarie 1894, intitulat "Îndreptățirea prin credință nu este o nouă doctrină." Nici unul nu a reușit să recunoască ce s-a întâmplat în zilele lor: începutul ploii târzii.

Unii scriitori au citat, scoțând din context, afirmații ale sorei White pentru ca să susțină teza opoziției cum că solia nu a fost lumină nouă. Însă Ellen White nu s-a contrazis pe ea însăși într-un asemenea punct important. Să examinăm afirmațiile folosite în sprijinul opiniei "reaccentuării." Trebuie să le oferim o audiere imparțială:

„Fratele E. J. Waggoner a avut privilegiul (la Minneapolis) de a vorbi deschis și de a-și prezenta ideile privind îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos în raport cu legea. Aceasta nu a fost o lumină nouă, ci lumină veche pusă unde ar trebui să fie în solia îngerului al treilea.... Aceasta nu a fost o lumină nouă pentru mine, deoarece o promisem de la o autoritate mai înaltă în ultimii 44 de ani” (Ms. 24, 1888; 3 SM 168; Olson, p. 49).

„Lucrătorii pentru cauza adevărului ar trebui să prezinte neprihănirea lui Hristos nu ca pe o lumină nouă, ci ca pe o lumină prețioasă pe care oamenii au pierdut-o din vedere pentru un timp” (RH 20 martie 1894; Olson, p. 49).

Aceste afirmații nu spun că solia 1888 în plinătatea ei nu a fost o lumină nouă asupra ploii târzii și a marii strigări. În context, afirmația de la 1888 din manuscrisul 24 a fost scrisă pentru a combate prejudecata fraților oponenti care au discreditat solia ca pe o simplă noutate omenească. Toată lumina este veșnică; niciuna nu este strict "nouă." Dar ea a fost sigur nouă pentru frații noștri din 1888 și adunările noastre. Și ar fi fost nouă pentru întreaga lume dacă noi am fi proclamat-o!

Și oricum ar fi fost lumina din 1888, nouă sau veche, este clar că nimeni nu a predicat-o printre noi în acei "ultimi 44 de ani." În manuscrisul din 1889 Ellen White afirma că întreaga solie 1888 se va dovedi întradevăr că este "lumină nouă" dacă răspândirea evangheliei va fi terminată în acea generație:

„În acel timp s-au pus întrebări ca: 'Sora White, credeți că Dumnezeu are vreo lumină nouă și crescândă pentru noi ca popor?' Am răspuns: 'Cu siguranță că da. Nu numai că așa cred, dar pot să vorbesc clar despre aceasta. Știu că există adevăr prețios care urmează să fie descoperit, dacă noi suntem poporul care va sta în ziua pregătirii Domnului'" (3 SM 174).

Adventiștii de ziua a șaptea nu trebuie să cultive reputația de a fi inventatori de doctrine, ci dregători de spărturi, cei care dreg drumurile și fac țara cu puțință de locuit, descoperitori ai căilor vechi.

O astfel de prezentare va dezarma prejudecata, în timp ce prezentarea adevărului ca ceva recent inventat va naște opoziție.

Dar aceasta nu neagă faptul că solia 1888 a fost o descoperire avansată pentru biserică. În timp ce convingerea sorei White că solia aceasta este împlinirea profeției din Apocalips 18 s-a adâncit din ce în ce mai mult, ea a văzut cum s-a armonizat cu conceptul unic al curățirii sanctuarului ceresc. Acesta a fost geniul soliei.

Acesta este adevărul pe care frații din lumea protestantă nu l-au înțeles niciodată. Faptul că noi nu le-am explicat clar acest lucru ar putea oare să fie o cauză a acestei realități?

Este șocant pentru iudeii ortodocși care s-au rugat pentru venirea lui Mesia să-și dea seama că El a venit demult, dar a fost respins de strămoșii lor. Și nu este mai puțin șocant pentru adventiștii de ziua a șaptea, care se roagă pentru revărsarea ploii târzii, să-și dea seama că binecuvântarea a venit acum un secol, dar a fost respinsă de înaintașii lor.

Ellen G. White

respinsă în 1888

Ceea ce spune Ellen White despre reacția împotriva soliei 1888 sună aproape incredibil. S-ar putea întâmpla ca o necredință înăscută să ne învăluie ochii și inima? Se pare că noi, oamenii, avem dificultăți în a crede "mărturia lui Isus." Ceea ce a fost o înfrângere, nouă ne place să numim "biruință măreață." Când am rătăcit drumul, am zis că l-am găsit.

Trebuie să clarificăm aceste impresii confuze, nedeslășite, cât mai exact posibil. Câteva căi de binecuvântare cerească au fost blocate de reacția negativă față de solia 1888. Locuitorii cerului își dau seama deja de ceea ce "noi" am făcut, după cum urmează:

(1) Duhul Sfânt a fost insultat

Aceasta poate părea imposibil, din mai multe motive. Poate fi dificil pentru noi să concepem pe Duhul Sfânt ca pe o persoană care poate fi insultată sau care poate simți, sau să fie preocupată de aceasta. Și s-ar putea să fie și mai dificil să concepem cum adventiștii de ziua a șaptea ar putea face așa ceva, desigur nu pastorii și conducătorii Conferinței Generale. Dar noi trebuie să acceptăm ceea ce spune serva Domnului. Mărturia lui Isus nu denaturează realitatea:

„Întâlnirea noastră se apropie de sfârșit, și nu a fost făcută nici o mărturisire, nu s-a produs nici o deschidere ca Duhul lui Dumnezeu să poată veni. Eu m-am întrebat: Ce rost a avut întâlnirea noastră, și de ce au trebuit să vină frații noștri aici, dacă prezența lor nu face decât să depărteze de popor Duhul lui Dumnezeu?” (Ms. 9, 1888; Olson, p. 290, 291).

„Am văzut că exista o remarcabilă orbire în mintea multora, și ei nu înțelegeau unde este Duhul Domnului și ce este experiența creștină. Iar gândul că aceștia sunt cei care au răspunderea turmei lui Dumnezeu era dureros...”

Frații noștri care au ocupat poziții de conducere în lucrarea și cauza lui Dumnezeu ar fi trebuit să fie așa de strâns legați de Izvorul oricărei lumini încât să nu numească lumina întuneric și întunericul lumină” (Ms. 24, 1888; sublinierea adăugată).

Amănuntele acestui eveniment sunt precise și bine conturate. Nu trebuie să existe nici o confuzie în concepția noastră despre cele nevăzute. Primirea Duhului Sfânt era implicată direct în primirea soliei însăși. Ar fi imposibil să primești darul Duhului Sfânt prin ploaia târzie și să nu primești solia prin care acest dar este oferit. Și vestea cea bună pe care trebuie să o pricepem acum este corolarul acestui adevăr: este la fel de imposibil să primești solia astăzi și să nu primești darul Duhului Sfânt conținut în ea. Dacă nu am primit Duhul Sfânt în puterea ploii târzii și a marii strigări este dovada clară că noi nu am primit solia pe care Domnul ne-a trimis-o.

Ceea ce este important în înțelegerea evenimentului 1888 nu este atitudinea negativă a câtorva persoane, a unei minorități alcătuită din "duri," ci spiritul care "a dominat" sau "a controlat" sesiunea din 1888 și după aceea. Aceasta a avut un efect determinant asupra acelei generații și a avut-o asupra fiecărei generații care a urmat de atunci. Ellen White vorbește clar despre influența "covârșitoare" de atunci:

„La acea adunare am simțit că este datoria mea să fac o prezentare scurtă asupra întâlnirii și experienței mele la Minneapolis, poziția pe care am luat-o acolo și motivul pentru aceasta, și să prezint clar spiritul care a dominat acea întâlnire... le-am spus despre poziția dificilă în care am fost pusă, să mă opun, singură, spiritului greșit care era o putere ce controla întâlnirea. Suspiciunea și invidia, bănuiala rea, împotrivirea față de Duhul lui Dumnezeu care apela la ei, erau atât de asemănătoare cu modul în care au fost tratați reformatorii. A fost același mod în care biserica [Metodistă] a tratat familia tatălui meu și pe opt dintre noi...”

Am afirmat că drumul urmat la Minneapolis a fost cruzime față de Duhul lui Dumnezeu” (Ms. 30, 1889).

„[Frații care s-au opus] au fost animați la întâlnirea (de la Minneapolis) de alt duh și nu au știut că Dumnezeu i-a trimis pe acei tineri să aducă o solie specială pentru ei, și pe care i-au tratat cu ironie și dispreț, fără să-și dea seama că inteligențele cerești îi priveau... Știu că în acel timp Duhul lui Dumnezeu a fost insultat” (Letter S24, 1892).

„Păcatele... stau la ușa multora... Duhul Sfânt a fost insultat și lumina a fost respinsă” (TM 393; 1896).

„Unii au tratat Duhul ca pe un musafir nedorit, refuzând să primească darul bogat, refuzând să-l recunoască, întorcând spatele și condamnându-l ca fiind fanatism” (TM 64; 1896).

Ideea de a insulta Duhul Sfânt este mai mult decât o hiperbolă trecătoare. Această tragedie ne afectează pe noi astăzi tot așa cum greșeala iudeilor din trecut îi afectează pe cei de astăzi.

Un păcat comis de o persoană împotriva altei persoane cu mult timp în urmă rămâne ca o povară asupra conștiinței ei și îi afectează caracterul și personalitatea. Acest lucru poate continua timp de decenii, atâta timp cât ambii trăiesc sau până când are loc pocăința și iertarea.

La fel, conceptul de trup al bisericii, caracterul și personalitatea noastră denominațională, poziția noastră în fața Cerului, spiritul care domină bisericile noastre, toate sunt afectate negativ de acest episod vital din istoria noastră. Efectele moștenirii noastre sunt de neevitat. Ieremia spune că ”păcatul lui Iuda este... scris cu un vârf de diamant pe tabla inimii lor” (17:1, NEB). Și aceasta se transmite din generație în generație (2:5, 9; 3:24, 25; 14:20). Până când are loc pocăința, suntem condamnați să repetăm păcatele părinților noștri. Înstrăinarea de Duhul Sfânt este adânc implicată.

Duhul Sfânt este o Persoană, nu o simplă influență sau ceva impersonal. El poate fi întristat. Acest concept pătrunzător al personalității lui Dumnezeu ca Duh Sfânt străbate Scripturile ebraice. Profeții îl reprezentau constant pe Dumnezeu ca pe un iubit dezamăgit, întristat, al inimii lui Israel.² Ideea este unică pentru Israel, căci nici o religie păgână nu a avut un astfel de concept al unei personalități divine ”geloase”.

Același adevăr străbate Noul Testament și este de asemenea scos în evidență în mod impresionant de Ellen White în *Mărturii*. Totuși ideea lipsește în general din învățăturile catolice și protestante. O apreciere completă a acestei realități este unică acelor care îl vor întâmpina pe Domnul la a doua Sa venire, deoarece ei sunt reprezentați corporal de mireasa care s-a pregătit în sfârșit pentru relația intimă a căsătoriei (Apoc. 19: 7-9). Erezia panteistă ”alfa” din 1900 a atacat acest adevăr al persoanei Duhului Sfânt; ”omega” va reînnoi, cu siguranță, acea eroare.

Întristat și insultat, El are un drept la răzbunare. Și cum poate El s-o ceară și să fie consecvent cu caracterul Său plin de dragoste? Răzbunarea Sa este mai usturător de îndurată decât oricare alta, deoarece ea va fi totdeauna vocea dragostei care vorbește:

„Vor veni și alte solii; iar cei care au respins solia de la Dumnezeu vor auzi declarații și mai surprinzătoare... Rănită și insultată, Divinitatea va vorbi, proclamând păcatele care au fost ascunse. Așa cum preoții și conducătorii, plini de indignare și teamă, au căutat refugiu în fugă în timp ce se desfășura scena finală a curățirii templului, așa va fi și în lucrarea acestor zile de pe urmă” (*Special Testimonies*, Series A, No. 7, pp. 54, 55).

Contextul acestei afirmații este o discuție despre Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

(2) Isus Hristos a fost disprețuit și insultat

Nici acest lucru nu îl înțelegem prea bine. Din nou, personalitatea Fiului lui Dumnezeu este în discuție. Are El simțăminte ca și oamenii? Poate fi El întristat? Ceea ce s-a întâmplat în istoria noastră din 1888 pare atât de uimitor încât evenimentul ar părea incredibil dacă nu ar fi clar exprimat în scrierile lui Ellen White. Discernământul ei este inspirat.

Isus cel blând și smerit încă mai alege soli care sunt "doar oameni," care sunt ca un "lăstar într-un pământ uscat." El S-a umilit identificându-Se cu solii din 1888 și a fost întristat și insultat când "acreditarea cerească" pe care El le-a dat-o a fost disprețuită:

„Aceasta este dovada, pe care o pot recunoaște toți, că ei sunt slujitorii Domnului... Acești oameni împotriva cărora ați vorbit au fost ca niște semne în lume, ca martori pentru Dumnezeu... Dacă respingeți pe solii trimiși de Hristos, voi respingeți pe Hristos” (TM 97, 1896).

„Să acuzi și să critici pe cei pe care Dumnezeu îi folosește, înseamnă să acuzi și să critici pe Domnul care i-a trimis....

Strigătul inimii multora dintre ei a fost: ‘Nu vrem ca acest om (Hristos), să stăpânească peste noi’... Religia adevărată, singura religie a Bibliei, care învață iertarea prin meritele unui Mântuitor crucificat și înviat, care susține neprihănirea prin credința în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată” (TM 466-468).

„Solia prezentă... este o solie de la Dumnezeu; ea poartă împuternicire divină, căci rodul ei este sfințirea” (RH 3 septembrie 1889).

„Solia aceasta, așa cum a fost prezentată (de Jones și Waggoner) ar trebui să ajungă la fiecare biserică care pretinde credința în adevăr și să aducă poporul nostru la un standard înalt... Dorim să-i vedem pe aceia care au prezentat lumii acreditare cerească” (RH 18 martie, 1890).

Dar chiar în epoca modernă, stimatul istoric al bisericii noastre aruncă dispreț asupra solului, dacă nu chiar asupra soliei însăși:

„Când privim înapoi la controversă, observăm că ceea ce a produs conflictul a fost ranchiuna stărnită de personalități, mai degrabă decât diferențele doctrinale. Partida lui Butler, Smith și Morrison credea în teoria îndreptăririi prin credință.... Partida lui Waggoner și Jones credea în realizarea faptelor bune; dar... s-au concentrat exclusiv pe credință ca factor în mântuire. Minți care ar fi judecat calm puteau să armonizeze aceste puncte de vedere, dar niciuna dintre părți nu era dispusă să analizeze calm ceea ce spunea cealaltă parte” (Spalding, *Captains of the Host*, p. 599).

O evaluare mult mai precisă ar fi că solii din 1888 "s-au concentrat aproape exclusiv" pe "credința care lucrează prin dragoste" exact cum a predicat-o Pavel (Galateni 5:6). Acea solie cu "acreditare divină" nu a fost un amestec compromițător între legalism și evanghelie. Ei au proclamat cu putere neprihănirea numai prin credință; dar era credința Noului Testament, care își demonstrează puterea inerentă prin ascultare autentică de toate poruncile lui Dumnezeu (TM 92).

Acei soli, care au fost declarați ca reprezentând pe Domnul nostru, au "stărnit" oare "ranchiună" care a făcut ca cerul să-și întoarcă fața de la scenă cu rușine? Ar acorda Domnul "acreditare divină" unor soli care nu erau dispuși să "judece calm"? Ellen White, cu siguranță, nu ar recunoaște "lumină prețioasă" în "strigăte" nesfinte sau în "învățăături extremiste" iraționale, așa cum autorul nostru le atribuie celor doi soli (Spalding, op. cit., 593, 601).

În spatele scenei rușinoase de la Minneapolis și a umbrelor confuze cauzate de necredința noastră astăzi, stă Persoana care a fost Stânca ofensei și Piatra de poticnire a acelei întâlniri fatale. Suntem confrunțați cu realitatea:

„Oameni care se declarau evlavioși au disprețuit pe Isus Hristos în persoana solilor Săi. Ca și evreii, ei resping solia lui Dumnezeu... El nu era Hristosul pe care îl așteptau evreii. Tot așa și astăzi, solii pe care Dumnezeu îi trimite nu sunt ceea ce așteaptă oamenii” (FCE 472; 1897).

„Hristos a observat toate discursurile dure, mândre, caustice, îndreptate împotriva slujitorilor Săi și deci împotriva Sa” (RH 27 mai, 1890).

Adevăratul Hristos a fost înțeleș totdeauna greșit. De câte ori a fost dorit, de tot atâtea ori a fost respins. Dar Israelul modern trebuie să depășească în sfârșit toate eșecurile Israelului din vechime.

Aceasta va avea loc, deoarece trăim în timpul curățirii sanctuarului ceresc. Aceasta este o lucrare specială pentru timpul sfârșitului, de biruință a ceea ce nu a fost realizat în trecut.

Carnea și sângele nu ne pot descoperi nicidecum adevăratele acreditări ale "lăstarului din pământ uscat" care poate sta în fața noastră. Ceea ce s-a întâmplat în 1888 ne învață că iudeii din trecut vor trebui să ne facă loc în istorie pentru a îngenunchea și noi lângă ei:

„Mulți spun: 'Dacă aș fi trăit în zilele lui Hristos, nu aș fi denaturat cuvintele sau nu aș fi interpretat greșit sfaturile Sale. Nu L-aș fi respins și nu L-aș fi crucificat, așa cum au făcut iudeii.' Dar acest lucru va fi dovedit prin modul în care tratezi solia și pe solii Săi, astăzi" (RH, 11 aprilie, 1893).

Problema 1888 nu a fost cât de mult să "accentuezi" predicarea acestei "doctrine" în raport cu alte doctrine "speciale." Adevărata problemă a fost: "Ce crezi despre Hristos?" N-are nici un rost să vorbim astăzi despre stabilirea unei "legături corecte cu Hristos" dacă nu ne confruntăm cu realitatea din 1888.

Pentru a nu susține credința că noi nu avem nevoie de pocăință, am produs teze doctorale pentru a vedea "ce loc s-a acordat predicării îndreptățirii și neprihănirii prin credință alături de alte dogme distincte" ale bisericii. S-au făcut grafice pentru a se demonstra de câte ori cuvinte ca: "neprihănire," "îndreptățire," "credință," "mântuire," "Mântuitor" și "lege" au apărut în lecțiunile Școlii de Sabat, "pentru a dovedi că adventiștii de ziua a șaptea nu au desconsiderat accentul pe mântuirea prin Hristos." Pot oare calculatoarele moderne să măsoare credincioșia noastră și să dovedească că Martorul Credincios a greșit? Dacă simpla vorbărie este criteriul, catolicismul roman trebuie să fie învățătura cea mai Cristocentrică de pe pământ. În timp ce Fiul lui Dumnezeu continuă să sufere, trebuie oare să tragem la sorți în diferitele anchete să vedem cum să-l împărțim haina, această "doctrină sau dogmă a neprihănirii prin credință alături de dogmele distincte ale bisericii"? Neprihănirea lui Hristos este infinit mai mult decât o simplă repetiție verbală.

Cea mai grandioasă ocazie escatologică a secolelor a fost respinsă în era 1888. Ceea ce a fost disprețuit a fost o împăcare intimă a inimii cu Hristos, ca aceea pe care o mireasă o simte pentru mirele ei. Dar ea a fost înlocuită de vorbe goale și doctrină rece.

Omiletica seacă ce desparte firul în patru între neprihănire atribuită și împărtășită, îndreptățire, ispășire și împăcare a făcut ca "neprihănirea prin credință" să devină pentru mulți dezgustătoare. Aceeași problemă a dominat și perioada de după 1888. Ellen White vorbește despre eforturile acelor a căror inimă s-a opus soliei:

„Mulți comit greșeala de a încerca să definească minuțios punctele fine de deosebire între îndreptățire și sfințire. Astfel, în definirea acestor doi termeni, ei adesea aduc propriile lor idei și speculații. De ce să încerci să fii mai minuțios decât Inspirația asupra problemei vitale a neprihănirii prin credință? De ce să încerci să elaborezi fiecare punct delicat, ca și cum mântuirea sufletului ar cere ca toți să înțeleagă exact ca tine acest subiect?" (Diary, 27 februarie, 1891).

Să ne ajute Domnul să vedem că la Minneapolis nu a fost insultată doctrina rece, greșit înțeleasă, ci Hristos cel viu și iubitor! Noi am arătat neîncredere față de acele tresăltări ale inimii care ne atrăgeau la El și am aruncat dispreț asupra Celui care ne chema, numind dragostea Sa "fanatism." Lacrimile care au început să curgă din atracția misterioasă a prezentării crucii ne-au făcut să protestăm zelos "împotriva entuziasmului și fanatismului" (TM 80, 81).

Isus cunoaște natura noastră umană, deoarece El însuși este părtaș la ea. El este o Persoană. Cunoaște și El respectul de sine. În 1888 El s-a apropiat foarte mult de noi. "Nimeni dintre noi nu visează ce ar fi putut fi" în zilele dulci care ar fi urmat dacă am fi mers cu El în lumina glorioasă a cerului. Noi vorbim adesea despre 1844 ca fiind "marea dezamăgire." Dar 1888 a fost dezamăgirea Sa, deoarece noi putem citi cât de mult ne-a iubit El. N-am avut nevoie de acea intimitate a dragostei. Atunci de ce ne mirăm că El nu ne forțează s-o primim?

La Minneapolis ni s-a spus:

„Nimănui nu trebuie să i se permită să închidă calea prin care lumina adevărului să vină spre popor. Îndată ce se încearcă acest lucru, Duhul lui Dumnezeu va fi înăbușit... Să lăsăm dragostea lui Hristos să ne guverneze inimile aici... Când Duhul lui Dumnezeu intră, dragostea va lua locul divergenței, pentru că Isus este dragoste; dacă Duhul Său ar fi acceptat aici, întâlnirea noastră ar fi ca un izvor în deșert” (Ms. 15, 1888; Olson, p. 300, 301).

„Nici o altă chemare delicată, nici o altă ocazie mai bună nu li s-ar putea da pentru ca să poată face ceea ce ar fi trebuit să facă la Minneapolis.... Nimeni nu poate spune cât de mult poate fi pus în joc când neglijezi să fi de acord cu Duhul lui Dumnezeu. Va veni timpul când ei vor dori să facă orice ca să mai aibă șansa de a auzi chemarea pe care au respins-o la Minneapolis... Ocazii mai bune nu vor mai veni niciodată, simțăminte mai adânci nu vor mai avea niciodată” (Letter O19, 1892).

Din nou mărturia lui Ellen White depășește credința noastră. Trebuie să înțelegem realitatea. Inimi omenеști au bagatelizat dragostea caldă a Celui care Și-a dat sângele pentru noi. În cele din urmă, din partea “multora” din conducere, bagatelizarea s-a transformat, cum spune cu tristețe Ellen White, în “ură.” Șapte ani după Minneapolis ea s-a adresat acelor “mulți”:

„Voi ați întors spatele și nu fața către Domnul... Duhul lui Dumnezeu se îndepărtează acum de la mulți din poporul Său. Mulți au intrat pe cărări întunecoase, ascunse și unii nu se vor mai întoarce niciodată... Ei nu numai că au refuzat să accepte solia, dar au urât lumina.... Ei acționează împotriva Duhului Său cel Sfânt” (TM 89-91; 1895).

Cerul a fost “indignat” (TM 76). Există o intimitate a întristării persoanei divine implicată aici, care este unică în istoria religioasă modernă, poate chiar din toate timpurile. Ne aducem aminte de strigătul inimii lui Ieremia și Osea din vechime. Ellen White a spus la Minneapolis: “Dacă ați ști cum a privit Hristos atitudinea voastră religioasă de la această întâlnire!” (Ms. 8a, 1888; Olson, p. 281). Patru ani mai târziu: “Este tristețe în cer din cauza orbirii multora dintre frații noștri” (RH 26 iulie, 1892). Vorbind despre aceia care “s-au împotrivit Duhului lui Dumnezeu la Minneapolis” ea a spus:

„Tot universul ceresc a fost martor la tratamentul rușinos față de Isus Hristos reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost de față, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat iudeii pe Hristos” (*Special Testimonies*, Series A. No. 6, p. 20).

„Scenele care au avut loc la aceea întâlnire (Minneapolis) L-au făcut pe Dumnezeul cerului să-l fie rușine să-i numească frați pe cei care au luat parte la ele. Observatorul ceresc le-a observat pe toate și ele au fost scrise în cartea de aducere aminte a lui Dumnezeu” (*Special Testimony to the Review and Herald Office*, 1896, pp. 16, 17).

Acestea sunt cuvinte prea triste pentru a fi consemnate, dar nu putem să nu fim cinstiți și să refuzăm să ne confruntăm cu implicațiile lor depline. Ceea ce “observatorul ceresc a notat” trebuie să fie de asemenea scrise și “în cartea de aducere aminte (a noastră)”. Ne putem vedea și pe noi în acei frați dragi de acum un secol, căci “numai datorită harului lui Dumnezeu, trăiesc.”

(3) Slujirea lui Ellen White a fost contestată

Atitudinea conducerii față de sprijinul acordat de Ellen White soliei din 1888 a fost identică cu aceea a vechiului Israel și Iuda față de profeți ca Ilie și Ieremia. Notați remarcile ei clare imediat după sesiunea de la Minneapolis:

„N-am avut o perioadă prea ușoară de când am părăsit Coasta Pacificului. Prima noastră întâlnire nu a semănat cu nici o altă Conferință Generală la care am mai participat... Mărturia mea a fost ignorată și niciodată în experiența mea de o viață nu am fost tratată ca la această conferință” (Letter 7, 9 decembrie, 1888).

„Fraților, voi insistați să vin la întâlnirile voastre de tabără. Trebuie să vă spun clar că felul în care am fost tratată eu și lucrarea mea începând cu Conferința Generală de la Minneapolis — opoziția voastră față de lumina și avertizările pe care Dumnezeu vi Le-a dat prin mine — mi-au

făcut munca de cincizeci de ori mai grea decât ar fi fost în alte condiții... Mi se pare că ați lepădat cuvântul Domnului ca fiind ceva nedemn de atenția voastră... Experiența mea de la Minneapolis încoace nu a fost prea plăcută. L-am rugat pe Domnul să-mi dea înțelepciune zilnic, să nu mai fiu așa tulburată și să nu merg în mormânt zdrobită de durere ca soțul meu” (Letter 1, 1890).

Acestea nu sunt cuvintele unei femei agitate emoțional. Avea motive serioase pentru astfel de simțăminte:

„Am relatat la întâlnirea de joi dimineața (la Ottawa, Kansas) câteva lucruri referitoare la întâlnirea de la Minneapolis... Dumnezeu a dat hrană la timp pentru popor, dar ei au refuzat-o pentru că ea nu a venit tocmai pe calea și în felul în care ar fi dorit ei să vină. Frații Jones și Waggoner au prezentat poporului lumină prețioasă, dar prejudecata și necredința, gelozia și bănuiala rea au blocat ușa inimilor lor în așa fel ca nimic din această sursă să nu intre în inimile lor....

Tot așa a fost la trădarea, judecarea, și răstignirea lui Isus, toate acestea mi-au trecut prin fața ochilor punct cu punct și spiritul Satanic a luat controlul și a mișcat cu putere inimile oamenilor ca ele să fie deschise îndoielilor și amărăciunii, mâniei și urii. Toate acestea au predominat la acea întâlnire (la Minneapolis).

Am fost condusă în casele unde erau cazați frații noștri; se discuta mult, simțămintele erau ațâțate și se făceau remarci pe care ei le credeau inteligente și înțelepte. Slujitorii pe care i-a trimis Domnul erau caricaturizați, batjocoriți și plasați într-o lumină ridicolă. Comentariile... au trecut apoi la mine și lucrarea pe care Dumnezeu mi-o dăduse să o fac era tratată oricum, numai măgulitor nu. Numele lui Willie White era rostit cu ușurătate, ridiculizat și denunțat; la fel numele fraților Jones și Waggoner” (Letter 14, 1889).

„Voci, pe care am fost surprinsă să le aud, se alăturau acestei revolte... aspre, îndrăznețe și hotărâte să denunțe (pe Ellen White). Și dintre aceia care se exprimau așa ușor cu vorbele lor crude, niciunul nu a venit la mine să mă întrebe dacă aceste afirmații și supoziții erau adevărate... După ce am auzit aceste lucruri, inima mea a fost zdrobită. Niciodată nu mi-am imaginat ce încredere putem avea în cei care pretind că sunt prieteni, atunci când *spiritul lui Satana* găsește intrare la inima lor. M-am gândit la criza viitoare, și simțăminte pe care nu le pot exprima în cuvinte m-au înfrânt... 'Fratele va da la moarte pe fratele său' (idem).

N-ar fi corect să caracterizăm reacția lui Ellen White față de toate acestea ca “stări emoționale” și nici reacția lui Waggoner sau Jones. Dar toți trei erau ființe umane cu inimi care puteau fi rănite. Toți trei au simțit durere și tristețe, așa cum au simțit profeții din vechime. Ellen White în special a simțit clar prevestirile privind persecuția finală a sfinților. Ea a folosit de fapt cuvântul “persecuție” pentru a descrie starea sufletească a fraților conducători față de solii din 1888 (GCB 1893, p. 184).

Pe de altă parte, frații sinceri din acea vreme au fost puși în încurcătură de felul cum Ellen White a putut susține doi tineri, aparent greșiți, împotriva judecății calme, solide a majorității conducătorilor și pastorilor. Dacă se cerea “echilibru,” de ce a susținut Ellen White pe cei care în aparență nu aveau echilibru? De ce a comparat ea reacția fraților împotriva lui Jones și Waggoner cu reacția evreilor împotriva lui Hristos?

Opoziția din 1888 era alcătuită din pastori buni, sinceri, cu spirit de sacrificiu, muncitori. Preocuparea lor pentru progresul bisericii era reală. Ei se temeau că această frumoasă viziune a neprihănirii lui Hristos va duce la fanatism. Dar această teamă împietrea inimile oamenilor. Se pare că nu există decât un mod de a înțelege această reacție misterioasă. Un studiu atent al numeroaselor afirmații ale lui Ellen White arată că ceea ce i-a făcut pe frații noștri dragi și zeloși să se opună instinctiv a fost descoperirea largimii, lungimii, adâncimii și înălțimii dragostei lui Hristos (agape). Dragostea descoperită la cruce “ne constrânge” în așa fel încât credincioșii găsesc că este imposibil să mai trăiești numai pentru sine (2 Corinteni 5: 14, 15). Adevărul profund pare a fi că acest fel de devoțiune față de Hristos, această intimitate cu El, nu era binevenită:

„Era clar că toți puteau discerne pe cine recunoaște Dumnezeu ca slujitori ai Săi. Însă sunt unii care i-au disprețuit pe oamenii și solia pe care o aduc ei. Aceștia i-au ironizat ca fiind fanatici, extremiști și exaltați” (TM 97;1896).

„Acești oameni (opozanții) dețineau poziții de încredere și modelaseră lucrarea după felul lor de a fi, într-o mare măsură... Ei strigau plini de zel împotriva entuziasmului și fanatismului. Credința... pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său să fie exercitată, este numită fanatism. Dar dacă există ceva pe pământ care ar trebui să-i inspire pe oameni cu zel sfânt, acesta este adevărul în Isus Hristos... Hristos s-a făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare...

Dacă există ceva în lumea noastră care ar trebui să inspire entuziasm, aceea este crucea Calvarului” (ibid., pp. 80, 81; 1895).

Astfel suntem aduși la piciorul crucii lui Hristos. Aici este misterioasa cumpănă din adventism, unde credința și necredința se despart. Dintre toate ființele umane, slujitorul sau administratorul evangheliei se confruntă cu cea mai subtilă tentativă de a se complăce într-o dragoste de sine mascată. Până când nu contemplă acea cruce minunată și nu disprețuiește mândria sa personală și profesională, el se va opune inconștient dragostei agape descoperită acolo. John Bunyan în *“Călătoria Pelegrinului”* a văzut chiar la poarta cerului o cărare care duce în iad.

Ellen White nu a considerat prezentările lui Jones și Waggoner nici extremiste și nici radicale, ci a încercat să lămurească frații care credeau lucrul acesta. Afirmații ca cele ce urmează, larg răspândite, perpetuează un mit:

„Doamna Ellen White [nu a] autorizat ideile avansate de fratele Waggoner privind legea din Galateni... Ea chiar părea că are sentimentul că cei doi, care erau așa de cunoscuți la acea vreme, s-ar putea ca mai târziu să ne părăsească datorită părerilor lor extreme în unele privințe” (Christian, op. cit., p. 232).

Remarcile ei nu erau îndreptate împotriva vreunei “părerii extreme” pe care a avut-o Waggoner. În loc să-l acuze de a fi radical sau extremist, ea sugerează că unele din părerile sale erau imature, adică în ele nu era “perfectiune”. În planul lui Dumnezeu, această imaturitate urmează să fie depășită de o credincioasă și serioasă “săpare a minelor lui Dumnezeu pentru zăcămintele prețioase.” Lumina care a strălucit în 1888 era doar “începutul” luminii care urma să lumineze pământul cu slava ei.³ Astfel, o lumină glorioasă a început să strălucească prin canale imperfecte, dar alese de divinitate.

O glorioasă căutare de comori disprețuită

Nu a fost planul lui Dumnezeu ca unul sau doi tineri să facă toate săpăturile. Alte minți mai mature trebuiau să continue această lucrare, dispuși să primească “fiecare rază de lumină pe care Dumnezeu ne-o va trimite... chiar dacă ar trebui să vină prin cei mai umili slujitori ai Săi” (Ms. 15, 1888). În timpul vieții lor evanghelia veșnică trebuia să se dezvolte ca un tot complet și matur, gata să lumineze pământul cu slava adevărului.

Dacă acesta a fost scopul lui Dumnezeu, ar fi chiar necesar ca punctele de vedere ale lui Waggoner și Jones să nu fie perfecte sau mature la acest stadiu primar al dezvoltării. Ei trebuiau pur și simplu să-i provoace pe frații lor la cea mai spectaculoasă căutare de comori a tuturor secolelor. Chiar imperfecțiunile și imaturitatea vederilor lor trebuiau să determine cooperarea din inimă a fraților lor. Dacă cei doi tineri ar fi văzut toată lumina în perfecțiunea ei, ar mai fi gustat frații lor desfătarea pură a descoperirii? Dumnezeu, în mila Sa infinită, dorea să o împartă tuturor.

Frații au batjocorit chiar acest privilegiu plin de har, învinuind pionierii mineri ai filoanelor ascunse ale adevărului că sunt “fanatici” și “extremiști.” Să sugerezi că solii au fost instabili chiar la Minneapolis, în pericol de a fi “luați” de “opiniile lor extreme,” înseamnă să o ponegrești nejustificat chiar pe Ellen White. N-ar fi Ellen White naivă să acorde credit unor soli nedemni de încredere?⁴

Ea și-a riscat aproape imprudent reputația susținând cu entuziasm și neconținut solia lor. Ar putea Dumnezeu să aleagă soli așa de instabili? Le-ar încredința El o solie cu un potențial de autodistrugere atât de mare? Este oare periculos să accepți să fii solul lui Dumnezeu? Cu siguranță că Dumnezeu în mila Sa face mai mult decât să le încredințeze solii autodistrugătoare!

Să notăm pe scurt cum, în câteva sesiuni ale Conferinței Generale, vorbitorii au recunoscut deschis că spiritul anti 1888 a inclus o sfidare a slujbei lui Ellen White:

„Ce au lepădat frații la Minneapolis, prin poziția cumplită pe care au luat-o? Au lepădat ploaia târzie - marea strigare a îngerului al treilea.

Fraților, nu este acest lucru extrem de rău? Desigur, frații nu știau că fac acest lucru, dar Duhul lui Dumnezeu era acolo să le spună ce fac, nu-i așa? Dar când au respins marea strigare, ‘învățătura despre neprihănire,’ iar când Duhul lui Dumnezeu, prin profetul Său, a stat acolo și ne-a spus că ei lepădau marea strigare, atunci ce s-a întâmplat? Atunci ei pur și simplu au dat deoparte pe profet împreună cu toate celelalte” (A. T. Jones, GCB 1893, p. 183).

Dintre participanții la sesiune, nimeni nu l-a contrazis, pentru că toți știau că ce spune este adevărat. La Consiliul Anual din 1986 de la Rio de Janeiro, Robert W. Olson, de la *Fundația White*, a afirmat de asemenea că la sesiunea din 1888 Ellen White a fost “în mod public sfidată” (*Adventist Review*, 30 octombrie, 1986). În 1889 ea a spus:

„Fratele Butler mi-a prezentat acest subiect într-o scrisoare, în care afirma că atitudinea mea de la acea Conferință (1888) aproape că a zdrobit inimile unora dintre frații pastori prezenți la acea întâlnire....

Dacă unii dintre frații mei au despre mine părerea pe care o au, că judecata mea nu are valoare mai mare decât a oricărei alte persoane care nu a fost chemată la această lucrare specială și că sunt sub influența fiului meu Willie sau a altora, de ce mai trimiteți după sora Ellen White să mai participe la întâlnirile voastre de tabără și la alte întâlniri speciale? Nu pot veni. Nu v-aș putea face niciun bine și ar însemna să tratez cu ușurință responsabilitățile pe care Domnul le-a așezat asupra mea....

Mă aștept, și nu mă surprinde, să văd cuvintele mele răstălmăcite și prost înțelese de cei necredincioși; dar să văd pe frații mei, care cunosc lucrarea și misiunea mea, cum bagatelizează solia pe care Dumnezeu mi-o dă să o port, întristează Duhul Sfânt și mă descurajează...

Drumul meu este blocat de frații mei” (Letter U-3, 1889).

Desigur, nu toți frații i s-au opus în felul acesta. Însă un sprijin deschis față de ea nu s-a manifestat. Solul umil al lui Dumnezeu și-a dat seama ce se întâmplă la Minneapolis. Binecuvântările abundente ale ploii târzii au cauzat schimbarea atitudinii prietenilor de odinioară de la pozitiv la negativ:

„Dumnezeu nu m-a chemat să traversez toată țara să vă vorbesc, iar voi să stați și să puneți sub semnul întrebării solia Sa și dacă Ellen White este aceeași care a fost în anii trecuți... Apoi ați recunoscut că Ellen White a avut dreptate. Dar ceva s-a schimbat acum și Ellen White nu mai este la fel. Exact ca națiunea iudaică” (Ms. 9, 1888; Olson, p. 292).

În 1893 Ellen White spunea: “Rolul unui sol pe care Dumnezeu îl alege să trimită mustrări și avertismente este în mod ciudat neînțeles în timpul lui” (RH 18 iulie, 1893).

(4) Exilul lui Ellen White în Australia

Așa de hotărâtă a fost opoziția post-1888 față de Ellen White, încât Conferința Generală realmente a exilat-o în Australia. Deși este adevărat că Domnul a condus sejurul ei acolo pentru binele cauzei Sale pe acel continent, nu a fost niciodată voința Sa ca Ellen White să meargă acolo, în acea perioadă. Ea spune că Domnul dorea ca trioul inspirat (Jones, Waggoner și Ellen White - n. tr.) să rămână împreună în America și să ducă lupta până la victorie. Scrierile ei arată că frații din conducere doreau ca și Ellen White și Waggoner să fie dați la o parte din drum.

Este bine știut că Ellen White a plecat numai fiindcă Conferința Generală a hotărât așa (un exemplu lăudabil de colaborare cu conducerea bisericii!). În 1896 ea a scris foarte deschis președintelui Conferinței Generale:

„Domnul nu a fost amestecat în plecarea noastră din America. Domnul nu mi-a descoperit că a fost voia Sa ca eu să părăsesc Battle Creek. Domnul nu a plănuțit aceasta, dar v-a lăsat pe toți să acționați după propria voastră imaginație. Domnul ar fi dorit ca W. C. White, mama sa și colaboratorii ei să rămână în America. Era nevoie de noi în centrul lucrării și dacă percepția voastră spirituală ar fi recunoscut situația adevărată, nu ați fi fost niciodată de acord cu mișcarea pe care ați făcut-o. Dar Domnul citește inimile tuturor. Dorința voastră de a ne vedea plecați era așa de mare, încât Domnul a permis ca acel lucru să aibă loc. Aceia care erau obosiți de mărturie au fost lăsați fără persoanele care le purtau. Îndepărtarea noastră din Battle Creek urmărirea să lase pe oameni să aibă propriile dorințe și căi, pe care le considerau superioare căii Domnului.

Rezultatul este în fața voastră. Dacă v-ați fi aflat pe o poziție corectă, această hotărâre nu s-ar fi luat atunci. Domnul ar fi lucrat pentru Australia prin alte mijloace, și o influență puternică ar fi fost menținută la Battle Creek, marea inimă a lucrării.

Am fi stat acolo umăr la umăr, construind o atmosferă sănătoasă care să fie simțită în toate conferințele noastre. Nu Domnul a conceput acest plan. N-am primit nici o rază de lumină pentru a părăsi America. Dar când Domnul mi-a prezentat problema așa cum era în realitate, eu nu am spus nimănui acest lucru, deoarece știam că nimeni nu va putea înțelege problema în toate implicațiile ei. Când am plecat, mulți au răsuflat ușurați, dar Domnul a fost întristat, deoarece El hotărâse ca noi să stăm la cârma mașinării de la Battle Creek.

De aceea v-am scris. Fratele Olson nu a avut percepția, curajul, forța să poarte responsabilitățile; și nu exista acolo nimeni pregătit să facă lucrarea pe care Domnul hotărâse ca noi să o facem. Vă scriu, frate Olson, să vă spun că dorința lui Dumnezeu a fost să stăm alături, să vă sfătuim și să acționăm împreună... Dumneavoastră nu ați înțeles; doreați ca experiența puternică și cunoștința care nu vine din sursă omenească să fie înlăturate și astfel ați demonstrat cum căile Domnului sunt greșit înțelese și lepădate... Acest sfat nu a fost considerat necesar.

Faptul că frații din Battle Creek au hotărât să ne îndepărteze atunci a fost rezultatul acțiunii omenești și nu a Domnului... Domnul hotărâse să stăm lângă casele de editură, să avem acces la aceste instituții și să ne putem sfătui împreună... Vai, ce groaznic este să-L tratezi pe Domnul cu ipocrizie și neglijență, să disprețuiești sfatul Său cu mândrie pentru că înțelepciunea omenească pare superioară” (Letter to O. A. Olsen, 127, 1896).

Cei care spun că solia 1888 a fost acceptată de conducerea bisericii pot interpreta anii petrecuți de Ellen White în Australia ca o cooperare între Conferința Generală și Duhul Sfânt. Este adevărat că Ellen White a trimis scrisori bune acasă. Dar privarea Americii de Nord de slujirea sa personală în această perioadă critică a asigurat “într-o mare măsură” înfrângerea decisivă a începutului soliei marii strigări.

E.J. Waggoner a suferit un exil similar, fiind trimis în Anglia în primăvara lui 1892. Există dovezi, de asemenea, că nu a fost trimis acolo din pur zel misionar. Ellen White era acum plecată; al doilea membru al trioului special trebuia, de asemenea, să plece. Notăm următoarele, din teza de doctorat a lui Gilbert M. Valentine despre W.W. Prescott:

„Conform celor spuse de W.C. White, Ellen White, care se pare că mai ținea minte nedreptățile perioadei post-1888, a afirmat că i s-a arătat că deși ‘unii dintre frații noștri erau foarte mulțumiți că (Waggoner) a fost îndepărtat din lucrarea de la Battle Creek prin numirea sa ca lucrător în Anglia,’ el ar trebui adus înapoi să lucreze ca profesor în inima lucrării noastre” (W. C. White to A. G. Daniels, 30 mai, 1902; William Warren Prescott: *Seventh-day Adventist Educator*, Vol. 1, p. 289).

Cu un an înainte ca Ellen White să plece în Australia, ea și-a descărcat sufletul într-o scrisoare către J.S. Washburn, un pastor tânăr. Aici, ca Ieremia, ea scrie aproape cu disperare. Se face o descriere vie a climatului predominant la cartierul general din Battle Creek:

„Iau parte la întâlnirile din biserici mici, dar simt că n-am nici o putere să lucrez cu biserica care a avut mărturia mea din abundență și nu mai am nici o speranță că aş putea ajuta, indiferent ce aş spune, pe aceia care s-au împotrivit soliei mele și nu au fost mișcați să-și schimbe poziția de împotrivire, în ciuda a tot ce mi-a dat Domnul să spun în demonstrații pline de spirit și putere. Ei s-au împotrivit apelurilor Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Nu am nici o speranță că Domnul are o rezervă de putere ca să le zdrobească împotrivirea. Îi las în mâinile lui Dumnezeu și dacă Domnul nu mă trimite în mod hotărât să vorbesc în biserică (la Battle Creek) nu voi mai încerca să spun nimic până când cei care au lucrat la blocarea drumului meu nu-mi vor netezi cărarea... Nu am putere să mă lupt cu spiritul, împotrivirea, îndoielile și necredința care le-au baricadat sufletele ca să nu vadă când vine binele. Mă simt mult mai liberă să mă adresez necredincioșilor. Ei sunt interesați...

O, cea mai dificilă postură din lume este să vorbești oamenilor din poziții de răspundere, atunci când vine lumina. Ei au fost luminați, dar au ales întunericul în locul luminii...

Poți fi sigur că am o mare durere în inimă... Care va fi sfârșitul acestei necredințe încăpățănate, rămâne încă să aflăm” (Letter W32, 1890).

Au anii 1890 o solie pentru anii 1990?

Servirea lui Ellen White în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este de multe ori asemănătoare celei pe care a avut-o Ieremia. Solia profetului din vechime este adevăr prezent. Episodul 1888 este o parabolă și Dumnezeu ne va pune din nou la încercare.

Deoarece faptele istoriei noastre din 1888 au fost așa de mult denaturate, atitudinea noastră de astăzi este încă lipsită de apreciere față de lucrarea lui Jones și Waggoner. Încă mai suntem suspicioși ca nu cumva solia lor să ducă la fanatism. Încă afirmăm greșit că aceasta i-a dus pe cei doi soli în apostazie. Atâta timp cât vom gândi așa, ori de câte ori ne va pune Domnul în față perle ale adevărului, vom fi obligați să reacționăm tot așa cum a făcut opoziția din 1888.

Noi nu moștenim astăzi genetic vina strămoșilor noștri care au respins cea mai grandioasă ocazie a secolelor, începutul ploii târzii și marii strigări; însă suntem descendenții lor spirituali. Scriptura nu vorbește despre nici o transmitere genetică a păcatului, “originar” sau de alt fel, din generație în generație. Dar există o transmitere a păcatului care nu este genetică. “Printr-un om a intrat păcatul în lume.” “Păcatul s-a înmulțit” și “a stăpânit dând moartea.” “Toată lumea s-a făcut vinovată înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 5:12, 20, 21; 3:19). Această transmitere misterioasă a păcatului ne este clarificată în cele ce urmează:

„Chiar de la început natura umană a fost coruptă. Și de atunci păcatul și-a continuat lucrarea odioasă, atingând minte după minte. Fiecare păcat comis trezește ecourile păcatului originar...

Dependența reciprocă este un lucru minunat. Influența reciprocă ar trebui să fie studiată cu atenție...

Fiecare generație preia un stadiu al răului mai avansat decât generația precedentă, înaintând în marșul împietririi și revoltei. Dumnezeu privește, măsurând templul și închinătorii din el....

Nimeni nu trăiește numai pentru el. Conștient sau nu, el îi influențează pe ceilalți fie în bine fie în rău.... Nu este oare timpul ca un popor să se ridice la independență morală, nutrind în același timp un simțământ de dependență față de Dumnezeu?...

Domnul a trimis lumii noastre o solie de avertizare, solia îngerului al treilea. Tot cerul așteaptă să ne audă cum justificăm legea lui Dumnezeu” (RH, 16 aprilie, 1901).

Avem mai multă lumină decât strămoșii noștri și de aici și responsabilități mai mari. Înstrăinarea inimii față de Hristos, care a provocat respingerea soliei din 1888, este astăzi mult mai subtilă, mai

sofisticată, mai adânc îngropată dincolo de conștient. Dar nu este mai puțin reală. Numai luminarea Duhului Sfânt o va face să se manifeste. Trebuie să vină timpul, în cele din urmă, pentru fiecare dintre noi când "crucea va fi prezentată, iar înțelegerea ei reală va fi văzută de fiecare minte care a fost orbită de păcat. În fața viziunii Calvarului cu Victima sa misterioasă, păcătoșii vor sta condamnați" (DA 58). N-ar fi o binecuvântare dacă am vedea crucea astăzi, înainte să fie prea târziu?

Duhul Sfânt îl face pe credinciosul sincer să se vadă reflectat în personajele din vechime ale Bibliei. El poate să ne facă și pe noi să ne vedem în strămoșii noștri de acum un secol. Din naștere, nu suntem mai buni decât ei. Duhul Sfânt ne poate vindeca de orbirea care ne permite să vedem răul, dacă este suficient de mare și îndepărtat în timp, dar nu reușim să-l recunoaștem pe cel care se află chiar sub nasul nostru. Cuvântul lui Dumnezeu a fost adevărat chiar de la început:

„Fără iluminarea Duhului Sfânt, noi nu vom fi capabili să deosebim adevărul de eroare și vom cădea sub ispitele meșteșugite și decepțiile pe care le va aduce Satana asupra lumii.

Suntem aproape de încheierea luptei dintre Prințul Luminii și prințul întunerului; curând amăgirile dușmanului vor încerca credința noastră și se va vedea ce fel de credință este" (RH 29 noiembrie, 1892).

Concluzie

Înțelegerea faptului că strămoșii noștri L-au insultat pe Isus Hristos cel real și pe Duhul Sfânt nu este în sine o veste rea. Și a da la iveală realitatea opoziției adânci față de "mărturia lui Isus Hristos" este o binecuvântare. Singurul mod în care ne vom putea pregăti pentru încercările viitoare este de a privi adevărul în față. Adevărul este pozitiv, optimist, încurajator.

Vestea bună este că Cerul a fost tot timpul mai mult decât binevoitor să ne dea revărsarea finală a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, mai mult decât am crezut noi vreodată. Doar opoziția noastră continuă, adesea inconștientă, a împiedicat Darul de acum aproape un secol, în ciuda rugăciunilor noastre.

Contemplarea adevărului în mod cinstit trebuie să fie o sursă de bucurie. Stabilitatea și progresul bisericii organizate pot fi numai binecuvântate de el.

1 Niciodată Ellen White nu spune că "unii" care s-au opus erau "puțini" și nici nu spune că cei care au primit-o erau "mulți". Fără vreo excepție cunoscută, aceia care au respins solia au fost "mulți", iar cei care au primit-o au fost "puțini".

2 Vezi de exemplu 1 Sam. 8:7; 12:6-12; Isaia 50:5-17; 61:10; 63:9-14; Ieremia 31:1-9; Ezechiel 16; Osea.

3 Întâmplător, deși Ellen White nu a luat nici o poziție fermă asupra "legii din Galateni" în 1888, în 1896 ea era gata să ia o poziție. Waggoner avusese dreptate! "Legea din Galateni (este)...în special... legea morală" (1 SM 234, 255).

4 Vezi Anexa A pentru o discuție privind insinuarea că Jones predica eroarea "holy flesh" și a perfecționismului la câteva luni după sesiunea din 1888.

O privire mai atentă asupra "mărturisirilor"

Mărturisirile de după 1888 ale celor care s-au opus soliei sunt înconjurate de mister. Venise timpul ploii târzii și al marii strigări, dar noi am întors spatele acelei ocazii. Israelul, de asemenea, sosise la granițele Țării Făgăduite și apoi i-a întors spatele.

Pocăința profundă, adevărată, este o virtute rară. Nu este posibilă cu nici un preț decât în lumina jertfei lui Isus Hristos. Dar multe mărturisiri sunt tot atât de superficiale ca cele ale lui Esau sau ale regelui Saul. Amândoi au recunoscut că au greșit și amândoi au vărsat lacrimi; dar nici unul n-a cunoscut acea pocăință care recuperează ce era pierdut.

Istoria lui Israel de la și după Cadeș-Barnea ilustrează experiența acestei mișcări la și după conferința de la Minneapolis. Israel a făcut o greșală și apoi "s-a pocăit," dar acea generație niciodată n-a recuperat ceea ce s-a pierdut.

Există un principiu implicat în genul de pocăință și mărturisire care nu înțelege gravitatea păcatului:

„Acum el (Israel la Cadeș-Barnea) părea a se căi în mod sincer de purtarea lui păcătoasă; dar ei se plângeau mai mult de consecințele umblării lor rele, în loc să simtă durere pentru faptul că fuseseră nerecunoscători și neascultători... Dumnezeu a pus la încercare supunerea lor aparentă și s-a dovedit că ei nu erau sinceri... Ei nu erau decât speriați pentru că făcuseră o greșală îngrozitoare, ale cărei urmări aveau să fie dezastruoase pentru ei. Inimile lor au rămas neschimbate...

Cu toate că mărturisirea nu a izvorât dintr-o adevărată pocăință, ea a slujit la apărarea dreptății lui Dumnezeu, arătând că El era îndreptățit să Se poarte astfel cu ei.

În același mod lucrează Dumnezeu mereu pentru a preamări numele Său, făcându-i pe oameni să recunoască dreptatea Sa... Și deși spiritul care a produs răul nu este schimbat radical, se fac totuși mărturisiri care apără onoarea lui Dumnezeu și îndreptățesc pe cei care osândesc păcatul în mod constant, din care cauză ei suferă împotrivire și calomnie" (PP 391, 393).

Dovada făcută de pana inspirată arată faptul că aceasta a fost natura mărturisirilor de după 1888, aparținând celor mai importanți și influenți conducători care au respins inițial solia.

Dar opiniile contemporane, vast publicate, susțineau că frații care s-au opus cel mai mult la Minneapolis și-au îndreptat greșeala, au făcut mărturisiri umile și profunde, s-au pocăit cu adevărat și apoi au predicat solia 1888 "cu putere."

Ce spun dovezile?

(1) Mărturisirile erau practic stoarse de dovezi copleșitoare, constrângătoare. "Dovada prezentă a lucrării Sale vă este descoperită și acum sunteți obligați să o credeți," a spus Ellen White în 1890 (TM 466). Credința făcuse deja loc unei vederi complete.

(2) Există dovada că cele mai proeminente și influente persoane care au mărturisit atunci, au acționat apoi contrar mărturisirilor lor.

(3) A existat o mică împăcare sinceră, deschisă, care a dus la o unire frățească cu A. T. Jones și E. J. Waggoner sau la o acceptare a soliei lor. (Chiar după mărturisirile acelea, Ellen White a fost exilată în Australia și Waggoner în Anglia). Chiar în 1903, la o sesiune a Conferinței Generale, frații G. I. Butler și J. N. Loughborough au prezentat într-o lumină falsă pozițiile lor reale în ce privește protestele lor verbale (vezi cap. 10).

(4) Problema în discuție era mântuirea personală a sufletelor predicatorilor care s-au opus. Dar nu este nici o dovadă că ei s-au pocăit de a fi oprit revărsarea Duhului Sfânt în ploaia târzie și de a fi înăbușit

lumina marii strigări, ținând-o departe de biserică și de lume "într-o mare măsură." Astfel, consecința revoltei de la Minneapolis și anume amânarea pe termen nedefinit a proclamării în întreaga lume a soliei marii strigări, nu a putut fi îndepărtată.

(5) Cu excepția lui W. W. Prescott, nu există nici o dovadă că vreunul dintre cei care au mărturisit, au recuperat esența soliei 1888 suficient de bine pentru a o putea proclama. (Saul din Tars s-a pocăit așa de profund, încât de atunci încolo el a proclamat evanghelia cu putere). Pease dezvăluie că, la începutul secolului al XX-lea, niciunul dintre aceia care au respins solia 1888 nu o proclama efectiv:

„În anii '90 redeșteptarea în jurul acestei doctrine mărețe a fost în general lucrarea aceluiași trei persoane: Ellen White, E. J. Waggoner și A. T. Jones. Este adevărat, erau mai multe voci care se armonizau dar nu era vizibil nici un Elisei gata să-și ia mantaua în caz că s-ar fi întâmplat ceva celor trei campioni principali ai doctrinei” (By Faith Alone, p. 164).

O examinare atentă a soliilor tipărite după mărturisirile acelor oameni confirmă această afirmație. O pocăință adevărată ar fi rezultat într-o multitudine de soli de vești bune care să proclame acea "foarte prețioasă solie" într-un mod care ar fi redeșteptat biserica și ar fi luminat lumea cu slavă. Dar Ellen White a trebuit să spună în 5 noiembrie. 1892 că "nici unul" dintre cei care s-au opus la început nu și-a recuperat ce a pierdut prin necredința sa inițială (Letter B2a, 1892). Această afirmație a fost făcută după ce au apărut cele mai importante mărturisiri.

Vederi contemporane despre mărturisirile de după 1888

O afirmație citată deseori, aparținând unui lucrător mai în vârstă, formează baza neînțelegerii din prezent a ceea ce s-a întâmplat la Minneapolis:

„La începutul primăverii lui 1889, s-a auzit că cei care s-au opus la Conferință au început să vadă lumina și, curând, au urmat mărturisiri serioase. Timp de doi sau trei ani cei mai mulți dintre conducătorii care refuzaseră lumina la Conferință, au apărut cu mărturisirile lor” (C. McReynolds, *Experiences while at the G. C. In Minn. In 1888* Dfile, 189, Ellen White Estate. N. F. Pease, op. cit., pp.142, 143).

Altă afirmație din *Captains of the Host* susține ideea că mărturisirile au anulat efectiv opoziția de la 1888:

„Pe rând s-a ajuns la o întoarcere și adunare în unitatea credinței. Exista în mesajele pe care Ellen White le trimitea o putere care mustra și vindeca și care purtau evanghelia neprihănirii și bunăvoinței în Hristos, care, în general, a adus pe frați, odinioară înstrăinați, împreună” (Spalding, op. Cit. p. 598, 599).

Enciclopedia adventiștilor de ziua a șaptea prezintă același punct de vedere:

„Neînțelegerea, opoziția și dezbinarea umbresc amintirea acelei întâlniri (1888). Totuși, mulți care au fost reticenți în a accepta acest nou accent din 1888 și-au schimbat mai târziu punctul de vedere. Unii au continuat, pentru un timp, să se opună” (p. 1086).

În *The Fruitage of Spiritual Gifts* nu se menționează nimic despre mărturisiri, deoarece autorul a afirmat că în general solia 1888 a fost, inițial, bine primită la Minneapolis.

De departe opinia predominantă susținută astăzi este că noi "avem" solia 1888 ca o posesiune sigură, fie pentru că strămoșii noștri au acceptat-o inițial, fie că au făcut ulterior mărturisiri de pocăință. Și "noi" deci, o proclamăm cu putere de multe decenii. Ar trebui să ne întrebăm dacă această dezvăluire nu este de genul "sunt bogat și nu duc lipsă de nimic"!

Sunt probleme în legătură cu acest punct de vedere

Dacă mărturisirile opozanților de la Minneapolis au schimbat atitudinea lor reală în așa fel încât să poată proclama efectiv solia poporului nostru și lumii, este necesar să punem câteva întrebări:

(1) Unde este dovada că solia și lumina din 1888 au fost recuperate și proclamate poporului nostru într-o formă clară și plină de putere, de către frații înșiși care s-au pocăit? Unde este dovada că opoziția a încetat și nu a continuat în secret?

(2) De ce "lucrarea" nu a fost terminată imediat după mărturisire și pocăință? Opoziția de la Minneapolis a înăbușit marea strigare; o pocăință autentică, în mod logic, ar fi restaurat-o.

(3) Cum se pot explica afirmațiile persistente și numeroase din partea lui Ellen White în 1901 că solia a fost continuu calomniată și respinsă de către conducere? O astfel de afirmație este prezentată în continuare, arătând că reforma autentică care urmează pocăinței nu ar fi putut avea loc:

„Simt un interes special pentru acțiunile și hotărârile care vor fi luate la această conferință (1901) privind lucrurile care ar fi trebuit făcute cu ani în urmă și în special cu zece ani în urmă, când ne-am adunat la conferință... Frații au fost de acord cu lumina dată, dar... nu s-a acționat în conformitate cu ea. Ea a fost confirmată dar nu s-a făcut nici o schimbare pentru ca lucrurile să fie aduse în astfel de condiții pentru ca puterea lui Dumnezeu să se poată descoperi în poporul Său. An după an s-a făcut aceeași recunoaștere... Este o minune pentru mine că ne aflăm într-o așa prosperitate astăzi. Și aceasta din mila lui Dumnezeu și nu datorită neprihănirii noastre, ci pentru ca numele Lui să nu fie dezonorat în lume” (GCB 1901, p. 23).

Convingerile ei reale sunt dezvăluite într-o afirmație pe care a făcut-o cu o săptămână mai târziu, susținând reorganizarea și reforma mult sperată: „Mulți care au fost mai mult sau mai puțin în afara liniei după Minneapolis vor fi aduși în linie” (p.205).

Una dintre cele mai zdruncinătoare solii profetice ale sorei White este mărturia sa: "Ceea ce ar fi putut fi" (5 ianuarie 1903; 8T 104-106). Pocăința minunată despre care istoricii noștri spun că a avut loc s-a dovedit a fi numai un vis și nu "realitate".

Mărturia istoriei noastre

Se cunoaște bine faptul că Uriah Smith a fost unul dintre opozanții proeminenți ai soliei. Ca redactor la *Review and Herald* și cu profilul său binemeritat de autor proeminent, el ar fi putut exercita cea mai puternică influență în favoarea soliei. Scrisul său incisiv, logic, făcea apel la mințile ascuțite. Acest frate capabil și iubit stăpâna cel mai puternic condei din Battle Creek și ar fi putut ajuta la iluminarea pământului cu slava unui adevăr dezvoltat, dus la maturitate. Duhul Sfânt ar fi putut lucra cu autorul lucrării *Thoughts on Daniel and the Revelation* dacă inima și mintea lui ascuțită s-ar fi alăturat acestei lucrări fericite.

Însă el nu a dorit. El a considerat solia ca fiind o simplă "doctrină" supraevaluată și a susținut că noi am predicat-o întotdeauna. Imediat după Minneapolis el și W. W. Prescott au încercat să-l aducă la tăcere pe A. T. Jones la Battle Creek. Ellen White menționează incidentul:

„Fratele Uriah Smith s-a gândit ca (A. T. Jones) să nu fie invitat să vorbească pentru că luase poziții radicale. Și au fost făcute aranjamente pentru a-l împiedica să lucreze la școala din Battle Creek” (Ms. 16, 1889).¹

Eforturile de a-l ajuta pe Smith n-au făcut decât să agraveze încăpățânarea sa. Pentru mult timp "nici o reflecție serioasă" nu l-a făcut să-și schimbe părerea.

În martie 1890, Ellen White a scris în *Review*:

„Am încercat să-ți prezint solia așa cum am înțeles-o eu, dar cât timp se vor mai ține departe de lucrare cei de la conducere?...

De aproape doi ani încercăm să îndemnăm poporul să se ridice și să accepte lumina și adevărul privind neprihănirea lui Hristos și ei nu știu dacă pot veni sau nu să se prindă de acest adevăr prețios... Eu pot vorbi urechii, dar nu pot vorbi inimii. Oare nu ne vom ridica să ieșim din starea de necredință?” (RH 18 martie, 1890).

În cele din urmă, după ce a fost pus "sub obligația de a crede" (TM 466), fratele Smith a fost într-o situație disperată, în pericol de a fi pierdut:

„Fratele Smith este prins în cursă de dușman și nu poate, în starea lui prezentă, să dea trâmbiței un sunet clar... totuși... este în poziția de profesor care să modeleze și să formeze mințile studenților când el, se știe bine, nu stă în lumină. El nu lucrează după planul lui Dumnezeu. El seamănă semințe de necredință care răsar și apoi fac roade pentru ca unele suflete să le culeagă... Fratele Smith nu va primi lumina pe care Dumnezeu i-a dat-o să-l îndrepte, iar el nu are un spirit de a îndrepta, prin mărturisire, orice cale greșită pe care a luat-o în trecut... Mi s-a arătat că așa cum se prezintă acum, Satana i-a pregătit ispite care să-i asalteze sufletul” (Letter to O. A. Olsen, 7 octombrie, 1890).

„Simt o mare întristare a inimii. Știu că Satana urmărește să-i stăpânească pe oameni... Astfel de oameni ca fratele Smith își vor împietri inimile, dacă nu vor vedea și nu se vor întoarce. Sunt și din aceia care privesc la fratele Smith, gândind că un asemenea om căruia i s-a dat o asemenea lumină va putea vedea când apare binele și că va recunoaște adevărul. Dar mi s-a arătat că în caracterul fratelui Smith este mândrie și încăpățănare care niciodată nu au fost pe deplin supuse Duhului Sfânt. Iar și iar experiența lui religioasă a fost deteriorată de hotărârea sa de a nu-și mărturisi greșelile ci de a trece peste ele și a le uita. Oamenii pot păstra în suflet acest păcat până când nu mai există iertare pentru el” (Diary, 10 ianuarie, 1890, Battle Creek).

Aceste cuvinte solemne dau dovada dragostei creștinești pe care Ellen White a avut-o pentru el. În lumina veșniciei, adevărul este mai prețios decât autoînșelarea. În alte scrieri, pe care Ellen White ni le-a adresat, putem vedea ce serioasă devenise situația:

„Bărbații ce ocupau poziții de răspundere L-au dezamăgit pe Isus Hristos. Ei au refuzat binecuvântările prețioase și au refuzat să fie canale de lumină... Cunoștința pe care ar putea-o primi de la Dumnezeu... ei refuză s-o accepte și astfel devin canale de întuneric. Duhul Sfânt este întristat” (Ms. 13, 1889).

„Tinerii noștri privesc la cei mai în vârstă cum stau înțepeniți și care nu se vor mișca ca să accepte nici o lumină nouă adusă; ei vor râde și vor ridiculiza ce spun acești oameni și ce fac ei, fără să țină seama de consecințe. Cine poartă povara celui răs și celui dispreț?... (Ei) s-au opus luminii pe care Dumnezeu le-a dat-o, pentru ca aceasta să nu ajungă la poporul Său” (Ms. 9, 1890).

„Diavolul a lucrat timp de un an pentru a șterge aceste idei (solia 1888 a neprihănirii lui Hristos), de fapt pe toate... Cât timp se vor mai împotrivi lui Dumnezeu oamenii din centrul lucrării? Cât timp vor mai fi suportați să facă această lucrare? Dați-vă la o parte, fraților! Luați-vă mâna de pe chivotul lui Dumnezeu și lăsați Duhul Sfânt să intre și să lucreze cu putere mare!” (idem)

Influența negativă a redactorului de la *Review* a mers departe și s-a lărgit. Ellen White l-a considerat responsabil în mare măsură:

„Tu ai întărit mâinile și mințile unor oameni ca Larson, Porter, Dan Jones, Eldridge, Morrison și Nicola și un mare număr dintre ei. Toți te citează, iar dușmanul neprihănirii privește cu plăcere... Dacă ți-ai recupera credința, cum ai îndepărta impresiile necredinței pe care le-ai semănat în mințile altora? Nu te mai osteni așa de mult să faci lucrarea pe care Satana o face. Această lucrare a fost făcută la Minneapolis. Satana a triumfat” (Letter 59, 1890).

Când Ellen White a încercat să-l ajute, el a răspuns: "scriindu-mi o scrisoare în care îl acuza pe Jones pentru că a distrus stâlpii credinței noastre" (Letter 73, 1890; vezi nota explicativă, cap. 4). În cele din urmă, după 1891 el a mărturisit față de frații săi și și-a cerut iertare de la Ellen White pentru calea lui greșită. Acesta a fost un lucru bun. El a fost un om cinstit. Enciclopedia adventiștilor de ziua a șaptea recunoaște opoziția sa inițială față de "noul accent pus pe îndreptățirea prin credință," dar acordă credit mărturisirii sale care a restaurat "armonia completă" (p. 1201). Dar n-a fost să fie așa.

Fratele Smith mai avusese experiențe similare. Credința sa în lucrarea lui Ellen White câteodată nu era prea puternică. Și el și-a propagat necredința. Scrisorile sale nu au făcut altceva decât să-l încurajeze

pe D. M. Canright să pună sub semnul întrebării inspirația lui Ellen White.² Un brânci cât de mic poate îneca un om.

A fost pocăința fratelui Smith din 1891 autentică și permanentă? Ar fi putut fi așa. Domnul era doritor. Vorbind comitetului de conducere al revistei *Review and Herald*, Ellen White spunea: "Domnul va șterge păcatele celor care din acel moment s-au pocăit cu o pocăință sinceră."

Dar ceva a eșuat

Bucuria acelor mărturisiri trebuie situată în perspectiva istoriei. După cum am văzut, Ellen White a declarat mai târziu că se observase o influență la *Review and Herald* care tindea să spună: "Mă duc, Doamne" dar nu s-a dus. Nimeni nu poate pune sub semnul întrebării sinceritatea și curăția sufletească a fraților; noi constatăm numai realitatea la niveluri mai adânci ale necredinței de care ei nu erau conștienți. "Frații au fost de acord cu lumina pe care Dumnezeu o dăduse, dar cei care erau strâns legați de instituțiile noastre, în special conducerea *Review and Herald* și Conferința Generală, au adus elemente ale necredinței, așa încât nu s-a acționat în conformitate cu lumina dată" (GCB 1901, p. 23).

După mărturisirea lui, Ellen White l-a încurajat să privească lucrurile într-o lumină corectă. Ea știa că el nu dădea trâmbiței un sunet clar în *Review*. La mai mult de un an de la mărturisirea lui, Ellen White i-a scris pe un ton de avertizare și sfat, afirmând deschis că el se întorsese la poziția sa de la început:

„Unii dintre frații noștri... sunt plini de gelozie și presupuneri răutăcioase și sunt gata mereu să arate în ce mod ei nu sunt de acord cu Jones și Waggoner. Același spirit care s-a manifestat în trecut se manifestă în orice ocazie; dar acesta nu este imboldul Duhului Sfânt...

Dacă (Jones sau Waggoner) ar fi doborâți de ispitele dușmanului... cât de mulți... ar fi induși într-o eroare fatală, deoarece ei nu sunt sub controlul Duhului Sfânt" (Letter S24, 1892).

Fratele Smith părea că are o idee greșită despre starea spirituală a bisericii. Ca și mai înainte (1882) el a continuat să "gândească mult prea favorabil despre timpul prezent" (5T 80). Nu-l putem blama pentru că nu a recunoscut darul profeției. Totuși, optimismul său nerealist îl recomandă ca dl. Laodicea. Nici cititorii săi nevinovați nu știau atunci mai mult; noi, la un secol după ei, știm mai bine acum, când acea istorie a fost confirmată de Spiritul Profetic, care s-a opus așa de mult opiniei lui. Într-un editorial din 14 martie 1892, el a vorbit cu un optimism exagerat:

„Cauza a înaintat cu o rapiditate crescândă, în special în ultimii ani. Scopul este... de a atrage atenția la nivelul minunat pe care l-a atins cauza adevărului prezent. Ea înaintează peste tot. Crește în viteză zi de zi. Înaintează cu o putere care nu poate fi stăvilită. La ritmul rapid de dezvoltare trebuie să-și atingă scopul în curând. Își accelerează pașii spre triumful final" (RH, 14 martie, 1892).

Serva Domnului nu era așa optimistă, deoarece era conștientă de o stăvilire serioasă a lucrării chiar în rândurile noastre și de spectrul neclar al unei întârzieri lungi. Istoria a dovedit că editorialul fratelui Smith a fost o apreciere superficială. Ellen White a spus atunci:

„Opoziția din rândurile noastre a impus asupra solilor Domnului o sarcină anevoioasă și plină de încercări, deoarece ei trebuiau să se confrunte cu greutăți și obstacole care n-ar fi trebuit să existe... Chiar elementele care lucrează printre noi au împiedicat solia...

Infuența care s-a născut din opoziția față de lumină și adevăr la Minneapolis tindea să facă fără efect lumina pe care Dumnezeu o dăduse...

Lucrarea este cu ani de zile în urmă. Ce raport va fi prezentat lui Dumnezeu pentru întârzierea lucrării în acest fel?" (GCB 1893, p. 419).

În mod repetat, redactorul înșelat (Uriah Smith - n.tr.) a urmat o linie de gândire diametral opusă adevărului prezent, acela al neprihănirii lui Hristos proclamat ca început al marii strigări. Și tot atât de dramatic, opoziția s-a confruntat clar cu articolele lui Ellen White sau ale altora care au fost considerate simple coincidențe. El le-a publicat pe răspunderea sa. Cenzura editorială din acele zile era mult mai

lejeră decât acum. Dar ideile sale personale s-au consolidat. În 1892, la ceva timp după mărturisirea făcută de redactor, Ellen White spune:

“Poziția inițială pe care ați luat-o privind solia și solul au fost pentru dvs. o capcană și un obstacol... Acea pierdere este încă pierderea dvs.” (Letter S24, 1892).

Îl găsim apoi scriind un editorial în care spune că solia prezentă nu este începutul mării strigări; ci aceasta ar fi încă în viitor. Opinia sa era un determinism divin suveran, ca acela al calvinismului reformaționist modern. Noi nu putem nici să grăbim nici să întârziem venirea Domnului:

„Ar fi acum potrivit ca poporul lui Dumnezeu să-și concentreze atenția asupra binecuvântărilor viitoare și asupra acestei puteri viitoare și să lase orice altceva, făcând din aceste lucruri scopul direct care trebuie căutat în mod special? Să-și fixeze mintea asupra a ceea ce va urma și apoi să raționezi: Acum biserica trebuie să facă cutare sau cutare lucrare puternică, trebuie să atingă cutare sau cutare nivel și apoi să încheie că ei trebuie, neglijând alte îndatoriri, să caute, prin mijloace speciale, să câștige acea putere și acele aptitudini acum, aceasta este calea prin care pot fi asigurate aceste binecuvântări?...

Toate acestea se vor realiza la timpul hotărât de Domnul. Dumnezeu, la timpul potrivit, va revărsa asupra poporului Său puterea de care are nevoie... El va aduce marea strigare a soliei... Lăsați binecuvântările viitoare să fie acordate de El, a cărui lucrare este, când și cum dorește El” (RH 14 mai, 1892).

Fratele Smith aparent nu s-a gândit că “timpul hotărât” de Dumnezeu a fost și este acum, de când cel de-al șaptelea înger a început să sune în 1844: “Nu mai este nici o zăbavă” (Apoc. 10:5). La numai o săptămână după aceea a apărut un articol de Ellen White contrar spiritului editorialului lui confuz. S. N. Haskell a trimis imediat un articol fierbinte pentru a contracara cuvintele “pace și siguranță” ale redactorului (26 iulie, 1892). Apoi președintele Olsen s-a folosit de asemenea de acel prilej pentru a-l mostra pe redactor în coloanele ziarului său:

„Vorbim demult despre marea strigare a soliei celui de-al treilea înger... Ei bine, a sosit timpul ca acea voce puternică să fie auzită?... Sigur că da, fraților... Așa că n-o mai așteptați cândva departe; dați-vă seama că ea este aici și că aceasta înseamnă ceva” (RH 8 nov., 1892).

În acest timp agitat, cu o ocazie escatologică măreață, redactorul de la *Review* și-a continuat predicile sale învechite asupra argumentelor examinate și respinse privind susținătorii duminicii. Este ceva patetic în această situație. Chiar în timpul mării strigări, el relansează, într-un stil polemic, combativ, opoziția cicălitoare a împotrivorilor nesăbuiți ai adevărului despre sabat, un subiect potrivit cu treizeci de ani în urmă. Putem auzi pe îngeri spunând: “D-le Laodicea, trezește-te, te rugăm!”

Referindu-se la orbirea în a recunoaște lucrarea lui Dumnezeu, Ellen White scria:

„Prea des conducătorul a ezitat, spunând parcă: ‘Să nu ne grăbim prea tare. Ar putea fi o greșeală. Trebuie să fim atenți să nu tragem o alarmă falsă.’ Chiar ezitarea și nesiguranța din partea sa strigă: ‘Pace și siguranță.’ ‘Nu vă tulburați. Nu vă alarmați. Se face mai mult caz în jurul acestui amendament religios decât este necesar. Agitația se va stinge.’ Astfel el neagă efectiv solia trimisă de Dumnezeu; iar avertizarea, care a fost menită să trezească bisericile, eșuează. Trâmbița străjerului nu mai dă un semnal clar, iar oamenii nu se pregătesc pentru luptă” (5T 715, 716).

O astfel de politică editorială și o astfel de minte impun o concluzie nedorită. Uriah Smith s-a reîntors la atitudinea sa de opoziție și de orbire, după ce efectele emoționale ale mărturisirii sale au trecut.

În cele din urmă, în decembrie, Ellen White a vorbit deschis:

„Chiar în pragul crizei, nu este timp să vă aflați cu o inimă rea și necredincioasă, depărtat de Dumnezeul cel viu. Printre cei nehotărâți sunt cei care se mândresc cu marea lor precauție în a primi ‘lumina nouă’ cum o numesc ei. Însă eșecul lor de a primi lumina este cauzat de orbirea lor spirituală...

Sunt oameni în mișcarea noastră care ar putea fi de mare folos dacă ar învăța de la Hristos și ar merge din lumină spre o lumină mai mare; dar fiindcă nu doresc, ei sunt piedici sigure” (RH, 6 decembrie, 1892).

Pe aceeași linie se înscrie un editorial îndoielnic în care se recunoaște că noi am fi putut întârzia lucrarea dar nu foarte mult. Cităm această afirmație deoarece atitudinea de *laissez faire* calvinistă este extrem de populară printre mulți adventiști în acești ultimi ani ai secolului al XX-lea, care spun că poporul lui Dumnezeu nici nu întârzie și nici nu grăbește revenirea lui Hristos:

„Cum ar fi fost schimbată situația dacă toți am fi lucrat mult mai serios și rapid, nu putem spune... Dar oricât de mult a stat în puterea noastră să întârziem lucrarea, nu stă în puterea noastră să oprim dezvoltarea ei și nici să împiedicăm terminarea ei. Când este timpul ca lucrarea lui Dumnezeu să fie făcută, atunci ea va fi făcută” (RH, 6 decembrie, 1892).

Într-un editorial din 10 mai 1892 din *Review*, Smith l-a înfruntat direct pe E. J. Waggoner. În același an el s-a lansat într-o dispută deschisă cu A. T. Jones asupra “chipului fiarei.” Poporul nostru a luat notă de aceste conflicte. Fratele Foster, din biserica din Prahran, Australia, a venit uluit la Ellen White. Ea relatează incidentul:

„(Foster) a văzut în *Review* articolul fratelui A. T. Jones despre chipul fiarei și apoi unul scris de fratele Smith în care prezenta o părere opusă. El era uluit și tulburat. Primise multă lumină și pace citind articolele fraților Jones și Waggoner; dar iată pe cineva dintre vechii slujbași, unul care a scris multe dintre cărțile noastre de bază și pe care noi l-am crezut învățat de Dumnezeu, care pare că este în conflict cu fratele Jones. Ce ar putea să însemne toate acestea? Greșise fratele Jones? Era eronat fratele Smith? Cine avea dreptate? El era confuz...

Dacă înainte ca fratele Jones să publice articolul... fratele Smith ar fi discutat cu el, spunându-i deschis că vederile sale diferă de cele ale fratelui Jones, și că dacă articolul apare în *Review*, el însuși trebuie să prezinte o poziție diferită, atunci incidentul ar fi apărut într-o altă lumină față de cea de acum. Dar s-a urmat același drum ca la Minneapolis. Aceia care s-au opus fraților Jones și Waggoner nu și-au manifestat dispoziția de a-i întâlni ca frați... Și totuși această ostilitate oarbă continuă... Noi știm că fratele Jones a dat solia pentru această vreme, hrană la timpul potrivit turmei înfometate a lui Dumnezeu...

Conferința de la Minneapolis a fost ocazia de aur pentru toți cei prezenți de a-și smeri inima înaintea lui Dumnezeu și a-L primi pe Isus Hristos ca marele conducător; dar poziția luată de unii la acea întâlnire s-a dovedit a fi ruina lor. Ei nu au mai văzut clar de atunci și nu vor mai vedea; deoarece ei au ales permanent spiritul care a dominat acolo, un spirit rău, plin de critică și denunțator... Ei vor fi întrebați la judecată: ‘Cine v-a cerut să vă ridicați împotriva soliei și solilor pe care Eu i-am trimis poporului Meu?... De ce ați blocat calea cu spiritul vostru încăpățânat? Și după aceea, când dovezile se adunau una după alta, de ce nu v-ați smerit inimile înaintea lui Dumnezeu, să vă pocăiți de respingerea soliei de milă pe care El v-a trimis-o?’” (Letter 9 ianuarie, 1893).

În aceeași scrisoare, Ellen White citează pe fostul președinte al Conferinței Generale, împărtășind pierderea fratelui Smith. Subiectul nu este mântuirea sufletelor lor, pe care le lăsăm în seama lui Dumnezeu. Subiectul este proclamarea soliei marii strigări:

„Dacă oameni ca fratele Smith, Van Horn și Butler vor sta deoparte și nu se vor uni cu elementele pe care Dumnezeu le găsește esențiale pentru a duce înainte lucrarea în aceste timpuri primejdioase, ei vor fi lăsați în urmă... Acești frați au avut destule ocazii ca să intre în rândurile celor care înaintează spre biruință; dar dacă ei refuză, lucrarea va avansa fără ei... Dacă ei refuză solia... acești frați... se vor confrunța cu pierderea veșnică; chiar dacă ei s-ar pocăi și ar fi salvați în cele din urmă, nu pot recăștiga ceea ce au pierdut prin modul greșit în care au acționat” (Letter 9 ianuarie, 1893).

Concluzie

Toate acestea nu înseamnă în nici un caz că viața acestor frați dragi a fost un eșec. Problema este că ei și-au folosit influența pentru a respinge începutul ploii târzii și astfel au ajutat la întârzierea încheierii lucrării lui Dumnezeu o perioadă lungă de timp.

Cazurile lor au fost dificile. Ei erau sinceri, buni și iubitori. Dar ei au fost în mod fals încurajați de orice val de renaștere superficială care bântuia din când în când prin Battle Creek.

Chiar după ce secolul s-a sfârșit și fratele Smith se apropia de sfârșitul vieții sale, el a făcut demonstrația că nu și-a schimbat niciodată părerea despre evenimentul de la 1888. El a fost prototipul de notoritate al adventiștilor ultraconservatori și totuși necredincioși de astăzi.

Înțelegerea profețiilor din Daniel și Apocalipsa și a altor doctrine a fost în armonie cu cea a pionierilor. Starea lumii din zilele lui erau o împlinire clară a profeției. Lucrarea lui Dumnezeu ar fi putut fi terminată atunci. Cărțile sale au câștigat mii de oameni pentru biserică și au ajutat la răspândirea adventismului în lume. Dacă ar fi acceptat numai "începutul" ploii târzii, el ar fi avut bucuria de a ajuta la proclamarea mării strigări pline de slavă lumii.

Sigur că a înțeles îndreptățirea și neprihănirea prin credință și că el întotdeauna a crezut în ea, după 1888 a scris cea mai importantă carte a lui la acest subiect, *Looking Unto Jesus*. Fără îndoială întâmpinată cu urale de mulți dintre opozanții lui 1888 de atunci ca o capodoperă, este evident că îi lipsește elementele acelei "foarte prețioase solii" ale soliei 1888.

Există o mărturisire pe care A. T. Jones a făcut-o spre sfârșitul vieții sale:

„Ca un act de dreptate față de fratele J. H. Morrison, trebuie spus că el s-a eliberat de legătura sa cu acea opoziție și s-a pus cu trup, suflet și spirit, la dispoziția adevărului și a binecuvântării neprihănirii prin credință, într-una din cele mai nobile și mai frumoase mărturisiri pe care am auzit-o vreodată” (Letter to C. E. Holmes, 12 mai, 1921).

În aceeași scrisoare, Jones a vorbit despre alții că schimbarea inimii lor „a fost numai aparentă, niciodată reală, deoarece tot timpul în Comitetul Conferinței Generale și în alte împrejurări era întotdeauna cultivat un antagonism secret.”

Nici o opoziție nu este mai dificilă ca aceea care merge în ascuns. Mărturisirile de după Minneapolis au condus spiritul de necredință sub suprafața vizibilă.

De aici putem afirma sincer că suntem bogați ca popor cu "contribuția" adusă adventismului în 1888 și că avuția noastră a crescut în înțelegerea neprihănirii prin credință, așa că tot ceea ce avem nevoie este mai mulți bani și resurse tehnologice mai multe pentru a propaga înțelegerea prezentă a crezurilor noastre.

Simptomele activității nervoase a denominațiunii noastre sunt aparente: Cauzele zac îngropate într-o antipatie adâncă față de lumina care a strălucit pe cărarea noastră în 1888, care a reflectat Lumina adevărată care luminează pe fiecare om care vine pe lume. O ispășire finală, o ultimă reconciliere cu Hristos este singura noastră soluție.

Scopul principal al acestui capitol a fost să arate cum mărturisirile care au urmat evenimentului Minneapolis au tăiat "vârfurile" dar au lăsat "rădăcinile" necredinței intacte (TM 467). Pe măsură ce se dezvoltă cercetarea, a apărut un al doilea scop. Este consecința logică a primului, dar este de o importanță mult mai mare.

(1) În unele cazuri, opiniile noastre oficiale prezente despre neprihănirea prin credință sunt identice cu cele ale opoziției la solia din 1888. Învățătura reală a ultimei este ușor evidentă în prezentările noastre curente.

(2) Paralel cu concepțiile greșite asupra soliei este opinia extrem de optimistă privind "viteza" și "rapiditatea" cu care lucrarea ar avansa astăzi, când în realitate ea este întârziată de necredința noastră adâncă, din inimă. Rapoartele statistice ne înșeală.

(3) Confuzia privind neprihănirea prin credință dă naștere la un fel de încălcare "continuă" a principiilor pe care Dumnezeu le-a încredințat bisericii rămășiței pentru administrarea lucrării noastre medicale, educaționale, de publicații și de evanghelizare. "S-a produs o despărțire de planul lui Dumnezeu în multe locuri... și noi am progresat continuu pe căile lumii și nu după exemplul lui Isus Hristos" (GCB 1893, p. 459 and FE 221-230). Speranța noastră se bazează pe dragostea și mila lui Dumnezeu, iar speranța Lui se bazează pe onestitatea sufletelor oamenilor Săi credincioși.

Adevărata curățire a sanctuarului ceresc cere o lucrare complementară în inimile noastre. Trebuie să fie o curățire a rădăcinilor ascunse, îngropate, "subterane" ale înstrăinării noastre de Hristos. Lumina care va dezvălui această realitate și un mijloc de terapie spirituală adecvat, sunt mai necesare decât orice resursă tehnologică pentru propagarea "credinței" noastre prezente.

Cu alte cuvinte, puterea de care este nevoie este lumina, iar terminarea propovăduirii evangheliei va fi consecința naturală a acesteia. O înțelegere a istoriei din 1888 dă un diagnostic; o înțelegere adevărată a evangheliei crucii este terapia.

1 Numai influența lui Ellen White i-a asigurat accesul la amvon și catedră. W. W. Prescott i s-a alăturat lui Smith căutând să-i bareze accesul lui Jones la Battle Creek.

2 Vezi de exemplu scrisorile lui Uriah Smith către Canright din 22 martie, 6 aprilie, 31 iulie, 7 august și 2 octombrie, 1883.

O mișcare în criză:

sesiunea Conferinței Generale din 1893

Sesiunea Conferinței Generale din 1893 este a doua ca importanță după cea din 1888 în stabilirea modului cum a fost primită solia. Teoria acceptării oferă următoarea opinie asupra întâlnirii din 1893: "La sesiunea Conferinței Generale din 1893 lumina îndreptățirii prin credință părea să câștige cea mai importantă biruință" (Christian, p. 241).

Va trebui să examinăm rapoartele publicate ale acelei sesiuni pentru a înțelege natura acelei "biruințe." Conform mărturiei de mai târziu a lui Ellen G.White, "biruința" câștigată la sfârșit a fost a lui Satana (1SM 234, 235). Sesiunea a marcat clar retragerea darului ploii târzii a lui Dumnezeu. Evenimentele de la acea conferință sunt de o semnificație profundă pentru noi, cei ce trăim astăzi.

De la începutul institutului și a sesiunii, solia 1888 a fost de o importanță covârșitoare. Cu câteva luni înainte, afirmația de acum faimoasă că este de fapt "începutul" marii strigări, apăruse în *Review* din 22 noiembrie 1892. Afirmația a fost ca o bombă. Puțini vorbitori s-au putut referi la altceva decât la acest subiect. Chiar unii din îndepărtata Australie au știut ce se întâmplase. A. T. Jones relatează:

„Am primit o scrisoare cu puțin timp în urmă de la fratele Starr din Australia. Voi citi două sau trei paragrafe, deoarece ele se potrivesc foarte bine cu subiectul prezentării noastre: 'Sora White spune că, de la sesiunea conferinței din Minneapolis, ne aflăm în timpul ploii târzii'" (GCB 1893, p. 377).

Ne putem imagina starea de spirit care predomina? Era normal ca în spatele problemei primirii soliei 1888 să se întrezărească speranța binecuvântată a apropiatei reveniri a lui Hristos. O asemenea bucurie solemnă nu mai încântase inimile credincioșilor de la strigătul de la miezul nopții din 1844:

„Să-i mulțumim Domnului că încă se mai ocupă de noi, spre a ne salva din erorile noastre, din pericolele care ne pândesc, să ne ferească de cărări greșite și să reverse peste noi ploaia târzie, ca să putem fi luați la cer. Aceasta înseamnă solia pentru noi, plecare la cer" (GCB 1893, p. 185).

Ei știau că Dumnezeu, în mila Sa, nu va retrage ploaia târzie până când nu le va da o ocazie rezonabilă să răspundă. Asta însemna cel puțin câțiva ani după 1888. Următoarele cuvinte citate la această sesiune exprimă principiul cinstei și răbdării lui Dumnezeu:

„Dumnezeu își va încerca poporul. Isus îi suportă răbdător și nu îi varsă din gura Sa într-o clipă. Îngerul a spus: 'Dumnezeu își cântărește poporul.' Dacă solia ar fi durat așa puțin cum presupun unii, nu ar fi fost timp ca ei să-și dezvolte caracterul. Mulți au acționat din sentiment și nu din principiu și credință, iar această solie înfricoșătoare i-a stârnit... El le dă timp ca emoția să dispară și apoi îi va încerca să vadă dacă vor asculta sfatul Martorului Credincios" (1T 186, 187; GCB 1893, p. 179).

Prevestirile unei primejdii mari

Diversi vorbitori au presimțit că lumina va fi retrasă dacă nu se acționează repede. Astfel, a trata cu ușurință oferta cerească înseamnă pierderea ei. Cu câteva luni înainte de sesiunea din 1893, Ellen G.White scria:

„Păcatul comis în ceea ce s-a întâmplat la Minneapolis rămâne în cărțile de aducere aminte din ceruri, înregistrat în dreptul numelor acelor care s-au opus luminii și va rămâne așa până când va fi făcută mărturisirea completă, iar cei păcătoși se vor umili în fața lui Dumnezeu... Iar când aceste persoane vor fi încercate, și vor fi aduse în aceeași situație, se va descoperi același

spirit. După ce Domnul i-a pus la probă suficient, dacă ei nu se lasă înduplecați, atunci Își va retrage Duhul Său cel Sfânt” (Letter O19, 1892).

La Minneapolis ea avertiza că neglijarea luminii care strălucea atunci va fi o tragedie. Problema nu era doar mântuirea personală a persoanelor care au respins solia. Asupra trupului colectiv al bisericii plana oportunitatea escatologică a ploii târzii și mării strigări:

„Aș dori să vă întreb dacă înțelegeți ce lucru teribil este când Dumnezeu dă lumină, și aceasta impresionează inima și spiritul vostru... ei bine, Dumnezeu Își va retrage Duhul Său dacă adevărul nu este primit” (Ms. 8, Olson, p. 264).

Frații adunați la sesiunea din 1893 erau într-o atmosferă de așteptare. Întâlnirea părea încărcată de solemnitate, o conștiință a hotărârilor teribile care apăsau pe umerii lor. De acțiunea lor depindea venirea dimineții sau întoarcerea nopții. Dacă Satana ar putea “să-i facă să se așeze pe o poziție greșită, atunci planul de a-i trimite într-o lungă călătorie ar reuși” spunea Ellen G. White președintelui Olsen (Letter O19, 1892). Imaginați-vă tensiunea care domina întâlnirea:

„Subiectul solemn la care mă gândesc acum este că (Dumnezeu) devine nerăbdător și că nu va mai aștepta prea mult pentru noi... Nu pot să alung gândul că acum este un timp foarte critic pentru noi personal... Am impresia că acum luăm hotărâri care vor determina continuarea lucrării prin marea strigare și înălțare, sau vom fi amăgiți de capcanele lui Satana și lăsați în întuneric... Am simțit această stare pe tot parcursul sesiunii” (W. W. Prescott, GCB 1893, p. 386).

A. T. Jones recunoaște și el seriozitatea fără precedent a dezbaterilor de la această sesiune. Notați cum înțelegerea lui trece dincolo de ideea determinist calvinistă a voinței suverane și irezistibile a lui Dumnezeu:

„El a încercat în acești patru ani să ne facă să primim ploaia târzie. Cât ne va mai aștepta El s-o primim?... Cheia problemei este că ceva urmează să se întâmple... Aceasta este situația teribilă de la această sesiune; aceasta este ceea ce conferă acestei întâlniri un caracter îngrozitor. Pericolul este că sunt unii aici care s-au opus timp de patru ani sau poate care nu s-au opus atât de mult, dar care acum... nu o vor primi așa cum o dă Domnul și vor fi lăsați în pace. Domnul va lua o decizie, prin noi de fapt, la această sesiune” (ibid., p. 377).

Președintele Conferinței Generale, O. A. Olsen, a sesizat și el că delegații se confruntă cu o problemă decisivă:

„Acest loc devine din ce în ce mai solemn datorită prezenței lui Dumnezeu. Presupun că nici unul dintre noi nu a mai fost la o asemenea întâlnire ca cea de acum. Domnul vine, cu siguranță, foarte aproape și ne descoperă din ce în ce mai multe lucruri, pe care nu le-am apreciat sau înțeles pe deplin...

Seara trecută a fost foarte solemnă. Pentru mine locul era extraordinar datorită prezenței atât de apropiate a lui Dumnezeu și mărturiei solemne care ne-a fost adusă aici... Unii se pot simți ofențați pentru că se face din nou referire la Minneapolis. Știu că unii s-au simțit întristați și ofențați de orice aluzie referitoare la acea întâlnire și la situația de acolo. Dar vă rog să înțelegeți că motivul pentru care cineva se simte așa, este spiritul său nesupus... Chiar ideea că cineva se simte jignit arată imediat sămânța rebeliunii din inima lui” (ibid., p. 188).

Au mai fost făcute și alte afirmații între 1888 și 1893 care avertizau că, dacă lumina nu este primită, va rezulta o alunecare în lumină contrafăcută și idei apostaziate. Delegații au auzit mesajul următor de la Ellen G. White:

„Dacă nu vă păstrați hainele nepătate de lume, Satana va fi comandantul vostru... Cuvintele pe care Dumnezeu le-a trimis vor fi respinse de mulți și vorbele pe care le spun oamenii vor fi primite ca fiind lumină și adevăr. Înțelepciunea omenească ne va depărta de lepădarea de sine, de consacrare și va născoci multe lucruri care vor face soliile lui Dumnezeu fără efect. Nu ne putem baza pe oamenii care nu sunt în legătură strânsă cu Dumnezeu. Ei acceptă opiniile oamenilor, dar nu pot deosebi vocea Păstorului Adevărat” (ibid., p. 237).

La mai puțin de un an de la conferința de la Minneapolis s-a făcut următoarea afirmație:

„Dacă în experiența poporului lui Dumnezeu nu este adusă putere divină, mințile vor fi luate captive de teorii și idei greșite, Hristos și neprihănirea Sa vor fi alungate din experiența multora iar credința lor va fi fără putere și fără viață” (RH 3 septembrie, 1889).

Eșecul de a accepta lumina adusă de solii lui Dumnezeu la Minneapolis a avut ca rezultat acceptarea luminii false adusă de soli falși. Ea spunea:

„Idei false, dezvoltate pe larg la Minneapolis, nu au fost pe deplin dezrădăcinate din unele minți. Cei care nu au făcut o lucrare autentică de pocăință în lumina pe care Dumnezeu a avut plăcere s-o dea poporului Său, nu vor vedea lucrurile clar și vor fi gata să numească soliile pe care Dumnezeu le trimite, o amăgire” (GCB 1893, p. 184).

„Ce va urma? Ei vor accepta solii pe care Dumnezeu nu le-a trimis, și astfel devin și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece așează standarde false” (“To Brethren in Responsible Positions,” ibid., p. 182).

Lecții din Israel “scrise pentru învățătura noastră”

Fără îndoială, solia 1888 a fost mană cerească. Putem învăța ceva din simbolismul din vechime. Dacă Dumnezeu pune o farfurie cu mâncare înaintea noastră, ar fi bine ca noi s-o mâncăm imediat, deoarece hrana bogată în elemente nutritive se strică mai repede decât cea lipsită de elementele nutritive. Era periculos să lași mana de la 1888 “până dimineața” pentru că se strica:

„Voi face să cadă peste voi pâine din ceruri. Poporul va ieși afară și va strânge cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare și să văd dacă va umbla sau nu după legea Mea.

Și Moise a spus: ‘Nimeni să nu lase ceva din ea până a doua zi dimineață.’ N-au ascultat pe Moise și s-au găsit unii care au lăsat ceva din ea până dimineața; dar a făcut viermi și s-a stricat (Exodul 16:4, 19, 20).

Trăim timpuri de o importanță solemnă pentru fiecare, lumina strălucește în raze clare în jurul nostru. Dacă această lumină este primită așa cum trebuie și apreciată, va fi o binecuvântare pentru noi și pentru alții; dar dacă ne încredem în propria noastră înțelepciune și putere sau în înțelepciunea și puterea semenilor noștri, ea se va transforma în otravă” (TM 385).

Chiar la Minneapolis, profetul a văzut acest pericol groaznic. Iată o aluzie la eventualul eșec tragic al soliei și solilor:

„Cei care nu au săpat tot mai adânc în mina adevărului, nu vor vedea nici o frumusețe în lucrurile prețioase prezentate la această conferință. Când voința se încăpățânează împotriva luminii date, este greu să te supui, chiar când ai dovezi convingătoare ca cele de la această conferință (1888)...

Dacă neglijăm să umblăm în lumina dată, ea devine întuneric pentru noi; și întunericul este proporțional cu lumina și cu privilegiile pe care nu le-am folosit” (Ms. 8a, 1888; Olson, pp. 279, 280).

Referindu-se tot la solia 1888 și la solii lui Dumnezeu, Ellen G. White a spus că dușmanul lucrării lui Dumnezeu se va folosi de predicatori și conducători neconsacrați. Ea a sesizat realitatea mortală a conflictului spiritual:

„Predicatori neconsacrați se ridică împotriva lui Dumnezeu... În timp ce pretind că-L primesc pe Hristos, ei îl îmbrățișează pe Baraba și prin acțiunile lor spun ‘Nu pe acest Om, ci pe Baraba’... Satana se laudă cu ce poate face... El spune ‘Voi ieși și voi fi un duh de amăgire pentru a-i înșela pe cei pe care pot’... Faceți ca fiul minciunii și mărturia mincinoasă să fie întreținute de o biserică care a avut lumină mare și dovezi mari și această biserică va renunța la solia pe care Dumnezeu a trimis-o și va primi cele mai iraționale afirmații, supoziții și teorii false...

Mulți vor sta la amvoanele noastre cu torța profeției false în mâinile lor, aprinsă de la torța diabolică a lui Satana. Dacă îndoieli și necredință sunt nutrite, predicatorii credincioși vor fi îndepărtați de către cei care cred că știu așa de mult” (TM 409, 410).

Doar cu câteva luni înainte de sesiunea din 1893 a venit acest cuvânt sigur:

„Biserica primară a fost înșelată de dușmanul lui Dumnezeu și al omului și apostazia a intrat în rândurile celor ce predica dragostea lui Dumnezeu; iar astăzi, dacă poporul lui Dumnezeu nu se trezește din somn, va cădea pe nesimțite în cursa Satanei...

Zilele în care trăim sunt memorabile și pline de pericole...

Fără iluminarea Duhului lui Dumnezeu, noi nu vom fi capabili să discernem adevărul de eroare și vom cădea sub ispitele și decepțiile meșteșugite pe care Satana le va aduce asupra lumii” (RH 22 noiembrie, 1892).

Dușmanul va folosi abilitatea sa pentru “a încerca orice mijloc posibil” ca să prezinte eroarea mascată în adevăr prezent,” așa încât să “nu fim capabili să discernem adevărul de minciună.” Delegații urmau să treacă o frontieră nevăzută și teribilă la sesiunea din 1893. Cu câteva luni înainte să înceapă, serva Domnului, exilată în Australia, scria președintelui Conferinței Generale:

„Aș dori să apelez la frații care se vor aduna la Conferința Generală să ia aminte la solia dată bisericii Laodiceea. În ce stare de orbire sunt; acest subiect (solia 1888) vi s-a adus la cunoștință iar și iar; dar nemulțumirea față de starea voastră spirituală nu a fost îndeajuns de profundă și dureroasă ca să producă o reformă... Vina amăgirii de sine apasă asupra comunităților noastre. Viața religioasă a multora este o minciună...

Simt o mare durere sufletească să văd cât de repede sunt criticate cuvintele sau faptele fraților Jones și Waggoner... Încetați să-i priviți pe frații voștri cu suspiciune... Sunt mulți în lucrare care nu au dragoste pentru Dumnezeu sau pentru semenii lor. Ei sunt adormiți, iar în timp ce dorm, Satana își seamănă neghina” (Letter O19, 1892).

Unii scriitori au comparat experiența Israelului din vechime de la Cadeș-Barnea cu istoria noastră din 1888. Dar sesiunea din 1893 nu a fost recunoscută ca o copie modernă a încercării Israelului după Cadeș-Barnea, de a se ridica și a cuceri “țara făgăduită.” Israelul era sub o stare de excitare și entuziasm ireal, iar reeditarea modernă este documentată vizibil chiar în Buletinul din 1893.

Iosua și Caleb au adus această solie Israelului:

„Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da; este o țară în care curge lapte și miere. Numai nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și nu vă temeți de oamenii din țara aceea... Domnul este cu noi... Dar toată adunarea vorbea să-i ucidă cu pietre” (Numeri 14:7-10, comparați cu 5T 383).

Mai târziu, după ce a fost evident că poporul s-a răzvrătit cu adevărat, Domnul a fost nevoit să decreteze întoarcerea în pustie: “Și veți cunoaște ce înseamnă să-Mi trag Eu mâna de la voi” (vers. 34). Dar israeliții au presupus că mărturisirea lor superficială (“noi am păcătuit”) și pocăința lor superficială (“poporul a fost într-o mare jale”) ar garanta o anulare a sentinței divine și că vor putea acum să-i cucerească pe dușmanii lor.

În entuziasmul lor, ei au interpretat fără context solia celor două iscoade credincioase “Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei.” Poporul presupunea că acestă făgăduință rămâne în picioare, deși rebeliunea lor încăpățânată a rămas neafectată de pocăința superficială. Crezând că Domnul este încă “cu” ei, și fără remușcări, s-au avâtat arogant în ceea ce ei au crezut că va fi experiența “marii strigări” de cucerire a Canaanului.

Moise a încercat să-i descurajeze, spunându-le că solia pe care Iosua și Caleb le-a dat-o înainte de revolta lor, nu mai este adevăr prezent: “Nu vă suiți căci Domnul nu este în mijlocul vostru” a strigat el (vers. 42).

Efortul lui Israel a fost un dezastru. Întradevăr, Domnul nu a fost cu ei în cucerirea Canaanului. Dar El nu i-a părăsit. El urma să fie cu ei într-o călătorie obositoare, prelungită, până când o întregă generație de necredincioși urma să piară. Așa că, în cele din urmă, au renunțat.

Entuziasmul stârnit la încheierea sesiunii Conferinței Generale din 1893 nu a fost "marea biruință" a soliei neprihănirii lui Hristos, așa cum s-a presupus. Din contră, a fost fără îndoială o agitație falsă fără umilință și pocăință autentică. Istoria noastră a arătat că a fost un eșec, deoarece marea strigare nu a înaintat după întâlnirea aceea.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este întradevăr Israelul modern și Domnul a fost cu noi. El nu ne-a părăsit așa cum nu Și-a părăsit poporul la Cadeș-Barnea. Dar El a fost cu noi ca stâlp de nor ziua și stâlp de foc noaptea timp de zeci de ani de peregrinări obositoare în pustie, și nu într-un program de cucerire a "Canaanului" în puterea "marii srigări." Acea experiență este încă în viitor pentru biserica rămășiței, datorită necredinței noastre din trecut. Scopul lui Dumnezeu a trebuit să fie schimbat. Trebuie să analizăm dovezile existente.

Studiile lui A. T. Jones

Cele douăzeci și patru de studii ale lui A. T. Jones despre "solia îngerului al treilea" nu lasă să se înțeleagă că el a fost înverșunat, combativ, arogant sau necreștin. Stilul său era simplitatea întruchipată și abordarea lui a fost esența amabilității frățești. Niciodată nu s-a ridicat deasupra celorlalți ca unul deosebit față de ei. Întotdeauna a vorbit despre eșecurile "noastre," necredința "noastră," nevoia "noastră" de Dumnezeu și deseori afirma că el însuși este cel mai neajutorat.

Vom căuta în zadar, în predicile lui, dovezi care să susțină acuzațiile istoricilor noștri că el era "nedisciplinat," "producea resentimente," "protagonist... înclinat spre controversă," "critic," "personalitate provocatoare," "ranchiunos," "încrezut sau arogant sau că făcea "afirmații extreme" sau "declarații mistice." Acești scriitori au inventat aceste idei sau, în cel mai bun caz, au răstâlmăcit adevărul. Au fost publicate oficial judecăți false despre servul umil pe care Domnul l-a numit "solul Său."

Predicile sale din 1893 sunt prezentate textual în Buletin fără nici o aparentă editare sau corectură. O publicare corespunzătoare, emisă de Conferința Generală și Seminar a unei selecții din aceste douăzeci și patru de predici ar convinge pe mulți din poporul nostru de astăzi că aici este învățătura despre solia îngerului al treilea "cu adevărat" prezentată cel mai clar, simplu și sensibil. Confirmarea Duhului Sfânt este evidentă.

Vorbind despre Minneapolis, el a demonstrat un spirit blând. El a recunoscut necesitatea de a vorbi deschis despre acest lucru, dar este greu de văzut dacă cineva ar fi putut-o face cu mai mult tact, bunătate și iubire decât a făcut-o el. Secretarul Conferinței Generale, Dan T. Jones, scrie unui prieten despre el: "Predicarea lui pare foarte delicată și trăiește profund tot ceea ce spune" (Letter to J. W. Watt, 1 ianuarie, 1889). În 1890, Ellen G. White spune și ea că este plăcut surprinsă de spiritul lui umil: "Fratele Jones a vorbit foarte deschis și totuși delicat" în legătură cu chestiunea 1888 (Letter 84, 1890).

În această perioadă Ellen G. White fusese exilată în Australia și Waggoner în Anglia; Jones fusese lăsat practic singur:

„Și acum am ajuns... la studiul acelei părți care se referă la noi ca indivizi... Pentru mine subiectul acesta și cel următor sunt cele mai înfricoșătoare asupra cărora m-am aplecat. Nu eu le-am ales, mi-e groază de ele... dar... nu ne este de folos... să tratăm aceste lucruri cu ușurință... cu ochii închiși, fără să știm în ce situație ne aflăm...

Pentru început vă rog să nu mă așezați undeva sus, ca pe unul separat de dumneavoastră, și vorbindu-vă de sus și excluzându-mă din lucrurile care vor fi prezentate. Sunt cu dumneavoastră în toate aceste lucruri. Eu, ca și dumneavoastră, și în aceeași măsură, am nevoie să fiu pregătit pentru ceea ce Dumnezeu are să ne dea, ca orice om de pe pământ. Așa că vă implor să nu mă despărțiți de dumneavoastră în această problemă. Dacă vedeți greșeli pe care le-ați făcut, voi vedea și eu greșeli pe care le-am făcut, și vă rog nu mă acuzați ca și când

eu v-aș judeca sau aș găsi greșeală la dumneavoastră... Ceea ce doresc, fraților, este pur și simplu să caut pe Dumnezeu împreună cu dumneavoastră, cu toată inima (Adunarea: 'Amin') și să înlăturăm orice din cale, pentru ca Dumnezeu să ne poată da ceea ce are pentru noi" (GCB 1893, pp. 164, 165).

Predicarea lui era clară, fără nici o înclinație mistică sau extremă. Dacă ele par astăzi neobișnuite, este pentru că noi am folosit atât de mult săbii tocite încât sabia fără ocolșuri, a Cuvântului și a Duhului, poate părea deosebit de ascuțită.

Afirmațiile lui privind faptele erau echilibrate. Numai după această sesiune (9 aprilie) Ellen G. White a găsit că este necesar să-l prevină despre pericolul afirmațiilor extreme asupra subiectului privind credința și faptele. (Chiar după acea scrisoare găsim cea mai entuziastă aprobare a ei față de subiectul credinței și faptelor). Observați claritatea și echilibrul lui în 1893:

„Spun încă odată, că în toate cazurile cel ce crede pe deplin în Isus Hristos va lucra cel mai mult pentru El.

Acum să studiem acest cuvânt, și el va fi cea mai potrivită încheiere pe care pot s-o fac astă seară. *Steps to Christ*, pag. 79 (original edition of 1892): 'Inima care se sprijină deplin pe Hristos, va fi cea mai zeloasă și activă în lucrare pentru El.' Amin. (Adunarea: 'Amin')... Să nu credeți că omul care spune că depinde total de Hristos, ar fi un trândav fizic sau spiritual. Dacă el arată inactivitate în viața lui, el nu contează deloc pe Hristos, ci pe el însuși... Aceasta este credința care ne va aduce revărsarea ploii târzii" (GCB 1893, p. 302).

El era clar și în ce privește relația dintre lege și evanghelie. Aceasta înseamnă că el a înțeles pocăința adevărată în contrast marcant cu conceptele fatale care sunt populare astăzi. Este o greșeală fatală să afirmăm că mărturisirile superficiale au ca rezultat spălarea automată a păcatelor noastre și convingerile Duhului Sfânt privind păcate mai profunde sunt de la diavol și trebuie, prin urmare, respinse. Observați acest adevăr clar:

„Când ți se arată păcatul, spune: 'Vreau mai degrabă să-L am pe Hristos decât păcatul.' (Adunarea: 'Amin')... Atunci... unde este motivul să ne lăsăm descurajați din cauza păcatelor noastre? Unii dintre frați au făcut chiar acest lucru. Ei au venit aici liniștiți; dar Duhul lui Dumnezeu le-a arătat ceva ce mai înainte nu văzuseră. Duhul lui Dumnezeu a pătruns mai adânc ca niciodată și a descoperit lucruri pe care ei nu le-au văzut înainte; și atunci, în loc să-l mulțumească lui Dumnezeu că așa stau lucrurile și să abandoneze acel lucru rău și să-l mulțumească lui Dumnezeu că îl au mai mult decât L-au avut vreodată, ei încep să se descurajeze... Și nu obțin nimic bun de la întâlnirile zilnice.

Dacă Domnul ne-a arătat păcate la care nici nu ne-am gândit înainte, aceasta arată numai că El coboară în profunzime și că va ajunge la capăt în cele din urmă; și când El va găsi și ultimul lucru care nu este curat și care nu este în armonie cu voința Sa, îl scoate la suprafață, ni-l arată, iar noi spunem: 'Mai degrabă îl doresc pe Domnul decât acest lucru,' atunci lucrarea este completă și sigiliul viului Dumnezeu poate fi pus pe acel caracter...

Ce ați dori să aveți mai degrabă, caracterul perfect al lui Isus Hristos, sau mai puțin decât atât, plus unele păcate acoperite de care n-ați știut niciodată?... Așa că El trebuie să sape în locurile adânci la care nici nu ne-am gândit, deoarece noi nu ne cunoaștem inimile... Să-L lăsăm să continue, fraților, să continue lucrarea Sa de cercetare" (ibid., p. 404).

Notați conceptul clar al vorbitorului că Satana controlează mintea firească până când are loc o răstignire zilnică a eului cu Hristos. În toate subiectele lui "pricina de poticnire a crucii" era prezentă. O scurtă ilustrație a aplicațiilor sale pătrunzătoare sunt suficiente pentru a arăta că aici se află o solie autentică, un apel la unitate cu Hristos, pentru ca eul să fie răstignit cu El pe cruce:

„Cuvântul spune că în mijlocul nostru există ambiție nesfântă, gelozie și invidie; Acum a venit timpul să le lăsăm deoparte... și fiecare să caute să se așeze cât mai jos la picioarele lui Hristos și nu cât de sus la Conferință sau în ochii oamenilor, sau în Comitetul Conferinței Generale... Nu are importanță cât costă" (ibid., p. 166).

Legată de acest apel solemn la pocăință era și asigurarea repetată a unei bucurii profunde în Domnul. Nu se observa emoționalism exagerat, ci lacrimi de pocăință. Ceea ce prezenta Jones la sesiunea din 1893 era lucrarea puternică și autentică a Duhului Sfânt.

Probabil că în ultimii o sută de ani n-a mai fost niciodată prezentată la sesiunea Conferinței Generale o solie atât de minunată, atât de profund condusă de Duhul Sfânt sub un stâlp de foc și de nor care mergea pe deasupra, arătând spre împlinirea escatologică.

Dar fanatismul s-a strecurat aproape de finalul sesiunii, adus de altcineva și nu de A. T. Jones.

O falsă neprihănire prin credință:

semănând semințele apostaziei

(Sesiunea Conferinței Generale din 1893, partea a II-a)

Respingerea luminii din 1888 a deschis calea pentru apariția unor idei false, deghizate în neprihănire prin credință. Întrădevăr, dacă întoarcem spatele autenticului, nimic nu ne mai poate împiedica să primim contrafacerea.

Înainte de a prezenta dovada unor astfel de concepții greșite, A. T. Jones a reamintit celor prezenți la sesiunea din 1893 de respingerea luminii la Minneapolis și după, timp de patru ani. Apoi el a arătat cum mintea consacrată eului devine mintea lui Satana. El a trasat evoluția acestui fapt de la păgânism la subtilitățile romanismului. Sunt două feluri de îndreptățire prin credință, una adevărată și una contrafăcută:

„Am văzut... că atunci când creștinismul a venit în lume, aceeași logică umană a născocit o contrafacere a acesteia și s-a acoperit — aceeași rațiune umană — cu o formă de creștinism și a numit acest lucru îndreptățirea prin credință, când ea era numai îndreptățire prin fapte - aceeași logică omenească. Aceasta este papalitatea, taina nelegiurii” (GCB, 1893, p. 342).

Apoi el a urmărit evoluția minții eului în spiritismul modern, arătând cum această înșelătorie exaltă aceeași dragoste de sine. El chiar părea că prezintă embrionul unui concept al spiritismului ca fals Duh Sfânt, o idee avansată pentru timpul său, dar evidentă în zilele noastre harismatice:

„Cu cât ne apropiem de a doua venire a Mântuitorului, cu atât mai deplin îl va predica spiritismul pe Hristos... Satana însuși... vine ca Hristos; el este primit ca Hristos. Așa că, poporul lui Dumnezeu trebuie să-L cunoască așa de bine pe Hristos, încât nici o mărturisire a numelui Lui să nu fie primită sau acceptată, dacă nu este adevărată, autentică” (loc. cit.).

Doar lăsând logica eului să fie răstignită cu Hristos, pemițând locuirea gândului lui Hristos, poate face biserica rămășiței în stare să recunoască o înșelătorie așa de monstruoasă și totuși așa de inteligentă:

„Atunci, deși acești oameni vor cita cuvântul lui Hristos, totul va fi o contrafacere. Cunoașteți că (*Tragedia veacurilor*) ne spune că atunci când Satana însuși vine cu cuvintele minunate pe care le-a rostit Mântuitorul, le va rosti cu același ton și vor fi acceptate de cei care nu au gândul lui Hristos” (ibid., p. 343).

Raționamentul eului răstignit “cu Hristos” nu minimizează în nici un fel respectul de sine, ci îl înalță prin unire cu Hristos. A existat o concepție greșită a neprihănirii prin credință care a apărut deja în 1893, după respingerea “într-o mare măsură” a autenticului (1SM 234, 235). Întrădevăr, este principiul conform căruia “aceia care au fost orbiți de vrăjmaș în cât de mică măsură... vor fi înclinați să accepte o minciună” (*Special Testimonies, Series A*, pp. 41, 42). Jones a demască minciuna:

„Unii dintre acești frați, după întâlnirea de la Minneapolis, eu însumi am auzit, spun ‘amin’ la predici, la afirmații care sunt evident păgâne și despre care au crezut că sunt neprihănirea lui Hristos. Unii, care s-au împotrivit așa de mult la acea vreme și au votat, cu mâna ridicată, împotriva ei,¹... din acel timp am auzit spunând ‘amin’ la afirmații care erau în mod deschis și hotărât papale, cum numai biserica papală le poate exprima. Una dintre aceste afirmații o voi analiza aici și vă atrag atenția asupra afirmației bisericii catolice și a doctrinei ei privind îndreptățirea prin credință... Cineva poate spune: ‘Am crezut că ei cred în îndreptățirea prin fapte.’ Ei cred aceasta și nu cred în nimic altceva; dar ei o plasează în conceptul îndreptățirii prin credință. Și nu sunt singurii din lume care fac așa” (GCB 1893, p. 244).

„Am aici o carte intitulată *Catholic Belief*...

„Ca să înțelegeți aceste două lucruri, adevărul îndreptățirii prin credință și falsul ei, voi citi ce spune această carte și apoi... *Steps to Christ*... doresc să vedeți ce crede biserica romano-catolică despre îndreptățirea prin credință, pentru că am întâlnit-o în ultimii patru ani printre adventiștii de ziua a șaptea... Exact expresiile care sunt în cartea catolică în ceea ce privește îndreptățirea prin credință și cum se poate obține, sunt cele pe care adventiști de ziua a șaptea mi le-au prezentat ca fiind îndreptățirea prin credință...

Aceasta este îndreptățirea prin credință. Cealaltă este îndreptățirea prin fapte. Una este a lui Hristos; cealaltă a diavolului. Una este doctrina lui Hristos despre îndreptățirea prin credință; cealaltă este doctrina diavolului despre îndreptățirea prin credință” (ibid., pp. 261, 262).

Jones a văzut că esența romanismului este adorarea eului, în orice formă s-ar prezenta. Orice învățătură aparentă despre îndreptățirea prin credință, chiar venită de la un adventist de ziua a șaptea, care exaltă rațiunea păcătoasă a eului, este, în realitate, o ramură crescută din rădăcina romanismului și spiritismului:

„Aceasta este neprihănirea prin credință; o credință care lucrează, mulțumim Domnului, nu o credință care crede în ceva îndepărtat și care ține adevărul lui Dumnezeu în curtea de afară și apoi caută cu propriile eforturi să compenseze lipsa. Nu, ci credința care... ea însăși lucrează; ea are putere divină în ea...”²

Este suficient să arătăm că doctrina papală a îndreptățirii prin credință este doctrina lui Satana; este pur și simplu rațiunea umană care depinde de ea însăși, lucrează prin ea însăși și se înalță pe ea însăși; apoi acoperă totul cu o profesiune de credință... dar care nu are putere de la Dumnezeu” (ibid., pp. 265, 266).

A fost expusă o contrafacere încă și mai subtilă. *The Christian's Secret of a Happy Life* de Hannah Whitall Smith, era o carte extrem de populară, publicată în 1888. Ea prezenta de fapt un concept fără cruce și deci fără putere al neprihănirii prin credință, care nu știa nimic despre pocăință sau remușcare, sau despre ispășirea pe cruce sau de un Mântuitor personal care este “aproape” așa cum este prezentat în solia 1888. Conceptul despre neprihănirea prin credință, prezentat de ea, este o filozofie de “adevăruri care stau la baza oricărei teologii... (și) care se potrivesc oricărui crez... Cartea mea se ocupă de această religie absolută” (Preface to 1888 edition).

Această autoare quaker spune că și-a aprins lampa de la învățăturile lui Fenelon, un mistic romano-catolic de la curtea regelui Ludovic al XIV-lea al Franței, care și-a petrecut toată viața căutând să-i convertească pe protestanți din nou la catolicism.³ Reziduul credinței devitalizate a autoarei Smith era numit “încredere în Hristos.” Odată ce a avut loc “predarea,” omul trebuie să pretindă că este “mântuit,” și orice convingere trimisă de Duhul Sfânt avertizând de contrariu trebuie să fie imediat respinsă printr-o afirmație psihologică repetată că totul este bine.

Unii dintre frații noștri citiseră cartea lui Smith și au crezut greșit că aceasta conține esența soliei noastre din 1888. Ei spuneau că Jones și Waggoner și-au luat lumina din ea. Jones a sesizat primejdia fatală și a pus problema direct:

„Am văzut același lucru acționând altfel. Există acea carte despre care se face atâta caz, *The Christian's Secret of a Happy Life*... Aș dori ca fiecare dintre noi să înțeleagă că în Biblie se află mai multe secrete pentru o viață fericită decât în zece mii de volume ale acestei cărți...

Am auzit odată... că am obținut lumina din această carte. Există o Carte (ridicând Biblia) de unde am luat eu secretul creștinului pentru o viață fericită, și acesta este singurul loc. Și am făcut-o înainte să știu de existența acelei cărți” (GCB 1893, pp. 358, 359).

Studiile lui W. W. Prescott

Prescott a prezentat câteva serii de predici despre “Făgăduința Duhului Sfânt.” El a recunoscut că s-a făcut o greșeală gravă la Minneapolis, cu patru ani în urmă. El fusese prezent la acea conferință, alături de Uriah Smith și Butler, și împotriva lui A. T. Jones și soliei sale. După conferința de la Minneapolis el chiar a încercat să-l oprească pe Jones să vorbească în biserica din Battle Creek. El a mărturisit mai târziu, în

particular, că a luat o poziție greșită împreună cu cei mai mulți dintre frați.⁴ Totuși, în studiile sale de la întâlnirea din 1893 el nu a dat nici un indiciu că s-a situat pe poziția greșită și că o mărturisire, în acest sens, ar fi necesară.

În timp ce Jones a exprimat principiul vinei colective, vorbind de solia pe care "noi am respins-o" (pp. 165, 183) cu toate că el era unul dintre soli, Prescott se prezintă ca unul care a fost întotdeauna de partea cea bună. O mărturisire cinstită, umilă, din partea lui ar fi făcut minuni deschizând calea ca Duhul Sfânt să lucreze în sesiunea din 1893, dar așa ceva nu s-a întâmplat nicidecum.

În schimb, el s-a identificat cu Jones, ca unul care a împărtășit misiunea sa divină specială. Probabil că Jones, în mod naiv l-a invitat să îl ajute, pentru că, fără îndoială, se simțea singur în apărarea soliei 1888, cu Ellen White și Waggoner în exil peste ocean.

Prescott predica în fiecare seară înaintea lui Jones. Când vorbea Jones, el era destul de îndrăzneț ca să-l întrerupă și să introducă idei și citate și chiar îndemnuri către audiență. Cu un spirit mai puțin blând și delicat, el cerea fraților, într-un mod vehement și sever, să treacă de partea cea bună.

Este dureros să notăm o asemenea manieră dictatorială și o nerăbdare a spiritului. Diferența subtilă de temperament cu greu ar fi eficientă în legarea rănilor și vindecarea durerilor. Spiritul său era în contrast net față de cel al lui Jones, al cărui simț de pocăință colectivă⁵ îl făcea capabil să împărtășească vina tuturor celor care au respins solia. Predicile lui Prescott nu dau dovadă de o asemenea smerenie. Notați ce spirit ierarhic, străin soliei 1888, s-a strecurat în prezentări:

„Acum gândul solemn care îmi trece prin minte este că (Dumnezeu) devine nerăbdător și nu ne va mai aștepta mult, pe dumneavoastră și pe mine. Vreau să vedeți clar... mai spun odată, sunt deosebit de îngrijorat de această situație... Nu dictez nimănui, dar trebuie făcut ceva, trebuie să primim ceva diferit decât ce am primit în această conferință, sunt sigur...

Iată de ce noi (!) vă îndemnăm să acceptați neprihănirea, deoarece Duhul va fi acolo. Nu înțelegeți?" (GCB 1893, pp. 386, 387).

Faptul că Prescott s-a declarat așa gălăgios colegul special al lui Jones a produs, bineînțeles, confuzie în mințile delegaților și a adunării, care au crezut că acela era spiritul mișcării de rededeșteptare din 1888, ceea ce nu era adevărat:

„Sufletul meu nu dorește nimic mai mult decât ca botezul Duhului să se reverse peste serviciile divine în acest timp... Trebuie să avem experiențe de genul scoaterii ochiului drept și tăierii mâinii drepte. Oricine dorește această experiență trebuie să fie gata să dea totul, chiar viața, lui Dumnezeu (se murmură 'amin'). Și trebuie să ne amintim că este mai ușor să spui Amin decât să faci ceea ce spune Dumnezeu...

Atunci care este datoria noastră în aceste timpuri? Este să ieșim și să dăm marea strigare a soliei către lume...

Domnul așteaptă de mult să ne dea Duhul Sfânt. Acum chiar așteaptă nerăbdător ca să-L reverse asupra noastră...

O lucrare la fel de mare ca la Rusalii a început și sunt unii aici care o vor vedea. Acum și aici trebuie să fim împuterniciți pentru lucrare" (ibid., pp. 38, 39).

Prescott nu a sesizat conceptul sublim al motivației 1888, că adevărata credință a Noului Testament "lucrează prin dragoste." Impactul soliilor sale din 1893 se întorc la motivația egocentrică a lucrării "noi trebuie să facem asta sau asta." Într-un spirit aproape frenetic, el îndeamnă vehement biserica să facă ceva, să acționeze, să lucreze (auzim lucrul acesta de aproape un secol). În contrast, Jones apelează la biserică ca aceasta să creadă ceva, evanghelia; și îi asigură pe oameni că adevărata credință va produce toate lucrările și faptele care vor termina lucrarea lui Dumnezeu.

Citind predicile lui Jones, nu găsim nici un exemplu de severitate sau duritate. Dar Prescott dă o impresie diferită:

„Vă spun că dacă a existat vreodată o adunare mai lipsită, atunci aceasta este...

Acum sunt perfect conștient că vorbesc cu mare claritate... Dacă nu facem din aceasta un subiect de rugăciune serioasă, aceasta va însemna moarte pentru noi...

Nu are rost să mai mergem așa și sfatul meu este, la modul cel mai solemn, ca cei care nu pot ieși acum plini cu putere de sus și să poarte această lumină din cer și să facă lucrarea pe care Dumnezeu trebuie s-o facă acum, mai bine să stea acasă...

Știu că este foarte sever. Dar vă spun, fraților, trebuie să primim ceva, ceva trebuie să ne ia în stăpânire...

Întrebarea este 'ce vom face noi? Ce vom face noi aici, acum, la această conferință?... Iarăși spun, ce vom face noi în această privință?' (ibid., p. 67).

„Cu această solie, slujitorii lui Dumnezeu vor ieși cu fețele luminate de o bucurie sfântă și de o consacrare sfântă. Vreau să-i văd pe acești frați că ies în acest fel; vreau să văd fețele lor luminate ca fața lui Ștefan când a fost în fața sinedrului” (ibid., p. 389).

„Acum vă spun cu toată sinceritatea că trebuie să ne hotărâm aici și acum, înainte să mai facem un pas, să înfruntăm moartea și s-o doborâm... Dacă nu ne ridicăm acum, în acest moment, și să spunem că renunțăm la prieteni, case și că nimic nu ne va despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru, ar fi mai bine să ne oprim acum” (ibid., p. 241).

Acest recital trist de afirmații extreme descoperă cum a început să se furișeze un spirit dictatorial, fanatic, care era străin soliei 1888. Acest “noi” din exprimările lui a dat o impresie greșită.

Mai târziu, Prescott și-a smerit inima pentru fanatismul care a urmat încheierii acestei conferințe și ca urmare a acestei remușcări el a dat solii bune în Australia, în 1895. Însă aceste prezentări din 1893 au adus confuzie și au împiedicat orice posibilitate de acceptare plină de căință a soliei. Opozanți ca Smith și Butler au fost, normal, gata să citeze acest fanatism ca pe un exemplu de “nu v-am spus eu?” (Chiar și astăzi fanatici și așa ziși reformatori influențează pe mulți membri sinceri ai bisericii să se împotrivescă soliei 1888. Ori de câte ori Domnul lucrează, vrăjmașul caută să împingă în față fanatici și autointitulați “Ilie” pentru a provoca confuzie). Cu trei zile înainte să înceapă sesiunea, Ellen White avertizase prin *Review and Herald*:

„Satana lucrează acum cu toată puterea sa înșelătoare... Când vrăjmașul vede că Domnul binecuvântează poporul Său și îl pregătește să discearnă amăgirile lui, el va lucra cu o putere meșteșugită pentru a aduce fanatismul pe de o parte și formalismul rece pe de altă parte... Vegheați neîncetat... pentru a vedea primul pas al lui Satana printre noi...

Peste tot în jurul nostru există pericole de care trebuie să ne păzim... Unii nu vor folosi corect doctrina îndreptățirii... pentru a duce pe cărări false” (RH, 24 ianuarie, 1893).

În predicile sale despre Duhul Sfânt, Prescott a adus o doctrină străină, fără principiul crucii, fără idei clare a ceea ce este pocăința și de o manieră confuză, contradictorie. Vehemența lui părea zel autentic. El însuși susținea proiecte cărora li s-a opus Spiritul Profetic, deși era, fără îndoială, inconștient de o așa marcantă neconcordanță.⁶

De asemenea, era inconștient de diferența dintre doctrina sa în ce privește primirea Duhului Sfânt și adevăr. Câteva exemple despre aceste confuzii vor ilustra ce s-a întâmplat. Din fericire, buletinul Conferinței Generale din 1893 a fost republicat, așa încât cititorii interesați să poată vedea ei înșiși dovada:

„Ce avem de făcut?... Să începem să ne mărturisim păcătoșenia față de Dumnezeu cu umilința sufletului, cu o adâncă remușcare înaintea lui Dumnezeu, să fim zeloși și să ne pocăim... Acum aceasta este singura solie pe care o pot aduce în seara aceasta. Doar atât...

Sună bine, direct la țintă. Dar problema devine evidentă când vom continua:

Să presupunem că nu vedem ce am putea mărturisi. Aceasta nu afectează problema în nici un fel. Când Dumnezeu ne spune că suntem păcătoși, noi trebuie să recunoaștem că așa suntem, chiar dacă vedem sau nu. Aceasta trebuie să fie experiența noastră” (GCB 1893, p. 65).

Scriptura nu spune nicăieri că Dumnezeu dorește o mărturisire cu gura, dacă inima nu simte la fel. Acest concept este mai aproape de islam decât de creștinismul autentic. "Buzele pot exprima o sărăcie a sufletului pe care inima nu o recunoaște nicidecum" (COL 159). Jones a înțeles că aceste idei erau periculoase. Cu scopul evident de a-i răspunde lui Prescott, el a spus mai târziu:

„Dacă Domnul ne-ar îndepărta păcatele fără ca noi să știm, ce bine ne-ar face acest lucru? Ar face pur și simplu mașini din noi. El nu dorește să facă așa ceva; prin urmare, El dorește ca noi să știm când pleacă păcatele noastre ca să putem ști când vine neprihănirea Sa...

Noi suntem întotdeauna instrumente inteligente... Noi vom fi folosiți de Domnul doar prin alegerea noastră activă" (GCB 1893, pp. 404, 405).

Un efort de a rezolva impasul

Prescott nu a exprimat o opoziție deschisă față de Jones și este clar că nu a existat nici o intenție conștientă de a o face. Dar a biruit el oare opoziția inițială față de solia lui Jones? Dovezile din predicile sale voluminoase cu greu indică acest lucru.

Cu siguranță, "pricina de poticnire a crucii" nu a încetat. Duhul lui Dumnezeu aducea convingere de păcat în multe inimi și Prescott a încercat să găsească o cale de a primi Duhul Sfânt, acceptabilă inimilor tulburate și care în același timp să evite o convingere dureroasă a păcatului.

Oamenii înțelegeau foarte bine că responsabilitatea de a respinge începutul ploii târzii plutea deasupra conferinței ca un nor. Rezultatul clar al studiilor lui Prescott era confuzie, o aglomerare de vapori de eter spiritual care l-au tulburat chiar și pe Jones.

Prescott era negreșit împotriva păcatului, însă părea că nu are o percepție clară a ceea ce este rădăcina păcatului care tulbura biserica. Adevărul prezent al acceptării ploii târzii și proclamarea marii strigări erau povara inimii lui; dar cum să procedezi cu obstacolele prezente, cu vina care plutea asupra lor de patru ani, părea să scape înțelegerii lui.

Starea lui de perplexitate pare să fi fost rezultatul înțelegerii problemei reale, dar i-a fost teamă să o spună clar din cauza prezenței impunătoare a fraților din conducere care aveau prejudecăți. Chiar profetul Ieremia ar fi fost "amețit" dacă i-ar fi lăsat pe conducătorii lui Iuda să-l intimideze (1:17). Când un vorbitor se simte forțat să bată șaua ca să priceapă iapa, în mod inevitabil comunică confuzie.

În cele din urmă, cam zece zile înainte de închiderea sesiunii, Prescott a început să dezvolte o nouă metodă de primire a Duhului Sfânt. Aceasta se aseamănă mult cu ideile exprimate în *The Christian's Secret of a Happy Life*. Ceea ce era necesar, era pur și simplu un "act de credință" pentru a accepta că ai darul revărsării finale a Duhului Sfânt, pocăința specifică pentru păcatul din 1888 fiind trecută cu vederea. Sentimentul părea a fi de disperare:

„Îmi permit să spun că încep să mă simt foarte îngrijorat în privința lucrării noastre de acum... De aproape patru săptămâni... am analizat ce ne-a împiedicat să primim revărsarea Duhului Sfânt... De atunci simt că nu există reacții și că lucrarea pare să treacă pe lângă noi. Vreau să vorbesc pentru mine. Nu voi fi deloc mulțumit dacă această conferință trece fără o revărsare mai mare a Duhului Sfânt decât am experimentat până acum...

Sunt deosebit de îngrijorat de această situație; pentru că timpul trece și zilele trec ușor una după alta...

Ceva deosebit trebuie să vină asupra noastră față de ceea ce se întâmplă la această conferință, cu siguranță...

Mai avem zece zile până la terminarea conferinței" (GCB 1893, pp. 384, 386, 389).

Apoi a început o argumentație întortocheată, nebuloasă, care a condus audiența la credința că ar putea primi darul ploii târzii al Duhului Sfânt pur și simplu *admițând și pretinzând* că îl au. Dar noi nu trebuie să *simțim* că avem puterea Duhului Sfânt, trebuie să *știm* că o avem. O asemenea recunoaștere

conștientă nu va include o adevărată cunoaștere de sine și nici o conștiență a adâncimii păcatului nostru, deoarece acest lucru ar fi periculos și ne-ar descuraja:

„Observ că mulți de aici au cerut Domnului din când în când să le arate cum îi vede El; și presupun că aceasta este o cerere pe care Domnul nu ar găsi cu cale să ne-o satisfacă. Și nu cred că ar trebui să-l cerem așa ceva. Acum puteți vedea ce efect se produce când începe El să ne arate cum suntem; începem imediat să ne întrebăm dacă Domnul ne iubește sau nu și dacă Domnul ne poate mântui sau nu... Eu n-am nici o idee despre caracterul meu.

Ei bine, Domnul probabil că nu a început să ne arate cum ne vede El; presupun că nu avem nici o idee sau concepție despre modul cum arătăm în ochii lui Dumnezeu” (ibid., p. 445).

Astfel a fost ignorată adevărata funcție a legii și adunarea a fost dusă în confuzie. Apelurile repetate ale lui Ellen G. White la cinstire în confruntarea cu realitatea interioară au fost evitate.

Vorbitorul a parafrizat sau repetat unele idei pe care Jones le prezentase, dar le-a denaturat subtil pentru a introduce argumentul său că în loc să *aducă* convingerea vindecătoare de păcat, Mângâietorul o *îndepărtează*. Norul de deasupra conferinței trebuia îndepărtat neapărat, prin orice mijloc posibil. Acum noi trebuie să admitem că fără nevoia de pocăință, Dumnezeu ne-a iertat păcatul care a produs suferința. Acum trebuie să *pretindem* că păcatele noastre s-au dus. Aici apare tributul său față de Hannah Whitall Smith:

„Repetăți mereu ceea ce a spus El. Atunci nu puteți merge pe un drum greșit. Dacă nu înțelegeți și nu vedeți nici o lumină în ce spune El, continuați să repetați ceea ce spune El” (ibid., p. 447).

Poate că cel mai bun mod de a sintetiza acest gen de raționament este să cităm din el următoarele:

„Acum (Duhul) ne convinge de neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos, neprihănirea lui Hristos. Și El ne convinge că acesta este un lucru minunat și de dorit, apoi El continuă și spune că îl putem avea și de aici ne convinge că îl și avem, dacă îl urmăm...

Scopul nu este să te conving că ești păcătos și apoi să te conving că ești condamnat. Nu, lucrarea Duhului Sfânt este să ne convingă că această condamnare *a fost îndepărtată*” (ibid., pp. 448, 449).

Problema, așa cum o vedea el, nu era eliberarea personală de vină, ci ridicarea norului care plutea deasupra sesiunii datorită respingerii ploii târzii. Dar aceasta nu era decât leucoplast și aspirină pentru rana noastră foarte adâncă.

Teoria lui nu făcea decât să încurce. Trâmbița nu a dat un sunet clar și păcatul de la Minneapolis nu a fost niciodată privit în față și tratat ca atare. Se credea că simțul vinei trebuie să fie de origine satanică și a fost respins cu putere.

Astfel s-a împlinit mărturia din 1890 că vârfurile opoziției din 1888 au fost tăiate, dar rădăcinile au fost lăsate intacte (TM 467). Dacă vreo convingere adevărată că rădăcinile sunt încă acolo ar pătrunde în inimă, convingerea trebuia considerată lucrarea diavolului.

Desigur că acesta ar fi rezultatul logic al unei doctrine care învață (1) că o mărturisire cu gura a păcatului inconștient, neînăptuit, era suficientă fără ca păcatele să fie conștientizate; (2) că era greșit să te rogi pentru o cunoaștere de sine adevărată; (3) că lucrarea reală a Duhului Sfânt nu este ca să-ți aducă convingerea de păcat ci să-ți alunge astfel de convingeri, exact contrar învățăturii lui Hristos din Ioan 16: 8, 9.

Un al patrulea punct ar urma logic pentru orice minte rațională: orice îndoială asupra faptului că ai Duhul Sfânt în *puterea ploii târzii* ar fi o lipsă de credință în Dumnezeu. Deci trebuie să pretinzi că ai primit-o. Aceasta este ideea dezvoltată în continuare:

„Vreau ca în experiența mea să simt că Mântuitorul este cu mine așa cum a fost cu ucenicii Săi... Eu nu doresc să mă gândesc la El ca fiind acolo, ci că El este aici... Nu doar îl doresc, ci îl am...” (ibid., p. 385).

Mai târziu Jones a discreditat asemenea afirmații:

„Prin urmare, este oare suficient ca omul să pretindă a crede în Isus Hristos și în neprihănirea lui Dumnezeu care vine prin Isus Hristos?... (Adunarea: ‘Nu’)... Ei bine, cum știți aceasta? ‘Simt în inima mea; simt aceasta în inima mea și simt de câțiva ani.’ Ei bine, aceasta nu este nicidecum o dovadă; deoarece ‘inima este nespus de înșelătoare’” (ibid., p. 414).

Dar Prescott a insistat asupra punctului pe care l-a dezvoltat:

„Iată unde vreau să ajung: Ce împiedică ploaia târzie acum? Ceea ce trebuie să căutăm noi este neprihănirea lui Hristos... M-am tot gândit la ea astfel: Dacă am înceta să ne mai suspectăm unii pe alții... și să abordăm simplitatea unui copil... noi am putea să o primim...

Fraților, ce ne împiedică s-o acceptăm acum în acest mod? Nimic. Atunci să-L laudăm pe Dumnezeu și să spunem: *acum o am*” (ibid., pp. 388, 389).

Astfel s-a dezvoltat doctrina populară care a fost predicată de adventiști timp de câteva generații, începând din 1893: noi primim ploaia târzie pur și simplu admitând și pretinzând că o avem, fără să știm sau fără să ne pocăim că am respins-o. Dar ea nu a fost primită nici până astăzi.

Jones în confuzie

Jones a sesizat letargia care a amortit inimile și nu știa ce să facă. El practic a rămas singur, cu excepția așa numitului său coleg, ale cărui eforturi au creat numai confuzie și probabil și rea voință. El își exprimă temerea:

„Fraților, suntem într-o situație teribilă la această conferință. Este îngrozitor. Am mai spus-o înainte dar în această seară înțeleg și mai bine acest lucru. Nu mă pot abține, fraților... Nimeni dintre noi nici nu visează măcar ce destin teribil atârână peste zilele care se scurg aici” (ibid., p. 346).

În timpul ultimelor sale două sau trei studii, îl găsim confuz, citând din Prescott. Obosit și încurcat, el părea că este gata să îl aprobe și îi repetă gândurile confuze.

Nici unul nu a înțeles realitatea fundamentală: ploaia târzie trebuia retrasă și Israelul modern trebuia să se întoarcă în pustie și să rățăcească “mulți ani” (Ev. 696). Amândoi au afirmat că nimic nu putea împiedica terminarea lucrării lui Dumnezeu în generația lor. De aceea au presupus că lucrarea va merge înainte în ciuda opoziției și lepădării. Ideea lui Prescott era în mod esențial cea a calvinismului popular, că ceasul lui Dumnezeu a bătut ora, și era deci imposibil ca voia supremă a lui Dumnezeu să fie zădărnicită de necredința poporului Său. Acum îl vedem pe Jones repetând cererile extreme ale lui Prescott:

„Eu spun încă o dată că solia dată nouă este solia pe care trebuie să o luăm noi de la această sesiune. Și oricine nu poate purta această solie cu el, de la această întâlnire, mai bine nu ar pleca... Acel pastor mai bine nu ar pleca în lucrare ca pastor” (ibid., p. 495).

Curând el a început să facă propuneri neînțelepte și să pună întrebări care nu trebuiau puse:

„V-a dat El lumina cunoștinței slavei Sale? (Adunarea: ‘Da’) Cu adevărat? (Adunarea: ‘Da’)... Atunci Duhul Sfânt a venit la cei care pot privi fața lui Isus Hristos.”

Câteva minute mai târziu, cu permisiunea vorbitorului, prof. Prescott a citit următoarele: ‘Priviți în sus cu credință și lumina slavei lui Dumnezeu va străluci peste voi.’ ” Jones a continuat:

„Acum, cu forța unor patru ani de exercițiu, Dumnezeu vine din nou la poporul Său: ‘Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine.’ Cine se va scula? Cine? (Voci numeroase: ‘Eu’) Bun! Pentru câtă vreme? (Voci: ‘Pentru totdeauna’) Cât de constant? Cât de des? (Voci: ‘Mereu’)...

Apoi, ‘Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine’” (ibid., pp. 496, 497).

Dacă marea strigare ar fi înaintat cu putere, ar fi urmat mari schimbări în biserică. Acum îl găsim pe Jones, susținut de Prescott, făcând profeții nefericite, care n-au fost împlinite niciodată. Într-o zi cuvintele sale se vor împlini, dar nu au fost împlinite în acea generație:

„Iată cea mai binecuvântată promisiune care mi se pare mie că s-a făcut Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. ‘Deoarece de acum înainte nu vor mai veni la tine netăiații împrejur și necurații.’ Slavă Domnului, El ne-a eliberat de oamenii neconvertiți; de oamenii aduși în biserică ca să-și lucreze propria lor neprihănire și care crează dezbinare în biserică. Încercările bisericii au trecut, mulțumim lui Dumnezeu; toți cei care răspândeau povești răutăcioase și bârfitorii s-au dus...

‘Nu vor mai veni la tine netăiații împrejur și necurații’...

În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu mai este loc pentru ipocriți. Dacă inima nu este sinceră, biserica este locul cel mai periculos din lume unde s-ar putea afla vreun om vreodată...

Fraților, aceasta este solia acum... și cei care nu pot s-o ducă să nu meargă. Nu mergeți... Să nu meargă nimeni fără conștiința acelei prezențe interioare, puterea Duhului Sfânt” (ibid., pp. 498, 499).

Prescott a prezis cu entuziasm manifestarea darurilor Duhului, în mod evident extinzând darul profetic la alții pe lângă solul autentic care era în Australia:

„Iar acum la încheierea lucrării lui Dumnezeu... darurile vor reapare în biserică. Și Dumnezeu nu intenționează, așa mi se pare mie, ca aceste daruri să fie încredințate unuia aici, poate altuia dincolo, și astfel să fie un lucru rar ca un dar special să fie manifestat într-o biserică... Darurile vindecării, minunilor, profeției, tâlmăcirii limbilor; toate aceste daruri vor fi manifestate din nou în biserică” (ibid., p. 461).

Au venit aceste daruri minunate? A mai existat profetizare de acest gen după această sesiune și Prescott și Jones au fost înșelați de pretențiile de profet ale uneia, numite Anna Rice Phillips. Fanatismul era inevitabil, deoarece marea strigare a soliei îngerului al treilea nu a avut loc după sesiunea din 1893.

Așa de entuziasmat era Prescott, încât a prezis că unii vor învia morții:

„Vreau să vă spun că sunt persoane, chiar în această încăpere, care vor fi scoase din închisoare de îngerul lui Dumnezeu pentru a merge să proclame solia; ei vor vindeca pe cei bolnavi și, de asemenea, vor scula pe morți din morminte. Aceasta se va întâmpla în această solie... Noi trebuie să credem aceste lucruri așa cum crede un copilăș” (ibid., p. 386).

Timpul și istoria au arătat că aceste preziceri au fost false, cel puțin în ceea ce privește trupul bisericii. Mai era adevărată afirmația că ei aveau ploaia târzie a Duhului Sfânt?

Prezicerile despre apostazie ale lui Prescott

Prescott nu era prea sigur de doctrina lui la acea întâlnire și a făcut o serie de referiri ciudate dar semnificative la faptul că ar putea fi înșelați de un Hristos fals:

„Acum spun celor care au fost în lucrare și care au predicat pe Hristos poporului și care astăzi seară nu pot distinge între vocea lui Hristos și cea a diavolului, că este timpul să ne oprim și să învățăm vocea lui Dumnezeu... Dar voi încă întrebați: ‘Cum se poate cunoaște vocea Sa?’ Nu vă pot spune...

Și noi putem fi duși în eroare, în ciuda luminii pe care am avut-o în această lucrare. Fapt este că noi vom schimba conducătorii și nu vom ști, dacă nu vom avea Duhul lui Dumnezeu cu noi... Ne vom împotrivi acestei lucrări, împotriva puterii lui Dumnezeu” (ibid., p. 108).

Se părea că nu cunoaște un mod clar de a distinge adevărul de eroare decât prin ceea ce el numea “Duh.” Ceea ce nu a explicat el a fost cum să distingi “Duhul adevărului” de “duhul minciunii:”

„Făgăduința a fost că duhul adevărului va veni, ‘Duhul adevărului,’ ‘DUHUL ADEVĂRULUI’...

Va bate orice vânt de doctrină, orice efort de a introduce, nu într-un mod deschis, ci într-un mod clandestin, într-un mod pe care nu-l vom recunoaște prin propria noastră înțelepciune, principii care să înșele, dacă va fi posibil... Vor fi făcute eforturi să le îmbrace în mantia adevărului... și să ne aducă la compromis cu minciuna fără să o recunoaștem” (ibid., p. 459).

Vorbind odată despre cei cu “ochii orbi printre noi” el a spus: “Cine știe dacă nu sunt și eu printre ei?” (p. 237). În cele din urmă el a spus conferinței că problema care le stă în față este ori plecarea la cer ori înșelătoria cu metodele lui Satana:

„Nu pot scăpa de gândul că acum este timpul cel mai critic pentru fiecare, personal... Mi se pare că exact acum luăm decizii care vor hotărî dacă vom continua cu această lucrare prin marea strigare și vom fi luați la cer sau dacă vom fi înșelați de Satana și lăsați afară, în întuneric” (ibid., p. 386).

Nu au fost luați la cer, de asta suntem siguri. Înseamnă atunci că au fost “înșelați de metodele lui Satana?”

Deceniul ce a urmat acelei conferințe a fost întunecat. Focul a distrus sediul bisericii din Battle Creek ca o judecată divină. Panteismul a devastat conducători proeminenți. Și aproape zece decenii s-au scurs fără să primim binecuvântarea plină de har pe care Cerul a încercat să ne-o dea în 1888.

Concluzie

Sesiunea Conferinței Generale din 1893 a marcat sfârșitul epocii 1888. Domnul a retras revărsarea ploii târzii ca și marea strigare. Frații din acel timp au recunoscut aceasta și istoria a confirmat acest adevăr. Un entuziasm fals a marcat încheierea conferinței din 1893. Și Jones a fost înșelat.

O lună mai târziu (9 aprilie) Ellen White îi scria din Australia, avertizându-l asupra afirmațiilor extreme privind credința și faptele. Aceste afirmații nu au fost făcute în timpul sesiunii și nici înregistrate în Bulletin. Ellen White nu le citise dar le auzise “în visul meu.” Exilând-o pe Ellen White și Waggoner, opoziția a asigurat practic eșecul final al soliei 1888, deoarece metodele șarpelui s-au dovedit prea deștepte și hotărâte ca Jones, rămas singur, să le facă față cu succes.⁷

El a făcut tot ce a putut. Cu seriozitate și umilință el i-a îndemnat pe frați să accepte lumina și i-a asigurat că Dumnezeu va da experiența mării strigări pentru slava Sa. Dar n-a fost să fie așa sau mai degrabă n-a putut fi așa, dacă ei nu se pocăiau serios pentru 1888, lucru pe care nu l-au făcut.

Citim că Iosua și Caleb erau mai mult decât entuziasmați de perspectiva cuceririi Canaanului, spunând Israelului: “Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei,” după ce revolta Israelului a făcut imposibil ca Dumnezeu să fie cu ei în acel plan (Numeri 14: 9).

Chiar înainte ca sesiunea din 1893 să înceapă, Ellen White îl prevenise pe președintele Conferinței Generale privind problema Minneapolis:

„Dacă Satana poate să impresioneze mintea și să stârnească pasiunile acelor care pretind că ei cred adevărul... pentru ca să-i determine să se așeze de partea greșită, atunci planurile lui vor reuși să-i poarte într-o lungă călătorie” (Letter O19, 1892).

Ellen White a recunoscut mai târziu că acea “călătorie lungă” începuse, deoarece scopurile lui Dumnezeu au trebuit schimbate:

„S-ar putea să rămânem mulți ani în această lume, datorită nesupunerii, așa cum au făcut copiii lui Israel... Dar dacă toți ar putea să vadă acum, să mărturisească și să se pocăiască de propria lor decizie de a urma propriul lor drum care i-a despărțit de adevărul lui Dumnezeu și că au urmat căi omenești, atunci Domnul i-ar ierta” (Ms. 184, 1901; Ev 696).

Cei care afirmă plini de încredere că sesiunea din 1893 a marcat “cea mai mare biruință” a soliei neprihănirii lui Hristos, nu pot să explice drumul sinuos al acelor “mulți ani” care acum s-au întins pe un secol. Este o cale ciudată de desfășurare a mării strigări, când ea ar fi trebuit să se întindă ca focul în miriște.

Conducătorul confuziei din 1893 a urmat un traseu misterios mai târziu. G. B. Starr i-a scris astfel lui A. G. Daniells:

„Știți cu siguranță că prof. Prescott, din motive greu de precizat, nu a fost niciodată un conducător sigur. În Anglia el era în multe privințe eronat față de Waggoner; în privința profetului fals, Annie Phillips, a arătat lipsă de discernământ... A scris și a predicat panteismul înainte și la fel de hotărât ca dr. Kellogg. Acestea nu sunt urmele unui lider sigur. Acesta nu greșește așa de des și constant” (Letter, 29 august, 1919).

La sesiunea Conferinței Generale din 1950, președintele nou ales a adoptat aceeași doctrină pe care Prescott a predicat-o în 1893. El a convins adunarea numeroasă din San Francisco că ei ar putea primi revărsarea finală a Duhului Sfânt în ploaia târzie prin simpla acceptare și afirmare că o au. Nu era necesară nici o pocăință pentru că au respins ”începutul” ploii târzii, nici o lecție din istoria noastră nu era de învățat, nici o înțelegere ”a acelei foarte prețioase solii” pe care Domnul ne-a trimis-o nu erau necesare (RH, GC Report, 17 iulie, 1950, pp. 113-117, sermon of sabbath, 15 iulie).

Cu foarte puține excepții, adunarea era ca niște oi oarbe care urmau un păstor ce repeta aceeași doctrină pe care Prescott o predicase în 1893. Din nou, ploaia târzie nu a fost primită. Astăzi, când scriem aceste rânduri, au trecut de atunci 37 de ani.

Mulți dintre conducătorii din 1950 sunt la odihnă, ca și cei din 1893. Suntem obligați să ne întrebăm dacă anul 1950 a marcat un progres semnificativ față de anul 1893. Ar fi generos să afirmăm că, dacă nu toți, foarte puțini dintre liderii din 1950 știau ce s-a întâmplat la sesiunea din 1893. Avem toate motivele să ne temem pentru viitor dacă vom uita drumul pe care Domnul ne-a condus în trecut!

După sesiunea din 1893 Ellen White a fost alarmată mai mult ca oricând, spunând: ”Vom schimba conducătorii și nici nu vom ști.” Povara dânzei părea să fie că acum vrăjmașul va lucra din interiorul bisericii. Noii Canright vor face de acum înainte o lucrare ”în interior”:

„Fanatismul va încolți chiar în mijlocul nostru. Vor veni înșelătorii de o așa natură încât, dacă este posibil, să înșele chiar pe cei aleși. Dacă inconsecvențe și exprimări neadevărate vor fi evidente în acele manifestări, cuvintele de pe buzele Marelui Învățător nu vor fi dorite... Doar Duhul Sfânt al lui Dumnezeu poate crea un entuziasm sănătos” (2 SM 16; 1894).

Felul în care s-a desfășurat sesiunea din 1893 relevă posibilitatea ca cineva să predice despre Duhul Sfânt fără să-L înțeleagă sau să-L recunoască, chiar în timp ce îi opune rezistență.

Ar fi bine să ne rugăm toți: ”Doamne, eu sunt?”

1. Pentru dovezi privind un vot luat la sesiunea Conferinței Generale, de respingere a soliei aduse de Jones și Waggoner, vezi cap. 14.

2. Aceasta este dovada că teologia sa privind relația dintre credință și fapte era corectă. El niciodată nu a rostit ideea denigrării faptelor, cel puțin din dovezile scrise ale predicilor sale.

3. Vezi Enciclopedia Britanică 1968, vol. 9, pp. 169, 170; *The Christian's Secret of a Happy Life*, ediție din 1888 de Fleming H. Revel, pp. 80, 81, 87. Multe din prezentările noastre populare, curente, privind neprihănirea prin credință derivă din conceptul lui Smith, iar cartea ei a fost recomandată des tinerilor noștri ca fiind de ajutor și sănătoasă. Publicată mult până astăzi, ea este, de fapt, o contrafacere a cărții ”Calea către Hristos” și a soliei 1888.

4. Vezi William Warren Prescott: *Seventhday Adventist Educator*, o disertație doctorală de Gilbert Murray Valentine, Andrews University, 1982, pp. 81, 82, 143: ”Pare a fi reacția sa naturală la discuțiile teologice (1888) aceea de a încerca să mențină o poziție neutră, deși el simțea un impuls puternic spre partida lui Uriah Smith și G. I. Butler, față de care avea un simțământ de loialitate și obligație. El era de asemenea mai degrabă deranjat și ofensat de stilul provocator și oarecum ciudat al lui Jones și a luat parte la acțiuni menite să-l împiedice (pe A. T. Jones) să predice în adunare și să-i îngreuească activitatea de predare la colegiu doar la doctrina acceptată anterior de denominațiune.

5. Notați că Waggoner, de asemenea, de la începutul interesului său față de neprihănirea prin credință, a înțeles clar conceptul de vină și pocăință colectivă. Conform scrisorii sale către M. C. Wilcox, 16 mai, 1916, când se referă la experiența sa de introspecție din 1882.

6. Comparați GCB 183 pp. 279, 459 cu FE 220-230.

7. Conform remarcilor lui Ellen White în sensul că opoziția continuă a lui Butler și a lui Smith au pus o sarcină grea asupra lui Jones, pe care Domnul nu a intenționat niciodată ca el să o poarte. Letter H-27, 1894.

De ce au pierdut calea

Jones și Waggoner?

Unul dintre cele mai mari mistere ale istoriei advente este eșecul de mai târziu al lui A. T. Jones și E. J. Waggoner. Înțelegerea obișnuită a acestei căderi este că tendințele de bază spre aceasta au existat în caracter de la începutul intrării lor în biserică. Iată cum exprimă acest gând apostolul Ioan:

„Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri” (1 Ioan 2: 19).

Acest principiu pare să fi fost aplicat în cazul lui D. M. Canright. Cu mult înainte ca el să ne părăsească, nu a fost, spiritual vorbind, „unul dintre ai noștri.” El și-a reprimat îndoielile ascunse, din când în când, cu mărturisiri disperate, dar îndoielile nu au fost niciodată rezolvate. Istoria este relatată grafic în *Testimonies* (vol. 5, pp. 516-20, 571-3, 621-28).

O întrebare serioasă predomină astăzi în legătură cu Jones și Waggoner. Au fost ei creștini autentici, chiar la Minneapolis? Cum au putut ei să fie soli autentici la acea vreme și apoi să se rătăcească? *The Fruitage of Spiritual Gifts* exprimă punctul de vedere popular că ei au fost radicali, extremiști, greșiți chiar la Minneapolis, așteptând numai o ocazie să „sară gardul”:

„[În timpul sesiunii de la Minneapolis] unii erau puternic înclinați să adopte poziții radicale ca și cum ar fi un semn al puterii să fii la extreme. Ellen White... chiar părea să aibă sentimentul că cei doi bărbați care erau așa de proeminenți în acel timp ar putea, mai târziu, să fie duși de vederile lor extremiste” (p. 232).

Totuși, o voce inspirată declară că ei erau corecți și sinceri în timpul întâlnirii de la Minneapolis:

„Domnul în marea Sa îndurare a trimis poporului Său o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones...

Dumnezeu a dat solilor Săi tocmai ceea ce poporul Său avea nevoie” (TM 91, 95).

„Dumnezeu prezintă minților oamenilor aleși în mod divin, perle prețioase ale adevărului, potrivite pentru timpului nostru” (Ms. 8a, 1888; Olson, p. 279).

„Dumnezeu a trimis pe acești tineri să aducă o solie specială” (Ms. S24, 1892).

Cum puteau fi scrise astfel de cuvinte despre oameni care erau „radicali” sau „extremiști”?

Faptul că Jones și Waggoner în cele din urmă s-au clătinat nu înseamnă că ei „nu au fost dintre noi.” Dar eșecurile lor ulterioare sunt interpretate neînțelept pentru a poneгри, subtil și indirect, solia pe care au adus-o în 1888, ca și cum solia i-a dus pe căi greșite.

Acesta este principalul motiv pentru care unora le este teamă să studieze solia. Astfel, până astăzi, opoziția de la Minneapolis este subtil justificată, iar solia trimisă de Cer și solii Săi sunt în mod subtil defăimați. Aceasta a fost ideea primejdioasă despre care vorbea Ellen White că se va dezvolta printre noi, dacă ei se vor rătăci.

O providență misterioasă

Suntem confrunțați aici cu o problemă unică. Două fenomene sunt evidente: (a) O inteligență superioară a răului se bucură de această respingere aparent definitivă a soliei. (b) Domnul Însuși permite, în mod misterios, ca această tragedie să fie o piatră de poticnire pentru toți care doresc un motiv pentru a respinge realitatea soliei ploii târzii.

Întrebarea deosebit de grea este: De ce ar alege Dumnezeu ca soli speciali pe unii care mai târziu ar putea deveni nesiguri în credință? De ce ar permite El ca purtătorii unei solii atât de ferm contestate să se rătăcească când apostazia lor nu ar face decât să confirme dreptatea opoziției față de solie? Ceva foarte semnificativ este implicat în această istorie uluitoare. Pașii lui Dumnezeu pot fi misterioși, dar acesta nu este un motiv pentru ca noi să înțelegem superficial această providență ciudată.

A presupune că Domnul a făcut o greșeală strategică în alegerea lui Jones și Waggoner este de neconceput, deoarece El nu greșește niciodată în planurile Sale. A presupune că El a făcut ca mânia oamenilor să-L laude împotriva propriei lor voințe este iar de neconceput, pentru că este evident că amândoi erau creștini sinceri, serioși, umili, când au fost folosiți de Dumnezeu. Ei nici nu "s-au aruncat în rătăcirea lui Balaam din dorința de câștig," iubind "plata fărădelegii" (Iuda 11; 2 Petru 2: 15), și nici nu a existat vreo urmă de necinste în slujirea lor.

Mărturia inspirată sugerează un răspuns la întrebările noastre și indică următoarele:

(1) Jones și Waggoner nu au fost "duși" de nici o "păreră extremistă" privind neprihănirea lui Hristos, ci ei au fost înlăturați de opoziția persistentă și nesăbuită a fraților pe care Dumnezeu dorea să îi lumineze prin ei.

(2) Ellen White a recunoscut seriozitatea opoziției față de ei personal și față de solia lor și a considerat că vina finală pentru eșecul lor de mai târziu se va datora "într-o mare măsură" fraților care s-au opus.

(3) Domnul a permis ca acest eveniment trist să aibă loc ca un test pentru frații care s-au opus; iar eșecurile solilor din 1888 au avut efectul de a ne împietri pe "noi" în necredință. A fost un exemplu a ceea ce Pavel numește "o lucrare de rătăcire" pe care Dumnezeu "a trimis-o" (a permis-o), pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți" (2 Tes. 2: 11, 12).

Se pare că Domnul este așa un gentleman încât aparent renunță la calea Sa pentru a ne așeza cârlige în care să ne agățăm îndoielile, dacă dorim acest lucru. El nu dorește ca vreunul dintre noi să primească ploaia târzie dacă nu suntem consacrați cu toată inima Lui și adevărului Său. Într-un fel aici este implicat caracterul Său plin de gelozie. Toți cei care vor să se dea înapoi din fața binecuvântării, pentru o scuză oricât de mică, vor avea ample posibilități să facă așa. Dar, vai, cât de severă poate fi această bunătate!

(4) Rezultatele practice ale judecății de cercetare vor cere ca biserica rămășiței, înainte de biruința finală, să vină să vadă adevărul soliei și istoria ei și să recunoască lucrarea lui Jones și Waggoner din 1888-1896 pentru valoarea ei adevărată, "începutul" ploii târzii și al marii strigări.

Natura adânc înrădăcinată a opoziției

Criticarea solilor impunea asupra lor o povară mai grea decât opoziția obișnuită:

„Indiferent ce curs va urma solul, opozanții adevărului vor avea de obiectat; ei vor exagera și vor aduce în prim plan orice defect de comportare, obiceiuri sau caracterul celui care susține acest adevăr (RH, 18 octombrie, 1892).

Unii dintre frații noștri... plini de invidie și bănuială rea... sunt întotdeauna gata să arate în ce fel se deosebesc ei de frații Jones și Waggoner" (Letter S24, 1892).

Cei doi bărbați au vorbit cu siguranță și putere. O percepție pătrunzătoare a adevărului adesea îi conduce pe aceia care sunt "doar oameni" să vorbească în acest fel. Dar acest lucru ofensa natura umană care căuta o scuză să respingă solia:

„Nimeni să nu se plângă de slujitorii Domnului, care prezintă o solie venită din cer. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: 'Sunt prea categorici, vorbesc prea dur.' S-ar putea să vorbească dur; dar oare nu este necesar?...

Pastori, nu dezonoarați pe Dumnezeul vostru și nu întristați Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege... El vede temperamentul

oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală și vor pune în mărturie lor așa tărie și hotărâre, încât vor sfărâma barierele Satanei” (TM 410-413).

Domnul Însuși a îmbrăcat pe solii Săi aleși cu dovezi ale autorității, cu “acreditare divină.” Ei s-au pierdut pe ei înșiși, în dragostea lor pentru Hristos și solia Sa specială. Dar eul încă nerăstignit al altora se simțea ofensat:

„Dacă razelor de lumină care au strălucit la Minneapolis li s-ar fi permis să-și exercite puterea asupra celor care s-au așezat împotriva luminii... ei ar fi primit cele mai bogate binecuvântări, l-ar fi dezamăgit pe vrăjmaș și ar fi stat ca oameni credincioși, loiali convingerilor lor. Ar fi avut o experiență bogată; dar eul a spus: ‘Nu.’ Eul nu putea fi refuzat; eul se lupta pentru supremație” (Letter O19, 1892).

Astfel, principiul care stă la baza acestei lepădări a adevărului este acela pe care evreii l-au demonstrat în lepădarea lui Hristos. Caiafa îl considera pe Hristos un rival; el nutrea față de El o gelozie personală (DA 704). Întrețesută cu această gelozie față de El, care părea un om obișnuit, Caiafa exprima vrăjmășia inimii firești împotriva lui Dumnezeu și neprihănirii Sale. De asemenea, la Minneapolis, personalitatea lui Jones și Waggoner a devenit piatra de poticnire vizibilă, conștientă, pentru respingerea invizibilă, inconștientă a lui Hristos, Cuvântul. Acest lucru este evident în cele ce urmează:

„Oameni care predica evlavia L-au disprețuit pe Hristos în persoana solilor Săi. Ca și evreii, ei resping solia lui Dumnezeu. Evreii întrebau despre Hristos: ‘Cine este acesta? Nu este el fiul lui Iosif?’ El nu era Hristosul pe care îl așteptau ei. Așa și astăzi, agenții pe care Dumnezeu îi trimite nu sunt ceea ce așteaptă oamenii” (FE 472).

Povara personală a lui Jones și Waggoner

Puțini au apreciat efectul pe care opoziția a avut-o, inevitabil, asupra tinerilor soli. Ei știau că solia neprihănirii lui Hristos era de la Dumnezeu. Ei știau că fuseseră luați în stăpânire de Duhul Sfânt ca să vorbească cu îndrăzneală în apărarea ei. Și nu puteau fi orbi față de faptul evident că o rezistență foarte hotărâtă la acea solie era reacția conducerii unicei biserici a rămășiței, care trebuie să biruiască în cele din urmă.

Ei știau că solia era începutul mării strigări, care urma să se împrăștie ca “focul în miriște.” Știau că sosise timpul pentru încheierea lucrării, când inteligențele cerești priveau cu adânc interes desfășurarea dramei. Ei știau de asemenea că trăiau în timpul curățirii sanctuarului când, mai mult ca oricând, necredința și eșecurile din trecut ale vechiului Ierusalim nu trebuiau repetate. Niciodată nu mai existase o astfel de criză; niciodată cerul nu dăduse mai multe dovezi în sprijinul unei solii speciale.

Dar, spre uluirea lor, istoria nu a înregistrat niciodată un eșec mai rușinos în a profita de ocazia pe care cerul o trimisese. Tinerilor soli li se părea că este eșecul final, complet, al poporului lui Dumnezeu în a crede și a intra în odihna Sa. Ce ar fi putut urma oare?

Pentru Luther a fost mai ușor decât pentru ei. Când a fost persecutat de Roma, tot ceea ce a avut de făcut a fost să citească profeția lui Daniel și Apocalipsul lui Ioan și să costate că papalitatea reprezintă cornul cel mic și fiara. Aceasta i-a dat un sentiment plăcut, chiar i-a dat curaj să ardă bula papală. Însă Jones și Waggoner nu au putut găsi această liniște sufletească. Profeția nu indica o a opta biserică după Laodicea. Posibilitatea ca poporul lui Dumnezeu să întârzie planul Său cu un secol sau chiar mai mult părea dincolo de înțelegerea lor.

Trebuie spus, spre onoarea lor, că Jones și Waggoner nu au renunțat la credința în Dumnezeul lui Israel. Niciodată ei nu au devenit păgâni, agnostici sau atei. Niciodată nu au renunțat la sabbat sau la consacrarea de o viață față de Hristos. În climatul de astăzi al părtășiei creștine, ei ar fi încă membrii buni și permanenți. *Păcatul lor a fost acela că și-au pierdut credința în trupul colectiv al bisericii și conducerea ei.* Nu au putut avea încredere în pocăința denominațională. Au ajuns să se îndoiască de natura umană; de

aici, amărăciunea lui Jones și căderile propriilor lor naturi umane. Vrajmașul ne va hărțui dureros ca să repetăm eșecul lor. Dar nu trebuie să cedăm!

Tușișurile din vale, unduindu-se sub boarea care le strică liniștea din când în când, ar face bine să se abțină de la comentarii critice când văd stejarii puternici din vârful muntelui cum se prăbușesc sub dezlănțuirea ucigașă a furtunii. Să-L lăsăm pe Dumnezeu să spună că întradevăr nu este nici o scuză pentru clătinarea lui Jones și Waggoner; iar noi ar fi bine să fim mai domoli la vorbă, înțelegând că "noi" am fost în mare parte cauza plecării lor.

C. S. Lewis nu știa nimic despre episodul 1888, dar a făcut un comentariu plin de discernământ în lucrarea sa *Reflections on the Psalms*:

„Așa cum rezultatul natural al aruncării unui chibrit aprins într-o grămadă de surcele este producerea focului... tot așa rezultatul natural al înșelării unui om, presiunilor sau neglijării sale este stârnirea resentimentului; adică, să-l obligi la ispita de a deveni ceea ce psalmiștii erau când au scris pasajele în care cereau răzbunare. El poate rezista ispitei, sau nu... Dacă păcatul îl corupe categoric, într-un sens eu sunt cel care l-am corupt sau sedus. Eu am fost ispititorul” (p. 24).

Ellen White a simțit dureros povara pe care ei o purtau. În 1892 ea a scris președintelui Conferinței Generale despre ei:

„Aș dori ca toți să vadă că același spirit care a refuzat să-l accepte pe Hristos, lumina care împrăștie întunericul moral, este departe de a fi dispărut în secolul nostru...

Unii pot spune: 'Nu-l urăsc pe fratele meu; nu sunt așa de rău.' Dar cât de puțini își înțeleg propriile lor inimi. Ei pot crede că au un zel pentru Dumnezeu în sentimentele lor împotriva fratelui lor dacă ideile acestuia par, în vreun fel, să fie în conflict cu ale lor; atunci sentimente ce nu au nimic comun cu dragostea sunt aduse la suprafață... Ei ar putea să fie în opoziție cruntă cu fratele lor și totuși acesta să ducă o solie de la Dumnezeu pentru popor...

Ei... [cred] că au dreptate în manifestarea înverșunată împotriva fraților lor. Va suporta solul Domnului presiunea așezată asupra lui? Dacă da, aceasta este pentru că Dumnezeu îl face să stea tare în puterea Sa și să apere adevărul care este trimis de Dumnezeu...

Dacă solii lui Dumnezeu, după ce au stat tare pentru un timp de partea adevărului, cad în ispită și-L dezonorează pe Cel care le-a dat lucrarea, ar fi aceasta o dovadă că solia Sa nu este adevărată? Nu... Păcatul solului lui Dumnezeu va produce bucurie Satanei, iar aceia care au respins solia și pe soli vor triumfa; dar în nici un caz aceasta nu-i va absolve pe cei vinovați de respingerea soliei lui Dumnezeu...

Simt o mare durere sufletească să văd cât de repede sunt criticate cuvintele sau faptele fraților Jones și Waggoner. Cât de repede uită multe minți binele pe care ei l-au făcut în ultimii ani și nu văd nici o dovadă că Dumnezeu lucrează prin aceste instrumente. Ei vânează ceva care să-i condamne, iar atitudinea lor față de acești frați (care sunt angajați cu zel într-o lucrare bună) arată simțământul de vrăjmășie și înverșunare din inima lor” (Letter O19, 1892).

Cam în același timp Ellen White i-a scris lui Uriah Smith spunându-i că ei (solii) ar putea să nu fie suficient de puternici ca să reziste presiunii exercitate asupra lor:

„Este foarte posibil ca frații Jones și Waggoner să fie doborâți de ispitele vrăjmașului; însă dacă vor fi, aceasta nu va dovedi că ei nu au avut o solie de la Dumnezeu sau că lucrarea pe care au făcut-o a fost o greșeală. Dar dacă se va întâmpla așa, câți vor adopta această poziție și vor intra într-o amăgire fatală, pentru că ei nu sunt sub controlul Duhului Sfânt... Aceasta este chiar poziția pe care o vor lua mulți dacă unul dintre acești oameni ar cădea, și mă rog ca acești oameni, asupra cărora Dumnezeu a pus sarcina unei lucrări solemne, să fie capabili să dea trâmbiței un sunet clar și să onoreze pe Dumnezeu la fiecare pas și astfel calea lor să crească în lumină la fiecare pas din ce în ce mai mult până la sfârșitul timpului” (Letter S24, 1892).

Această informație aruncă mai multă lumină asupra tragediei lui Jones și Waggoner:

1) Ei au suferit o ură frățească categorică. Frații erau foarte zeloși să critice "un cuvânt sau o faptă," vânând astfel lucruri care să-i condamne. A fost o atitudine subiectivă de dușmănie, înverșunare și suspiciune chiar după 1892, după ce au fost făcute mărturisirile.

2) Frații care s-au opus au crezut, în mod naiv, că această atitudine este zel pentru Dumnezeu, totuși acesta a fost chiar "același spirit care a refuzat să-L accepte pe Hristos."

3) Opoziția a devenit o ispită foarte grea și copleșitoare pentru tinerii soli.

4) Rezultatul tragic a confirmat faptul că frații care s-au opus au disprețuit solia.

5) Faptul că solii s-au rătăcit a fost un "triumf" pentru frații care s-au opus și astfel, este trist de spus, pentru Satana. Această evoluție, deci, a fost dovada concludentă că frații care s-au opus nu s-au pocăit cu adevărat de păcatul de la Minneapolis. "Triumful" lor a constituit "înșelarea lor fatală."

Astfel eșecul solilor tinde să întărească pe drumul nepocăinței următoarele generații de conducători la nivelul administrației, pastoral și academic al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Până astăzi eșecul final al solilor este frecvent citat ca dovadă că solia 1888 trebuie să fie cumva periculoasă. Acesta a fost scopul clar al Satanei și el împlinește la literă previziunea lui Ellen White.

6) Succesul rugăciunilor lui Ellen White ca cei doi soli să suporte încercarea a depins de atitudinea pe care frații opozanți trebuiau s-o adopte din 1892 în continuare.

Câteva luni mai târziu, Ellen White scria delegaților la Conferința Generală care era în desfășurare, despre cauza reală a posibilului eșec al solilor:

„Nu inspirația divină îi conduce pe oameni să fie suspicioși, să vâneze greșeli pe care să le folosească pentru a dovedi că frații care interpretează Scriptura într-un mod diferit de al lor, nu sunt sănătoși în credință. Există pericolul ca acest fel de acțiune să producă exact rezultatul scontat; și în mare măsură vina este a acelor vânători de greșeli...

Opoziția din mijlocul nostru a impus asupra solilor lui Dumnezeu o povară grea și chinuitoare; căci ei au fost obligați să suporte dificultăți și obstacole care nici nu trebuiau să existe... Dragostea și încrederea constituie o forță morală care ar fi unit comunitățile noastre și ar fi asigurat armonie în acțiune; dar răceala și neîncrederea au adus dezbinarea care ne-a epuizat puterea" (Letter, 6 ianuarie, 1893; GCB 1893, pp. 419-421).

"Povara grea și chinuitoare," "suspiciunea," "vânarea de greșeli," "obtuzitatea unora și opoziția altora," care căutau amănunte care să dovedească că ei "erau nesănătoși în credință," acestea au produs "chiar rezultatul" scontat, eșecul lor. Cuvântul potrivit, cinstit, inspirat, pentru descrierea acțiunilor opozanților era "persecuție:"

„Ar trebui să fim ultimul popor de pe pământ ca să ne permitem, și în cea mai mică măsură, spiritul de persecuție împotriva acelor care poartă solia lui Dumnezeu către lume. Aceasta este cea mai groaznică trăsătură de caracter necreștin care s-a manifestat printre noi după întâlnirea de la Minneapolis" (GCB 1893, p. 184).

Totuși, persecuția care i-a făcut să sufere nu a fost o scuză care să îndreptățească căderea sau rătăcirea lui Jones și Waggoner.

Care a fost problema lui A. T. Jones?

O singură scrisoare de la Ellen White către Jones în 1893 este adesea citată ca dovadă că solia lui a fost extremistă. Scoasă din context, această scrisoare lasă asupra unora impresia că solia neprihănirii prin credință prezentată de Jones era neechilibrată. Însă scrisoarea trebuie citită în context.

Ellen White nu a publicat scrisoarea în timpul vieții ei. Dacă ar fi crezut că solia lui Jones a fost extremistă sau neechilibrată, nu ar fi ezitat s-o publice în *Testimonies*.

Scriind din îndepărtata Australie, ea îi spune lui Jones că a auzit ceva în "visul" ei. Ellen White nu citise aceasta în nici o publicație. Când se afla sub presiune puternică din partea opoziției, Jones avea

tendința să supraliciteze, folosind expresii tari, iar rolul scrisorii ei urmărea să stopeze în fașa acea tendință. El a ținut seama de sfatul ei, pe care l-a acceptat cu umilință. Scrisoarea afirmă că părerea lui despre neprihănirea prin credință erau corecte, pentru că "în realitate tu vezi lucrurile ca și mine" și ea citează opiniile lui ca fiind "poziția noastră:"

„În visul meu tu prezentai subiectul credinței și al neprihănirii lui Hristos atribuită prin credință. Ai repetat de câteva ori că faptele nu valorează nimic și că nu există condiții. Problema a fost prezentată într-o lumină care, sunt convinsă, va produce confuzie în multe minți... Tu faci afirmații prea tari în această privință... Eu înțeleg ce vrei să spui, dar lași o impresie greșită asupra multor minți...

În realitate tu vezi lucrurile acestea la fel ca și mine, dar prin expresiile pe care le folosești faci ca aceste subiecte să fie confuze... Aceste afirmații tari cu privire la fapte nu vor întări poziția noastră. Ele slăbesc poziția noastră, pentru că sunt mulți care te vor considera un extremist și vor pierde astfel lecțiile valoroase pe care le ai pentru ei privind chiar subiectele de care au atâta nevoie... Nu pune nici o pietricică în calea unui suflet care este slab în credință, ca să nu se poticnească, folosind expresii sau prezentări agitate... Amintește-ți că sunt unii ai căror ochi sunt insistent fixați asupra ta, așteptând să forțezi nota, să te poticnești și să cazi" (Letter 44, 1893, 9 aprilie; 1 SM 377-39).

O cercetare atentă a scrierilor și predicilor voluminoase ale lui Jones nu oferă nici măcar un exemplu în care el să spună că "faptele nu valorează nimic" sau ceva de o natură extremistă asemănătoare asupra subiectului. Ne-am aștepta să găsim exemple de afirmații exagerate privind credința și faptele în cele douăzeci și patru de predici ale sale de la sesiunea din 1893, care s-a încheiat chiar înainte ca Ellen White să scrie această scrisoare; însă găsim chiar contrariul, expresii puternice care dau un echilibru corespunzător credinței și faptelor, fapte susținute ca fiind nu numai necesare, ci fiind chiar rodul credinței autentice în Hristos.

La încheierea sesiunii din 1893 Jones a fost dus pe un drum greșit, sub influența lui Prescott, până la afirmația fanatică că marea strigare nu va putea fi împiedicată. Acest fapt a pregătit calea pentru fanatismul Anna Rice Phillips.

Scrisoarea lui Ellen White a venit la timp pentru a-l încuraja să fie prudent și el a fost prudent. Cele mai entuziaste afirmații ale ei privind lucrarea lui Jones sunt făcute după scrisoarea aceasta din 9 aprilie 1893, deoarece Jones s-a pocăit în umilință de alunecarea sa temporară.¹

Nici un păcat nu este scuzabil

Lucrarea lui Jones și Waggoner a sfârșit în cele din urmă datorită aceluia păcat al nerăbdării sau al iușimii inimii. Dar experiența lui Moise la hotarele țării Canaan ilustrează ce s-a întâmplat cu ei. Păcatul lui Moise nu era nici el scuzabil și chiar a trebuit să plătească cu viața pentru el, păcatul nerăbdării față de Israel. Pătimaș și violent, el i-a numit "răzvrătiți," fapt care era adevărat, în timp ce spiritul său nu era cel bun:

„Astfel poporului i s-a dat ocazia să se întrebe dacă acțiunile sale anterioare fuseseră sub conducerea lui Dumnezeu și să-și scuze propriile lor păcate. Moise, ca și ei, îl ofensase pe Dumnezeu. Calea lui, spuneau ei, fusese de la început sub semnul criticii și cenzurii. Acum ei găsiseră pretextul pe care îl doreau de a respinge toate reproșurile pe care Dumnezeu le trimitea prin servul Său" (PP 417).

Dacă Jones și Waggoner nu și-ar fi acoperit numele cu dezonoare, noi, cei din generațiile care le-au urmat le-am fi acordat, probabil, un respect idolatru. „Mulți care nu doriseră să ia în seamă sfaturile lui Moise, cât timp a fost cu ei, ar fi fost în pericol de a-i idolatriza trupul mort, dacă ar fi știut unde se află acesta" (ibid., pp. 477, 478). Adevărul și logica poziției lui Jones și Waggoner erau așa de copleșitoare încât nu mult după 1888 mulți au început să-și dea seama. Dar ploaia târzie fusese amânată pentru o generație următoare. Acum solii trebuiau "îngropați" în taină, adică toate ocaziile de idolatrie să fie

înlăturate din calea acelei generații nenăscute, care urma să vină. Ce metodă mai bună de “îngropare” ar fi decât să lași ca solii să dispară în dizgrație?

Faptul, se spune, că ei au fost numiți să vorbească în public de nenumărate ori după 1888, indică acceptarea oficială a soliei lor. Dar aceasta este o deducție greșită. Trebuie avuți în vedere câțiva factori: (1) membrii laici și pastorii locali (care au primit solia) aveau o greutate mai mare în programarea vorbitorilor decât o au acum; (2) Influența lui Ellen White reclama efectiv accesul lor la tribuna sesiunilor Conferinței Generale; (3) fiind chemați să vorbească deși solia lor nu era primită de mulți conducători, așeza asupra lor o povară emoțională foarte grea. Un astfel de exemplu este atitudinea care a dominat sesiunea din 1893, așa cum a fost prezentată în Bulletin.

Totuși, mulți dintre cei care au refuzat cu dispreț solia lor atunci când aveau dreptate, i-au urmat cu râvnă când au devenit instabili în credință. Acest fapt a înrăutățit și mai mult lucrurile. În 1912 un fost președinte al Conferinței Generale scria despre ei:

„Când solia îndreptățirii prin credință a început să fie predicată în această denominațiune², vrăjmașul a fost profund deranjat și a făcut un efort mare de a opri răspândirea ei. Neavând succes, el și-a schimbat planul de opoziție cu o metodă care a promis un succes mai mare. Acest plan a fost de a face ca mințile oamenilor să se fixeze așa de mult asupra instrumentelor pe care Domnul le-a chemat ca să-i vestească solia, încât acești oameni să ajungă să fie priviți ca oracole ale lui Dumnezeu, iar credința oamenilor să fie în aceștia și nu în Isus Hristos, autorul soliei. Vrăjmașul a calculat că lauda și flatarea oamenilor îi va măguli așa de tare pe acești soli încât vor ajunge să simtă că opiniile și judecata lor trebuie să prevaleze în toate chestiunile legate de Scriptură și de conducerea lucrării lui Dumnezeu pe pământ” (G. A. Irwin, RH 4 iulie, 1912).

Ellen White a insistat că persecuția necreștinească pe care au suferit-o solii a fost cauza primară a eșecului lor. Aceasta i-a despărțit de dragostea și încrederea fraților lor, de care aveau mare nevoie. Paguba produsă de o flatare neânțeleaptă a fost secundară.

Analizând natura soliei pe care au purtat-o, această cauză dublă nu a putut decât să deranjeze facultățile lor spirituale. Dacă ei ar fi putut primi o lumină mai mare ca să poată rezista până la biruință, ar fi înfruntat lumea în puterea pe care o vor avea cei care vor termina, la sfârșit, lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ. Dar lumina și puterea suplimentare urmau să fie întrerupte după lepădarea soliei. Waggoner fusese exilat în Anglia și amândoi trebuiau să lucreze fără ajutorul lui Ellen White. Ei au avut parte doar de “începutul” mării strigări și acesta nu era suficient pentru o sfințire perfectă, chiar în inimile cinstite. (Nici pentru noi, astăzi, nu este suficient!)

Cum pot oamenii buni să se rătăcescă

Istoria noastră ne aduce noi dovezi că “acei care... au respins solia și pe sol, vor triumfa” (Letter O19, 1892). Președintele Conferinței Generale, G.I. Butler, a fost unul dintre principalele persoane care s-au opus. El era un om bun, cu un dar înnăscut de a conduce, dar problema pe care trebuia s-o trateze era fără precedent. Nici un președinte nu mai fusese confruntat cu începutul ploii târzii și al mării strigări! Ellen White a încercat să-l ajute:

„Vă referiți la poziția dumneavoastră ca președinte al Conferinței Generale, ca și cum acest lucru ar justifica acțiunile dvs... Nu aveți nici un drept să răniți sentimentele fraților dvs. Vorbiți despre ei într-un mod pe care eu nu-l pot accepta... Îi numiți pe frații Jones și Waggoner, boboci” (Letter 21, 1888).

Datorită bolii soției sale, fratele Butler s-a retras timp de câțiva ani după 1888, la o fermă din Florida. În cele din urmă el a mărturisit atitudinea sa greșită și s-a reîntors la poziții de mare răspundere. Domnul a acceptat activitatea sa ulterioară, așa cum a fost și cazul lui Uriah Smith. Dar ocazia de aur de a proclama solia ploii târzii și a mării strigări s-a pierdut pentru amândoi.

Un exemplu patetic de felul în care opoziția lui Butler "a câștigat supremația" în cele din urmă (expresia lui A. T. Jones) se găsește în Buletinul Conferinței Generale din 1903. La acea sesiune Jones și Waggoner erau de partea unei minorități care se simțea forțată de conștiință să se opună revizuirii constituției din 1901. După părerea lor, revizuirea din 1903 era un pas înapoi de la principiile reformatiunii din 1901. Dacă aveau dreptate sau nu, ne este foarte greu să stabilim, dar ei erau fără îndoială sinceri în susținerea lor. În timpul dezbaterii, "voci" l-au chemat pe "fratele Butler" să vorbească.

De șapte ori a deviat discursul pentru ca să spună ce "mult" îi iubea el pe "scumpii frați" Jones și Waggoner; însă *Buletinul* relevă că el a trecut apoi la denaturarea poziției lor adevărate neținând seama de protestele lor verbale. Apoi i-a expus batjocurii publice (pp. 145-164).

Ei spusese în timpul sesiunii: „Poporul lui Dumnezeu trebuie să se supună Lui, și numai Lui. Este numai o turmă și un Păstor” și că în primul rând „comitetul trebuie să aparțină lui Isus Hristos și să-l servească și să lase în pace pe ceilalți oameni, și să predice evanghelia pe care Hristos o dă.” Fratele Butler a denaturat aceste expresii, afirmând că ele cer abolirea organizației și a comparat în mod nedrept poziția lor cu cea a anarhiștilor împotriva cărora pionierii au trebuit să lupte:

„Acești frați scumpi nu cunosc dificultățile pe care le-am avut înainte de a ne organiza...

Am impresia că dacă unele dintre aceste lucruri s-ar desfășura în felul în care unii dintre bunii noștri frați au vorbit, în final s-ar produce, dacă s-ar lucra până la capăt, cam aceeași stare de dezorganizare de la începuturile noastre... Nu vreau să spun nimic care să rănească simțămintele fratelui Jones, deoarece îl iubesc mult pe fratele Jones” (GCB 1903, pp. 146-163).

La sesiunea din 1901 Ellen White avertizase cu tărie împotriva "puterii monarhice din rândurile noastre pentru a controla una sau alta dintre ramurile lucrării" (GCB 1901, pp. 25, 26). Acesta a fost motivul principal pentru care ani de zile ea a chemat la reorganizare și reformă. Tendința de a-i restricționa pe lucrători a fost o caracteristică vizibilă a mandatului prezidențial precedent al fratelui Butler (TM 297-300). Și a fost proeminent în special în perioada sa dintre anii 1886-1888. Muștrările adresate lui sunt acum prea bine cunoscute. În 1903 Ellen White spunea: "Puterea monarhică exercitată anterior la Conferința Generală de la Battle Creek nu trebuie perpetuată" (8T 233). Totuși Butler contrazice public acele afirmații, negând că ar fi fost posibil să se manifeste vreun fel de "putere monarhică" la președinția Conferinței Generale:

„Sper că veți ierta pe una dintre bătrânele mâini care au fost în lucrare timp de atâția ani și care a avut președinția Conferinței Generale timp de treisprezece mandate, dacă va afirma că nu reușește să vadă nimic de natură monarhică care s-ar fi putut manifesta acolo. Nu cred că se poate... Am avut treisprezece mandate... mi-ar părea rău să cred că s-a manifestat vreo putere monarhică... deși dețin această poziție de atâta timp, nu mi s-a reproșat niciodată un astfel de lucru, din câte îmi amintesc eu” (GCB 1903, p. 163).

Noi, oamenii, avem tendința de a uita!

Prins în spiritul discuției, fratele J. N. Loughborough a ținut un discurs care l-a secondat pe cel al lui Butler. El a vorbit, de asemenea, cu dispreț despre convingerile minoritare ale lui Jones și Waggoner.

Ei nu se opuneau de fapt principiilor adevărate de organizare în poziția pe care au luat-o în 1903, deși se pare că au avut o vagă idee a stării la care am ajuns noi la sfârșitul secolului al XX-lea, când este așa de greu ca bărbații și femeile din comitete să-L reprezinte doar pe Hristos împotriva presiunii puternice de grup și a fricii de retrogradare.

Dar ideea ca înainte de toate comitetele să se supună lui Hristos și să caute cu sârg călăuzirea Domnului și să-și amintească că toți suntem frați, părea, din motive cam ciudate, să-i înspăimânte atât pe Butler cât și pe Loughborough. Loughborough a adăugat:

„Acești frați spun că nu au intenția să distrugă organizația. Ei bine, eu nu cred că au intenția asta, dar mi se pare, că la urma urmei, ajungeți acolo unde nu vreți, și anume fără constituție sau ordine. 'La urma urmei,' au spus ei mai înainte 'noi toți suntem frați. Dacă Îl căutăm pe Domnul, El ne va călăuzi' (p. 164).

A fost acesta un cuțit împlântat în spatele lor? Jones și Waggoner ar putea fi iertați că au simțit aceasta. Destul de patetic, Jones s-a ridicat la acel punct să țină o pledoarie în fața delegaților. Aceasta relevă o rană care nu s-a vindecat niciodată:

„Aș dori să fac o cerere tuturor delegaților și celor care citesc Buletinul. Când vor fi tipărite aceste prezentări, vă rog să vă uitați la cele ale fratelui Waggoner, ale fratelui [P. T.] Magan și apoi la ale mele; citiți cu atenție și dacă veți găsi ceva, în oricare dintre ele, care atacă organizația în orice fel, vă rog să le notați, să ni le trimiteți, ca să ne putem pocăi de ele” (idem.).

Provocarea lui Jones a rămas și rămâne și astăzi în picioare. El și Waggoner au ținut o pledoarie pentru supunerea față de Hristos și Duhul Sfânt, pe care o considerau în armonie cu solia 1888, o supunere care ar fi făcut posibilă conducerea Domnului în finalizarea lucrării Sale în toată lumea. Ei nu se opuneau organizației; ceea ce ei doreau să vadă era o organizație care se supunea lui Hristos pentru a termina răspândirea evangheliei. Ei doreau ca Hristos să fie recunoscut ca adevăratul Cap al bisericii și care controla organizația Sa.

Solii au fost greșit înțeleși și denaturați. Butler a avut ultimul cuvânt; el “a triumfat,” ca să folosim cuvântul lui Ellen White. Cineva l-a împins pe el și pe Loughborough să ignore protestele lor și să treacă peste pledoariile lor pentru corectitudine. Cum se poate explica aceasta, altfel decât ca un resentiment de cinsprezece ani?

Înfrângerea umilitoare a lui Jones și Waggoner din 1903 a fost probabil începutul amărăciunii lor omenești de mai târziu. “Scumpii frați Jones și Waggoner” ar fi fost mai mult decât oameni dacă nu ar fi înțeles că suferiseră insulta supremă după cinsprezece ani de opoziție. Puteau ei să nu simtă durerea?

Pledoaria lor pentru subordonarea primordială față de Hristos deasupra servilismului față de controlul omenesc a fost în armonie cu apelurile repetate ale lui Ellen White și cu Scriptura, dar desigur *acest lucru era posibil doar dacă Duhul Sfânt s-ar fi bucurat de o primire unanimă din partea noastră*.

Atitudinea fratelui Butler este relevată într-o scrisoare către dr. Kellogg un an mai târziu. El demonstrează clar că nu s-a pocăit niciodată de orbirea din 1888. El încă îl blamează pe Waggoner pentru toate relele care s-au abătut peste lucrare și consideră căderea lui o binecuvântare:

„Am exact aceleași opinii pe care le-am susținut de când am început să studiez Biblia... Noua echipă care a venit la conducere după ce m-am retras eu [ca președinte al Conferinței Generale] a remodelat lucrurile cumva. Fratele Waggoner a fost spiritul călăuzitor în aceste schimbări. El pare să se fi remodelat pe sine din predicator în doctor. Aceasta este la fel de bine pentru el ca și pentru toți ceilalți. Îi doresc numai bine în toate privințele” (Letter, 9 septembrie, 1904).

Ținând cont de dată, ne putem întreba cum ar fi putut o astfel de scrisoare să îl ajute pe dr. Kellogg!

Sunt unii care îl acuză pe Jones de a fi râvnit la poziția de președinte al Conferinței Generale. Aceasta poate fi sau nu adevărat. Cărțile din cer pot înregistra motivațiile inimii mai bine decât o putem face noi cu viziunea noastră limitată asupra umbrelor întunecate ale trecutului. Fără îndoială judecata sa l-a convins că nu era potrivit pentru administrație sau editura *Review and Herald*. “Acreditarea sa cerească” fusese pentru o lucrare diferită, aceea de a vesti evanghelia mării strigări bisericii și lumii. Era îndeajuns pentru un singur om. Când acea misiune a eșuat, el și-a pierdut răbdarea sfinților.

Spiritul 1888 și tragedia Kellogg

Ellen White ne spune că dr. Kellogg a fost cu adevărat convertit la întâlnirea de la Minneapolis (GCB 1903, p. 86). Confirmările pe care ea le-a dat, privind caracterul său și consacrarea sa sinceră, sunt multiple. Iată una dintre ele:

„Dumnezeu i-a dat dr. Kellogg succesul pe care l-a avut... Dumnezeu nu aprobă eforturile diverselor persoane care îngreunează pe cât posibil lucrarea dr. Kellogg... aceia care au respins [lumina privind reforma sanitară] au respins pe Dumnezeu. Unii au spus că totul a venit de la

Kellogg și i-au declarat război. Aceasta a avut o influență rea asupra doctorului. El s-a îmbrăcat cu haina iritării și a revanșei” (GCB 1903, p. 86).

O scrisoare către fratele Butler, președintele Conferinței Generale din 1888, indică faptul că apostazia de mai târziu a lui Kellogg a fost ”în mare măsură” responsabilitatea noastră. Desigur, nu aceasta a fost voința lui Dumnezeu:

„Se va vedea odată că frații și surorile noastre nu au fost inspirați de Duhul lui Hristos în felul în care s-au purtat cu dr. Kellogg. Eu știu că părerile voastre despre doctor nu sunt corecte. Atitudinea voastră față de el nu va avea aprobarea lui Dumnezeu... Voi puteți să urmați un drum care va slăbi în așa măsură încrederea lui în frați, încât ei nu-l vor mai putea ajuta atunci când va avea nevoie de ajutor...

Dr. Kellogg a făcut o lucrare pe care nici unul dintre noi nu are pregătirea să o facă. El a avut nevoie de simpatia și încrederea fraților săi... Ei ar trebui să se poarte în așa fel încât să fi câștigat încrederea sa... Dar în loc de aceasta, a existat un spirit de suspiciune și critică.

Dacă doctorul va eșua în misiunea lui și în cele din urmă va fi înfrânt, acei frați care nu au avut înțelepciune și discernământ să ajute omul la nevoie, vor fi în mare măsură responsabili... Frații săi simt din când în când că Dumnezeu îl folosește pe doctor să facă lucrarea pe care nici unul nu o poate face. Dar apoi ei se confruntă cu un curent de rapoarte în defavoarea lui, care îi fac să rămână consternați. Parțial ei le acceptă și hotărăsc că întradevăr dr. Kellogg este ipocrit și necinstit... Cum trebuie să se simtă doctorul când este privit mereu cu suspiciune?... Trebuie să fie mereu așa?... Hristos a plătit prețul răscumpărării pentru sufletul său și diavolul va face tot posibilul să-i distrugă sufletul. Niciunul dintre noi să nu-l ajute în lucrarea sa (Letter B21, 1888).

Cei care sunt chiar în inima lucrării s-au lăsat în voia propriilor lor dorințe care îl dezonoarează pe Dumnezeu... Dr. Kellogg nu a fost susținut în lucrarea sa de reformă sanitară... [El] a preluat lucrarea pe care ei nu o puteau face. Spiritul de critică arătat față de lucrarea sa încă de la început a fost foarte nedrept și i-a îngreunat lucrarea... Este un fapt constatat că pastorii noștri nu se grăbesc să devină reformatori în sănătate... Aceasta l-a făcut pe dr. Kellogg să-și piardă încrederea în ei” (Ms. 13, 1901, Diary, ianuarie 1898).

”Mana” din 1888 a fost respinsă și acum a început să facă ceea ce mana din vechime făcea în Israel când nu era mâncată proaspătă. Se strica. Hrana foarte nutritivă se strică mai repede decât hrana devitalizată. ”Noi” am pierdut trei bărbați remarcabili, talentați, care la o anumită vreme au făcut dovada că au fost cu adevărat numiți de cer. Mana stricată a devenit neplăcută, iar întâmplarea este tristă.

Concluzie

Ultimele cuvinte pe care Waggoner le-a scris înainte de moartea lui neașteptată din 28 mai 1916, sunt aceste fraze din finalul scrisorii către M. C. Wilcox: ”Nu pun sub semnul întrebării, ci confirm bunătatea superioară a fraților din biserică. L-aș trăda pe Dumnezeu dacă n-aș recunoaște lumina pe care El mi-a dat-o; n-am putut înțelege niciodată de ce mi s-a dat mie, decât pe baza faptului că darurile Sale sunt acordate nu pentru merite, ci după nevoi.”

Dacă va fi mântuit sau nu în cele din urmă, nu suntem noi în măsură să facem presupuneri. Dar dacă acelea au fost ultimele sale gânduri și Dumnezeu în înțelepciunea și mila Sa găsește o cale să-l salveze, este sigur că el se va recunoaște nevrednic. Ar pleda altfel vreunul dintre noi, cei mântuiți?

Una dintre ultimele scrisori pe care le avem de la Jones înaintea morții sale descoperă un spirit smerit, complet încrezător în solia adventă și în misiunea lui Ellen White (12 mai 1921). Asistenta care l-a îngrijit la Battle Creek în ultima parte a suferinței sale ne-a spus personal că ea este sigură că Jones a murit ca un creștin autentic.

O retipărire completă și autorizată a solilor lor în perioada credincioșiei lor, publicate cu o adeziune consacrată, ar pune la dispoziția acestei generații o viziune proaspătă a evangheliei curate. Și după ce vom fi adunat toate fragmentele, ca nimic să nu se piardă, atunci vom putea să înaintăm, cu încredere,

cererea noastră către tronul harului ca să ne dea pâinea cea de toate zilele, potrivită pentru noi, hrană la timpul potrivit.

Tot așa de sigur că Dumnezeu este viu, rugăciunea nu va rămâne fără răspuns.

1. Într-o scrisoare către S. N. Haskell, un an mai târziu, Ellen White declară că are mai multă încredere în Jones acum, decât a avut înainte ca el să greșească în legătură cu aprobarea lui Anna Phillips. Scrisoarea spune că Jones este solul ales de Domnul, iubitul lui Dumnezeu, ambasadorul Său. Această greșeală nu s-ar fi produs dacă Uriah Smith și G. I. Butler s-ar fi unit cu Jones și Waggoner cum ar fi trebuit; Jones și Waggoner aud „vocea Domnului și poporul recunoaște în interpretările lor date cuvântului lui Dumnezeu lucruri minunate din oracolele divine și inimile lor ard când îi ascultă; ei au hrănit poporul cu pâine din cer; Domnul are oamenii pe care El îi dorește; ei au dus lucrarea înainte cu credincioșie; au scos apă din fântâna din Betleem.” Acești soli aleși de Dumnezeu s-ar fi bucurat să se unească cu Smith și ceilalți, inclusiv Butler; dacă ar fi existat unire; nu ar mai fi fost greșeli (Letter H27, 1894).

2. Notați eșecul de a recunoaște solia ca “început” al ploii târzii și al mării strigări.

Crizele "alfa" și "omega"

O criză teribilă, cunoscută ca erezia panteistă, aproape a copleșit biserica adventistă de ziua a șaptea la începutul anilor 1900. Ellen White a descris-o ca fiind "alfa" "spiritelor seducătoare și doctrinelor de demoni." Ar fi posibil ca această "alfa" a amăgirii să aibă vreo legătură cu respingerea luminii 1888?

În măsura în care lumina autentică nu este văzută și înțeleasă corect, în aceeași măsură lumina falsă îi ia locul, fără să fie recunoscută și înțeleasă în natura ei adevărată. Ni s-a spus după 1888 că apostazia din interior va fi inconștientă și subtilă și probabil se va răspândi înainte să fie înțeleasă.

Acest principiu al amăgirii care urmează respingerii luminii este o lege neschimbătoare a istoriei. Isus spunea conducătorilor evrei: "Am venit în numele Tatălui Meu și nu mă primiți; dacă va veni altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi" (Ioan 5:43). O înțelegere corectă a perioadei de după 1888 este necesară pentru a recunoaște acele "scânteii" care au luat locul luminii adevărate.

În corpul pastoral din 1888 erau oameni buni, consacrați, care lucrau ore în șir și care suportau privațiuni. Mărturisind sincer adevărul, ei au reușit cumva să ignore sau să respingă realitatea lui. Ce s-a întâmplat este una dintre cele mai uluitoare evoluții din istoria lucrării lui Dumnezeu.

Frații nu erau, cu siguranță, conștienți de o atitudine a inimii care le inspira o reacție nesfântă împotriva celei mai minunate lumini care a strălucit vreodată asupra acestei biserici. Dar ei nu sunt, prin natură, mai răi decât suntem noi. Noi suntem una cu ei.

De aici rezultă că păcatul respingerii luminii marii strigări nu poate fi niciodată învins până când acele motive nevăzute prezente în inimile noastre, nu sunt descoperite în fața conștiinței. Această lucrare trebuie, desigur, inclusă în curățirea sanctuarului. Ceea ce nu am reușit să credem cu un secol în urmă trebuie să învățăm prin parcurgerea unui ocol întortocheat al propriilor noastre planuri. Istoria noastră este rezultatul principiilor divine care urmăresc să ne conducă la împăcare cu Hristos.

Alfa ilustrează acest principiu

Domnul nu poate și nici nu va forța sau cuceri prin amenințare ceea ce El poate câștiga doar prin dragoste. De aici îndelunga Sa răbdare în timpul ocolului nostru. Ce altceva putea face El decât să aștepte dezamăgirea noastră? Dar înțelepciunea Sa răbdătoare va câștiga până la urmă, deoarece ea este înțelepciunea dragostei, o strategie cu adevărat divină. Înțelegerea istoriei 1888 este puternica veste bună!

Ca și în 1844, respingerea luminii în 1888 a făcut inevitabilă apariția amăgirii. Iată cum a funcționat acest principiu, când unii dintre pionierii adventiști au respins lumina crescândă privind adevărul despre sanctuar:

„Am văzut o lumină foarte puternică, venind de la Tatăl spre Fiul și de la Fiul ea s-a revărsat asupra poporului din fața tronului. Dar puțini au primit această lumină mare. Mulți au ieșit din raza ei și imediat i s-au opus; alții au fost neglijenți și nu au păstrat-o iar ea s-a depărtat de la ei...

Cei care l-au urmat pe Hristos au intrat cu El prin credință în sfânta sfintelor și s-au rugat: "Tată, dă-ne Duhul Tău"...

M-am întors să privesc la cei care încă stăteau plecați în fața tronului; ei nu știau că Isus plecase de acolo. Am văzut atunci că Satana s-a așezat pe tron, încercând să continue lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut uitându-se spre tron și rugându-se "Tată, dă-ne Duhul Tău." Satana a suflat atunci asupra lor o influență nesfântă... Scopul [său] era să-i țină în necunoștință și să-i înșele pe copiii lui Dumnezeu" (EW 55, 56).

Același principiu al înșelătoriei, care urmează respingerii luminii trimise de Dumnezeu, a acționat și după 1888. Vorbind despre criză, Ellen White a scris în 1889: "Niciodată nu trebuie să ne așteptăm, ca atunci când Domnul are lumină pentru poporul Său, Satana să stea calm și să nu facă nici un efort de a-l împiedica s-o primească" (5T 728).

„Vor fi mulți astăzi, ca și pe vremuri, care se vor ține de tradiție și nu vor ști la ce se închină...

Este sigur că în mijlocul nostru a avut loc o depărtare de Dumnezeu cel viu, și o întoarcere spre oameni, punând înțelepciunea omenească în locul celei divine.

Dumnezeu Își va trezi poporul Său; dacă alte mijloace vor eșua, vor veni erezii printre ei, care îi vor cerne, despărțind grâul de neghină" (ibid., p. 707).

La sesiunea de la Minneapolis ni s-a spus că eșecul de a înainta sub conducerea lui Hristos ne va expune, fără să ne dăm seama, călăuzirii lui Satan:

„Dumnezeu Își retrace Duhul Său dacă adevărul nu este acceptat...

Aș dori să vedeți și să simțiți că dacă nu înaintați, veți da înapoi, iar Satana înțelege această lucruri; el știe cum să profite de mintea omenească... Iată, bătălia este în fața noastră" (Ms. 8, 1888, Olson pp. 264, 265).

Și din nou, vorbind despre Minneapolis, Ellen White a descris traseul decăderii:

„Acum, în timpul nostru, Dumnezeu intenționează să dea lucrării Sale un nou și proaspăt impuls. Satana vede aceasta și este hotărât să împiedice... Ceea ce constituie hrană pentru comunitățile noastre este considerat ca fiind primejdios și nu le este dat. Iar această măruntă diferență de opinii este lăsată să zdruncine credința, să producă apostazie, să rupă unitatea, să semene discordia, și toate acestea pentru că ei nici nu știu împotriva a ce se luptă" (Ms. 13, 1889).

Vrăjmașul și-a dat seama că în reacția multora împotriva luminii 1888 poate găsi cea mai mare șansă de a câștiga o victorie:

„Vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului nu vrea ca acest adevăr să fie prezentat clar, deoarece el știe că dacă poporul îl primește pe deplin, puterea lui va fi zdrobită... [Hristos] ne-a prevenit să ne păzim de doctrinele false... Multe doctrine false ne vor fi prezentate ca învățături ale Bibliei... Dumnezeu dorește să fim inteligenți... și să recunoaștem avertizările pe care El ni le-a dat, așa încât să nu ne trezim de partea marelui înșelător în criza care este chiar în fața noastră" (RH 3 septembrie, 1889).

„Aceia care au avut lumină mare și nu au umblat în ea vor avea parte de întuneric la fel de mare ca lumina pe care au avut-o, dar pe care au disprețuit-o" (TM 163).

Deoarece lumina care a venit în 1888 a fost în adevăr solia îngerului al treilea, înțelegem de ce vrăjmașul a profitat de șansă pentru a aduce confuzie în înțelegerea adevărului:

„Acum Satana lucrează cu toată puterea sa înșelătoare pentru a-i duce pe oameni departe de lucrarea soliei îngerului al treilea, care urmează să fie proclamată cu o mare putere... El va lucra cu o putere meșteșugită pentru a aduce fanatismul pe de o parte și formalismul rece pe de altă parte, pentru a putea captura multe suflete. Acum este timpul să veghem neîncetat. Vegheați pentru ca să barați drumul oricărui pas pe care Satana vrea să-l facă spre noi...

Unii nu vor folosi corect doctrina îndreptățirii prin credință" (*Special Testimonies*, Series A, No. 1, pp. 63, 64; 1890).

„Dacă puterea divină nu este adusă în experiența poporului lui Dumnezeu, teorii false și idei eronate ne vor ține mințile captive" (RH 3 septembrie, 1889).

A. G. Daniells a recunoscut în 1926 că avertismentul a fost îndreptățit și că profeția a fost împlinită:

„Poporul lui Dumnezeu a eșuat lamentabil de a aduce în experiența lor puterea divină și rezultatul prezis s-a văzut... Teorii false și idei eronate au făcut mințile captive" (COR 89).

Ellen White era îngrijorată. Timpul mării strigări este un timp plin de emoții puternice dar și de primejdie. În cuvintele dânsiei, criza de după 1888 a marcat o eră nouă:

„De acum înainte vom avea o luptă permanentă... Mi-au fost prezentate aceste cuvinte ale Scrierilor Sfinte: ‘Și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.’ (Fapte. 20: 30). Aceasta se va vedea cu siguranță în poporul lui Dumnezeu...

Vor fi unii care... vor lua lumina drept eroare și eroarea cea mai înșelătoare drept lumină, vor confunda fantomele cu realitatea și realitatea cu fantomele... Vor cădea în amăgirile și înșelătoriile pe care Satana le-a pregătit ca pe niște plase ascunse care să încurce picioarele acelor care cred că pot umbla în înțelepciunea lor omenească fără harul special al lui Hristos... Oamenii vor accepta înșelăciune după înșelăciune până când simțurile lor vor fi pervertite” (Ms. 16, 1890; Ev 593, 594).

Deși este adevărat că vrăjmașul a încercat să ne înșele și înainte de 1888, totuși cele mai asidue asalturi au fost după aceea. Înșelătoria “alfa” era eficientă doar pentru că mai înainte fusese respinsă lumina:

„În timpul mării strigări a îngerului al treilea, aceia care au fost într-o oarecare măsură orbiți de vrăjmaș, care nu și-au revenit complet din cursa Satanei, vor fi în pericol, deoarece le va fi greu să discearnă lumina din cer și vor fi înclinați să accepte minciuna. Experiența lor greșită le va colora gândurile, deciziile, propunerile și sfaturile. Dovezile pe care Dumnezeu le-a dat nu vor fi valabile pentru aceia care și-au închis ochii, alegând întunericul în locul luminii. După ce au respins lumina, ei vor lansa teorii pe care le vor numi “lumină,” dar pe care Domnul le numește foc aprins de ei, în lumina cărora ei își vor purta pașii.

Cuvintele pe care Dumnezeu le-a trimis vor fi respinse de mulți, iar cuvintele pe care omul le rostește vor fi primite ca lumină și adevăr. Isus spune: “Am venit în numele Tatălui Meu și nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său îl veți primi.” Înțelepciunea omenească nu va încuraja renunțarea la sine și consacrarea, și va născoci multe lucruri care tind să facă soliile lui Dumnezeu fără efect. Noi nu ne putem sprijini pe oameni și să fim astfel în siguranță, pe oameni care nu sunt în legătură strânsă cu Dumnezeu. Ei vor accepta părerile oamenilor, dar nu vor discerne vocea Păstorului adevărat și influența lor îi va induce în eroare pe mulți” (RH, 13 decembrie, 1892).

După sesiunea din 1893, Ellen White a văzut în fața noastră amenințarea unor înșelătorii fără precedent: “Discernământul pare să fi dispărut și (mulți) nu au putere să deosebească între lumina pe care Dumnezeu le-o trimite și întunericul care vine de la vrăjmașul sufletelor lor” (RH, 7 august, 1894).

Pericolul nerăbdării

În perioada 1888 unii au dorit să înainteze cu Hristos într-o bucurie spirituală mai mare, și anume terminarea însărcinării evangheliei... Dar marea majoritate (în special conducătorii) nu erau gata. Contrar predestinației calviniste, Domnul a trebuit să-și schimbe scopul și să rămână cu poporul Său. Dacă ei nu țineau pasul cu El, atunci trebuia ca El, cel puțin, să țină pasul cu ei.

Aceasta era o încercare supărătoare pentru unii care aveau un temperament mai aprins decât al altora. Ei trebuiau să fie îndemnați “să nu o ia înaintea Stăpânului, ci să-L urmeze pe El” (TM 228; 1894).¹ Până la moarte Ellen White a rămas cu biserica, chiar dacă biserica nu a urmat călăuzirea Domnului, așa cum Moise a rămas cu Israel după Cadeș-Barnea.

Ellen White a dat sfaturi bune și un exemplu bun chiar pentru zilele noastre. Criticii omenești nu sunt atât de răbdători ca Domnul. Întârzierea aceasta atât de lungă este un experiment, nu de dragul Domnului, ci de dragul bisericii. De ce permite Dumnezeu să vină apostazia în biserica Sa? Istoria lui Israel aruncă lumină asupra istoriei noastre:

„Chiar în biserică Dumnezeu a permis ca oamenii să-și probeze înțelepciunea în această problemă... Când învățători necredincioși au venit la popor, a urmat slăbiciunea și credința

poporului lui Dumnezeu părea să scadă; dar Dumnezeu s-a ridicat și a curățit aria, iar cei încercați și loiali au fost ridicați.

Sunt vremuri când apostazia vine în rândurile noastre, când evlavie este lăsată afară din inimă de aceia care ar fi trebuit să țină pasul cu Conducătorul lor divin... Dar Dumnezeu trimite Mângâietorul care ne arată păcatul, pentru ca poporul Său să fie avertizat de apostazia sa și muștrat pentru decăderea lui” (RH 15 decembrie, 1891).

Sfârșitul acestui ocol prin pustie este vestea bună. Aceasta va aduce biserica la înțelegerea adevărată a stării sale și la o pocăință autentică, o experiență nemaipomenită în toate epocile istoriei:

„Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea va fi cântărită în balanța sanctuarului... Dacă binecuvântările care i-au fost oferite nu au calificat-o să facă lucrarea care i-a fost încredințată, asupra ei va fi pronunțată sentința: ‘Găsit prea ușor’...

Dacă biserica, care acum este infestată cu propria ei apostazie, nu se va pocăi și converti, ea va mânca din roadele propriilor fapte, până când se va detesta pe sine. Când se va împotrivi răului și va alege binele, când Îl va căuta pe Dumnezeu cu smerenie... ea va fi vindecată. Va apare în simplitatea și curăția pe care i le-a dat Dumnezeu, fără nici o complicație pământească, demonstrând că adevărul a făcut-o întradevăr liberă. Atunci membrii ei vor fi cu adevărat aleșii lui Dumnezeu, reprezentanții Săi.

Când va începe reforma, duhul de rugăciune va stăpâni pe fiecare credincios și va alunga din biserică spiritul discordiei și al luptei... Toți vor fi în armonie cu gândul lui Hristos” (8T 250, 251).

Extremiștii panicarzi citează frânturi din acest pasaj în efortul de a dovedi că biserica a fost lepădată de Domnul. Luată în context, Ellen White prefigurează o experiență a pocăinței denominaționale.

“Toată biserica” contra “toată biserica”

Unele afirmații inspirate par să spună că nu “toată biserica” se va pocăi și va coopera cu Hristos. Promotorii mișcărilor extremiste folosesc aceste citate. Dar alte afirmații spun contrariul. Se contrazice oare Ellen White?

Contextul rezolvă contradicția aparentă. Înainte ca “cernerea” să aibă loc “biserica întreagă” nu va fi înviorată; după cernere “biserica întreagă” își va reveni. Să privim ambele seturi de afirmații:

„Sperăm să vedem întreaga biserică înviorată? Acest timp nu va veni niciodată.

Sunt persoane în biserică care nu sunt convertite și care nu se vor uni în rugăciune serioasă și stăruitoare. Trebuie să ne angajăm în lucrare individual” (1SM 122, 1887).

La scurt timp după ce a spus aceasta, solia 1888 a adus o nouă viziune și speranță. Acum ea vorbește cu mai multă siguranță. Ellen White a fost încurajată de noua solie:

„Când ploaia târzie se va revărsa, biserica va fi îmbrăcată cu putere pentru lucrarea ei; dar biserica, ca întreg, nu va primi niciodată aceasta până când membrii săi nu vor îndepărta de la ei invidia, bănuiala rea și vorbirea de rău” (RH, 6 octombrie, 1896).

„Când se va trezi biserica... membrii își vor chinui sufletele pentru aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu... Dumnezeu va lucra printr-o biserică consacrată și care se leapădă de sine și își va descoperi Duhul într-un mod vizibil și plin de slavă...

Când poporul lui Dumnezeu va primi Duhul Său, din ei va ieși putere” (1SM 116, 117, 1898).

„Când reproșul de indolență și inactivitate va fi îndepărtat de la biserică, Duhul Domnului se va manifesta cu har... Pământul va fi luminat cu slava Domnului.

Îngerii din ceruri au așteptat mult ca agenții umani, membrii bisericii, să colaboreze cu ei în marea lucrare care urmează să fie făcută” (9T 46, 47).

„În viziunile mele de noapte mi s-a arătat marea mișcare de reformă din poporul lui Dumnezeu... Un spirit de convertire autentică se manifesta... Lumea părea luminată de influența cerească...

Și totuși unii refuzau să fie convertiți... Acești invidioși s-au separat de compania celor credincioși” (9T 126).

„Duhul Sfânt va însufleți și va pătrunde întreaga biserică, curățind și întărind inimile... Acesta este scopul lui Dumnezeu, să fie slăvit în poporul Său înaintea lumii” (9T 20,21).

Vorbind despre timpul de pocăință și reformă, când ploaia târzie va fi primită, serva Domnului a prezis:

„Frica de Dumnezeu, înțelegerea bunătății Sale, sfințeniei Sale, va cuprinde toate instituțiile. O atmosferă de dragoste și pace va domni în fiecare departament. Fiecare cuvânt rostit, fiecare lucrare făcută vor avea o influență ca aceea din cer... Atunci lucrarea va merge înainte cu trăinicie și îndoită putere... Pământul va fi luminat de slava lui Dumnezeu și noi vom fi martorii venirii apropiate, în putere și slavă, a Domnului și Mântuitorului nostru” (MM 184, 185; 1902).

O înțelegere a propriei noastre istorii va fi necesară pentru a atinge acest scop. “Nu avem a ne teme de nimic în viitor, afară de faptul că am putea uita calea pe care ne-a condus Domnul și învățăturile Sale în istoria noastră trecută” (LS 196). Cei cinstiți cu inima vor vedea aceasta și se vor bucura:

„Trebuie să ne ținem strâns de marele nostru Conducător, dacă nu, vom fi dezorientați și vom pierde din vedere Providența care conduce biserica, lumea și pe fiecare individ. Vor fi taine profunde în lucrările divine. Putem pierde pașii lui Dumnezeu și să ne urmăm propria dezorientare spunând: ‘Judecățile Tale nu sunt cunoscute,’ dar dacă inima este loială lui Dumnezeu, totul va fi făcut clar.

Va veni o zi peste noi când tainele lui Dumnezeu vor fi văzute și toate căile Lui justificate” (TM 432, 433).

Temelia ereziei panteiste

Inima mișcată, pocăită, care apreciază crucea lui Hristos a fost centrul soliei 1888. Neprihănirea era printr-o astfel de credință. Dar pentru mulți aroganța inimii umane pline de mândrie s-a opus acestei smeriri. Observați cum această mândrie a mulțumirii de sine este terenul în care înșelătoriile următoare ar putea prinde rădăcini. Fără acea mândrie necredincioasă, ispitele cele mai inteligente ale lui Satana ar fi fost fără putere. Nu a existat nici o rațiune pământească pentru care biserica trebuia să fie atinsă de înșelăciunile “alfa,” dacă nu era această mândrie post-1888:

„Suntem în mijlocul pericolelor ultimelor zile, când vor fi auzite la tot pasul voci care vor spune: ‘Aici este Hristos, aici este adevărul;’ în timp ce povara multora este să destabilizeze fundamentul credinței noastre care ne-a separat de alte biserici și de lume...

Adevărul pentru acest timp este prețios, dar cei ale căror inimi nu au fost zdrobite căzând pe stânca Isus Hristos, nu vor vedea și nu vor înțelege ce este adevărul. Vor accepta ceea ce este conform ideilor lor și vor începe să fabrice altă temelie decât cea care a fost pusă. Ei își vor flata propria vanitate și stimă de sine, crezând că sunt în stare să înlăture stâlpii credinței noastre, înlocuindu-i cu stâlpi născociți de ei” (*Elmshaven Leaflets*, The Church, No. 4; Ms. 28, 1890).

Opoziția de la Minneapolis dorea să “rămână la vechile pietre de hotar.” Nimic nu putea să-i facă mai mare plăcere vrăjmașului decât să vadă pe acest popor părăsind acele pietre de hotar.

Dar el are o armată de termite care preia treaba acolo unde dinamita este neputincioasă. Idei înșelătoare nutrite de multă vreme, izvorând de la tatăl apostaziei, pot submina subtil înțelegerea adevărului. Aceste termite nu pot afecta stâlpii adevărului, dar pot roade credința noastră și să ne lase doar cu un înveliș exterior al soliei îngerului al treilea. Nu era peste inteligența lui Satana să încerce o astfel de lucrare după 1888, așa cum istoria panteismului a demonstrat-o:

„Cei mulțumiți de sine... vor fi găsiți lucrând pentru Dumnezeu, dar în realitate fiind în serviciul prințului întunericului. Deoarece ochii lor nu sunt uniți cu alifia cerească, înțelegerea lor va fi orbită și ei nu vor înțelege procedeele perfect înșelătoare ale vrăjmașului. Viziunea lor va fi

pervertită prin dependența de înțelepciunea omenească, care este nebunie în ochii lui Dumnezeu” (*The Danger of Adopting Worldly Policy*, p. 4; 1890).

Aveau loc evenimente subterane, căci rădăcinile prejudecăților din 1888 „nu fuseseră smulse niciodată și... încă rodeau fructul nesfânt care otrăvea judecata, pervertea percepția și orbea înțelegerea... Când, prin pocăință adevărată distrugeți rădăcina amărăciunii, veți vedea lumină în lumina lui Dumnezeu” (TM 467). Dar “pocăința adevărată” nu a venit niciodată din partea celor mai mulți frați. Tăind vârfurile și lăsând rădăcinile intacte a fost chiar situația pe care o dorea vrăjmașul.

„Politica lumii ia locul evlaviei autentice și înțelepciunii care vine de sus, iar Dumnezeu Își va retrage mâna lui plină de binecuvântări de la conferință. Va fi chivotul legământului luat de la acest popor? Vor fi introduși idolii pe furiș? Vor fi principii și doctrine false aduse în sanctuar? Va fi antihrist respectat? Vor fi ignorate doctrinele și principiile adevărate pe care ni le-a dat Dumnezeu și care ne-au făcut ce suntem?... Este exact direcția în care ne conduce vrăjmașul prin oameni orbi, neconsacrați” (Ms. 29, 1890).

În 1894 avertizările s-au înmulțit, arătând viclenia fără egal a lui Satana:

„Îngerii lui Satana... vor crea ceea ce unii vor susține că este o lumină avansată... lucruri noi și minunate și, cu toate că în unele privințe solia este adevărată, ea va fi amestecat cu invenții omenești, învățând porunci omenești ca doctrine... Vor fi lucruri care pot părea bune, și totuși ele trebuie analizate cu atenție, cu multă rugăciune, deoarece sunt metode înșelătoare ale vrăjmașului, pentru a conduce suflete pe cărarea care este așa de apropiată de cea a adevărului, încât se poate distinge cu greu de cărarea care duce la sfințire și la cer. Doar ochiul credinței, deși cu greu, poate distinge ceea ce deviază de la cărarea dreaptă... La început se poate crede că este adevărat, dar după un timp se va vedea că deviază evident de la cărarea siguranței, cea care duce la sfințire și cer” (TM 229; 1894).

Următorul pasaj este și mai evident:

„Fanatismul va apare chiar în mijlocul nostru. Vor veni amăgiri de un asemenea caracter încât, dacă va fi posibil, să-i înșele chiar pe cei aleși. Dacă în aceste manifestări apar vorbiri pline de inconsecvențe și neadevăr, cuvintele de pe buzele Marelui Învățător nu vor fi dorite...

Motivul pentru care trag semnalul de alarmă este că, prin iluminarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, eu văd ceea ce frații mei nu pot vedea” (Letter 68, 1894).

„Cărarea încumetării este foarte aproape de cărarea credinței... Dacă nu există o lucrare atentă, serioasă, sensibilă, solidă ca o stâncă în prezentarea fiecărei idei sau principiu... sufletele vor fi ruinate” (Letter 6a, 1894).

În același an, ea a scris despre posibilitatea ca școlile noastre să fie prinse în plasa ademenirilor lui Satana. Dar, din nou, ea și-a exprimat speranța:

„Instituțiile noastre de învățământ pot să încline spre conformismul lumesc. Pas cu pas ele pot înainta în lume; dar ele sunt prizonierii speranței și Dumnezeu le va corecta, ilumina și le va aduce înapoi la poziția corectă, deosebite față de lume” (RH, 9 ianuarie, 1894; FE 290).

Sinteza creștinismului științific popular în Noua Anglie la începutul lui 1895 i-a captat poate pe unii dintre educatorii noștri și a semănat sămânța pentru erezia noastră panteistă din 1900. Cu siguranță, panteismul nu are legătură cu solia îngerului al treilea sau cu începutul soliei îngerului al patrulea, este ceva străin care a trebuit să fie importat:

„Asocierea cu oameni învățați este socotită de unii ca fiind mai valoroasă decât comuniunea cu Dumnezeul cerurilor. Afirmările oamenilor învățați sunt considerate ca având mai mare valoare decât cea mai înaltă înțelepciune descoperită în cuvântul lui Dumnezeu...

Oamenii care fac paradă în fața lumii, prezentându-se ca exemplare minunate ale gloriei umane... îl împodobesc pe om cu onoare și vorbesc despre perfecțiunea naturii. Ei plăsmuiesc o imagine foarte frumoasă, dar aceasta este o iluzie... Aceia care prezintă o doctrină contrară cu cea a Bibliei sunt conduși spre apostazie... Cu un astfel de conducător, un înger expulzat din

cer, presupușii oameni mari ai pământului pot fabrica teorii înșelătoare cu care să sucească mințile oamenilor” (YI 7 februarie, 1895; fE 331, 332).

Deceniul întunecat al istoriei noastre

La debutul crizei panteiste, Ellen White a sesizat evenimentele îngrozitoare care pluteau asupra noastră:

„Mâna dreaptă a părtășiei este dată chiar oamenilor care aduc teorii și sentimente false, care aduc confuzie în mintea poporului lui Dumnezeu, care le amorțesc sensibilitatea față de principiile drepte... Lumina dată, care cheamă la pocăință, a fost stinsă în norii necredinței și opoziției aduse de planurile și invențiile omenești” (B-19 1/2, 1897).

Vorbind la sesiunea Conferinței Generale din 1899, doamna S.M.I. Henry a sesizat de asemenea pericolul: „Așa cum cele mai dulci lucruri devin cele mai desgustătoare atunci când se strică, tot așa și întoarcerea împotriva luminii și adevărilor celor mai mari duce la cădere în cel mai mare întuneric și rău” (GCB 1899, p. 174).

Aceeași sesiune din 1899 a fost scena unui exemplu tragic de amăgire. Unul dintre conducătorii noștri onorați, la întoarcerea din Europa, în drum spre sesiunea din South Lancaster, s-a împrietenit cu un om care pretindea că este un bogat căpitan de vas. Un antreprenor viclean, el a pretins că acceptă „solia îngerului al treilea.” Fratele nostru l-a invitat să participe la sesiunea din South Lancaster. „Căpitanul Norman” a început să-și prezinte farmecele printre delegați și membrii comunității locale și în special față de o tânără căreia i-a propus căsătoria și care a acceptat.

La această sesiune s-a făcut un apel fierbinte ca poporul nostru să doneze fonduri pentru lucrarea lui Dumnezeu. Buletinul din 1899 prezintă o listă de oferte, în care suma de 100\$ era cea mai mare, iar cea mai mare parte a lor mult mai mici, până când „căpitanul Norman” a promis 5000\$, o sumă astronomică la acea vreme. Imediat ofertele au încetat să vină. De ce să sacrifice poporul nostru sărac așa de mult, când minunatul nostru nou convertit a promis de cincizeci de ori mai mult decât ar fi putut da cel mai bun dintre noi? Ce mulțumit trebuie să fie Domnul de poporul Său, ca să-l binecuvânteze așa de minunat cu un nou convertit bogat ca acest căpitan Norman!

Omul s-a dovedit a fi un agent al diavolului, cum spunea Ellen G.White.² (El a dispărut cu economiile logodnicei sale). Dar aceia care au fost astfel înșelați de un agent al diavolului, urmau să fie, de asemenea, amăgiți în curând de ceea ce Ellen White numea „doctrină de demoni” în episodul „alfa.”

Ultimul deceniu al secolului al XIX-lea a fost un timp de întuneric și confuzie la vârful lucrării noastre. Exista un mare progres exterior care masca o sărăcie spirituală. Mervyn Maxwell descrie contrastul net între solia de la 1888 și starea spirituală a bisericii:

„Conducerea, laicii, instituțiile, conferințele, câmpurile misionare și biserica în general aveau o nevoie disperată de reformă. [Ellen White a spus] că avut loc o ‘apostazie teribilă’ în poporul lui Dumnezeu. Biserica este ‘frigidă,’ dragostea sa dintâi este înghețată. Conducătorii de la Battle Creek au întors spatele lui Dumnezeu; mulți membrii ai bisericii au respins, de asemenea, conducerea Lui și au ales-o pe a lui Baal. Președinții de conferințe se poartă ca episcopii medievali... O ‘orbire ciudată’ l-a cuprins pe președintele Conferinței Generale, încât și el acționează contrar luminii... ‘Tot cerul este indignat’ (Tell it to the World, pp. 246, 247).

Care era cauza reală a acestei dificultăți spirituale? Ei respinseseră începutul ploii târzii și marii strigări. Ei au refuzat cea mai mare ocazie escatologică care a fost oferită vreodată unui popor.

1. Pare un capriciu al soartei ca promotorul cel mai remarcabil al ereziei “alfa” să fie dr. J. H. Kellogg, care a fost cu adevărat convertit la conferința de la Minneapolis, după cum a spus Ellen White (GCB 1903, p. 86). W. W. Prescott, care un timp a predicat câteva aspecte ale soliei, a predicat și panteismul la

începutul crizei. Chiar Waggoner a greșit în unele expresii, dând astfel opozițiilor săi ocazia de a-l acuza de panteism, deși Ellen White nu l-a învinuit de aceasta. Astăzi unii, în mod greșit, trag concluzia că răul panteismului are legătură cu solia 1888.

O exactitate absolută este esențială în expunerea adevărului vital, deoarece sursa greșelii este aproape de el. Aceasta a fost în special valabil în legătură cu solia care a fost începutul ploii târzii și marii strigări. Conceptele de la 1888 accentuează cât de aproape de noi a venit Mântuitorul prin întruparea Sa și slujirea Sa prin Duhul Sfânt. Opoziția hotărâtă și persistentă i-a zdruncinat pe soli, și a creat o înstrăinare de la părtășia frățască. Pus în defensivă în mod gratuit și lipsit total de atmosfera sănătoasă de frățietate, Waggoner s-a abătut de la demarcația sensibilă care despărțea adevărul prețios de minciună.

2. Acest incident a fost relatat de fratele S. A. Wellman în iarna lui 1949-50. El poate fi confirmat de apariția "căpitanului Norman" în Buletinul din 1899. Doamna care a acceptat propunerea de căsătorie și-a pierdut economiile. La cincizeci de ani după episodul "căpitan Norman," s-a întâmplat un caz similar la sediul din Takoma Park, când "dr. Legge," un criminal șiret, a înșelat cu pretinsa sa convertire pe unii dintre conducătorii Conferinței Generale, care, la fel, au interpretat "convertirea" ca pe o binecuvântare minunată a Domnului.

Apostazia panteistă

În loc ca torente înviorătoare ale ploii târzii să pregătească un popor pentru revenirea lui Hristos, începutul noului secol a anunțat cea mai serioasă tragedie cu care s-a confruntat biserica vreodată. Doar intervenția personală a solului umil al lui Dumnezeu a salvat nava aceasta solidă să nu se scufunde, așa cum s-a întâmplat cu Titanicul câțiva ani mai tâziu.

„Aisbergul” a fost erezia panteistă subtilă inițiată de unii dintre cei mai respectați conducători adventiști, care au fost la fel de surzi la avertizările unui pericol iminent cum a fost și căpitanul acelui vas ghinionist.

Când Ellen White a realizat că nimeni nu va face nimic ca să rezolve criza adusă de învățăturile eretice ale dr. Kellogg, i s-a dat un vis inspirat:

„Un vas era în larg, pe o ceață deasă. Deodată, omul de cart a strigat: ‘Aisberg în față!’ În față, ridicându-se mult deasupra vasului, se profila un munte de gheață. O voce cu autoritate a strigat: ‘Înfrunțați-l!’ Nu a fost nici un moment de ezitare. Era timpul pentru o acțiune rapidă. Mecanicul a dat presiune maximă și omul de la cârmă a îndreptat vaporul chiar în aisberg. Cu o izbitură cumplită, vasul a lovit gheața. A fost un șoc groaznic și aisbergul s-a zdrobit în multe bucăți, căzând pe punte cu zgomotul unui tunet. Pasagerii au fost zguduiți violent de forța coliziunii, dar nu a murit nimeni. Vasul a fost avariat, dar se putea repara. A revenit la poziția inițială după contact, tremurând de la un capăt la altul ca o creatură vie. Și apoi a continuat să meargă înainte” (*Special Testimonies, Series B, No 2, pp. 55, 56*).

Vaporul era Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. „Vocea” plină de autoritate era mărturia lui Isus Hristos. Vasul a fost avariat, dar se putea repara. După coliziune, trei lucrători prețioși pentru cauza lui Dumnezeu, care i-au fost dragi lui Ellen White, au părăsit vasul, Jones, Waggoner și dr. Kellogg. Dacă aisbergul ar fi fost văzut mai devreme și vasul l-ar fi ocolit, biserica ar fi evitat aceste pierderi.

Câțiva factori ai acestei istorii merită o atenție deosebită:

(1) Mulți dintre pastorii și medicii noștri nu au putut deosebi natura crizei panteiste, când s-a abătut asupra lor. Ei erau în ceață. Sentimentele panteiste erau un lucru „la modă,” un simbol elegant al teologiei progresiste. Există în jurul lor o frumusețe care vrăjea. Ideile de bază se bucurau de acceptare, aproape fără împotrivire. „Faptul că aceia despre care credeam că au o credință sănătoasă nu au reușit să vadă influența înșelătoare, mortală, a acestei științe a diavolului, ar trebui să ne alarmeze mai mult ca niciodată” (*ibid., Series B, No. 7, p. 37*).

(2) Nici Ellen G. White nu ar fi putut să recunoască eroarea subtilă fără un discernământ deosebit. Totuși, ea spera ca frații și surorile să fie în legătură strânsă cu Duhul Sfânt așa încât să fie în stare s-o deosebească:

„Acesta este un timp când puterea înșelătoare a lui Satana este exercitată nu numai asupra minților tinere și fără experiență ci și asupra minților bărbaților și femeilor de vârstă matură și cu experiență bogată. Bărbații în poziții de răspundere sunt în pericol de a-și schimba conducătorii” (*ibid., Series B, No. 2, p. 48; 1904*).

„Am auzit o voce spunând: ‘Unde sunt străjerii care ar fi trebuit să stea pe zidurile Sionului? Dorm?’ Această temelie a fost pusă de Maestrul Divin și va rezista furtunilor și vijeliei. Vor permite ei ca acest om (Kellogg) să prezinte doctrina care neagă experiența trecută a poporului lui Dumnezeu? A sosit timpul să trecem la acțiuni hotărâte” (*ibid., p. 54*).

În realitate, istoria așează mai multă vină asupra orbiri străjerilor responsabili de pe zidurile Sionului, care nu au reușit să vadă pericolele și apoi asupra doctorului rătăcit care predica erezia.¹ Suntem gata să-l

condamnăm pe Kellogg, și ne bucurăm de declarația Spiritului Profetic. Dar lecția este tulburătoare: avertismentele repetate de după 1888 nu au reușit să trezească pe mulți din poporul nostru.

Astfel criza panteistă relevă natura încăpățânată a necredinței de după Minneapolis, după ușurința cu care mulți au căzut pradă înșelăciunii, un deceniu mai târziu. Aceia care susțin că a fost o pocăință pentru orbirea din 1888 nu pot explica orbirea panteistă care a urmat.

(3) Din nefericire, testul panteist nu era ultimul. Avertizările repetate privind primirea soliei 1888 ar fi trebuit să-i facă pe frați în stare să conducă vasul cel mai bine printre apele periculoase ale panteismului. Dar a fost necesară o intervenție personală, de urgență, a lui Ellen White, altfel vasul s-ar fi scufundat.

Satana va fi lăsat deci să ne încerce din nou, de această dată însă fără ca solul Său să mai fie printre noi. Trebuie să fie un test final, care să demonstreze dacă am ajuns la maturitate sau, ca niște copiii, avem nevoie încă de călăuzirea unei guvernante. Constatăm astfel că această criză panteistă a fost numai "alfa" și că încercarea "omega" trebuie să urmeze. Ea poate fi mai aproape decât ne gândim:

„Poporul nostru trebuie să înțeleagă motivele credinței noastre și experiența noastră trecută. Ce trist este că așa de mulți și-au pus încrederea nelimitată în oameni care prezintă teorii care tind să distrugă experiențele noastre trecute și îndepărtează vechile pietre de hotar. Aceia care pot fi atât de ușor conduși de un spirit fals demonstrează că ei au urmat un căpitan care nu trebuia urmat, atâta timp cât ei nu discern că se îndepărtează de credință sau că nu construiesc pe temelia adevărată...

Unele expresii folosite acum sunt *alfa* celor mai fanatice idei care ar putea fi prezentate. Învățăături asemănătoare celor pe care a trebuit să le înfruntăm imediat după 1844 sunt predicate de unii care ocupă poziții importante în lucrarea lui Dumnezeu” (*Southern Watchman*, 5 aprilie, 1904).

„*Living Temple* conține alfa acestor erezii. Știu că *omega* va urma în scurt timp și tremur pentru poporul nostru” (*Special Testimonies*, Series B, No. 2, p. 53).

„Nu vă lăsați înșelați: mulți se vor depărta de credință, dând ascultare spiritelor seducătoare și doctrinelor demonilor. Acum avem în fața noastră alfa acestei primejdii. Omega va fi de o natură și mai surprinzătoare” (1SM 197; 1904).

„Omega va urma și va fi primită de aceia care nu vor să dea atenție avertizărilor pe care Dumnezeu le-a dat” (ibid., p. 200; *Special Testimonies*, Series B, No. 2, p. 50; 1904).

Este interesant de notat că Ellen White nu dă nici un avertisment împotriva cărții *The Glad Tidings* a lui E.J. Waggoner. Pe 11 aprilie 1901, el a negat expres că ideile sale erau panteiste (GCB 1901, p. 223). Teologia adevărată îl susține în această afirmație. Predicile sale la sesiunea din 1901 au fost serioase și pline de putere. După acestea Ellen White a recomandat să fie invitat să predea la Berrien Springs, pentru binele lui și al studenților. El avea nevoie de o părtaşie mai apropiată cu frați capabili, după experiența din Anglia, când a fost practic singur.

În numărul din 29 ianuarie, 1982, al revistei *The Criterion* (LLU), dr. Jack Provonsha vorbește despre Kellogg, al cărui panteism era cu mult mai pronunțat decât la Waggoner: „Din punctul de vedere al înțelesului tehnic al panteismului, [Kellogg] nu era panteist.” Dar Kellogg greșea în concepția lui despre natura lui Dumnezeu. Ellen White a simpatizat cu Waggoner în privința motivației evangheliei și de aceea se poate că s-a abținut de la a-l critica. Ea și-a dat seama că direcția spre care o luase Kellogg era distrugerea fundamentului spiritual al bisericii.

Această criză a fost permisă ca un test și o încercare a credinței noastre și ca o pildă pentru generația următoare:

„Domnul a permis prezentarea combinației de bine și rău în *Living Temple* pentru a descoperi pericolul care ne amenință. Lucrarea aceasta, condusă așa de ingenios, a fost permisă de El pentru ca să se poată vedea de ce este omul în stare... Dumnezeu a permis criza prezentă pentru a deschide ochii acelor care doresc să cunoască adevărul. El dorește ca poporul Său să înțeleagă unde poate duce sofistăria și urzeala celui rău” (ibid., No. 7, p. 36).

„Astfel, criza *Living Temple* nu a marcat sfârșitul eforturilor lui Satana de a înșela, captiva, tulbura și dezorienta poporul advent. Pericolul apostaziei subtile, interioare, în mijlocul nostru este încă prezent, mai mult ca oricând: “Un lucru urmează să se petreacă în curând, și anume marea apostazie, care se pregătește, crește și se va dezvolta din ce în ce mai mult până când Domnul va coborâ din cer cu un strigăt” (ibid., pp. 56, 57).

(4) Prezentările populare ale istoriei de după 1888 ca o mare biruință anulează pilda inerentă în apostazia lui Kellogg. Ceea ce Dumnezeu a permis ca “să ne descopere pericolul ce ne amenință” ca să putem înțelege “unde duc sofistăria și urzelile vrăjmașului” este descris ca o biruință a înțelepciunii omenești și o dovadă a grijii lui Dumnezeu, indulgentă și aprobatoare. Esența experienței este îngropată, spunându-se că “omega” a fost un eveniment trecut, petrecut cu mult timp în urmă:

„Au fost două faze ale luptei, mai întâi, erorile panteiste, apoi problema dreptului de proprietate și control. Spiritul Profetic le-a numit alfa și omega. Panteismul, ‘învățăturile demonilor,’ este numit alfa, iar despre omega s-a spus că ar fi [sic] evenimente ‘de o natură și mai surprinzătoare.’

Unii au pretins că termenul omega se referă la unele dificultăți mari în viitor, sau la apostazie, și au aplicat-o, în mod eronat, uneia sau alteia dintre ramurile lucrării denominaționale... În ultimii ani înțelegerea acelor termeni a fost aceea că alfa a însemnat greșelile menționate mai sus, iar omega, o ruptură și o răzvrătire care a jefuit biserica noastră de instituția sa de sănătate cea mai veche. Acesta a fost întradevăr un lucru surprinzător la care puțini s-au așteptat. Pe termen lung, totuși, numai puțini dintre membrii noștri ne-au părăsit” (L. H. Christian, *The Fruitage of Spiritual Gifts*, p. 292).

Dacă este adevărat că pierderea sanatoriului de la Battle Creek a fost omega, putem fi liniștiți că cele mai mari încercări și primejdii ale mișcării advente au avut loc acum optzeci de ani. Dacă gama de tentații înșelătoare ale lui Satana este deja epuizată, nu mai avem de ce să ne mai pregătim în viitor.²

Care este adevărul despre “omega”?

Într-un număr recent al revistei *Spectrum*, vol. 12, nr. 2, dr. Robert Johnston analizează ideea lui Christian, citând, ca suport, pe D. E. Robinson. Totuși, el nu dă nici o dovadă a lui Ellen White în sprijinul acestui punct de vedere. Ellen White, niciodată, în deceniul imediat următor, nu a lăsat să se înțeleagă că pierderea instituției de la Battle Creek a fost *omega*. Niciodată ea nu numește această criză “eveniment.” Johnston își atacă propria pledoarie recunoscând că alfa și omega sunt “părți ale unui continuu simplu și direct.” Dacă este așa, cea de-a doua (omega) trebuie să fie de aceeași natură ca și prima, nu “evenimente” ci “învățăturile demonilor,” care, în mod inteligent, se dau drept adevăr.

Ideea că omega a fost un “eveniment” al trecutului pare contrară declarațiilor lui Ellen White:

(1) Ea a spus că “mulți se vor îndepărta de la credință” în acea criză. Dar Christian spune “doar puțini dintre membrii noștri ne-au părăsit” când am pierdut sanatoriul de la Battle Creek.

(2) Ea a spus că *omega* va fi o “primejdie,” sfârșitul alfabetului de erezii aducătoare de moarte și doctrine ale diavolului. Făcând parte din același alfabet, ea trebuie să fie deci erezie și doctrină a demonilor, dar mai acută, mai subtilă și mai înșelătoare, deoarece *omega* urmează *alfa*. Cum ar putea pierderea fizică a unei instituții să împlinească profeția?

(3) Când va veni omega, spunea ea, “tremur pentru poporul nostru.” Dar marele sanatoriu a fost reconstruit, în ciuda dezaprobării exprese a lui Ellen G. White; de ce ar fi “tremurat pentru poporul nostru” la perspectiva pierderii a ceea ce devenise doar o capcană pentru ei și nu ar fi trebuit să fie reconstruit la dimensiuni așa uriașe?

(4) Simbolistica alfabetului cere o evoluție a apostaziei și confuziei în interiorul bisericii. Alfa este descrisă mai jos, în scrierile sale; omega trebuie să aibă, în mod necesar, aceeași natură:

Apostazie, principii greșite, idei scânteietoare, surprinzătoare, teorii și înșelătorii care subminează principiile de bază ale credinței, pervertirea adevărului, interpretări imaginare și spiritiste ale Scripturii,

amăgirea nelegiurii, semințe ale discordiei, necredinței și infidelității... au semănat erori insidioase, sentimente de dușmănie, neadevăr și născociri plăcute, infidelitate și scepticism, o mulțime de înșelătorii, un jug al fabulațiilor omenești, plăsmuiri născocite cu șiretenie, o minciună (acestea sunt expresii textuale din *Special Testimonies*, series B., Nos. 2 și 7, privitoare la *alfa*).

Marea luptă dintre Hristos și Satana încă continuă. Noi am ajuns acum la "viitorul" de care se vorbește aici:

„În viitor, adevărul va fi contrafăcut de preceptele oamenilor. Teorii înșelătoare vor fi prezentate ca doctrine sigure. Știința falsă este una dintre uneltele lui Satana folosite în curțile cerești...

Nu prezentați teorii sau teste care nu au fundament în Biblie... 'Stă scris' este testul care trebuie prezentat tuturor" (RH 21 ianuarie, 1904; Ev 600, 601).

La această oră, vrăjmașul nostru trebuie să-și fi desăvârșit măiestria. Este tulburător să constați sinceritatea dr. Kellogg când a spus că el crede că predică același lucru ca și Ellen G. White. De aceea mulți dintre frații noștri au fost luați prin surprindere:

„Calea adevărului este aproape de calea minciunii și ele pot părea aceeași cale pentru acele minți asupra cărora nu lucrează Duhul Sfânt și care, deci, nu sunt capabile să deosebească adevărul de minciună...

Cei care au fost în favoarea răspândirii ei (cartea *The Living Temple*) la scară mare, au declarat: 'Ea conține aceleași învățături ca și cele ale sorei White.' Această afirmație m-a lovit drept în inimă. M-am simțit sfâșiată...

S-ar putea ca în scrierile mele să fie multe afirmații care, luate din context și interpretate conform minții celui care a scris *Living Temple* să pară a fi în armonie cu învățăturile din această carte. Acest lucru poate constitui un sprijin aparent pentru afirmația că cele scrise în *Living Temple* sunt în armonie cu scrierile mele" (*Special Testimonies*, Series B, No. 2, pp. 7, 52, 53; vezi afirmațiile lui Ellen White care par a fi panteism în 8T 255-261. Nu este nici urmă de panteism acolo, dar cititorul neavizat poate crede că este).

Ori de câte ori va apare, omega va pretinde, mai mult ca sigur, sprijinul Spiritului Profetic și "multe" minți fără discernământ vor fi de acord. Și este de asemenea posibil ca unii lideri proeminenți, cu influență, să adopte înșelătoria. Adevăratul caracter creștin îi va conduce pe cei uniți cu Hristos să protesteze. Când eul este răstignit cu Hristos, este posibilă o îndrăzneală sfântă:

„Când oameni în poziții de conducere și învățători lucrează sub puterea ideilor spiritiste și a sofistărilor, să tăcem noi oare, de frică să nu le prejudiciem influența, în timp ce suflete sunt înșelate?...

Vor păstra bărbații din instituțiile noastre tăcerea, lăsând ca teoriile înșelătoare să fie răspândite, ducând la ruina sufletelor?" (Ibid., pp. 9, 13, 14).

Ellen White, în cele din urmă, a privit criza omega ca pe o experiență care va veni după moartea ei:

„Sunt îndemnată să spun poporului nostru că unii nu-și dau seama că diavolul are posibilități nenumărate, și că le va folosi cum ei nici nu se așteaptă. Tehnicile lui Satana vor inventa căi așa încât din păcătoși să facă sfinți. Vă spun acum că după trecerea mea la odihnă vor avea loc schimbări mari. Nu știu când voi fi luată, dar doresc să vă avertizez pe toți în legătură cu metodele diavolului... Ei vor trebui să vegheze căci Satana va dori să se immortalizeze orice păcat posibil" (Letter, Elmshaven, 24 februarie, 1915).

Concluzie

Adevărul este totdeauna o veste bună. Ellen White s-a rugat, după cum spun cei care au auzit-o, "Doamne, arată-mi ce este mai rău în mine." Aceasta este și pentru noi o rugăciune potrivită, "Doamne, arată-ne adevărul istoriei noastre, adevărul stării noastre spirituale." Adevărul asupra istoriei noastre trecute ne dă o speranță inestimabilă și încredere pentru viitor, dacă vom recunoaște aceste lucruri.

Biserica rămașiței, slabă și plină de defecte așa cum este, constituie încă obiectul suprem al preocupării lui Dumnezeu. Recunoscându-ne păcătoșenia, speranța noastră este în mila lui Dumnezeu și în dragostea Sa neschimbătoare. Lungul ocol prin pustie, rezultatul propriei noastre isprăvi, trebuie să ne conducă, la împlinirea timpului, spre Hristos pe care l-am refuzat cu dispreț în perioada 1888. În lepădare de sine și pocăință, Îl vom găsi. Nu va exista în acest proces nici o îndreptățire de sine.

Pe de altă parte, speranța lui Dumnezeu este în sinceritatea inimii noastre. El este, de asemenea, încercat în noi, înaintea universului. Isus Hristos și-a riscat tronul mizând pe onestitatea poporului Său. Găsim acest apel Cristocentric, înviator, în Buletinul Conferinței Generale din 1893:

„Ceva important și hotărâtor urmează să aibă loc și aceasta foarte curând. Dacă se întârzie, caracterul lui Dumnezeu și tronul Său vor fi compromise.’ Este posibil oare să fim în situația de a risca onoarea tronului lui Dumnezeu? Fraților, pentru numele lui Dumnezeu, și de dragul tronului Său, să ne dăm la o parte din drum.” (A. T. Jones, citând-o pe Ellen White, p. 73; Ellen White, la rândul ei, a împrumutat acest gând din *The Great Teacher* de John Harris, 1836).

S-ar putea oare ca o altfel de mare strigare decât aceasta, care ar urma pocăinței noastre, să lumineze pământul cu slava ei?

1. Ellen White a dorit și a crezut că este posibil să-l ajute pe Kellogg. El a fost “medicul lui Dumnezeu” și a fost în mod autentic convertit la Minneapolis, a spus ea (GCB, 1903, p. 86). Kellogg a spus: “Aș fi fost bucuros să fi avut parte de o critică prietenească făcută într-un mod în care să fi înțeles aceasta înainte să apară cartea (*The Living Temple*)” (Letter to W. C. White, 24 decembrie, 1903). Opoziția pastorilor atât față de solia de la 1888 cât și față de reforma sanitară îl descurajaseră (EGW Letter K-18, 1892; K-86a, 1893). Kellogg povestea despre tinerețea lui: “Când am văzut principiile reformei sanitare, mi s-au părut așa de frumoase și consecvente încât le-am acceptat imediat. Apoi am avut o luptă așa de mare în apărarea lor, încât nu mai iubeam pe nimeni care nu iubea principiile. Cele mai puternice atacuri pe care le-a primit reforma sanitară au venit de la pastorii din Conferința Generală. Au fost mari încercări pentru cei care pregăteau alimentele la sanatoriu, când pastorii de la Conferința Generală veneau la masă la noi și le cereau acestora, care nu mai mâncaseră carne de multă vreme, să le aducă tocană de pui sau friptură de vită. Ajunsese să ne temem de vizita celor de la Conferința Generală... În cele din urmă am ajuns să mă îngrozesc când îi vedeam. Aveam suspiciuni asupra lor; căci nu știam dacă pot avea încredere sau nu în ei... Acum simt că pot avea deplină încredere în voi” (GCB 1903, p. 83). Mai târziu el și-a pierdut mult din această încredere. Cea două rele ale indiferenței continue ale pastorilor față de reforma sanitară și solia 1888 au contribuit mult la rătăcirea lui Kellogg. Fermentul spiritual de la Battle Creek cauzat de opoziția față de solie nu putea să hrănească sufletul lui Kellogg.

2. Încă din 1920 s-au făcut încercări de a eticheta una sau alta din noile doctrine false ca fiind “omega.” Unii din zilele noastre au văzut-o în mișcarea reformatiunistă “noua teologie.” Fiecare generație a trebuit să se confrunte cu o înșelăciune mai sofisticată. Nimeni nu poate spune cu certitudine dacă am văzut încă sfârșitul, Z, din alfabetul înșelătoriilor lui Satana. Totuși, putem fi în faza X sau Y.

Previziunile lui Ellen G.White despre închinarea la Baal

Un serial în patru părți în *Adventist Review* din iunie 1986, tratează deschis o problemă serioasă. Prea mulți tineri crescuți în familii și școli adventiste părăsesc biserica pentru un motiv nou: se alătură altor biserici.

Serialul (*To Catch a Star*²) deplânge faptul de netăgăduit că celor mai mulți tineri adventiști le lipsește viziunea acelor "misionari voluntari" ai generațiilor anterioare. "Necaptivant, negativist, neinteresant, rupt de realitate," acestea sunt "minusurile specifice" pe care tineretul nostru le vede în adventismul de astăzi.

Dacă misiunea adventistă de ziua a șaptea este aceea a celor trei îngeri din Apocalips 14, ar putea fi adevărat că este "necaptivant, negativist, neinteresant, rupt de realitate"? Numai dacă am înțelege greșit realitatea! Dar dintr-un motiv ciudat, așa apare ea pentru mulți tineri.

Adevăratul conducător al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea nu este Conferința Generală sau ierarhia clericală. Este Hristos Însuși, același Hristos pe care pionierii noștri din anii 1840 L-au văzut începând lucrarea Sa în sfânta sfintelor din sanctuarul ceresc. Nu este El suficient de captivant, optimist, interesant și ancorat în realitate pentru a capta devoțiunea deplină a tineretului de astăzi? Sau viziunea aceea a tinerilor pionieri este pierdută iremediabil pentru ei cum a fost viziunea lui John și Charles Wesley pierdută pentru tineretul metodist modern?

Dacă biserica a devenit așa de plictisitoare cum o consideră unii dintre tinerii noștri, motivul nu poate fi acela că Domnul este "plictisitor." Conform viziunii profetice a lui Ellen G.White, *problema este că un Hristos fals a uzurpat locul Celui adevărat*. Ea spune că închinarea la Baal i-a captivat pe mulți dintre noi așa cum, desigur, i-a înșelat și pe copiii lui Dumnezeu din vechime, din zilele lui Ilie și Ieremia. Chiar proporția numerică poate fi similară.

Aceasta nu înseamnă că biserica a căzut ca și "Babilonul," sau că a încetat să fie obiectul suprem al grijii iubitoare a lui Dumnezeu. Dizidenții și separatiștii, care decretează că biserica a căzut, nu înțeleg realitatea închinării la Baal. Adevărul deplin este vestea cea bună, deoarece pocăința, reforma și împăcarea cu Hristos devin posibile când realitatea este recunoscută, așa cum a fost în zilele lui Ilie.

În zilele lui Ilie, Israel era încă națiunea aleasă a lui Dumnezeu, ca și Iuda în zilele lui Ieremia. Conform profeției Biblice, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este încă însărcinată cu predicarea soliei din Apocalips 14. Adevărul este că pocăința și reforma autentică reprezintă soluția, dacă această biserică urmează să proclame "evanghelia veșnică" lumii într-un mod care să lumineze pământul cu slavă. Și o astfel de experiență spirituală este posibilă.

Dacă nu este adevărat, atunci ar fi cazul să ne strecurăm într-o nișă denominațională alături de "baptiști, presbiterieni, luterani, episcopali și catolici," care împreună cu alte biserici, spune *Review*, primesc un număr mare de tineri adventiști care părăsesc biserica. Acești tineri foști adventiști văd "distincția denominațională... ca fiind de mai mică importanță decât credința generală într-o Ființă Supremă." Acest mod de gândire ar anula istoria noastră și ne-ar aduce din nou la capătul drumului, într-o lume care nu a auzit niciodată de solia adventă.

Totuși, scenariul profetic din Apocalips nu prevede dispariția aceluiași popor unic, descris în capitolul 14 și nici la anularea soliei lui.

Respingerea soliei 1888 conduce spre închinarea la Baal

Câteva luni după Minneapolis, Ellen White a văzut una dintre cele mai plastice și înfricoșătoare viziuni ale ei: "Am fost impresionată de faptul că o mare primejdie stătea înaintea noastră, în inima lucrării" (TM 460-471).

Se părea că nimeni nu împărtășea povara sufletului ei, dar Domnul a încurajat-o să creadă că El nu-și va părăsi biserica. "Îmi erau arătate lucruri pe care nu le înțelegeam, dar mi-a fost dată asigurarea că Domnul nu va permite ca poporul Său să fie învăluit în ceața scepticismului și necredinței lumești și legat în legăturile lumii" (p. 460).

Ar fi putut ea oare să sesizeze câți dintre tinerii de astăzi au fost învăluiți în ceața aceasta și legați în legăturile lumii, mulțumiți cu o simplă "credință într-o Fiintă Supremă," lipsiți de un concept clar al lucrării Marelui Preot în ziua cosmică a ispășirii?

Mulți dintre tinerii noștri găsesc plictisitoare această carapace goală a adventismului, deoarece el a pierdut viziunea sanctuarului pe care au avut-o pionierii și solia 1888 care conținea vestea cea bună și plină de speranță. Viziunea lui Ellen White de la Salamanca a legat această goliciune de eșecul din 1888. Ea a prevăzut, ca urmare a acelei necredințe, că apostazia vechiului Israel ne va afecta și pe noi:

„Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis nu au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo în unele inimi sunt gata să răsară și să dea roade asemănătoare. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse și ele dau încă roade nesfinte care otrăvesc gândirea, pervertesc percepția și orbesc înțelegerea acelora care vin în contact cu solia și solii...

Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre, pentru că este la modă să te desparți de Hristos și să lași loc scepticismului. La mulți strigătul inimii a fost: 'Nu vrem ca acest om să domnească peste noi.' Baal, Baal, este alegerea. Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, deoarece ei iubesc propria lor cale și părăsesc calea Domnului. Religia adevărată, singura religie a Bibliei, care învață iertarea numai prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care susține neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată... Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?" (TM 467, 468; 1890).

Putem să răspundem la întrebarea ei foarte simplu: viitorul la care deja am ajuns.

Exteriența de după 1888 a traumatizat-o pe Ellen White, pentru că a văzut aproape cu oroare cât de puternic va încerca Satana să distrugă unicitatea misiunii acestui popor. Câțiva ani mai târziu spunea:

„Lucrurile pot continua în mijlocul unei prosperități aparente; dar Satana este treaz și studiază, plănuind cu îngerii cei răi un nou plan de atac mai cu succes... Marea luptă se va întinde și mai mult și va deveni din ce în ce mai hotărâtă. O minte se va ridica împotriva altei minți, planuri împotriva altor planuri, principii de origine divină împotriva principiilor lui Satana. Adevărul, în fazele lui diferite, va fi în conflict cu minciuna în formele ei mereu diferite și crescânde și care, dacă va fi posibil, va înșela chiar pe cei aleși...

Pastori nesfințiți se coalizează împotriva lui Dumnezeu. Ei preamăresc pe Dumnezeu și pe zeul acestei lumi cu aceeași răsuflare. Deși cu gura îl primesc pe Hristos, ei îl îmbrățișează pe Baraba și, prin acțiunile lor, spun: 'Nu pe acest om, ci pe Baraba'... Lăsați ca înșelătoria și mărturia mincinoasă să fie întreținute de o biserică care a avut lumină mare și dovezi mari, și acea biserică va respinge solia pe care Dumnezeu a trimis-o și va primi cele mai iraționale afirmații, presupuneri și teorii false...

Mulți vor sta la amvoanele noastre cu torța profeției false în mâinile lor, aprinsă de la făclia demonică a lui Satana...

Conflictul va deveni din ce în ce mai înverșunat. Satana va controla situația și se va da drept Hristos. El va denatura, va aplica greșit și va perverti tot ce va putea, pentru a înșela" (TM 407-411; 1897).

Ce este închinarea la Baal?

Este oare cazul să ne preocupe pe noi astăzi în mod serios toate aceste preziceri în legătură cu închinarea la Baal, sau a fost numai o problemă temporară, limitată la Battle Creek, în secolul al XIX-lea? Reacția noastră normală la această prezicere inspirată este: "Imposibil! Incredibil! Om fi noi "nenorociți" și așa mai departe, dar nu putem fi chiar în halul acesta de sărăcie spirituală!" Pe de altă parte, conștiința ne spune totuși că ceva este greșit. Poate totuși este adevărat. Cine este Baal?

În limbajul vechiului Israel, Baal era cuvântul obișnuit pentru domn sau soț:

„Este semnificativ faptul că în vremurile patriarhale... soțul era stăpânul, *ba'al*, al soției, care era dependentă de el pentru toate mijloacele de existență, și peste care avea toată autoritatea pe care alții nu o aveau" (B. G. Sanders, *Christianity After Freud*, Geoffrey Bles Ltd., London, 1949, p. 88; Osea 2: 16).

Baal, dumnezeul cananiților, însemna "domnul," adesea modul obișnuit în care Israel vorbea despre Dumnezeu adevărat, Domnul, Iehova. Babilonianul Adon, elenizat ca Adonis, au același înțeles. Este cuvântul înrudit cu evreescul Adonai sau "Domnul." Astfel, când profeții lui Baal se rugau pe muntele Carmel, ei strigau de fapt: "O, Doamne, Doamne, ascultă-ne," în timp ce Ilie a păstrat o diferență clară în concepția lui despre Dumnezeu (1 Regi 18:26).

Se presupune în mod obișnuit că era o diferență foarte mare și vizibilă între religia Israelului și religiile contemporane ale păgânilor. Dar cercetătorii spun că erau asemănări izbitoare, precum jertfa de dimineață și de seară, zecimea dată preoților, animale fără cusur pentru jertfe, cărți sfinte și psalmi, multe idei și concepții care erau copii ale celor autentice.

Templele Babilonului și Asiriei aveau multe în comun cu templul lui Solomon. Poporul lui Israel s-a poticnit adesea de aceste similitudini și au fost înșelați, astfel că au adoptat diferite forme false de închinare. A fost greu pentru Israel să sesizeze că se închina unui dumnezeu fals al cărui nume era acela folosit în mod obișnuit pentru Dumnezeu adevărat. Limbajul și terminologia erau similare, dar numai un profet inspirat și cei care credeau în el puteau deosebi motivele și conceptele. Prezicerea lui Ellen White avansează posibilitatea înfricoșătoare că o apostazie serioasă s-a infiltrat în biserica modernă în timp ce noi dormeam. Dacă este adevărat, situația este îngrozitoare, dar nu fără speranță. Pocăința a fost posibilă în zilele lui Ilie și este posibilă și în timpul nostru.

Apostazia din timpul lui Ilie este adesea înțeleasă greșit, ca o îndepărtare de la adevăr așa de evidentă și proeminentă încât să-i facă pe israeliți să pară neobișnuit de insensibili și de nescuzat. Realitatea este că apostazia Israelului a fost gradată și inconștientă, necesitând aproape un secol ca să ia proporțiile pe care Ilie le-a recunoscut în timpul său. El trebuie să fi avut o minte foarte ascuțită pentru a o sesiza (3T 273; PK 109, 133, 137). Trebuie să ne amintim că Ilie este în viață, fiind luat la cer. S-ar simți el bine printre noi, recunoscând pe Izabela și profeții ei?

Baal fiind un Hristos fals, este evident că *orice închinare la sine, care este deghizată în închinarea la Hristos și care se eschivează de la principiul crucii, este în realitate închinare la Baal*. Rădăcinile merg adânc, adesea sub conștiința noastră.

Rostirea numelui lui Hristos și a terminologiei creștine nu înseamnă nimic, când este vorba de identificarea adevărului. Dușmanul lui Hristos urmează să-L *personifice pe Hristos*, adică să-L ia înfățișarea și să-L uzurpe identitatea prin amăgiri extrem de reușite. Dar cu mult înainte de *personificare* va veni *reprezentarea greșită*. Frederick A. Voigt, un neadventist, recunoaște un aspect al acestei înșelăciuni magnifice: "'Etica creștină' este antihristul lumii occidentale. Este cea mai prefăcută și formidabilă corupție care a afectat vreodată lumea."

Un exemplu mărunț este cultul iubirii de sine. Printr-o manipulare deșteaptă a Scripturii, dragostea de sine păcătoasă a fost transformată într-o virtute. În ultimii cinsprezece ani aceasta a fost predicată

insistent tineretului nostru ca o datorie creștinească. Porunca divină de a ne iubi aproapele așa cum ne iubim pe noi înșine este denaturată într-o poruncă de iubire de sine, când de fapt Domnul ne-a învățat că motivația iubirii de sine, păcătoasă, indecentă, este acum direcționată, prin credința autentică, spre o iubire creștinească față de aproapele nostru.

Respectul de sine autentic este întradevăr o virtute, dar el devine autentic printr-o apreciere a dragostei care se jertfește, a lui Hristos, descoperită la cruce. Adevărata stimă de sine este astfel înrădăcinată în ispășirea Lui. Dar dragostea aceea *eu-primul* este în antiteză cu consacrarea față de Hristos și lucrarea Sa. Este de înțeles că vrăjmașul va promova cultul eului ca și cum ar fi învățătura lui Hristos. Ceea ce este greu de înțeles este de ce adventiștii de ziua a șaptea trebuie s-o promoveze.

Fără îndoială că necunoașterea sau desconsiderarea afirmațiilor lui Ellen White despre închinarea la Baal a făcut posibilă și tolerarea filozofiei *New Age* în mijlocul nostru. Dar fundamentul pentru toată confuzia noastră modernă este că, în urma tragediei din 1888, falsul hristos a fost luat drept cel adevărat. Rădăcinile merg înapoi cu aproape un secol.

Suntem obișnuiți cu descrierea scenei finale a personificării lui Satana, când el va contraface a doua venire:

„Ca o încununare a marii lucrări de amăgire, Satana însuși îl va personifica pe Hristos... ca o ființă maiestooasă de o strălucire uimitoare... neîntrecut de nimic din tot ce au văzut ochii omenești vreodată. Strigătul de triumf străbate spațiul: ‘A venit Hristos! A venit Hristos!’ Oamenii se prosternă în adorare înaintea lui, în timp ce el își ridică mâinile și rostește o binecuvântare asupra lor... Vocea lui este blândă, dulce și melodioasă. Această înșelăciune este puternică, aproape copleșitoare” (GC 624).

Viziunea din 1890 de la Salamanca dezvăluie misterul. Ca urmare a înțelegerii greșite din 1888 privind pe adevăratul Hristos, falsul hristos va găsi o cale să se strecoare prin înșelăciunea doctrinelor și conceptelor false cu mult înainte de a trece la personificarea fizică finală. Așa se vor împlini cuvintele lui Ellen White: “Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostat,” închinarea la Baal. Oriunde eul devine adevăratul obiect al consacrării, în timp ce mărturisim că Îl slujim pe Hristos, acolo este închinare la Baal. Oriunde adevăratele motivații ale slujirii sunt dorința de ascensiune, avansare, prestigiu și putere, acolo avem profeții lui Baal.

Dar aceasta nu se poate întâmpla acolo unde solia adevărată a neprihănirii prin credință este înțeleasă și crezută. Închinarea la Baal este rodul unor învățături specifice corupte care încurajează o mărturisire de credință în Hristos în timp ce eul nu este răstignit împreună cu El:

„Timpul prezent este unul al idolatriei, așa cum era în timpul în care a trăit Ilie. S-ar putea să nu fie vizibil nici un altar, nici un chip cioplit asupra căreia să se oprească ochiul... Mulțimile au o concepție greșită despre Dumnezeu și trăsăturile Sale de caracter și slujesc la fel de sincer pe dumnezeul fals ca și închinătorii lui Baal” (PK 177).

„În această vreme antihristul va apare ca fiind adevăratul Hristos... Dar adevăratul conducător al acestei revolte este Satana, îmbrăcat ca un înger de lumină. Oamenii vor fi înșelați și-l vor ridica în locul lui Dumnezeu și-l vor zeifica” (TM 62; 1893).

„Hristos va fi personificat, dar într-un punct va fi o deosebire distinctă. Satana îi va îndepărta pe oameni de legea lui Dumnezeu” (FE 471, 472; 1897).

„Aceia care nu sunt pe deplin consacrați lui Dumnezeu pot fi conduși să facă lucrarea lui Satana, în timp ce ei se măgulesc că sunt în serviciul lui Hristos” (5T 103).

O neprihănire prin credință contrafăcută este inevitabilă când credința însăși nu este definită în termenii Noului Testament. Motivația populară egocentrică a fricii sau a speranței de a fi recompensat, nu este credința care lucrează prin dragoste (agape). Astfel închinarea la Baal găsește o cale de a se introduce prin teorii populare, dar nepotrivite, ale neprihănirii prin credință.

Cum a înfruntat Ieremia închinarea la Baal

În zilele lui Ieremia Iuda a alunecat spre închinarea la Baal la fel de neobservat pentru preoți și pentru popor, ca și Israel în zilele lui Ilie. Cartea lui Ieremia este un manual al confruntării închinării la Baal.

(1) Deoarece a fost o apostazie inconștientă, conducătorii și poporul au încercat să nege existența ei:

„Cum poți să zici, 'Nu m-am spurcat,

Nu m-am dus după Baali?

Priveșteți urma pașilor în vale,

Și vezi ce ai făcut...

Și cu toate acestea tu zici: 'Da, sunt nevinovat...'

Și zici: 'N-am păcătuit' ” (Ieremia 2:23, 35).

„Și îți vor zice: 'Pentru ce ne amenință Domnul cu aceste mari nenorociri? Ce nelegiuire și ce păcat am făcut împotriva Domnului, Dumnezeului nostru?' Atunci să le răspunzi: 'Părinții voștri M-au părăsit,' zice Domnul, 's-au dus după alți dumnezei' ” (16:10, 11).

„Căci câte cetăți ai, atâtea dumnezei ai, Iuda!... atâtea altare ați ridicat idolilor, altare ca să aduceți tămâie lui Baal!... Domnul mi-a dat de știre și am știut; atunci Tu mi-ai arătat faptele lor” (11:13, 18).

(2) Această închinare falsă a fost combinată cu închinarea adevărată a Domnului în templul Său din Ierusalim:

„Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți!... Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți: 'Suntem izbăviți!'... ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni!... Căci copiii lui Iuda... și-au așezat urâciunile lor în Casa peste care este chemat Numele Meu, ca s-o spurce.” (7:9, 10, 30).

(3) Conducătorii religioși din cartierul general al națiunii au ajutat și propagat această apostazie:

„Proorocii și preoții sunt stricați; 'le-am găsit răutatea chiar și în Casa Mea, zice Domnul.'...

'În proorocii Samariei am văzut următoarea nebunie: au proorocit prin Baal și au rătăcit pe poporul Meu Israel!... 'căci prin proorocii Ierusalimului s-a răspândit nelegiuirea în toată țara.'...

Cred ei oare că pot face pe poporul Meu să uite Numele Meu prin visurile pe care le istorisește fiecare din ei aproapelui său, cum Mi-au uitat părinții lor Numele din pricina lui Baal?” (23:11, 13, 15, 26, 27).

Mulțumim lui Dumnezeu că El a promis să “trimită pe... Ilie, profetul, înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului” (Mal. 4:5). Avem nevoie disperată de el! (Ellen White sugerează că “Ilie” este solia care a început în 1888; vezi RH din 18 februarie, 1890). În același timp, trebuie să înțelegem cum vrăjmașul de-abia așteaptă să contrafacă chiar venirea lui Ilie și va încuraja orice “reformat” autoproclamat, care se ridică prin propria sa vanitate să dea buzna acolo unde îngerii se tem să pășească. “Cuvântul Domnului a venit la Ilie; el nu intenționa să fie solul Domnului” (5T 299).

A continuat Babilonul să cadă?

Fără înțelegerea soliei 1888 și a istoriei ei în legătură cu marea zi a ispășirii, tineretului nostru îi va fi greu să vadă cum Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se armonizează în planul lui Dumnezeu pentru lumea de astăzi. Ispita de a vedea adventismul ca orice altă opțiune religioasă, un stil de viață nu neapărat mai valoros decât al oricărui alt grup religios respectabil, care recunoaște o “Ființă Supremă,” este aproape irezistibilă

Există în bisericile populare care țin duminica nenumărați oameni și pastori buni, sinceri. Ei sunt fericiți, iubitori, zeloși, la fel de devotați familiilor lor ca și noi, în unele cazuri mult mai devotați lucrării misionare decât noi. Succesul lor în ce privește creșterea numărului de membri îl depășește fantastic pe al nostru, iar standardele lor morale par a fi la fel de înalte ca ale noastre. Întrebarea Domnului: "Ce lucru neobișnuit faceți?" este întrebarea pe care au dreptul să ne-o pună ei (Matei 5:47, KJV). Și este întrebarea stânenitoare pe care o pun mulți dintre tinerii noștri.

Lumina deplină a soliei celui de-al treilea înger "a fost ținută departe de lume" începând cu 1888 (1SM 234, 235). Ca rezultat, lumea s-a aflat într-o relație diferită cu Dumnezeu, alta decât era în planul Său. În timp ce "Ilie" a trebuit să meargă în exil, anumiți "Obadia" au trebuit să-i hrănească pe profeții autentici ai Domnului "într-o peșteră." Căderea Babilonului a fost oprită. Încă nu a devenit ceea ce va fi când marea strigare va fi proclamată. Încă nu a răsunat clar și puternic vocea din Apocalips 18:14: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu."

Domnul nostru ne spune clar care este problema: El nu poate încă lucra pentru biserica rămășiței atât de puternic cum ar dori (6T 371). Expresia grecească pe care Domnul o folosește înseamnă că noi îi creem o așa stare de greață încât îi provocăm vomă (Apoc. 3:16, 17).¹ Ar fi exagerat să spunem că oameni sinceri, care sunt aproape de Dumnezeu, se simt chinuți de aceeași stare de vomă, ca și El, cauza fiind închinarea la Baal, care își face loc în echivalentul modern al templului Domnului? Deșertăciunea spiritului, goliciunea predicilor, lauda și flatarea aduse bărbaților și femeilor, țipetele și strigătele în microfoane, gluma și farsa, legalismul egocentric patetic; cum se simte oare Hristos? Și cum se simt cei pe care El îi descrie în Apocalips 18:4 ca "Poporul Meu?"

Este îngrozitor să te gândești că închinarea la Baal s-a infiltrat în Israelul modern așa cum a făcut-o și în Israelul din vechime, dar serva Domnului insistă că este adevărat. Natura umană fiind aceeași în toate timpurile, tendința noastră a fost aceeași ca a poporului Său din vechime, de a asimila gândirea popoarelor din jurul nostru. Respingerea soliei 1888 a pregătit calea pentru aproape un secol de asemenea asimilări, începând cu expunerea ideilor contrafăcute la sesiunea din 1893, care pretindeau că sunt neprihănire prin credință autentică.²

Acesta a fost numai începutul. Ne-am întors iar și iar spre bisericile populare și conducerea lor pentru idei și inspirație, crezând că este aceeași solie, nedeosebind diferențele fundamentale. Chiar din 1890 au existat tendințe de a confunda îndreptățirea prin credință romano-catolică cu cea autentică (GCB 1893, pp. 224, 261, 262, 265, 266).

După primul război mondial noi am împrumutat entuziasmul "vieții biruitoare" de la The Sunday School Times. *Movement of Destiny* a lui Froom chiar se laudă că solia 1888 era identică cu cea pe care o predicau un mare număr de evanghelici (pp. 255-258, 319-321, 1971).

Nu înseamnă că toate aceste idei au fost rele, dar lipsea din ele conceptul unic al curățirii sanctuarului. Acest vid a invitat pătrunderea închinării la Baal.

Solia 1888 și ziua ispășirii

Deși căderea Babilonului nu este încă completă, pașii inițiali au fost făcuți. Ceva esențial lipsește cu siguranță în doctrinele și experiența bisericilor care nu înțeleg învățătura Scripturii despre antitipica zi a ispășirii. Despărțiți prin câteva generații de înaintașii lor din epoca 1888, ei nu pot fi responsabili pentru adevărul pe care nu-l cunosc, doar dacă nu l-au respins și ei. Totuși, ei sunt în mod tragic săraci, necunoscându-l.

Într-una dintre primele ei lucrări, Ellen White descrie începutul acestui proces de privațiune. A primit o viziune profetică privind chiar cauza de bază a înstrăinării spirituale a creștinismului modern față de "evanghelia veșnică" din Apocalips 14. În viziunea sa, Ellen White a văzut trecerea Marelui Preot din Sfânta în Sfânta Sfintelor. Cea mai mare parte a creștinilor au respins descoperirea aceastei modificări a slujbei lui Hristos. Ceea ce face ca faptul să devină important nu este problema vinovăției sau lipsa ei în respingerea

luminii din 1844, ci înșelăciunea îngrozitoare care a apărut din lipsa unui adevăr vital privind pe Hristos și lucrarea lui prezentă în ziua finală a ispășirii. Afirmația următoare are implicații profunde:

„Nu am văzut nici o rază de lumină care să treacă de la Isus spre mulțimea nepăsătoare, după înălțarea Sa, și ei au fost lăsați într-un întuneric profund... Aceia care L-au urmat pe Isus își trimiteau credința spre El în Sfânta Sfintelor și se rugau: ‘Tată, dă-ne Duhul Tău.’ Atunci Isus a suflat asupra lor Duhul Sfânt. În acea suflare era lumină, putere și multă dragoste, bucurie și pace.

M-am întors să privesc la cei care erau încă îngenucheați în fața tronului [din Sfânta]; ei nu știau că Isus plecase. Satana părea că s-a așezat pe tron, încercând să continue lucrarea lui Dumnezeu. L-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne Duhul Tău.’ Atunci Satana a suflat asupra lor o influență nesfântă; în ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste, bucurie și pace” (EW 55, 56).

„Respingând primele două solii, ei și-au întunecat atât de mult înțelegerea, încât nu mai pot vedea nici o lumină în solia îngerului al treilea, care arată drumul spre Sfânta Sfintelor. Am văzut că așa cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot așa bisericele populare au răstignit aceste solii și deci ele nu mai au cunoștința drumului spre Sfânta Sfintelor și nu pot beneficia de mijlocirea lui Hristos acolo. Ca și iudeii, care își ofereau sacrificiile lor inutile, ei oferă rugăciunile lor spre încăperea de unde Isus a plecat; și Satana, mulțumit de înșelăciune, își ia un caracter religios și conduce mințile acestor creștini spre el însuși, lucrând cu puterea, semnele și minunile lui mincinoase... El, de asemenea, vine ca un înger de lumină și își răspândește influența pe pământ prin reforme false. Bisericele sunt îmbătate de succes și cred că Dumnezeu lucrează în mod minunat pentru ele, când, de fapt, aceasta este lucrarea unui alt spirit” (ibid., 260, 261).

Este această viziune profetică valabilă? Dacă da, ea are implicații profunde. Ea explică misterul confuziei pe care o vedem în lumea creștină modernă. Deși o prosperitate spirituală aparentă domină multe biserici care “nu au cunoștința drumului către Sfânta Sfintelor” și “nu pot beneficia de mijlocirea lui Hristos acolo,” problemele finale privind semnul fiarei vor testa consacrarea fiecăruia față de Hristos.

Membrii părăsesc biserica adventistă pentru că spun că găsesc “dragoste,” “căldură” și “putere” spirituală în alte biserici, neputând înțelege adevărata natură a dragostei *agape* a lui Hristos. Astfel ei sunt ușor înșelați de un sentimentalism superficial. Este oare posibil să înțelegi această situație confuză fără să accepți inspirația profetică asupra zilei finale a ispășirii?

Și este posibil ca propria noastră neputință spirituală să decurgă din pierderea legăturii cu acel Mare Preot special, unic, care a intrat în Sfânta Sfintelor pentru a sluji la sfârșitul celor 2300 de ani profetici? Lucrarea Sa finală este captivantă, pozitivă, importantă și legată de realitate! Am pierdut noi și înțelegerea practică a lucrării Sale, așa încât lucrarea noastră să apară, în consecință, “plictisitoare”? Să analizăm aceste afirmații din *Early Writings*:

(1) O generație de creștini în perioada 1844 a respins proclamația, certificată de Duhul Sfânt, a soliei primului și celui de-al doilea înger, și mulți mileriți au respins solia celui de-al treilea înger (majoritatea covârșitoare a membrilor și pastorilor acestor biserici nu înțeleg astăzi nimic din aceasta).

(2) Dumnezeu este absolut drept. El nu poate să-i învinovățească pe acești descendenți moderni de respingerea acelei generații din 1844 dacă ei nu au înțeles suficient solia pentru ca apoi s-o poată respinge inteligent. Nu există motiv să presupunem că acești oameni nu trăiesc sincer după toată lumina pe care o au și astfel sunt în mod individual acceptați de Domnul.

(3) Totuși, problema reală nu este simpla mântuire personală în pregătirea pentru moarte. Cum profeții Bibliei arată că venirea Domnului este aproape, problema reală este pregătirea pentru venirea Lui și participarea la evenimentele finale. Și nu trebuie să uităm motivația transcendentă a preocupării pentru onoarea și reabilitarea Mântuitorului, așa încât marea controversă să se poată termina cu biruința Sa.

Ca acest lucru să aibă loc în viața și inima unui grup de oameni, adevărul deplin al neprimării prin credință trebuie să fie clar înțeles. Iar bisericele populare nu pot înțelege acest adevăr, oricât de sinceri ar fi, deoarece ei “nu cunosc drumului spre Sfânta Sfintelor și nu pot beneficia de mijlocirea lui Isus acolo.”

Neprihănirea prin credință autentică este nu numai un adevăr, ci și o experiență pe care Marele Preot ceresc o călăuzește în lucrarea Sa finală a ispășirii. Solia îngerului al treilea "cu adevărat" este necesară în mod vital. *În absența acestui adevăr, nici o comunitate de oameni, de oriunde, nu poate fi pregătită pentru cea de-a doua venire a lui Hristos, indiferent de religia ei.*

(4) Ellen White este clară în descrierea lui Satana ca un falsificator viclean. El reușește numai când "conduce mințile acestor creștini cu numele" departe de lucrarea specială, unică a lui Hristos din Sfânta Sfintelor. Conform afirmației din *Early Writings*, metoda lui este de a da impresia că a preluat slujba lui Hristos, care a continuat în Sfânta de la înălțarea Sa până în 1844. Intenția sa este de a pune în umbră cunoștința despre schimbarea slujirii lui Hristos în Sfânta Sfintelor.

Slujba Marelui Preot trebuie să se schimbe, deoarece El nu poate să slujească pentru totdeauna sângele Său ca înlocuitor, spre a acoperi păcătoarea perpetuă a poporului Său. El trebuie să realizeze ceva în ziua ispășirii care nu a fost realizat anterior. El trebuie să aibă un popor care să biruiască "așa cum" a biruit El, un popor care "condamnă păcatul în firea pământească" prin credința Lui. Satana trebuie să anihileze acest adevăr și să-l eclipseze pe cât posibil. Astfel înșelătorul va conduce mințile "spre el însuși" prin devierea interesului lor de la lucrarea unică pe care adevăratul Mare Preot trebuie s-o îndeplinească.

Dacă producători din lumea a treia pot contraface ceasurile elvețiene Omega, în așa fel încât să înșele cumpărători versați, este oare atunci greu de crezut că Satana și-a perfecționat până acum, la un nivel înalt, o imitație a lui Hristos și a soliei evangheliei adevărate? Aceasta include "lumină și putere multă, dar nu iubire (agape), bucurie și pace." El a studiat cu sârguință lucrarea Duhului Sfânt și a inventat o imitație perfectă care va înșela, dacă va fi cu putință, chiar pe cei aleși. Satana a contrafăcut aproape perfect neprihănirea prin credință pentru a înșela. Desigur, ei îi lipsește o înțelegere a lucrării lui Hristos în Sfânta Sfintelor, acea componentă a dragostei *agape*, singura care poate curăți inimile umane de motivațiile fricii și egoismului, care perpetuează păcatul.

(5) Dacă Ellen White este corectă, mulțimile de creștini "sinceri" și "iubitori" vor sucomba în fața presiunii îngrozitoare de a restaura intoleranța religioasă a Evului Mediu și vor impune semnul fiarei. Forme diverse de terorism pot împlini ușor acest lucru pentru o lume, o națiune, și o biserică dedate la materialism și spiritualism. Ellen White demască spectrul oribil al unui hristos fals care își împrăștie "influența asupra pământului prin reforme false... lucrarea unui alt spirit" (ibid., p. 261).

(6) Există grâu și neghină care cresc împreună în "Babilon," așa cum sunt în biserica care mărturisește că duce solia îngerului al treilea. Dar stagnarea de aproape un secol trebuie rezolvată. Rasa umană este într-un proces de dezintegrare morală și spirituală. Suntem confrunțați cu probleme de potențială sinucidere globală prin folosirea abuzivă a drogurilor, alcoolului, prin infidelitate, căminuri distruse, violență, polarizarea bogaților și săracilor, terorismul și umbra mereu amenințătoare a unui dezastru nuclear.

Ar fi posibil ca marea luptă între Hristos și Satana să pară că se transformă într-o competiție pentru prezervarea vieții pe această planetă. "Fiara" va da impresia că ea este mântuitorul lumii. Astfel, semnul lui va fi impus ca singura cale de a împiedica distrugerea rasei umane. Mijloacele de realizare a acestei mari amăgiri vor fi "reforme false" produse de falsul "mare preot," care a pretins că duce mai departe slujba din Sfânta a sanctuarului ceresc.

(7) Astfel, există adevăruri inerente în solia 1888 a neprihănirii lui Hristos care nu sunt înțelese de nici un segment al creștinilor care nu acceptă slujirea Marelui Preot ceresc în cele două încăperi ale sanctuarului. "Evanghelia" proclamată de "cornul cel mic" justifică realmente păcatul și prin urmare, susține răzvrătirea lui Satana. *Acesta este secretul nelegiuirii care domină lumea modernă la toate nivelurile.* Toate bisericile, de orice nuanță, au nevoie disperată de predicarea soliilor celor trei îngeri.

De ce este nevoie de solia îngerului al treilea

Solia îngerului al treilea proclamă un Mântuitor care "a condamnat păcatul în firea pământească," oferind singurul răspuns valid la acuzațiile lui Satana împotriva lui Dumnezeu. El "condamnă păcatul"

efectiv, adică demonstrează că păcatul din natura umană nu este necesar și este de fapt sortit pieirii. Ralph Larson explică relația strânsă dintre "natura lui Hristos și lucrarea mântuitoare a lui Hristos," care nu poate vindeca ceea ce nu a luat asupra Sa (*The Word Was Made Flesh*, pp. 277-283). Solia îngerului al treilea prezintă astfel un Mântuitor care a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat și care, deci, poate mântui deplin pe toți cei care se apropie de Dumnezeu prin El. Solia va pregăti un popor pentru revenirea Domnului.

Aceia care îl urmează pe Hristos prin credință în lucrarea Marelui Preot din Sfânta Sfințelor apreciază trei adevăruri unice și distincte:

(a) *Perpetuitatea veșnică a legii lui Dumnezeu*, inclusiv sabbatul sfânt. Adevărata "împlinire a legii" este *agape* (Rom. 13:10) deoarece ea produce ascultare din inimă prin ispășire. Acesta este aspectul unic al neprihănirii prin credință care este realizat numai în lucrarea din Sfânta Sfințelor.

(b) *Sufletul este muritor*. Fără o înțelegere clară a adevărului despre natura omului, este imposibil de apreciat ce s-a întâmplat pe crucea de pe calvar. Astfel, motivația adevărată pentru o viață sfântă este slăbită, și neprihănirea prin credință este anulată.

(c) *Curățirea sanctuarului ceresc este lucrarea finală a zilei ispășirii*. Ea asigură demonstrația finală a neprihănirii prin credință în inimile și viețile celor care cred adevărul.

Acești trei "stâlpi" ai adevărului susțin Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea (CWE pp. 30, 31). Ei cuprind o solie completă care poate pregăti un popor pentru întoarcerea lui Hristos. Dar fără înțelegerea soliei 1888, adevărul autentic cuprins în ea ne ocolește inevitabil. Așa cum noaptea urmează zilei, încrederea pionierilor în revenirea iminentă a lui Hristos se stinge, pierdem viziunea, și steaua lor dispare.

Închinarea la Baal ne jefuiește de solia noastră specială

Nu există adevăr pe care Satana să fi căutat mai mult să-l contrafacă decât dragostea nou testamentară. Peste tot inimile omenești tânjesc după ea; dar "din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea (*agape*) celor mai mulți se va răci" (Matei 24:12). Aceasta este dragostea autentică pe care Ellen White a văzut-o oferită numai de Hristos în lucrarea finală de ispășire.³ O dragoste contrafăcută este oferită numai de un spirit contrafăcut, care este esența spiritismului. Iată ce se întâmplă chiar sub ochii noștri:

„Am văzut cu ce viteză se răspândea această amăgire (spiritismul). Mi s-a arătat un tren, care se deplasa cu viteza fulgerului. Îngerul mi-a spus să mă uit cu atenție. Mi-am fixat privirile asupra trenului. Părea că întreaga lume era în vagoane, că niciunul nu rămăsese pe jos. Îngerul a spus: 'Ei se strâng laolaltă gata pentru foc.' Apoi mi-a arătat mecanicul de locomotivă, care părea o persoană maiestroasă, plăcută, pe care toți pasagerii o respectau și o tratau cu reverență. Eram uimită și am întrebat pe îngerul care mă însoțea, cine este acea persoană. [De ce ar fi întrebat Ellen White cine este acea persoană dacă l-ar fi recunoscut cu ușurință?] El a spus: 'Este Satana. El este conductorul sub forma unui înger de lumină'" (EW 88).

„În această vreme antihristul va apare ca Hristos cel adevărat" (TM 62).

„El va personifica îngerii de lumină, îl va personifica pe Isus Hristos" (Letter 102, 1894).

Vrăjmașul nu ar fi avut nici o putere să slăbească Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea dacă "noi" nu i-am fi deschis cumva ușa ca să se strecoare.

„Când Domnul are un canal de lumină autentic, apar întotdeauna o mulțime contrafăcute. Satana va intra sigur pe orice ușă deschisă în fața lui" (Letter 102, 1894).

A fost un miracol ca un popor unic să apară în secolul trecut sprijinindu-se pe acești trei "stâlpi" distinctivi ai adevărului, întruchipați în solia celor trei îngeri. Nu trebuia nicidecum ca lucrarea lor să fie întârziată sau amânată, conform planului lui Dumnezeu. Dar din cauza necredinței din 1888, serva Domnului prezicea în 1889 o cădere teribilă de la adevăr și curăție:

„Dacă putere divină nu este adusă în experiența poporului lui Dumnezeu, teoriile false și ideile eronate vor captiva mințile, Hristos și neprihănirea Sa vor fi înlăturate din experiența multora și credința lor va fi fără putere sau viață” (RH 3 septembrie 1889).

Pentru a aprecia această descoperire, trebuie să notăm:

(1) Hristos și neprihănirea Sa nu vor fi, nu vor putea fi, „înlăturate din experiența multora” *verbal*. Pentru oricare dintre noi repudierea Lui în cuvinte ar produce un fior de groază dramatic. „Rezultatul prezis” urma să aibă loc în timp ce „mulți” mențin o credință în Hristos și neprihănirea Sa.

(2) Hristos și neprihănirea Sa nu vor fi „înlăturate din experiența multora” *în mod conștient*. Aceasta ne-ar trezi în fața situației noastre disperate, ar conduce multe suflete sincere la dragoste fierbinte și ar pune capăt încropelii lor. Dar Satana se bucură să ne țină într-un „echilibru” caloric, atâta timp cât acesta este termostatic. Cuvintele sau lipsa lor ne pot înșela. „Buzele pot exprima o sărăcie sufletească pe care inima n-o recunoaște nicidecum” (COL 159).

(3) Hristos și neprihănirea Sa vor fi deci „înlăturate din experiența multora” *inconștient*, prin procesul misterios al inimilor noastre necunoscute. Există o vrăjmășie firească împotriva lui Dumnezeu lucrând sub pojghița de la suprafață. „Inima este nespus de înșelătoare și de desnădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9). Orice nevroză obsesivă poate să se dezvolte când cauzele sunt îngropate în necunoștință. Ellen White a scris despre posibilitatea ca după 1888 să ne fi schimbat conducătorii, fără să știm:

„În ultimii douăzeci de ani, o influență subtilă, nesfântă, i-a condus pe oameni... să-și negligeze Prietenul ceresc. Mulți l-au părăsit pe Hristos” (RH 18 februarie, 1904).

„Acea care puteau fi conduși așa de ușor de un duh fals arată că ei au urmat de câțiva timp un conducător fals, încât ei nu mai văd că se îndepărtează de credință” (Southern Watchman, 5 aprilie, 1904).

Concluzie

O apreciere din inimă a crucii lui Hristos conduce totdeauna la răstignirea eului „împreună cu Hristos.” Însă „înțelepciunea omenească ne va îndepărta de lepădarea de sine, de consacrare și va născoci multe lucruri care să facă fără efect soliile lui Dumnezeu” (RH 13 decembrie, 1892).

Mulți din poporul nostru, în special tineretul, sunt confuzi și dezorientați de neputința și plictiseala spirituală pe care o văd în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea de astăzi. Iar problemele ridicate de fanatici, dizidenți neloiali și lideri separatiști din cadrul bisericii pot fi înțelese și rezolvate numai în lumina acestei realități.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu este Babilon și Dumnezeu nu a plănuț niciodată ca ea să devină Babilon, așa cum nici Israelul din vechime în zilele lui Ilie și Ieremia nu avea să devină Babilon. Închinarea la Baal a fost și este o boală a trupului, care îi este străină acestuia și care îl face bolnav. Dar vindecarea este posibilă prin pocăință și reformă. Soluția problemei nu este distrugerea bisericii, ci însănătoșirea ei spirituală. Notați această încurajare:

„Dumnezeu conduce un popor... El îi va mustra și îndrepta. Solia către Laodicea se aplică Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care a avut multă lumină și nu a umblat în ea... Solia care declară că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este Babilon și cheamă poporul lui Dumnezeu să iasă afară din ea, nu vine de la nici un sol ceresc sau de la un om inspirat de Duhul lui Dumnezeu...

Dumnezeu... are o lucrare pentru biserica Sa. Ea nu trebuie numită Babilon, ci trebuie să fie sarea pământului, lumina lumii... ca să proclame o solie de viață în aceste ultime zile...

Ce mult s-ar bucura Satana dacă ar putea să răspândească peste tot pământul vestea că singurul popor pe care Dumnezeu l-a făcut depozitarul legii Sale este acela căruia se adresează această solie [căderea Babilonului]...

Când mândria și egoismul se maschează în devoțiune față de Hristos, acolo este închinare la Baal. Ea a infiltrat toate nivelurile trupului bisericii. “Acea care caută mai mult promovare și o reputație bună în ochii oamenilor decât respectarea principiilor drepte, vor trăda misiunea lor sacră” (RH 31 ianuarie, 1892).

„Cinstea și politica nu pot lucra împreună în aceeași minte. Cu timpul, ori politica va fi alungată și adevărul și cinstea vor avea supremația, ori, dacă politica este cultivată, cinstea va fi uitată. Ele nu sunt niciodată de acord; nu au nimic în comun. Una este profetul lui Baal, iar celalaltă profetul lui Dumnezeu” (5T 96).

O, dacă am vedea fața adevăratului nostru Domn! Dacă l-am privi fața, nu am vedea zâmbetul perpetuu de indulgență față de poporul Său necredincios, pe care îl așează Baal. El este un idol cu zâmbetul înghețat. Fața adevăratului Hristos poartă durerea unui simțământ de greață acută, o boală a inimii divine față de încropeala noastră îngrozitoare, iubirea de sine, mărturisirile noastre de devoțiune pe care nu le simțim cu adevărat. Experiența creștinului autentic contrastează cu contrafacerea, după cum urmează:

„Un adevărat simț al sacrificiului și mijlocirii scumpului Mântuitor va frânge inima care s-a întărit în păcat; și dragostea, mulțumirea și umilința vor veni în suflet. Supunerea inimii față de Isus îl face pe rebel să se căiască... Aceasta este religia adevărată a Bibliei; tot ceea ce nu conține aceasta este înșelătorie” (4T 625).

„O nouă ordine a lucrurilor a apărut în lucrare. Există dorința de modelare după alte biserici, iar simplitatea și umilința sunt aproape necunoscute... Unii țin întâlniri de redeșteptare și prin acestea cheamă un număr mare în biserică. Dar când emoția s-a terminat, unde sunt convertirii? Pocăința și mărturisirea păcatului nu sunt văzute. Păcătosul este invitat să creadă în Hristos și să-L accepte fără să țină seama de viața de păcat și răzvrătire. Inima nu este zdrobită. Nu este nici o remușcare a sufletului. Presupunții convertiți nu au căzut pe Stâncă, pe Isus Hristos” (nedatat MS, 111).

Unde este Stâncă aceea, pe care putem cădea și să fim “zdrobiți”? Vestea bună este mai bună decât ar vrea Baal să credem. Căzând pe acea “Stâncă” nu se distruge stima de sine sau personalitatea adevărată a cuiva. Când iubirea păcătoasă de sine este răstignită cu El, personalitatea experimentează o înviere cu Hristos. El nu distruge pe nimeni, niciodată, dar această experiență de a-ți lua crucea este singura cale pe care Marele Preot ceresc ne poate reuni acum și în veșnicie.

1. În limbajul original nu există o afirmație că Domnul va scuipa biserica Laodicea din gura Sa. Grecesul este *mello se emesai*, o expresie care înseamnă literal “sunt aproape să vărs.” Același cuvânt *mello* este folosit în Apoc. 10:4, când acțiunea anticipată nu are loc. Solia laodiceană declară că noi ne putem vindeca de boala care produce greață lui Hristos, pocăindu-ne (vers. 19). Cuvântul Laodicea nu este un cuvânt murdar; el înseamnă: “Judecata sau reabilitarea poporului.” Problema Laodiceii este încropeala ei, nu identitatea ei ca biserică a șaptea sau ultima dintre biserici.

2. Vezi GCB 1893 pp. 358, 359; Hannah Whitall Smith și-a luat ideile de bază pentru lucrarea sa *Christian's Secret of a Happy Life* de la Fenelon, misticul romano-catolic de la curtea lui Ludovic al XIV-lea, care și-a consacrat energia vieții sale căutând să convertească protestanții la Roma. Îndreptățirea sa “prin credință” este o contrafacere, cum a fost cea a evanghelistului romano-catolic de televiziune, Fulton Sheen, și a evangheliștilor catolici de televiziune contemporani. Asemănarea cu autenticul este adesea foarte subtilă.

3. Există cărți remarcabile despre *agape* scrise de teologi evanghelici, ca de exemplu *Agape and Eros* de Anders Nygren, *Testaments of Love* de Leon Morris și *The Love Affair* de Michael Harper. Dar lipsește ceva în toate: ele nu înțeleg cum dragostea care l-a dus pe Hristos pe cruce este dragoste care a

îndurat echivalentul morții a doua, așa cum găsim spus clar în *The Desire of Ages* p. 753. Astfel, acestor autori sinceri le lipsește aprecierea adevăratei "lățimi și lungimi, adâncimi și înălțimi" a acelei *agape* a lui Hristos "care întrece orice cunoștință." Nici o comunitate de creștini care primește doctrina nemuririi naturale a sufletului nu o poate vedea, indiferent de sinceritatea lor. În măsura în care conceptul *agape* este astfel slăbit, în aceeași măsură conceptul credinței lor slăbește. Inevitabil, ideea lor despre neprihănirea prin credință este compromisă.

Din 1950 până în 1971

Acest manuscris, în forma lui inițială, a fost pregătit în 1950, pentru comitetul Conferinței Generale. Era un apel de a "hrăni turma Domnului" cu elementele nutritive ale soliei 1888. De atunci, conștiința adventistă s-a luptat cu convingerea că există o foamă spirituală larg răspândită. Predicarea evangheliei nu este încă încheiată, în ciuda programelor, activităților și promovărilor mai mari, în fiecare an.

La câteva zile după încheierea sesiunii din 1888, pe 23 noiembrie, Ellen White a vorbit la întâlnirea de la Potterville, Michigan, (A. L. White, *The Lonely Years*, p. 418). Cele trei predici sunt redată în *Review and Herald*. În predica din 24 noiembrie ea se referă de șase ori la iudei, comparându-i cu noi:

„Ce ar face Mântuitorul dacă ar veni la noi așa cum a venit la evrei? Ar trebui să facă aceeași lucrare, de a mătura molozul tradițiilor și ceremoniilor. Evreii au fost foarte tulburați când El a făcut această lucrare... Orbirea fariseilor este o ilustrare a modului cum oameni care pretind că au lumină mare și cunoștință, pot să înțeleagă greșit și să denatureze lucrarea lui Dumnezeu. Adevăruri mărețe au fost îngropate, acoperite de noroi și degradate de eroare și superstiție” (RH, 4 iunie, 1889).

Articolul din săptămâna următoare, 11 iunie, ne compară de cinci ori cu evreii și se referă de peste douăzeci de ori la necredința contemporană a "fraților predicatori":

„Sunt mulți care se pun în aceeași poziție cu cea a evreilor din timpul lui Hristos și nu vor să audă cuvântul adevărului, deoarece mințile lor sunt pline de prejudecată; dar aceia care refuză lumina cerului vor fi părăsiți de Dumnezeu, așa cum a fost poporul din vechime... Pastorii fac adevărul fără putere în fața poporului, pentru că ei înșiși nu au viață spirituală și devoțiune și nu au legătură cu Dumnezeu... V-ați îndepărtat așa de mult de El, încât abia îi mai auziți vocea.”

Și iarăși, vorbind în contextul anului 1888, ea a spus:

„Încercările copiilor lui Israel și atitudinea lor chiar înainte de prima venire a lui Hristos mi-au fost prezentate iar și iar, spre a ilustra poziția poporului lui Dumnezeu în experiența lui înainte de a doua venire a lui Hristos - cum vrăjmașul a căutat orice ocazie să orbească mințile servilor lui Dumnezeu, pentru ca ei să nu poată sesiza adevărul prețios (ibid., 18 februarie, 1890).

De fiecare dată când scriu un rând despre starea poporului din timpul lui Hristos, despre atitudinea lui față de Lumina lumii, văd primejdia ca noi să luăm aceeași poziție... Vom fi confrunțați cu diferite forme de necredință în lume, dar sufletele noastre sunt rănite atunci când vedem necredința la aceia care sunt conducătorii poporului lui Dumnezeu” (ibid., 4 martie, 1890).

Discernământul profund al profetului, neîmpărtășit de aproape toți contemporanii ei, a sesizat că produsul final al episodului 1888 era echivalent cu răstignirea din nou a lui Hristos. Evreii susțin că ei nu L-au crucificat pe Mesia niciodată, iar noi nu reușim să vedem cum trebuie ceea ce am făcut:

„Cei care s-au opus Duhului lui Dumnezeu la Minneapolis așteptau o ocazie să facă iarăși ce au făcut acolo, deoarece spiritul era același... Tot universul cerească a fost martor la tratamentul rușinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat iudeii pe Hristos” (Series A, nr. 6, p. 20; 16 ianuarie, 1896).

Afirmația publicată recent: „În 1888, înaintarea Bisericii Adventiste a luat avânt, la presesiunea de la Minneapolis” (*Ministry*, noiembrie 1984) produce confuzie și perplexitate. Serva Domnului, vorbind la 14 ani după 1888, a spus contrariul: „Mi s-a arătat că experiența teribilă de la conferința de la Minneapolis este unul dintre cele mai triste capitole ale istoriei credincioșilor în adevărul prezent” (Letter 179, 1902).

Evaluarea sa inspirată este: "cruzime față de Duhul Sfânt," "tratament dezonorant față de Isus Hristos," care "odată... va fi văzut în adevăratul lui sens, cu toată povara de nenorociri care au decurs din el" (GCB 1893, p. 184). Poate că acest "odată" este aproape.

Comparația pe care o face Ellen White cu evreii nu este întâmplătoare. Ea pătrunde chiar în inima planului de mântuire. Negarea lui Ioan 3:16 este implicată în "nesupunerea" noastră, pentru că respingerea lui Hristos este implicată în ea. Când acest lucru este înțeles, se va produce o pocăință egală cu nelegiuirea. Problema este că nelegiuirea nu a fost încă evaluată în natura ei adevărată. Încă nu ne-am văzut așa cum ne vede Cerul.

A apărut acum o nouă generație și nu mai este în viață nici un membru al bisericii care să poată mărturisi experiența participării la sesiunea din 1888. Tot ce putem afla trebuie să vină din dovezile inspirate.

Din 1950 s-au făcut eforturi concertate pentru a publica cărți care să propage ideea că 1888 a fost o biruință pentru biserică. Astfel, câteva cărți cu autoritate, totalizând 1500 de pagini, încearcă să acrediteze ideea că "noi" am acceptat solia 1888. Două dintre aceste cărți au fost girate de președinți ai Conferinței Generale; o a treia a fost scrisă de un vicepreședinte. Publicarea lor atestă interesul adânc pe care 1888 îl reprezintă încă pentru conștiința adventiștilor de ziua a șaptea.

Duhul Sfânt a condus în toți acești ani și adevărul va triumfa asupra confuziei. Soluția la problemele noastre nu stă în criticarea conducerii bisericii sau în slăbirea organizației bisericii, ci în pocăința și împăcarea cu Hristos în cadrul organizației bisericii. Noi nu îndrăznim să negăm sau să suprimăm adevărul; complet descoperit și înțeles de inimile cinstite, adevărul biruie fanatismul, legalismul, spiritul de critică și aroganța aceea "mai sfânt decât tine." El poate duce numai la pocăință umilă, care va aduce vindecare adevărată.

Să facem acum o scurtă trecere în revistă a acestor evenimente.

1950

1888 Re-examined (204 pagini) nu avea nici autor, nici titlu și nici dată. Intenția manuscrisului era să prezinte dovezi din surse inspirate (600 de dovezi din Ellen G. White) că "noi" am pornit pe un drum greșit în 1888, că în acest fel cauza lui Dumnezeu a suferit o amânare serioasă, că un adevărat progres al cauzei cere ca noi să acceptăm solia și s-o proclamăm lumii, și că pocăința denominațională este potrivită, în lumina istoriei noastre și ca răspuns la apelul lui Hristos către Laodicea.

Răspunsul la acest apel ferm și categoric: „Noi nu credem că ea (pocăința denominațională) este conformă cu planul și scopul lui Dumnezeu.” „Vă rugăm să nu mai publicați vederile dumneavoastră destul de critice și să încetați de acum răspândirea lor” (Defense Literature Committee, Conferința Generală, 4 decembrie, 1951). Datorită faptului că se prevedeau botezuri foarte multe în campania anilor '50, al cărei scop era dublarea numărului de membrii, și din cauza prosperității denominaționale și instituționale la nivel global, poziția Conferinței Generale a fost că o pocăință denominațională nu este necesară și potrivită.

Autorii nu s-au răzvrătit împotriva poziției Conferinței Generale. Ei au crezut și susținut mereu principiile organizației bisericii și ordinii. Dar ei nu puteau să-și retracteze conștient convingerile lor de bază, despre care credeau că sunt întemeiate pe mărturia inspirată a lui Ellen White. De aceea, ei au făcut apel la autoritatea ierarhic superioară, Domnul Însuși, în judecata de cercetare și au abandonat problema "în mâna providenței Sale." Ei și-au continuat obligațiile misionare în Africa (Letter to General Conference Officers, 5 februarie, 1952).

Totuși, fără să știm cum, o copie a manuscrisului a fost scoasă din sediul Conferinței. În timp ce autorii lucrau ca misionari în Africa, membri laici și pastori din America de Nord au copiat și multiplicat manuscrisul. Fără colaborarea autorilor, el a fost larg răspândit pe câteva continente.

1952

O conferință biblică epocală a fost ținută în biserica din Sligo (Maryland) în perioada 1-13 septembrie, 1952. Studiile "reprezintă cea mai bună gândire a oamenilor sinceri, serioși și devotați," conducătorii bisericii, după cum relatează D. E. Rebok în introducerea la raportul său în două volume, numit *Our Firm Foundation (Review and Herald, 1953, Vol. One, p. 13)*.

Aproape de încheierea conferinței, președintele Conferinței Generale a recunoscut adevărul regresului din 1888 și apoi a făcut o afirmație uluitoare:

„Într-o mare măsură biserica a eșuat să zidească pe temelia pusă la sesiunea Conferinței Generale din 1888. S-a pierdut mult din această cauză. În ce privește creșterea spirituală, suntem cu ani în urmă. De mult ar fi trebuit să fim în Țara Promisă.

Dar solia neprihănirii prin credință, dată la conferința din 1888, a fost repetată aici. Practic fiecare vorbitor, din prima până în ultima zi, a pus accent pe această doctrină de maximă importanță și nu a fost nimic planificat ca să se întâmple așa. A fost o acțiune spontană din partea vorbitorilor. Fără îndoială că au fost animați de Duhul lui Dumnezeu să facă așa. Cu adevărat acest singur subiect, în această conferință, 'le-a înghițit pe toate celelalte.'

Și acest mare adevăr a fost dat aici, la această conferință biblică, (1952) cu și mai mare putere decât a fost dat la conferința din 1888, deoarece aceia care au vorbit aici au avut avantajul unei lumini suplimentare mai mari, care strălucește din sute de afirmații pe acest subiect în scrierile Spiritului Profetic, pe care cei care au vorbit atunci nu le-au avut...

Nu se va mai pune niciodată întrebarea: 'Care a fost atitudinea lucrătorilor și a poporului nostru față de solia neprihănirii prin credință care a fost dată în 1888? Ce au făcut ei cu ea?' De acum înainte, marea întrebare va fi: 'Ce am făcut noi cu lumina neprihănirii prin credință, așa cum a fost proclamată la conferința biblică din 1952?'" (W. H. Branson, Vol. Two, pp. 616, 617).

El a accentuat din nou această afirmație în remarcile sale de încheiere:

"Fraților, să prezentăm, în toate întâlnirile cu lucrătorii noștri, importanța mare a soliei care a venit la Minneapolis în 1888, solie care a fost repetată aici, în aceste întâlniri, de către toți vorbitorii la această conferință" (pp. 737, 738).

Conferința biblică a fost ținută cu aproape patruzeci de ani în urmă. Toți vorbitorii, s-a spus, au fost în armonie deplină cu "doctrina neprihănirii prin credință" și s-a pretins că ei au predicat solia mai clar și cu putere mai mare decât au făcut-o solii din 1888, în începutul ploii târzii și marii strigări.

Dacă este adevărat, urmează, logic că soliile din 1952 au fost o manifestare "cu mult mai mare" a ploii târzii și marii strigări din Apocalips 18 decât a fost solia din 1888. Mai mult, *soliile din 1952 au fost deplin acceptate, fără opoziție, fie oficial, la Conferința Generală, fie în câmpul mondial*.

Dacă ceea ce lipsea, în mod tragic, în 1888, a fost așa de abundent suplinit în 1952, n-ar fi trebuit ca pământul să fi fost luminat în acea generație de slava soliei marii strigări? O acceptare similară a soliei 1888, cu șaizeci de ani mai devreme, ar fi pregătit un popor în acea generație care să termine propovăduirea evangheliei. A venit această binecuvântare peste generația anilor 1952?

Un studiu atent al raportului în două volume dezvăluie problema. Nici unul dintre vorbitori nu a reprodus motivele unice sau esențiale ale soliei 1888. Soliile lui Edward Heppenstall asupra celor două legăminte erau în plăcută armonie cu poziția 1888, și mulți alți vorbitori nu au spus nimic în contradictoriu. Și nici nu se pune problema că nu erau "sinceri, cinstiți, serioși, devotați, loiali" și toți au făcut prezentări interesante.

Însă problema este că cei mai mulți, dacă nu toți, au făcut dovada că erau sincer dezinformați în legătură cu conținutul real al soliei 1888. Nici unul nu a făcut dovada că a studiat atent sursele originale

ale acelei "foarte prețioase solii," care, desigur, nu mai fuseseră publicate de mult timp. Nici unul nu a văzut vreo diferență clară între solia 1888 și doctrina protestantă populară a "neprihănirii prin credință."

Constatăm cu durere că solii din 1888, pe care Ellen White i-a validat, erau *persona non grata* la această conferință (vedeți de exemplu, vol. 1 p. 256). A fost ca și cum ceva "plănuț" ar fi interzis orice recunoaștere a lor sau a conținutului soliei lor unice. Hrana esențială fiind absentă în soliile din 1952, ele nu puteau să dea puterea spirituală soliei din 1888 pentru redeșteptare și reformă.

Fără îndoială că această conferință a adus mult bine. Dar ploaia târzie și marea strigare nu au mai avut un nou "început" acum treizeci și cinci de ani.

Între timp, a continuat o distribuire spontană și larg răspândită a cărții *1888 Re-examined*. În 1958 Conferința Generală a primit întrebări incomode de la membrii bisericii, care au declanșat luarea unei alte poziții.

1958

Astfel, un nou răspuns a fost pregătit de Conferința Generală și pus la dispoziție în septembrie 1958. Intitulată *A Further Appraisal of the Manuscript "1888 Re-examined,"* lucrarea se opune categoric acestei cărți. Vom nota concluziile:

„Este evident că autorii au relevat un amatorism considerabil atât în ce privește cercetarea cât și în interpretarea faptelor.¹ Pe parcursul manuscrisului există un tipar consecvent de folosire a citatelor scoase din context... Teza cărții *1888 Re-examined* este o reflecție serioasă asupra eticii literare a autorilor ei... Făcându-se vinovați de deformarea faptelor și aplicarea greșită a afirmațiilor din Spiritul Profetic, autorii au produs un manuscris care este împotriva bisericii, păgubitor pentru conducătorii bisericii și pentru persoanele dezinformate care s-ar putea să-l citească” (pp. 47-49).

Când au citit *A Further Appraisal*, autorii au fost, desigur, profund îngrijorați. Erau oare vinovați de "folosirea citatelor scoase din context," "de distorsionarea faptelor," producând un "manuscris în detrimentul bisericii"? Această situație cerea rugăciune serioasă, cercetare a inimii și studiu suplimentar al surselor Ellen White pe care le-au folosit și de descoperire a altora.

Ca urmare, în septembrie 1958, în timp ce erau din nou în concediu în America, ei au pregătit un răspuns de șaptezeci de pagini, intitulat *An Answer to "Further Appraisal,"* care trata fiecare punct ridicat. Neputând să facă cercetări în arhiva Ellen White, au obținut accesul la colecțiile personale ale documentelor nepublicate ale lui Ellen White, aflate în bibliotecile unor pastori pensionari, care o cunoscuseră personal pe Ellen White. Aceste documente nou descoperite, în sprijinul tezei lor, au fost incluse în răspunsul lor. *A Further Appraisal* a fost retras din circulație și nu a mai fost disponibil în câmp.²

1962

Timp de patru ani după aceea, membrii bisericii au continuat să pună întrebări serioase. *Appraisal* spusese în 1958 că "s-a crezut că raportul din 1951 (al comitetului pentru protecția literaturii) a pus capăt acestui subiect cu șapte ani în urmă" (p. 3). Dar se părea că providența nu dorea ca interesul pentru 1888 să înceteze. Duhul Sfânt trebuia să-l țină treaz până venea pocăința.

În 1962 a fost publicată o carte despre 1888, *By Faith Alone* de N. F. Pease. Cuvântul de introducere al președintelui Conferinței Generale era următorul:

„Sesiunea Conferinței Generale din 1888 și discutarea îndreptățirii prin credință la acea întâlnire au fost comentate de un număr de persoane, în special în ultimele luni. S-a sugerat de unii, complet eronat, că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a apucat pe o cale greșită pentru că a eșuat în înțelegerea acestei învățături creștine fundamentale. Această carte îndreaptă lucrurile” (p. vii).

Dr. Pease este un cercetător foarte competent și atent, iar Conferința Generală i-a apreciat lucrarea. Dar sunt probleme cu cartea sa, datorită eșecului de a vedea epoca 1888 în perspectivă:

(a) Cartea nu recunoaște că solia 1888 a fost de fapt "începutul" ploii târzii și al mării strigări, o solie trimisă ca să pregătească un popor pentru înălțarea la cer.

(b) În mod repetat se face referire la solia 1888 ca fiind doar "doctrina îndreptățirii prin credință" sau "doctrina neprihănirii prin credință," învățătura populară protestantă. Chiar se afirmă că solii din 1888 au obținut-o de la bisericile populare protestante ale vremii (pp. 138, 139). Dar ei au spus că au obținut-o numai din Biblie (GCB 1893, p. 359). Căutăm zadarnic în scrierile contemporane ale teologilor protestanți populari elementele unice care constituie solia 1888.

(c) Acest lucru ridică întrebarea: dacă bisericile protestante ale anilor 1800 au posedat esența soliei noastre din 1888, cum a putut fi ea "solia îngerului al treilea cu adevărat"? Unde este unicitatea evangheliei adventiste de ziua a șaptea?

(d) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este reprezentată ca devenind mult "mai evanghelică cu trecerea anilor," bucurându-se de o "creștere a accentului pe îndreptățirea prin credință în ultimii patruzeci de ani" (Pease, pp. 27, 239, 240). Întrebarea rămâne, ce fel de "îndreptățire prin credință" este aceasta? Este protestantism popular sau este solia 1888?

(e) Cartea prezintă o anomalie. Se afirmă că "noi" am "păstrat pentru denominațiune accentul spiritual al mișcării de redeșteptare a perioadei 1890," și totuși, ciudat, "redeșteptarea anilor '90 s-a stins" (pp. 164, 177). Aici apare o implicație descurajatoare. În mod logic acest punct de vedere neagă implicit profetia din Apocalips 18:1-4. Când solia mării strigări este cu adevărat acceptată de conducerea bisericii, nu se poate "stinge" niciodată ci este, profetic, destinată să "lumineze pământul cu slavă." Aceasta este cea mai grandioasă scenă a viitorului profetic al lumii. Faptul că "redeșteptarea" din anii '90 "s-a stins" este cea mai clară dovadă că solia mării strigări nu a fost primită cu adevărat de conducerea bisericii. Acest lucru trebuie clarificat sau ne vom confrunta cu perspectiva groaznică ca toate redeșteptările autentice să fie sortite "stingerii" chiar dacă solia este acceptată. Este posibil ca Apocalips 18:1-4 să nu se împlinească niciodată?

Întrebări din partea membrilor bisericii au continuat să vină.

1966

A apărut o altă carte despre 1888, scrisă de A. V. Olson, vicepreședintele Conferinței Generale. Moartea sa subită în 5 aprilie 1963 a lăsat manuscrisul său "practic terminat" în mâinile consiliului de conducere al patrimoniului White Estate, care a publicat cartea de 320 de pagini în 1966, sub titlul *Through Crisis to Victory, 1888-1901*.

Sincer și zelos, autorul a intenționat din nou să combată "concluziile înșelătoare" privind 1888. Cuvântul introductiv spune cititorului că "cei treisprezece ani între Minneapolis, 1888, și sesiunea Conferinței Generale din 1901 au fost... o perioadă peste care providența a putut să rostească cuvântul biruință" (p. 7). Dar, din nou, sunt probleme serioase:

(a) Acei treisprezece ani nu au fost marcați de biruință, ci de o necredincioșie a administrației de la sediul bisericii. Au existat apeluri profetice la reformă și reorganizare, iar apoi judecățile finale ale lui Dumnezeu în incendiile dezastruoase ale sanatoriului de la Battle Creek și editura *Review and Herald*. Ele au avut loc după "biruința" din 1901. Multele scrisori din Australia ale lui Ellen White în acea perioadă sunt orice altceva afară de "ani de progres," dacă spiritualitatea și fidelitatea sunt importante și dacă solia 1888 și experiența sunt un criteriu.

(b) Cartea încearcă să stabilească o bază legală, dovedind că solia 1888 "nu a fost respinsă oficial," deoarece "nici o acțiune nu a fost votată de delegați pentru a fi acceptată sau respinsă" (p. 36). În timp ce este adevărat că nu există un document "oficial" al votului negativ la Minneapolis, fapt este că a fost luat un vot și Buletinul din 1893 vorbește despre el. Ellen White confirmă și ea.

lată câteva referiri la un vot de respingere:

„Ce au respins frații la Minneapolis, prin poziția înfricoșată în care s-au așezat? Ei au respins ploaia târzie, marea strigare a soliei îngerului al treilea” (p. 183).

„Unii dintre ei... s-au așezat așa de deschis împotriva ei la acea vreme [întâlnirea de la Minneapolis] și au votat, prin ridicare de mână, împotriva ei” (p. 244).

„Dacă o doctrină este așezată pe hârtie, în scris, sau dacă este doar ideea cuiva care dorește să o treacă prin votul Conferinței Generale, nu este nici o diferență... Sunt oameni aici care își amintesc un timp, acum patru ani; și un loc, Minneapolis, când s-au făcut trei eforturi directe pentru a obține un astfel de lucru, ca să oprească solia îngerului al treilea, printr-un vot al Conferinței Generale. Crezul unor persoane a fost decretat a fi pietre de hotar, și apoi s-a votat ca să se stea la pietrele de hotar, fie că se știe sau nu ce sunt acele pietre de hotar; și apoi mergi înainte și ești de acord să păzești poruncile lui Dumnezeu și o mulțime de alte lucruri pe care ești de acord să le îndeplinești, toate acestea fiind luate drept îndreptățirea prin credință” (p. 265).

După cum am văzut, și Ellen White menționează un vot de respingere, dar referirea dânzei la el este ștersă într-o publicație recentă a Ms. 24, 1888 în *Book Three of Selected Messages* (p. 176). Ms. 15, 1888 (Olson, pp. 294-302) se ocupă pe larg de greșeala fraților de a încerca să câștige printr-un astfel de vot.

Sfidând istoria, există cel puțin șase referiri în publicații moderne, care neagă faptul că atunci s-a votat: prefață de White Estate la *Testimonies to Ministers*, p. XXIV; *Through Crisis to Victory*, p. 36; *Movement of Destiny*, pp. 233, 370; *The Lonely Years*, pp. 395, 396; *The Faith That Saves*, p. 41.

Este rezonabil să întrebi de ce, după “trei eforturi directe” pentru a obține consemnarea unui vot de respingere, încercarea a eșuat. De ce nu s-a consemnat nimic? Răspunsul reiese clar tot din Buletinul din 1893. Ellen White s-a opus consemnării votului în anale:

„Nu ni s-a spus oare la acea vreme că îngerul lui Dumnezeu a zis, ‘Nu faceți pasul acesta; nu știți ce implicații sunt în joc!’ Nu-mi pot lua timp acum să spun ce reprezintă, dar îngerul a spus, ‘Nu faceți pasul acesta.’ Papalitatea era în pasul acela. Aceasta era ceea ce Domnul încerca să ne spună, să ne facă să înțelegem... Este cineva în această sală care era atunci acolo și care să nu vadă ce însemna acel pas?” (P. 265).

Singurul motiv pentru faptul că votul nu a fost consemnat, a fost că Ellen White s-a opus cu înțelepciune. Este evident că delegații intenționau să introducă acest vot de respingere. Și votul ar fi avut un succes copleșitor, deoarece Ellen White a declarat la Minneapolis că “spiritul și influența pastorilor care au venit la această întâlnire era de a îndepărta lumina” (Letter B21, 1888); “frații noștri pastori... sunt aici numai ca să împiedice Duhul lui Dumnezeu să ajungă la popor” (Ms. 9, 1888, Olson, p. 291); și “la această întâlnire... opoziția, mai degrabă decât cercetarea, este la ordinea zilei” (Ms. 15, 1888, Olson, p. 301). Consemnarea unui astfel de vot ar fi însemnat sinucidere denominațională. Mulțumim lui Dumnezeu că Ellen White ne-a salvat de noi înșine!

Pease recunoaște forța aproape totală a opoziției: “Este corect să spunem că Waggoner și Jones nu ar fi avut nici o șansă fără sprijinul ei” (*The faith That Saves*, p. 41). Fără sprijinul direct al lui Ellen White, sesiunea Conferinței Generale din 1888 ar fi votat oficial condamnarea soliei lor.

(c) Olson minimizează impactul opoziției din 1888 referindu-se la o simplă “implicare a douăzeci și trei de lucrători într-un fel sau altul... Să sugerezi că a fost un complot masiv și o opoziție organizată nu este corect” (p. 84). Din nou suntem în conflict cu ceea ce solul inspirat a spus în multe rânduri. Aceasta contrazice, de asemenea, rapoartele martorilor oculari C. C. McReynolds și R. T. Nash (vezi cap. 15).

(d) Cartea se încheie cu o dilemă dureroasă, descurajatoare. Conducerea și pastorii sunt credincioși, iar laicii nu: “Pastorii și evangheliștii adventiști au proclamat acest adevăr vital de la amvoanele bisericilor și din locuri publice, cu inimile înflăcărâte de dragostea lui Hristos.” Dar “pentru mulți membrii ai bisericii solia neprihănirii lui Hristos a devenit o teorie seacă... Ei au neglijat lumina... Ei au eșuat... Bietele lor suflete sunt goale și sărace... În curând vor fi respinși de Domnul lor” (pp. 238, 239; sublinierea noastră).

Sfârșitul logic al acestei teze este conceptul romano-catolic al ierarhiei credincioase și laicilor necredincioși.

Când "îngerul bisericii," conducerea ei, răspunde chemării ultimelor zile făcută de Hristos, „poporul lui Dumnezeu va fi plin de înflăcărare când Își adună oștirea” (Ps. 110:3). O conducere credincioasă și laici necredincioși înseamnă a încredința nu numai poporului lui Dumnezeu de astăzi, ci din întreaga istorie sacră, și nu oferă nici o șansă pentru viitor decât aceea ca un popor necredincios să se opună întotdeauna unei conduceri credincioase. Aceasta nu poate fi și nu va fi.

1969

La scurt timp Norval F. Pease a publicat o continuare la cartea *By Faith Alone*, intitulată *The Faith That Saves* (1969). Subiectul principal este din nou 1888. Aici apar mai multe probleme:

(a) Din nou găsim indispoziția de a recunoaște semnificația escatologică a soliei 1888 ca început al mării strigări din Apocalips 18. În schimb, autorul o definește ca "moștenirea comună a grupurilor protestante," "lumină veche în contextul potrivit," o simplă "nouă accentuare a îndreptățirii," "aceeași evanghelie veșnică prin care creștinii au fost salvați în toate timpurile" (pp. 25, 39, 45, 54). Nu apare nici o recunoaștere a adevărului unic care constituie "cu adevărat solia îngerului al treilea," nici un concept al legăturii ei speciale cu curățirea sanctuarului.

(b) Din nou ni se spune că "delegații (din 1888) erau împărțiți în trei grupuri," însemnând că opoziția nu a fost serioasă. Dezaproband pe cei care spun "că 'denominațiunea' a respins neprihănirea prin credință în 1888"³ autorul se bazează pe presupunerea că, deoarece nu s-a consemnat nici un vot, aceasta înseamnă că "nu s-a luat nici o decizie oficială la acest subiect," și că "cei mai mulți dintre cei care nu au văzut lumină în 1888, s-au pocăit de orbirea lor și au dat un sprijin entuziast" (p. 41). Dovada celui "sprijin entuziast" lipsește.

Să nu uităm de scrisoarea lui Ellen White către nepotul ei, din 5 noiembrie 1892, după ce conducătorii principali începuseră să mărturisească, în care ea se plângea spunând că "nici unul" din cei care au respins inițial lumina nu "s-a întors la lumină" și nu a înțeles solia (Letter B2a, 1892). Pease recunoaște, în altă parte, că la sfârșitul deceniului nici un "Ilie" nu predica solia în mod efectiv, cu excepția lui Jones, Waggoner și Ellen White (*By Faith Alone*, p. 164). Unde este sprijinul lor presupus?

(c) Căutând să respingă propunerea autorilor prezenți, ca biserica să "republice scrierile lui Waggoner și Jones pentru ca să putem avea acces la învățătura lor," Pease declară că "nu a fost nimic din ce au spus Waggoner și Jones" care să nu fi fost spus mai bine de Ellen White... "Ellen White a fost capabilă să prezinte aceeași evanghelie veșnică cu o frumusețe și claritate pe care nu le-au putut egala nici unul dintre contemporanii ei" (p. 53).

Aceasta ridică o întrebare serioasă: De ce a trimis Domnul pe solii din 1888, dacă ei nu puteau să prezinte solia corespunzător? Nu ar fi fost mai înțelept ca Domnul s-o desemneze pe Ellen White ca agent al ploii târzii și ca vestitor al mării strigări? Istoria sacră demonstrează că Domnul întotdeauna alege pe solii Săi din motive bine întemeiate.

Ellen White nu a privit niciodată solia lui Jones și Waggoner ca fiind de prisos; ea a validat-o de peste trei sute de ori într-un limbaj plin de entuziasm și i-a susținut deschis ca fiind soli special "desemnați," "delegați," "acreditați" de Domnul să facă lucrarea pe care ea nu a fost chemată să o facă.⁴

Cărțile solilor din 1888 sunt bazate numai pe Biblie (*Christ and His Righteousness, The Gospel in Creation, The Glad Tidings, The Consecrated Way to Christian Perfection*, care nu folosesc nici o afirmație a lui Ellen White). Solia lor a fost o demonstrație frumoasă a puterii inerente într-o solie pur scripturistică a neprihănirii prin credință. A denigra această solie înseamnă, logic, o desconsiderare a aprobării lui Ellen White.

(d) Autorul nostru încheie cu concluzia că soliile Conferinței Generale de la Milwaukee din 1926 sunt mai importante decât cele din 1888. Ele sunt dovada puternică că solia 1888 a fost acceptată:

„Este convingerea mea fermă că ar fi bine să acordăm o importanță mai mică anului 1888 și mai mare anului 1926. De fapt, Conferința Generală din 1926 a fost ceea ce ar fi putut fi aceea din 1888, dacă ar fi fost o unanimitate mai mare în ceea ce privește înțelegerea evangheliei.

Unii au sugerat ca denomi-națiunea să facă demersuri în direcția recunoașterii greșelilor din 1888. Nici o dovadă mai puternică privind creșterea și maturizarea spirituală nu ar putea fi prezentată decât predicile din 1926” (p. 59).

Dar de fapt, acest punct de vedere ar arunca biserica în confuzie. Notați ce implică aceasta: (1) Solii din 1926 erau mai mari și mai importanți decât cei din 1888; totuși (2) spre deosebire de anul 1888 “unanimitatea mai mare asupra înțelegerii evangheliei” în 1926 a însemnat că nu a existat opoziție ca în 1888; (3) s-au scurs peste șaiszeci de ani de atunci (1926; astăzi șaptezeci și doi – n.tr.), în timp ce Ellen White spusese că dacă solia 1888 ar fi fost acceptată, predicarea evangheliei ar fi fost terminată în câțiva ani (GCB 1893, p. 419). (4) Acest fel de interpretare a lui 1926 ne-ar spune deci că o acceptare a soliei și o “unanimitate mai mare” nu pot produce încheierea cu succes a predicării evangheliei. Ar putea fi ceva mai descurajator?

Fapt este că neprihănirea prin credință predicată în soliile din 1926, așa cum au fost consemnate în Buletinul Conferinței Generale din acel an nu este adevărul esențial al soliei 1888. Același lucru s-a întâmplat și în 1952. Acele solii erau inspirate de entuziasmul “vieții biruitoare” a Sunday School Times și alte doctrine teologice ale liderilor protestanți ai zilei. Iată de ce nici o redeșteptare și reformă de durată nu a putut urma, nici după sesiunea din 1926 și nici conferința din 1952.

Vom prezenta în continuare cele mai semnificative evoluții ale întregului secol legate de interesul crescând pentru 1888.

1. Raportul original al Comitetului de protecție a literaturii spusese exact contrariul: “Manuscrisul dă dovada unui efort onest, sânguincios și susținut.”

2. Un exemplu de cum *Appraisal* a sprijinit teoria acceptării este folosirea unei singure propoziții extrase din Letter 40, 1893: “Ne aflăm pe câmpul de bătlie de aproape trei ani, dar acum au avut loc schimbări hotărâtoare în poporul nostru și prin harul lui Dumnezeu am câștigat biruințe hotărâte” (*Appraisal*, p. 44). În 1983 scrisoarea a fost pusă, de Ellen White Trustees la dispoziție integral, așa încât contextul s-a putut vedea. Extrasul de o propoziție face parte dintr-o discuție despre folosirea brânzei, cum Kellogg a cumpărat întreg stocul de brânză oferit pentru vânzare într-o băcanie de la o întâlnire de tabără și cum principiile reformei sanitare au câștigat acceptarea poporului nostru. Contextul nu conține nimic relevant despre solia 1888 și primirea ei.

3. Cine sunt aceștia nu este clar. Autorii lui *1888 Re-examined* nu au declarat niciodată că “denomi-națiunea” a respins începutul ploii târzii. Ei au citat numai dovada lui Ellen White că liderii au respins-o și că “într-o mare măsură” au ținut-o departe de biserică așa încât “denomi-națiunea nu a avut șansa potrivită de a o accepta (1SM 234, 235).

4. Unii care spun că acceptă “neprihănirea prin credință” susțin că nu avem nevoie de acea “foarte prețioasă solie” pe care “Domnul... a trimis-o... prin frații Waggoner și Jones,” deoarece noi avem scrierile lui Ellen White. Dar sunt probleme în legătură cu această poziție: (a) Biserica în 1888 poseda scrierile dânzei și chiar mai mult decât avem noi astăzi, se bucurau de prezența ei personală. (b) Ellen White spune că scrierile dânzei sunt “lumină mai mică” pentru a ne conduce la o “lumină mai mare,” Biblia. Deci Ellen White nu spune nimic despre neprihănirea prin credință, care să nu fie spus mai bine în Biblie. (c) În plus, urmează logic că noi nu avem nevoie de Noul Testament, pentru că Isus și Pavel și-au dobândit înțelegerea privind neprihănirea prin credință numai din Vechiul Testament, și nimeni nu poate nega că ei au înțeles-o. (d) Ar urma de asemenea, că noi nu mai avem nevoie nici de Profeții Mari și nici de cei Mici, deoarece Avraam a fost “îndreptățit prin credință” și a devenit “tatăl credincioșilor” când el nu știa nimic despre Geneza 1-11.

Este absurd, desigur. Singura concluzie logică la care putem ajunge este aceea că noi avem nevoie de toată lumina pe care Domnul găsește cu cale să ne-o trimită. Ellen White niciodată nu a pretins că ea a fost trimisă să proclame ploaia târzie și marea strigare, dar ea a recunoscut-o în prezentările lui Jones și Waggoner. Este imposibil să acceptăm autoritatea lui Ellen White și să nu acceptăm aprobarea ei față de solia 1888 așa cum au proclamat-o Jones și Waggoner, în timpul în care ea îi aproba.

Din 1971 în 1987 și după

Au fost publicate până acum aproximativ 700 de pagini în încercarea de a nega nevoia de pocăință denominațională pentru 1888. Alte 700 de pagini, *Movement of Destiny*, de L. E. Froom, s-au publicat în 1971. După părerea autorului, "nici un volum din istoria noastră nu a mai avut un sprijin așa de mare înainte de publicare" (p. 8). Imediat după tipărire, 1500 de exemplare ale acestei cărți au fost trimise cadou conducătorilor bisericii din toată lumea. Aclamația unanimă de care s-a bucurat face din ea cuvântul cel mai mai autorizat despre 1888:

„Inițiat și autorizat de fostul președinte al Conferinței Generale, A. G. Daniells, în 1930, acest proiect a fost aprobat, pe parcursul pregătirii lui, de cinci președinți de Conferință Generală care au urmat, și de mulți consultanți... El a fost citit critic de șaiszeci dintre cei mai capabili teologi ai noștri, specialiști în istorie denominațională și în teologie adventă. De experți în Spiritul Profetic. De profesori de teologie însemnați, editori, oameni din mass-media, oameni de știință, medici" (p. 8).

Astfel este evident că *Movement of Destiny* reprezintă *summum bonum* al Conferinței Generale și al liderilor cu răspundere ai bisericii asupra subiectului 1888. Autorul își asigură cititorii de fidelitate absolută, ca răspuns la sarcina pe care i-a dat-o A. G. Daniells,

„cu un accent special asupra evenimentului 1888 și asupra consecințelor lui. El m-a îndemnat să concentrez rezultatele într-o descriere cuprinzătoare, una care să onoreze pe Dumnezeu și adevărul... completă și fermă, documentată pentru a fi studiată de lucrătorul serios de oriunde... Daniells m-a îndemnat să fiu corect și credincios faptelor, larg și imparțial în tratare și să prezint întreaga imagine în echilibru... [și] să evit orice abordare superficială... O imagine adevărată, demnă de încredere, era imperativă. Adevărul, a insistat el, nu este niciodată onorat de umbre și parțialitate... Cercetează adâncimile... înregistrează cu credincioșie" (p. 17, 18).

Alți "conducători veterani" l-au îndemnat

„să răspund unor întrebări dificile... Și mai presus de orice să fiu credincios faptelor și să nu mă abat de la credincioșia față de întreg adevărul... pentru a ajunge în profunzimea lucrurilor, pentru a revela concluziile care rezultă din cercetare și să fiu obiectiv și direct în prezentările mele" (p. 22).

Movement of Destiny reprezintă un volum de lucru enorm, scris de cel mai prestigios istoric al bisericii. El a fost binecuvântat de Dumnezeu cu multe talente bogate. Volumele sale monumentale despre istoria interpretării profetice și condiționalism sunt contribuții extraordinare la literatura mișcării advente. Totuși, cel puțin după părerea unui analist, această carte nu este "istorie demnă de încredere" (*Seminary Studies*, Andrews University, ianuarie 1972, p. 121).

Există probleme serioase:

(a) Cartea adoptă o poziție opusă, în ce privește istoria 1888, față de cea din cartea lui Daniells, *Christ Our Righteousness*, și totuși Daniells era cel care ceruse publicarea ei. Contrastul este ușor de văzut în următoarele două extrase:

„Sesiunea epocală de la Minneapolis apare ca un vârf de munte, deasupra celorlalte sesiuni, în unicitate și importanță. Ea a fost un punct de cotitură distinct... Ea a introdus o epocă nouă... 1888 a venit deci să marcheze începutul unei note noi, unei noi zile... 1888 nu a fost o înfrângere, ci valul către biruința finală... Bătălia de la 1888 a fost grea și biruința prețioasă câștigată" (Froom, pp. 187, 191).

„Solia nu a fost nici primită și nici proclamată, nici nu i s-a dat cursul liber care ar fi trebuit pentru a transmite bisericii binecuvântările nemăsurate care erau cuprinse în ea... În spatele opoziției este descoperit complotul viclean al acelei minți amăgitoare a răului, vrăjmașul neprihănirii... pentru a neutraliza solia... Ce teribile trebuie să fie rezultatele oricăror biruințe ale lui în înfrângerea acestei solii” (Daniells, pp. 47, 53, 54).

(b) Nimeni nu a fost în stare să vadă vreuna dintre “depozițiile” strânse de Froom, care să ateste acceptarea soliei de către conducere, deoarece nici astăzi ele nu sunt disponibile pentru a fi studiate. Autorul nostru ne spune că ele erau furnizate de “participanți actuali la conferința de la Minneapolis din 1888,” “relatări care au fost păstrate din 1930,” “declarații semnate, transcrise în primăvara lui 1930” (pp. 8, 237, 238).

Dar în cele două capitole în care se prezintă aceste “depoziții” (pp. 237-268), cititorului nu i se permite să vadă nici măcar una dintre ele. Cu toate că există trei declarații ale unor martori oculari, pe care autorul nici măcar nu le amintește. Acești martori oculari contrazic tezele lui. Astfel, ni se spune, pe baza autorității unor martori *invizibili*, că solia 1888 a fost acceptată de conducerea bisericii, în timp ce trei martori *vizibili* spun contrariul. (Îi vom cita imediat.)

“Declarațiile” erau furnizate de “douăzeci și șase de persoane reprezentative și capabile care au fost participante, ca observatori sau arhivari, la sesiunea crucială de la Minneapolis din 1888” (p. 239). Din numărul total, numai treisprezece erau persoane care au participat întradevăr, deci puteau fi numai treisprezece “martori oculari.” O socoteală atentă indică faptul că se fac 64 de referiri la aceste 26 persoane, la scrisorile sau interviurile lor. Una este menționată de 14 ori.

Dar misterul de nepătruns este de ce autorul, după ce face afirmații așa de pretențioase, nu le dă voie să vorbească. Cu o singură excepție, nici o singură propoziție nu este citată din cele 64 de referiri, martori sau altceva.

Rațiunea cere ca mărturiile acelea, care dovedesc atât de mult, să fie aduse ca dovadă în sprijinul cauzei. Froom afirmă categoric, cu subliniere: “*Nu a fost o respingere denominatională sau a conducătorilor*, au insistat martorii” (p. 256). Și apoi nu ne dă nici măcar o singură propoziție de la vreunul dintre cei care susțin acea afirmație.

Nu există nicaieri în lumea liberă un tribunal sau un juriu care să accepte o asemenea concluzie fără dovezi. Și când presupusa dovadă contrazice așa de evident mărturia lui Ellen White, membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea vor trebui să ceară foarte serios să li se permită să vadă astfel de dovezi.¹

Una dintre cele 26 de scrisori la care se face referire (p. 248) a existat întotdeauna în dosarele arhivei White Estate. Scrisoarea de cinci pagini, scrisă de C. C. Reynolds (1853-1937) intitulată “Experiențe din timpul Conferinței Generale de la Minneapolis, Minn. în 1888” este indexată ca “D File 189.” Scrisoarea se încheie cu aceste două propoziții:

„Îmi pare rău pentru fiecare persoană prezentă la sesiunea de la Minneapolis din 1888, care nu recunoaște că a existat opoziție și respingerea a soliei pe care Domnul a trimis-o poporului Său la acea vreme. Nu este prea târziu să se pocăiască și să primească o mare binecuvântare.”

Raportul unui martor ocular de la Conferința Generală din 1888, al lui R. T. Nash este de asemenea disponibil. La fel, el prezintă dovada într-un limbaj deschis:

„Scriitorul acestui raport, pe atunci un tânăr, a fost prezent la acea conferință (1888) și a văzut și auzit multe din diversele lucruri care s-au făcut și spus în opoziție față de solia prezentată atunci... Când Hristos a fost înălțat ca singura speranță a bisericii și a tuturor oamenilor, vorbitorii au întâmpinat o opoziție unită din partea majorității pastorilor vârstnici. Ei încercau să pună capăt acestei învățăături a lui Waggoner și Jones. Ei doreau să înceteze discuția asupra acestui subiect.

Raportul unui al treilea ‘martor ocular’ este tot în arhiva White, scris de A. T. Jones: ‘Tot timpul, în comitetul Conferinței Generale și printre alții, a existat un antagonism secret, întreținut

mereu, care... în final a triumfat în biserică și care a dat supremație spiritului de la Minneapolis, conflictelor și oamenilor” (Letter to Claude Holmes, 12 mai, 1921).

Nici una dintre afirmațiile acestor martori nu au putut pătrunde în *Movement of Destiny*. În schimb, cititorul este mereu asigurat că “declarațiile” invizibile spun contrariul.

“Martorul cheie”

(c) Froom dedică două capitole ideii că Ellen White este autoritatea supremă în evaluarea anului 1888 (pp. 443-464). Scrierile ei “în special după 1888” trebuie să rezolve “pentru orice minte rațională” problemele acestei istorii (p. 444). Lucru absolut adevărat. Dar în unsprezece pagini dedicate mărturiei ei (443-453) nu există nici un citat din scrierile ei care să susțină premiza autorului.

(d) În capitolul următor (pp. 454-464) este o listă de peste 200 de pasaje luate din scrierile ei în perioada 1888-1901, care, spune el, “formează fundamentul prezentării integrale a acestui volum” (p. 456). Dar o lectură atentă a “articolelor,” an după an, oferă o surpriză. Ele nu au o legătură specifică cu titlurile articolelor publicate, ci sunt numai comentarii ale autorului pentru ca să se potrivească cu teza lui.

(e) Începând cu pagina 221 și continuând pe 12 pagini, există o listă de cuvinte și expresii izolate luate de la Ellen White, din nou fără să li se dea sursa. Peste 100 de cuvinte și expresii fragmentate, jumătăți de propoziții, evită pasaje semnificative, omițând informația contextuală, care ar da un înțeles diferit și ar anula teoria “biruinței.” Cuvinte și expresii din predicile ei de la Minneapolis, sunt înconjurate și sufocate de interjecțiile autorului, care nu lasă ca solia reală a lui Ellen White să poată fi sesizată.

(f) Dintre “sutele de documente neprețuite,” care s-ar fi obținut de la o seamă de colaboratori de valoare, nici unul nu este folosit pentru a susține teza autorului. Și totuși cartea are 700 de pagini.

(g) Chiar dacă “declarațiile” ar fi disponibile (deși nu sunt), a cita opiniile unor frați sinceri care spun că ei au crezut că solia 1888 a fost acceptată, nu este o dovadă că a și fost. Un secol de istorie indică faptul că ploaia târzie nu a fost acceptată, în ciuda acestor pretenții că a fost. Dar Froom și ceilalți autori citați sunt competitori inegali alături de mărturia inspirată a cuiva care a exercitat darul profeției. Nici o mie de mărturii “de acceptare” nu pot să anuleze o mărturie inspirată de la solul lui Dumnezeu.

(h) Ca și Olson în cartea lui, Froom îi dezvinovățește pe pastori și conducerea de după 1888 și îi învinovățește pe laici de întârzierea încheierii lucrării de propovăduire a evangheliei: “Duhul Sfânt, gata, doritor și capabil, nu-și putea face lucrarea din cauza nepregătirii membrilor bisericii” (p. 582). “Ceea ce trebuie acum este intrarea poporului Său în lucrarea de pregătire a lui Dumnezeu pentru terminarea Marelui Mandat” (p. 613).

În realitate, ceea ce trebuie acum este acceptarea soliei de către conducere, deoarece cauza inițială a întârzierii prelungite a fost respingerea soliei și marii strigări de către conducere, spune Ellen White (1SM 234, 235).

(I) Cititorului i se spune că ea “s-a bucurat de acceptarea crescândă” a soliei 1888 (p. 605), și că “anii nouăzeci au fost marcați de o succesiune de redeșteptări puternice” și “succese enorme” (p. 264). Trebuie să privim un exemplu interesant al contrastului dintre ceea ce Ellen White a spus de fapt și descrierea pe care o face Froom conducerii Conferinței Generale după 1888.

El spune corect că “linia Mișcării de după 1888 a fost, desigur, în mare măsură, dată de președintele care a urmat la conducerea Conferinței Generale. În consecință, trebuie să privim în special spre el pentru a avea dovezile hotărâtoare.” Cu alte cuvinte, atitudinea fratelui O. A. Olsen ca președinte al Conferinței Generale va hotărâ “în special” dacă adevărul soliei a fost acceptat sau respins de conducerea bisericii. Aceasta este adevărat. Continuăm cu Froom:

„Acum, informațiile privind conducerea spirituală a lui Olsen sunt clare și fidele... Se pare că Olsen a sesizat implicațiile spirituale ale problemelor în discuție și a condus rezolvarea lor în liniște și eficient...”

Anii mandatului lui Olsen au cunoscut redeșteptare și reformă reale... un timp de trezire a Laodiceei din mulțumirea de sine... prin acceptarea crescândă a soliei neprihănirii prin credință...

Așa încât nu se poate spune că Olsen a respins sau împiedicat solia neprihănirii prin credință, sau că a condus, ajutat sau instigat într-o astfel de direcție...

În mod clar Olsen nu a respins solia” (pp. 354-358).

Froom nu oferă nici o dovadă a lui Ellen White ca să-și susțină afirmațiile. Cititorul pur și simplu presupune că astfel de afirmații semnificative sunt susținute undeva de o dovadă inspirată. Asemenea afirmații *lipsesc total* din cartea lui, motivul fiind că ele nu există în scrierile lui Ellen White. Acesta este un lucru pe care ”cei șaiszeci dintre cei mai capabili teologi ai noștri” care au autorizat cartea, nu l-au observat.

Opinia lui Ellen White despre conducerea de după 1888

Acum trebuie să analizăm, în contrast, ceea ce Ellen White a spus în retrospectivă, opt ani după ce președintele Olsen a preluat mandatul:

„Îmi pare rău pentru fratele Olsen... El nu a acționat după lumina dată. Cazul său este misterios... În ciuda luminii care i s-a prezentat de ani de zile în legătură cu această problemă, el s-a hazardat înainte, contrar luminii pe care Domnul i-a dat-o. Toate acestea tulbură discernământul lui spiritual și îl plasează în poziția de necredincios față de interesul general și avansarea integrală, sănătoasă a lucrării. El urmează un drum care este în detrimentul discernământului lui spiritual, și el conduce și alte minți ca să vadă lucrurile într-o lumină pervertită. El a dat dovadă incontestabilă că nu privește mărturiile pe care Domnul le-a dat poporului său, ca fiind potrivite, demne de respect și având o greutate suficientă pentru a influența cursul acțiunilor sale” (Letter, 27 august, 1896, către A. O. Tait).

Faptul că Froom o contrazice este alarmant, în special în lumina sprijinului oficial acordat cărții lui. Contextul lui Ellen White este clar:

„Sunt atât de deprimată încât pana mea nu poate exprima aceasta în cuvinte. Negreșit, fratele Olsen a acționat ca și Aron față de acești oameni care s-au opus lucrării lui Dumnezeu, începând cu întâlnirea de la Minneapolis. Ei nu s-au pocăit de faptul că s-au opus luminii și dovezilor...

Boala din inima lucrării otrăvește sângele și astfel boala este transmisă și membrilor pe care ei (conducătorii Conferinței Generale) le vizitează” (ibid.).

Ellen White nu lucra pe la spatele fratelui Olsen; ea îi scrisese aceleași lucruri, mai înainte, pe 26 noiembrie 1894. Și din nou i-a scris pe 31 mai 1896:

„Există lucruri pe care trebuie să vi le comunic, scrise acum un an sau doi, dar, de dragul dumneavoastră, am simțit că nu trebuie publicate până când cineva nu stă lângă dumneavoastră, cineva care să deosebească clar principiile Bibliei de principiile oamenilor și care, cu discernământ adânc, să separe imaginația omenească, puternic pervertită, care lucrează de ani de zile, de lucrurile de origine divină...

Frate Olsen, vorbiți de reîntoarcerea mea în America. Timp de trei ani am stat la Battle Creek ca martor pentru adevăr [1888-1891]. Cei care au refuzat atunci să primească mărturia care mi-a fost dată de Domnul pentru ei și au respins dovezile în sprijinul acestor mărturii, nu ar avea de câștigat din reîntoarcerea mea...

Asociația Conferinței Generale și-a pierdut caracterul sacru în mare măsură, deoarece unii care au legătură cu ea nu și-au schimbat sentimentele în nici un fel după conferința ținută la Minneapolis...

Mi s-a arătat că poporul în general nu știe că inima lucrării este bolnavă și coruptă la Battle Creek.”²

Ellen White a scris mai târziu lui I. H. Evans, spunându-i că singurul ei regret este că a comunicat direct cu președintele Olsen, în loc să-și trimită mărturiile în câmp, pentru ca oamenii să cunoască ce se petrecea la Battle Creek. Fratele Olsen "respinsese" încrederea acordată lui, conform copiei autografiate a scrisorii din dosarul White Estate (Letter Ellen White 51, 1897). Într-o altă copie autografiată în indigo, dintr-o colecție particulară, ea a șters cuvântul "respins" și a scris de mână "neglijat." Care a fost motivul misterios care a alimentat rezistența/neglijarea oficială a Duhului Sfânt?

Trebuie reamintit că Froom a afirmat standardul etic înalt pe care intenționa să-l urmeze, acela susținut și mandatat de Daniells. Cartea sa urma să "onoreze pe Dumnezeu și să exalte adevărul" (p. 17):

„Stratagama regretabilă a istoriei reconstruite. Istoria a fost câteodată reconstruită prin selecție dirijată, adică folosind citate scoase din context pentru a se potrivi unui obiectiv, în încercarea de a susține o presupunere sau o teorie proprie. Dar o astfel de practică nu este nici etică, nici cinstită... Ca oameni integri, noi nu luăm parte la astfel de manipulări a episoadelor istorice. Slujitorii adevărului lui Dumnezeu trebuie să folosească citatele, dovezile și argumentele astfel încât să onoreze Adevărul și Autorul lui” (pp. 364, 365).

Aceasta este desigur indiscutabil. Nu se câștigă nimic dacă se critică lucrarea fratelui Froom. Dar putem învăța o lecție de pocăință. Mulțimi de creștini din bisericile populare acordă credit exagerat judecăților preconcepute, care nu pot trece proba adevărului. Cum putem noi, adventiștii de ziua a șaptea să-i ajutăm, dacă noi înșine nu suntem loiali adevărului, chiar cu prețul sacrificiului personal sau al reputației?

1972

Froom a cerut autorilor acestui manuscris (*1888 Reexaminat*) să retracteze public insistența lor că liderii bisericii au respins solia 1888. Cererea lui a fost recunoscută deschis ca fiind îndreptată spre autorii prezenți (*Seminary Studies*, Andrews University, 1972, p. 121). Iată cum sună:

„O mărturisire explicită îi este datorată bisericii de astăzi din partea celor care au promulgat o acuzație greșită, în primul rând împotriva celor din conducere după 1888, care acum sunt la odihnă. Mai mult, îi este datorată membrilor bisericii care au fost duși în confuzie și înșelați de o asemenea afirmație. În cele din urmă, aceasta constituie o discreditare a morților. Aceasta este o problemă foarte serioasă” (p. 358).

Autorii s-au simțit datori să răspundă unei astfel de cereri oficiale, venită de la cel mai recunoscut cărturar al adventismului, mai ales că el a fost autorizat de conducătorii Conferinței Generale. La sfârșitul lui 1972 ei au pregătit un eseu intitulat, "An Explicit Confession... Due the Church." Ei au reiterat convingerea lor că faptele din istoria noastră constituie o chemare sonoră la pocăință colectivă și denominațională. Au fost înmânate personal copii ale acestui eseu celor din conducerea Conferinței Generale, care au insistat ca el să nu fie publicat, și au convocat o serie de audieri ale unui comitet special în Takoma Park, care să analizeze dovezile, întâlniri care au avut loc timp de câțiva ani. Administratorii și comitetele au analizat dovezile lui Ellen White și au fost impresionați de acestea, dar din nou au îndemnat ca *Explicit Confession* să nu fie publicat. Apoi, după suprimarea eseului *Explicit Confession*, au republicat *Movement of Destiny* fără nici o schimbare în teza de bază.

Două evoluții semnificative s-au dezvoltat din acest interes pentru istoria 1888.

1973-1974

Timp de doi ani după aceste comitete speciale, Consiliile Anuale au emis apeluri foarte serioase bisericilor din lume, chemând la redeșteptare, refomă și pocăință. În aceste apeluri exista o neobișnuită seriozitate și solemnitate. Totuși, imparțialitatea ne cere să recunoaștem că rezultatele au fost descurajatoare.

Apelurile comitetelor au fost rareori eficiente în producerea redeșteptării și reformei, fie în rândurile conducerii sau în cele ale laicilor, deoarece procedura administrativă nu poate realiza împăcarea cu

Hristos. Totuși, în aceste apeluri exista o serioasă interpretare greșită a faptelor istoriei noastre denominaționale, care, logic, au anulat obiectivele apelurilor. Problema pare, la suprafață, minoră, dar este semnificativă. Cităm din Apelul din anul 1973:

„În cei patru ani de după Conferința Generală de la Minneapolis, accentul proaspăt, constrângător asupra ‘neprihănirii prin credință’ a trezit *biserica adventistă* în așa fel încât Ellen White putea spune că ‘marea strigare’ a și început!”

Aici nu este o eroare de semantică. Ellen White nu a spus niciodată că solia 1888 “a trezit biserica adventistă.” Ea a spus contrariul: “Satana a reușit să *țină departe de poporul nostru, într-o mare măsură*, puterea specială a Duhului Sfânt” (1 SM 234, 235). Solia nu a fost niciodată *lăsată* să trezească biserica.

Dar aceasta nu este cea mai serioasă problemă de logică din acest Apel. El nu reușește să identifice corect ce a fost “marea strigare.” Nu menționăm aceasta pentru a căuta greșeli unor demersuri sincere și serioase, ci pentru că timpul este prea înaintat pentru a ne permite aceeași greșală.

“Începutul” ploii târzii și mării strigări nu a fost o redeșteptare subiectivă care probabil “a trezit biserica adventistă,” ea a fost *chiar solia obiectivă*. Acest lucru este evident în afirmația lui Ellen White citată în Apel:

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH 22 noiembrie, 1892).

De ce este acest fapt așa de important poate fi ușor văzut:

(a) Dacă începutul mării strigări a fost “trezirea bisericii,” dispariția ei rapidă devine o veste foarte proastă. Ar însemna că o redeșteptare autentică este mai eluzivă decât tratamentul cancerului, și că atunci când Duhul Sfânt este lăsat să lucreze (cum s-a presupus în anii 1890), El obosește și abandonează redeșteptarea. Cum este posibil ca o biserică “trezită” să nu reușească să dea marea strigare și să încheie lucrarea lui Dumnezeu?

(b) Dar dacă “începutul” mării strigări este recunoscut clar pentru ceea ce a fost el de fapt, *chiar solia 1888*, imediat avem speranță, deoarece putem recupera și proclama solia obiectivă așa cum este ea înregistrată în sursele existente. Puterea Duhului Sfânt este manifestată în “adevărul evangheliei” (Gal. 2:14; Rom. 1:16).

Totuși, Consiliile Anuale din 1973 și 1974 nu au făcut nimic practic și eficient pentru a recupera și propaga solia 1888. Mai degrabă ei au făcut, fără să vrea, ca vidul să fie umplut cu o infuzie de “reformaționism” calvinist. Solia 1888 nu a fost niciodată proclamată deschis și clar bisericii mondiale cu sprijinul deplin al Conferinței Generale.

A doua consecință a interesului anilor 1973-1974 pentru 1888 a rezultat din neînțelegerea descrisă mai sus. Recunoscând că biserica are nevoie de “neprihănirea prin credință,” Conferința Generală a convocat întâlnirea de la Palmdale, în 1976, unde anumiți teologi au dominat discuțiile și au cerut sprijin pentru vederile lor reformaționist calviniste asupra “îndreptățirii prin credință.”

Ei pretindeau că opiniile lor erau o redeșteptare adevărată a soliei 1888, deși în realitate erau o negare a elementelor de bază, esențiale, ale acelei “foarte prețioase solii.” Dar poziția lor în Australia și America de Nord le-a acordat o influență largă în tot câmpul. Ignoranța generală a punctelor esențiale ale soliei 1888, plus o antipatie pentru “legalism” au creat un vid în care aceste idei “reformaționiste” au năvălit.

Timpul a demonstrat curând cum aceste vederi sunt incompatibile cu adevărul adventist al curățirii sanctuarului. Dacă Conferința Generală și casele noastre de editură ar fi apreciat conținutul unic al soliei 1888 și ar fi publicat-o și susținut-o cu fidelitate, aceste vederi nu s-ar fi înrădăcinat așa de adânc în America de Nord, Europa, Africa, Orientul Îndepărtat și Pacificul de Sud. Interpretând greșit istoria anilor 1890, istoria noastră s-a repetat cu consecințe și mai tragice. Putem documenta pierderea a sute de pastori, și cine știe a câtor laici și tineri.

Există o rădăcină de la care se trag aceste vederi calviniste despre neprihănirea prin credință: Conferința Generală și White Estate au insistat timp de decenii că solia 1888 a fost doar o reaccentuare a vederilor protestante populare. Teologii noștri din anii 1970 nu au făcut decât să construiască pe o temelie așezată pentru ei începând cu anul 1920.

1984

Încă o publicație urma să trateze subiectul 1888, biografia lui Ellen White, *The Lonely Years, 1876-1891*, de Arthur L. White. Contribuția fratelui White adusă bisericii adventiste de ziua a șaptea este inestimabilă. De-a lungul unei cariere lungi și distinse, el a fost un agent al Domnului în ce privește construirea și consolidarea credinței bisericii mondiale în Spiritul Profetic. Ca nepot al lui Ellen White, el se bucură de o distincție unică, ca cea mai de frunte autoritate asupra scrierilor ei. El este respectat pretutindeni.

În trei capitole ale acestui volum, el discută despre istoria 1888. Dar mai întâi "trebuie analizate câteva puncte privind fundalul istoric și evoluția situației" (p. 394). Apoi urmează 14 puncte, dintre care unele examinează fundamentul misiunii noastre denominaționale (pp. 394-397). Vom nota pe scurt câteva puncte diverse din această secțiune a cărții:

"(1) Subiectul neprihănirii prin credință... a fost unul dintre chestiunile presante care cereau atenție din partea delegaților." Punctul (10) continuă: "S-ar părea că se acordă o atenție exagerată experienței de la sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis." Ne putem întreba: Care este semnificația escatologică adevărată a soliei 1888? Nu este începutul ploii târzii și marii strigări singura problemă de importanță extraordinară?

"(4) În timp ce sarcina conferinței... era complexă și semnificativă, simțămintele și atitudinea celor prezenți erau modelate de discuții teologice." Mai este nevoie să arătăm că în aceasta constă semnificația sesiunii de atunci și importanța sa constantă pentru biserica de acum? Dacă "discuțiile noastre teologice" nu sunt sănătoase, administrația noastră nu poate împlini predicarea evangheliei și nu poate fi binecuvântată.

"(6) Informațiile despre ce a avut exact loc la Minneapolis... ne-au parvenit în mare măsură din documentele lui E. G. White și afirmațiile unora care au fost prezenți." Dilema noastră de astăzi, ca popor, se trage din eșecul de a acorda greutatea cuvenită acelei perspective inspirate, comunicate prin slujirea ei, și dintr-o încredere disproporționată în părerile neinspirate ale altora.

"(7) Nici o acțiune oficială nu a fost inițiată cu privire la problemele teologice discutate." Această afirmație des repetată dă de înțeles că nu a avut loc nici o respingere oficială. După cum am notat anterior, asemenea voturi s-au luat "prin ridicare de mână" (GCB 1893, pp. 244-265), dar nu au fost consemnate datorită opoziției lui Ellen White.

Notăm în întregime următoarea afirmație:

(8) Concepția conform căreia Conferința Generală, și astfel denominațiunea, a respins solia neprihănirii prin credință în 1888 este fără fundament și nu a fost lansată decât patruzeci de ani după întâlnirea de la Minneapolis și treisprezece ani după moartea lui Ellen White. Nici o scriere din acea vreme nu sugerează, măcar, o respingere denominațională. Nu există nici o afirmație a lui Ellen White că a avut loc așa ceva. Ideea unei astfel de respingeri a fost avansată de anumite persoane, dintre care nici una nu a fost prezentă la Minneapolis, și împotriva mărturiei unor oameni responsabili care au fost acolo (p. 396).

Dovezile obiective arată că:

(a) Problema reală este acceptarea sau respingerea ploii târzii și a marii strigări, nu "doctrina" protestantă în care credeau cei care au respins solia 1888.

(b) Ellen White, chiar la Minneapolis, a spus că solia a fost respinsă "în general de pastorii care au venit la această întâlnire;" ei "au venit la această întâlnire pentru a îndepărta lumina;" "opoziția... este la ordinea zilei" (Letter B21, 1888; Mss. 9, 15, 1888).

(c) Buletinul CG din 1893 conține un număr de afirmații ale "contemporanilor" care au mărturisit că solia a fost și este încă respinsă de conducerea responsabilă a bisericii, și aceasta la doar patru ani mai târziu. Nimeni nu și-a ridicat vocea la sesiunea din 1893 pentru a protesta că solia a fost acceptată sau că era în proces de a fi acceptată. Buletinul din 1901 conține afirmații similare.

Dar aceasta nu este tot. Ultima ediție a volumului *Testimonies to Ministers* are o adăugire care lipsește din edițiile anterioare, o "introducere istorică" și "note de apendix" destinate să ajute pe cititor să evite convingerea clară pe care o aduce textul lui Ellen White: "Aceste note îl vor ajuta pe cititor să înțeleagă corect intenția autorului în soliile prezentate aici."

Cum reușește să ajute pe cititor, vom vedea printr-un exemplu. La pagina 468 apare următoarea afirmație clară din 1890: "Este la modă să te desparți de Hristos... La mulți strigătul inimii a fost, 'Noi nu vrem ca acest om să domnească peste noi.' ...Neprihănirea prin credința Fiului lui Dumnezeu a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată." Nota din apendix îl previne pe cititor să fie prudent. De fapt el nu trebuie să creadă așa ușor ce spune textul: "Deși unii au luat atitudinea despre care se vorbește aici, au fost mulți care au primit solia și au câștigat binecuvântare în experiența lor personală" (p. 533). Aceasta contrazice direct multe afirmații din text.

O astfel de manipulare nu poate produce decât consternare printre membrii profunzi ai bisericii, care au dreptul la integritate literară, deoarece ei pot descifra dovada contrară în contextul integral al cuvintelor lui Ellen White.

Mai există o negare a unei afirmații directe a lui Ellen White despre istoria 1888. Pe 16 martie 1890 ea spunea: "Hristos... are o binecuvântare pentru noi. El a avut-o la Minneapolis, și o are încă pentru noi la această conferință [1889]. Dar ea nu a fost primită." Această afirmație este pusă la dispoziție în Release No. 253, dar o notă de subsol o contrazice: "Formularea acestei propoziții este în mod clar greșită, deoarece, izolată, nu este în armonie cu ceea ce urmează și cu alte afirmații ale ei legate de Conferința Generală din 1889."

Totuși contextul întregului document susține clar această afirmație așa cum sună ea. Contextul arată că formularea ei nu este greșită. Întotdeauna acei "unii" care au acceptat erau puțini și cu o influență mică, în timp ce aceia care au respins erau cei "mulți" și cu influență.

Dar problema nu se termină aici. În 1980, *Selected Messages*, volumul trei, a fost publicată cu un capitol de 33 pagini despre "Conferința de la Minneapolis." Șapte pagini sunt din nou ocupate cu "Contextul Istoric," inserate suplimentar. Deși a fost un "eșec tragic," o "schimbare treptată spre mai bine... a rezultat în cinci sau șase ani după Minneapolis" (p. 162). Totuși mărturiile cele mai puternice ale lui Ellen White de reproș față de necredința de după 1888 sunt datate șapte sau opt ani după Minneapolis. (Referirea clară a lui Ellen White la un "vot" negativ luat la Minneapolis este scoasă din Ms. 24, 1888, care formează cea mai mare parte a capitolului (cf. p. 176).

Din nou ni se amintește că trebuie să căutăm călăuzirea Domnului în căutarea adevărului vital. S-ar părea că 1888 prezintă o problemă unică în lunga istorie a confruntărilor lui Dumnezeu cu poporul Său. Există aici un adevăr prețios care pare mai greu de sesizat decât oricare altul din istoria noastră trecută. Cum altfel ar putea fi posibil ca savanți și conducători care posedă cele mai remarcabile ocazii de a cunoaște adevărul, să eșueze în a recunoaște dovada evidentă? Pocăința este obligatorie pentru fiecare dintre noi; toți ar trebui să întrebăm: "Doamne, eu sunt acela?"

Întâmplător, cei care sunt nelămuriți privind veștile despre împrumuturile literare ocazionale ale lui Ellen White, vor constata că adevărata istorie din 1888 îi va ajuta să-și rezolve îndoielile. Integritatea și capacitatea ei ca reprezentant al darului profeției sunt demonstrate în mod unic prin rolul ei în acea istorie. Fără nici un ajutor uman, ea și-a croit drum negreșit prin capcanele inerente într-o asemenea controversă dificilă. Curajul ei de a sta singură împotriva "aproape a tuturor pastorilor veterani" într-o sesiune a Conferinței Generale este fantastic.

Predicile ei spontane au fost stenografiate și transcrise pentru noi astăzi. Cine ar putea prezenta zece predici, fără notițe, în tensiunea emoțională a disputei teologice, când fiecare cuvânt era înregistrat,

plus scrisorile, jurnalul, și să nu fie pus în încurcătură nici după o sută de ani? Nu există nici un singur cuvânt nepotrivit în toate acele cuvântări. Sprijinul ei plin de entuziasm față de solie, în ciuda neînțelegerilor, este în mod miraculos în armonie cu cea mai ascuțită și competentă teologie de astăzi. Niciodată nu a stat această micuță doamnă mai la înălțime ca în 1888.

1888 - un test al vremii sfârșitului

Cum putem explica eforturile oficiale aproape supraomenești, începând din 1950, de a contrazice dovada inspirată a lui Ellen White în legătură cu 1888? S-ar putea ca dușmanul planului de mântuire să aibă un interes personal de a acoperi acest adevăr semnificativ? S-ar putea ca această cunoaștere a adevărului real să aibă o implicație precisă în relația noastră personală și colectivă cu Isus Hristos, și Satana să știe aceasta?

Felul greșit în care am tratat dovada este mai serios decât eșecurile financiare. Dacă dușmanii noștri ar cerceta această istorie, ne-am simți stânjeniți. Relația noastră slabă cu adevărul ne ține într-o stare laodiceană de nepocăință și încropeală. Soluția simplă este o credință cinstită care implică acceptarea adevărului și o recunoaștere a lui deschisă, plină de căință. Timpul este înaintat, dar, mulțumim Domnului, nu este prea târziu pentru un nou spirit de fidelitate.

Ni s-a spus că universul necăzut în păcat ne privește. Chiar onoarea lui Dumnezeu este în joc. Știm că într-o zi va exista un popor în "gura căruia nu s-a găsit minciună" (Apoc. 14:5).

A considera "neprihănirea prin credință" ca fiind simpla doctrină protestantă, înseamnă că nu am înțeles nimic. Totuși aceasta a fost abordarea oficială constantă a evenimentului 1888. Un exemplu de orbire spirituală cuprinzătoare este citatul din A. W. Spalding (*Origin and History*, Vol. 2, p. 281). Notați cum această poziție contrazice însăși esența soliei 1888:

„Îndreptățirea prin credință, temelia adevărului privind mântuirea prin Hristos este, dintre toate adevărurile, cel mai greu de păstrat în experiența creștinului. Este ușor de predicat, dar greu de aplicat” (citat din *The Lonely Years*, p. 415).

Nimeni dintre cei ce înțeleg solia 1888 n-ar putea exprima un astfel de gând, deoarece el contrazice cuvintele Domnului nostru că "jugul Său este ușor și sarcina Sa ușoară" (Matei 11:30). Dacă afirmația lui Spalding este adevărată în vreo privință, ne confruntăm cu o problemă cumplită. Solia "îndreptățirii prin credință... este cu adevărat solia îngerului al treilea" (RH 1 aprilie, 1890). Astfel, avem sarcina înfricoșată de a proclama lumii "cel mai greu dintre adevăruri," cel mai "greu de aplicat," o veste foarte rea, cu adevărat! Totuși solia îngerului al treilea este mai întâi "evangelhia veșnică," vestea cea bună care este "puterea lui Dumnezeu pentru mântuire" (Romani 1:16).

Tocmai această înțelegere distorsionată a soliei 1888 face din noi "modernul Israel din vechime."

"Pentru învățătura noastră"

Istoria noastră este o parte din marele document sacru al luptei între adevăr și minciună, tot așa cum este trecerea Mării Roșii de către poporul Israel și apoi omorârea cu pietre a lui Ștefan de către descendenții lui. Faptele care stau la baza istoriei noastre din secolul trecut încep acum să pătrundă în biserica din întreaga lume. Întrebarea este: vom accepta noi această istorie sau "îl vom omorâ și noi pe Ștefan cu pietre"?

După un secol de întârziere, este timpul să vedem cum cauza lui Dumnezeu este amenințată. Deja am fost martorii primelor roade ale respingerii soliei 1888 în criza panteistă "alfa" de la începutul secolului al XIX-lea. Acum urmează "omega." "Alfa" a fost "primită chiar de oamenii care... aveau o experiență îndelungată în adevăr,... de aceia pe care îi credeam sănătoși în credință" (*Special Testimonies*, Series B, No. 7, p. 37). "Omega va urma și va fi primită de aceia care nu vor dori să ia seama la avertizarea pe care a dat-o Dumnezeu" (No. 2, p. 50). Marea luptă continuă și balaurul este mâniat pe "femeie" și nu va precupeți nici un efort ca să câștige.

Ni s-a spus în zilele "alfa" că adevărul va fi respins; că vor fi scrise cărți de o nouă ordine; va fi introdus un sistem de filozofie intelectuală; sabbatul va fi desconsiderat; conducătorii vor recunoaște că virtutea este mai bună decât viciul, dar se vor sprijini, pentru obținerea ei, pe puterea omenească (Series B, No. 2, pp. 54, 55).

Aceste lucruri se împlinesc astăzi.

"Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc" (Ps. 127:1). El ne-a spus: "Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele" (Isaia 55:8). Începutul ploii târzii și al marii strigări nu a fost strategie publicitară gen Madison Avenue și nici calcule demografice; a fost o clară înțelegere a veștii bune, solia în sine, pe care orice credincios, oricât de umil, putea să o folosească eficient.

Ascunsă în acea solie frumoasă de "vești bune" care se adresează inimii, este experiența ispășirii finale. Sângele lui Hristos trebuie să curețe conștiința de faptele moarte. Solia nu este dată doar pentru a pregăti un popor pentru moarte, ci pentru luarea la cer, și puterea este chiar în solia obiectivă. Miliarde de dolari cheltuiți pe cele mai moderne mijloace de comunicare electronice și grafice nu vor lumina pământul niciodată cu slavă până când "lumina îngerului a cărui slavă va umple tot pământul," nu va fi primită și apreciată din toată inima și cu umilință.

Metoda lui Dumnezeu pentru creșterea adevărată și de durată a bisericii este chiar simplitatea însăși. Urmăriți cum o solie adevărată a neprihănirii prin credință va fi "lumina" care va face lucrarea:

„Vom ajunge împreună la acea unitate în credință și cunoștință a Fiului lui Dumnezeu; vom deveni un popor matur, ajungând chiar la statura plinătății și înălțimii lui Hristos. Atunci nu vom mai fi copii, purtați de valuri și bătuți de orice vânt de învățătură a oamenilor înșelători, care îi conduc pe alții în minciună prin trucurile pe care le inventează. În schimb, noi, rostind adevărul în spiritul dragostei (agape), trebuie să creștem în Hristos, care este capul. Sub controlul Său, toate părțile corpului, strâns legate și întregul trup va fi încheșat prin fiecare încheietură pe care o are. Așa că fiecare parte lucrează cum trebuie, întregul trup crește și se zidește prin dragoste agape" (Efeseni 4:14-16, TEV).

Între timp, îngerii buni sunt împuterniciți să țină vânturile puternice care vor fi lăsate slobode într-o zi. Ei își încordează puterile ca să țină în frâu ruina amenințătoare care vine adusă de abuzul de droguri, alcool, imoralitate sexuală și adulter, crimă, materialism idolatru, corupție și boli necruțătoare. Cea mai importantă lucrare din lume este lucrarea acelui înger care îi sigilează pe slujitorii lui Dumnezeu pregătindu-i pentru revenirea lui Isus (Apoc. 7:1-4). Puținul timp de pace și prosperitate pe care îl mai avem este un timp împrumutat, dat nouă pentru terminarea lucrării lui Dumnezeu. Stabilitatea lumii depinde de fidelitatea poporului lui Dumnezeu față de adevăr, față de solie și misiunea lui.

Ceva trebuie să se întâmple la sfârșitul timpului, ceva ce nu s-a mai întâmplat înainte. Mileniile de înfrângere se vor inversa. Acesta este singurul mod în care curățirea sanctuarului poate fi terminată. Profeția lui Daniel spune că el "va fi" curățit (8:14). Domnul va curăți biserica Sa pentru ca ea să poată da ultima solie pentru a lumina pământul.

Lucrarea lui Dumnezeu poate fi terminată într-un timp incredibil de scurt. Dar ea va cere pocăință pentru secolele care au trecut, o înțelegere a adevărului pentru care, în prosperitatea și succesul nostru închipuit, nu am simțit foame și sete. Ea va cere o corectare a confuziei teologice și o umilire a inimilor. Va cere abandonarea politicii omenești și strategiilor gândite de oameni. Ea va produce unitate și armonie adevărate și de durată între credincioși. "Pluralismul" discordant va dispărea. Orice fel de legalism va muri. Fanatismul se va discredita și va pieri.

În cele din urmă, experiența finală a bisericii este ca aceea prin care a trecut Isus în Ghetsemani. Cei ai Lui o vor accepta, căci El a pus în joc onoarea tronului Său nădăjduind că biserica o va accepta.

Petru nu accepta confruntarea crucii, până nu a fost convertit. El s-a lepădat de Domnul; numai o lepădare modernă similară a lui Hristos poate justifica motivarea egocentrică supremă care exprimă continuu preocuparea "să ajung în cer." Cerul era ceea ce Hristos a lăsat fără să fie sigur că se va mai

întoarce vreodată, pentru ca păcatul și moartea să fie eradicate din univers. Adevărata credință în El nu este concentrată pe primirea unei recompense.

Acum, în sfârșit, a șaptea biserică este pe scenă și suntem cu siguranță în ultimele momente care i s-au acordat. Nu există a opta biserică.

Când poporul Său va accepta cu bucurie tot adevărul pe care El îl are pentru ei, el va îndeplini același rol pe care l-a avut Hristos când a fost pe pământ. Lumea nu a putut să suporte prezența Mântuitorului decât o perioadă scurtă de trei ani (DA 541).

Când puterea lui Satana va fi sfărâmată în poporul lui Dumnezeu, lumea necredincioasă nu va mai putea suporta prezența acestui popor. Ei vor fi demonstrat adevărata neprihănire prin credință, aceea legătură intimă cu Mântuitorul lumii pe care El încă o oferă în timp ce continuă să bată la ușă.

Cât timp va mai bate Domnul la ușă?

1. Dr. Froom a scris autorilor acestei cărți, pe 4 decembrie 1964, înainte de publicarea cărții sale *Movement of Destiny*, cerând retragerea poziției pe care au luat-o în 1888 *Reexamined*. Ni s-a cerut să "faceți o dezavuare publică și scrisă... a unor concluzii avansate de voi (că liderii din 1888 au respins începutul ploii târzii și a marii strigări)... Peste scurt timp, povestea integrală, documentată, a episoadelor din 1888 va fi, fără îndoială, tipărită. Și dacă nu v-ați schimbat opiniile, vă veți afla într-o poziție de neînviat. Contrastul va fi evident." Pe 16 aprilie 1965 el ne-a scris în continuare: "După opinia mea, mai bine ați acționa repede și fără multă întârziere... Poziția voastră... apare ca un deget bolnav, evident singur și în conflict cu verdictul realmente unanim al teologilor noștri... Aveți mare îndrăzneală să contraziceți concluziile acestui grup de bărbați... Eu... nu sunt obligat să vă mai dau nici o dovadă în plus... Situația voastră nefericită mă face să mă gândesc la Ilie... El a fost în dezacord acut cu istoricii și experții Israelului privind situația. El avea dreptate, așa simțea el, și toți ceilalți greșeau. Numai el mai era loial și era calomniat și persecutat pentru pretențiile și concluziile sale... Ilie, în acest fel, de fapt a defăimat și vorbit de rău pe Israel și a făcut un raport greșit și ponegritor. El a dat o mărturie mincinoasă, ponegrind Israelul și conducerea lui (Ahab și Izabela?)... Ar trebui să încetați, să vă retrageți și să retractați." El pretindea că vorbește cu autoritatea Conferinței Generale, ceea ce a fost demonstrat de susținerea fără precedent a cărții sale.

Unul dintre noi a răspuns acestei scrisori pe 10 mai 1965: "Să retractăm, de frică, fără o dovadă inspirată, ar fi foarte greu de făcut... Domnul nu a cerut niciodată unui om să facă așa ceva. De fapt, un om poate foarte bine să-și ruineze sufletul cedând unei presiuni de frică sau supărare și, în mod laș, să retracteze, fără dovadă, ceea ce el a susținut cu conștiința curată." Pe 10 noiembrie 1965, același autor i-a scris lui Froom: "Repet dispoziția mea de a retracta, dacă mă veți face să văd clar dovada Spiritului Profetic. Ați refuzat categoric să îmi arătați aceste dovezi... Mi se pare ciudat, și mie și altora, că îmi cereți să "retractez" și în același timp refuzați să-mi arătați dovezile pe care spuneți că le aveți, nepublicate, ale lui Ellen White, care ar face orice conștiință curată să retracteze... Mă rog ca rezultatul final al acestei probleme să fie onoarea numelui lui Dumnezeu."

Când a apărut *Movement of Destiny* "dovada" documentară lipsea cu desăvârșire.

2. Aceste documente erau în mâna Dr. Froom pe 21 februarie 1965, înainte ca el să publice cartea. Ele au fost puse și în mâna conducerii Conferinței Generale în 1973, înainte de republicarea ei. Un președinte al Conferinței Generale și-a retras suportul pentru ediția revizuită a cărții.

A predicat A. T. Jones erezia "holy flesh"?

Se fac încercări de a prezenta solia lui A. T. Jones despre neprihănirea prin credință ca ducând la erezia "holy flesh." Se spune că el ar fi predicat această doctrină falsă chiar la câteva luni după sesiunea din 1888. Un exemplu, fără îndoială pe baza cercetărilor de la Conferința Generală, este redat în cele ce urmează:

„Se pare că sunt paralele izbitoare între experiența poporului lui Dumnezeu din perioada 1888 și din timpul nostru. De exemplu Waggoner și Jones au fost folosiți de Dumnezeu în 1888; dar începând chiar din 1889 predicile lui Jones au început să arate câteva tendințe în direcția erorii 'holy flesh'” (Adventist Review, 6 august, 1981).

Această acuzație trebuie examinată cu atenție. Dacă este adevărat, urmează câteva consecințe ușor de sesizat pentru multe minți raționale:

(1) Dacă este adevărat, aceasta va discredita solia 1888. Dacă Jones sau Waggoner pot fi acuzați de predicarea ereziei sau fanatismului în epoca 1888, biserica ar fi lipsită de minte dacă ar acorda atenție soliei lor. David P. McMahon și Desmond Ford au făcut încercări să-l discrediteze pe Waggoner în acest scop, fără să țină seama de aprobarea repetată a lui Ellen White. În *Documents* No. 32, Ford a spus că în 1892 Waggoner nu mai era de mult adventist de ziua a șaptea. McMahon în *Ellet Joseph Waggoner: The Myth and the Man* (Verdict Publications, Fallbrook, CA, 1979) argumentează că Waggoner s-a despărțit de concepția protestantă privind îndreptățirea prin credință cu câteva luni după sesiunea din 1888 și după aceea a predicat poziția romano-catolică. Falsitatea acestor acuzații a fost expusă de Dr. Leroy Moore în Anexa B a cărții lui, *Theology in Crisis* (1979). Oricine citește scrierile lui Jones și Waggoner poate să vadă singur adevărul.

(2) Dacă Jones aluneca "chiar din 1889... în direcția erorii holy flesh," Ellen White ar trebui, de asemenea, discreditată ca fiind naivă și fanatică. În timpul carierei sale lungi și distinse, ea niciodată nu a aprobat pe nimeni cu atât entuziasm cum a făcut-o în cazul soliei și lucrărilor lui Jones din perioada 1888-1896.

Deși este adevărat că Jones a fost o ființă umană la fel de supusă slăbiciunii ca fiecare dintre noi, ea nu l-ar fi aprobat niciodată așa de susținut dacă ar fi avut cea mai mică bănuială că el "aluneca" spre un fanatism așa de cumplit cum a fost acela care a afectat Conferința Indiana la sfârșitul secolului. Nu se poate accepta scuza că Ellen White l-ar fi aprobat pentru că a fost înșelată de el. Ea exercita darul profetic și afirma că este inspirată divin. Nu o putem respecta sub nici o formă dacă a fost înșelată în privința lui Jones.

(3) Singura solie pe care Ellen White a identificat-o vreodată ca fiind un început autentic al darului Duhului Sfânt în ploaia târzie și marea strigare, este cea a solilor din 1888. Dacă această solie "a alunecat" aproape imediat spre fanatismul "holy flesh," cum putem să mai avem încredere în vreo solie asemănătoare pe care Duhul Sfânt o va inspira în viitor? Putem fi siguri că Satana ar vrea să sfătuiască biserica și să o convingă să nu mai primească vreodată nici o binecuvântare spirituală adevărată din cer.

Dovezi privind acuzația împotriva lui Jones

Presupusa dovadă pentru acuzare este găsită în remarcile atribuite lui A. T. Jones în predicile lui de la Ottawa, Kansas, întâlnire de corturi din primăvara lui 1880. Știri despre întâlnire și note asupra predicilor au fost tipărite în ziarul *Topeka Daily Capital*. Predicile nu au fost consemnate cuvânt cu cuvânt. Ele au fost mult condensate, iar greșelile de tipar erau numeroase. Această redactare incompletă crează confuzii nedorite. Apelăm la un ziar neadventist, care dă dovada unui jurnalism deficitar, pentru a găsi ceva care să discrediteze omul despre care Ellen White a spus că avea "acreditare divină" într-un sens special, și care

ne-a adus "o foarte prețioasă solie." Și aceasta cu un secol mai târziu, deși oponenții hotărâți ai lui Jones din acea generație nu au făcut-o.

Remarcile presupus eretice nu relevă, de fapt, nici o urmă de fanatism "holy flesh," ci pur și simplu afirmă posibilitatea biruirii păcatului în desăvârșirea caracterului atinsă prin credință. Afirmările sunt redată după cum urmează, în ziarul Topeka:

„Ceea ce aduce neprihănirea este ascultarea lui Hristos și nu a noastră. Să încetăm să facem voia Domnului în puterea noastră. Încetați. Îndepărtați-o pentru totdeauna. Lăsați ascultarea lui Hristos s-o facă pentru voi și câștigați putere de a trage cu arcul ca să atingeți ținta...

În faptul că legea cere perfecțiune rezidă speranța omenirii, deoarece dacă ea ar putea trece peste un păcat numai într-o privință, nimeni n-ar mai putea fi vreodată liber de păcat, deoarece legea nu ar mai face cunoscut acel păcat și acesta nu ar putea fi niciodată iertat, iertare prin care omul poate fi salvat. Vine ziua când legea va fi descoperit ultimul păcat și noi vom sta perfect înaintea Lui și vom fi salvați pe vecie... Este o dovadă a iubirii Lui față de noi, deci, ori de câte ori un păcat îți este făcut cunoscut, aceasta este o dovadă a dragostei lui Dumnezeu față de tine, deoarece Mântuitorul este gata să-l îndepărteze. (14 mai 1889).

Doar prin credința în Isus Hristos putem spune că suntem creștini. Numai fiind una cu El putem fi creștini și numai prin Hristos în noi putem ține poruncile, și numai prin credința în Hristos putem face și zice aceste lucruri. Când vine ziua când vom ține poruncile lui Dumnezeu, nu vom muri deloc, deoarece păzirea poruncilor este neprihănire, iar neprihănirea și viața sunt inseparabile, deci 'aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus' și care este rezultatul? Acești oameni sunt luați la cer. Viața, deci, și păzirea poruncilor merg împreună. Dacă murim acum, neprihănirea lui Hristos ne va fi atribuită și vom fi înălțați, dar aceia care trăiesc până la sfârșit sunt făcuți fără păcat înainte ca El să revină, având atât de mult în ei pe Hristos încât 'ei au atins ținta' de fiecare dată și stau fără vină, fără mijlocitor, deoarece Hristos părăsește sanctuarul înainte ca El să vină pe pământ" (18 mai 1889; ziarul atribuie această predică lui W. C. White).

Notăm următoarele:

(a) Un studiu atent al tuturor predicilor lui Jones din acest ziar nu descoperă nici o temă "holy flesh." Afirmările că unii interpretează ca existând o "tendință" sunt preocupați numai de dezvoltarea caracterului prin credință în pregătirea pentru a doua venire a lui Hristos.

(b) Nicicând după 1889 nu există o dovadă că Jones a rostit afirmații care pot fi interpretate ca favorizând această erezie. Dacă el a predicat-o în 1889, ea ar trebui să apară în mod sigur și mai târziu. A declara că Hristos "a condamnat păcatul în firea pământească" după cum spune Pavel, nu înseamnă a predica "holy flesh."

(c) Afirmarea din 18 mai, prezentată mai sus, este cea care a fost considerată inițial ca dovadă a acestei "tendințe" fatale. Dar raportul ziarului atribuie predica lui W. C. White. Desigur, oricine a spus-o, învățătura este adevărată și în armonie cu concepția adventistă a curățirii sanctuarului.

(d) Atât Jones cât și Waggoner au respins cu putere erzia "holy flesh" la sfârșitul secolului. În *Review and Herald* din 18 aprilie 1899, Jones a publicat un articol în care dezvăluie eroarea acelei învățături. Din 11 decembrie, 1900, până la 29 ianuarie, 1901, el a publicat o serie de articole care mai târziu au întâmpinat opoziție. Conducătorul fanatismului din Indiana, R. S. Donnell, a publicat un articol în *Indiana Reporter* în care i se opunea lui Jones, arătând că el a înțeles că acele articole au fost o respingere a învățăturii sale. Waggoner de asemenea, s-a opus teoriei "holy flesh" în predici ținute la sesiunea din 1901 a Conferinței Generale (GCB 1901, pp. 403-422).

Avem aici un alt exemplu al opoziției de un secol față de "o foarte prețioasă solie" pe care Cerul o dorea acceptată ca "început" al ploii târzii și marii strigări. Este un râu subteran misterios de neîncredere, probabil cel mai ciudat și mai persistent dintre cele ce au curs în toate mileniile de încercări ale lui Dumnezeu de a ajuta pe poporul Său. Ellen White se plânga: "Simt o mare durere de inimă să văd cât de

repede sunt criticate un cuvânt sau o acțiune a fraților Jones și Waggoner” (Letter O19, 1892). De data aceasta nu a fost un cuvânt sau o acțiune. A fost numai una imaginată.

O sursă a mitului acceptării

Opinia populară larg răspândită că solia 1888 a fost acceptată cu un secol în urmă vine de la oameni serioși, sinceri și bine intenționați. Loialitatea lor față de biserică și conducerea ei trecută este meritorie și dă dovadă de un spirit de echipă entuziast.

Totuși, această opinie este în conflict direct cu istoria, cu numeroasele afirmații ale lui Ellen White și, ceea ce este chiar mai important, cu mărturia Martorului Credincios care Și-a dat sângele pentru această biserică. Mitul acceptării insistă, chiar cu o întârziere de un secol, că noi suntem "bogați și nu ducem lipsă de nimic" în această problemă a acceptării și înțelegerii neprihănirii prin credință. Domnul nostru spune că suntem "săraci." Conflictul, în ce privește punctele de vedere diferite, este serios, deoarece este afectată starea spirituală a bisericii mondiale, ca și onoarea Lui.

Având în vedere că mărturia lui Ellen White este așa de clară că începutul ploii târzii și marii strigări a fost "în mare măsură" respins, cum este posibil ca marea majoritate a pastorilor, educatorilor și membrilor de pretutindeni să creadă că ea a fost acceptată de conducerea acelei generații?

O parte a problemei este confuzia persistentă în gândire, care pare aproape intenționată. Ca popor noi *acceptăm* "doctrina" protestantă populară a neprihănirii prin credință, așa cum o mărturisesc protestanții. Așadar, apologeții noștri insistă că această "doctrină" nu a fost respinsă în 1888 sau după. Dar acesta nu este adevărul complet al istoriei noastre. Frații noștri "într-o mare măsură" au respins solia care a fost începutul ploii târzii și marii strigări. Acest fapt evident explică lunga întârziere și nimic altceva nu o poate explica.

Care este sursa acestei confuzii persistente și răspândite și a acestei concepții greșite? Fără îndoială că este judecata omenească a oamenilor buni, al căror tipar mental este bineînțeles laodicean. Noi toți împărtășim același tipar, prin natură. Este dureros pentru oricare dintre noi să credem ceea ce spune Martorul Credincios, că adevărul istoriei noastre ne descoperă ca fiind "ticăloși și nenorociți," istoria noastră din 1888 fiind în special o reluare a istoriei evreilor la Calvar. Acea istorie accentuează marea noastră nevoie: pocăința denominațională.

Această convingere incomodă trebuie, cu orice preț, să fie reprimată cu asigurări că suntem "bogați și nu ducem lipsă de nimic." De aici mitul acceptării. O sursă primară a acestui mit se bucură de o credibilitate unică, încât a părut imposibil ca cineva să o pună sub semnul întrebării.

În lucrarea sa *The Lonely Years 1876-1891*, Arthur L. White ne informează că "opinia conform căreia Conferința Generală, și deci denominațiunea, a respins solia neprihănirii prin credință, în 1888 este fără fundament și a fost lansată patruzeci de ani după întâlnirea de la Minneapolis și treisprezece ani după moartea lui Ellen White" (p. 396). Autorul este nepotul lui Ellen White.

Am notat deja cum respingerea soliei 1888 a fost clar recunoscută de Ellen White și contemporanii ei din 1893 până în 1901 (vezi capitolul patru din această carte).

"Patruzeci de ani după întâlnirea de la Minneapolis" ne-ar aduce pe la 1928. Chiar în acea epocă Taylor G. Bunch, de la Pacific Union College, a legat în mod public istoria noastră din 1888 de cea a Israelului la Cadeș-Barnea, când au respins raportul lui Caleb și Iosua. W. C. White, fiul lui Ellen White, l-a mustrat pe Bunch, asigurându-l că o astfel de respingere în 1888 nu a avut loc. El a spus că a fost prezent la acea conferință și știe cum a fost. Este firesc că el a transmis aceeași opinie a acceptării fiului său, Arthur L. White, care a fost mulți ani secretarul Ellen G. White Estate și sub a cărui supraveghere și autoritate au fost publicate, începând din 1950, 1500 pagini privind anul 1888.

Atât fiul lui Ellen White cât și nepotul ei, s-au bucurat pe drept de o mare stimă în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Ei au fost în mod clar sinceri în eforturile lor de a educa câteva generații de

oameni să creadă că solia 1888 nu a fost respinsă. Le acordăm ambilor respectul cuvenit pe care îl garantează locul lor unic în istoria noastră. În același timp, trebuie să recunoaștem că Ellen White a exercitat o slujbă mult mai specială, aceea de sol inspirat al Domnului, a cărei slujire este o expresie a mărturiei lui Isus, Spiritul Profeției. Darul ei profetic a înzestrat-o cu discernământ care penetra dincolo de suprafață. Chiar dacă o mie de martori oculari cu o judecată neinspirată contrazic cuvântul unui profet inspirat, noi trebuie să avem încredere în cuvântul inspirat, deoarece un "așa zice Domnul" este conținut în el. Mărturia lui Ellen White este așa de clară și directă încât omul obișnuit poate s-o înțeleagă rapid. Viitorul acestei biserici depinde de rezolvarea corectă a problemei călăuzirii profetice.

Un indiciu despre modul cum opinia acceptării a câștigat credibilitate se găsește într-o afirmație făcută de W. C. White într-o predică la Lincoln, Nebraska, în 25 noiembrie 1905. El descrie un incident în Avondale, Australia, cu zece ani mai înainte, când W. W. Prescott era în vizită la el. Sosise corespondența din America, iar el și Prescott citeau scrisorile lui Ellen White de la frații din conducerea Conferinței Generale din îndepărtatul Battle Creek. Scrisorile vorbeau despre un mare progres al lucrării în America și despre biruințe spirituale minunate privind problema 1888. W. C. White își amintește incidentul astfel:

„Ani de zile am simțit că este datoria mea de a face tot ce se poate să atrag atenția mamei asupra celor mai plăcute trăsături ale lucrării noastre... M-am gândit că dacă Domnul a ales-o pe mama să fie solul Său pentru a corecta greșelile din biserică,... și cum aceste descoperiri îi împovărează inima aproape mortal, nu poate fi greșit din partea mea să strâng toate cuvintele plăcute și toate veștile bune care să-i aducă liniștea în inimă și orice întâmplare care arată puterea lui Hristos care lucrează în biserică și care să pună în valoare cea mai bună parte din lucrările oamenilor care poartă poverile grele ale lucrării Domnului; deci mă voi strădui să-i atrag atenția asupra părții luminoase a lucrurilor...

Ei bine, într-o zi, în timp ce eram la Cooranbong, New South Wales, am primit scrisori de la președintele Conferinței Generale, pline cu rapoarte îmbucurătoare, în care se vorbea despre întâlniri de corturi benefice, și cum unii dintre acei oameni de afaceri care au fost muștrați în *Testimonies*¹ au mers în diferite state și au vorbit la întâlniri de corturi, că ei aveau o nouă experiență spirituală și că erau de un real folos la acele întâlniri...

Noi (el și Prescott) am fost fericiți citind acele scrisori. Ne bucuram sincer și am lăudat amândoi pe Dumnezeu pentru veștile bune. Imaginați-vă surpriza mea când, în după-amiaza zilei următoare, mama mi-a spus că ea le scrisese acelor oameni, de la care primisem raportul și apoi mi-a citit cea mai cuprinzătoare critică, cea mai pătrunzătoare imputare care a fost scrisă vreodată unui grup de oameni, pentru faptul că au adus în lucrarea lor planuri și principii greșite.² Aceasta a fost o lecție impresionantă pentru mine” (Spalding-Magan Collection, p. 470).

Ellen White a scris despre mâhnirea ei, lucru care aruncă o lumină mai mare asupra acelei întâmplări. Nu este în nici un fel lipsă de respect față de memoria lor să notăm că nici W. C. White, nici W. W. Prescott nu s-au bucurat de un discernământ atât de mare cum este cel dăruit în mod divin prin darul profeției. Darul nu este ereditar. A fost foarte firesc pentru ei, ca și pentru noi, să creadă că scrisorile de la președintele Conferinței Generale conțineau, în aparență, vești bune. Spiritul dominant în biserică era de optimism, de bucurie pentru progres și victorie.

Dar atitudinea inimii tuturor ființelor umane este, în mod firesc, în conflict cu "mărturia lui Isus," dacă nu este în mod special luminată de Duhul Sfânt. Scriind președintelui Conferinței Generale, Ellen White descrie ce a simțit când fiul său și Prescott au încercat să o asigure că rapoartele înflăcărate de la Battle Creek erau adevărate:

„Dragă frate Olsen:

În octombrie trecut v-am scris o scrisoare lungă... Povara mea în legătură cu dumneavoastră și lucrarea de la Battle Creek, era foarte grea. Am simțit că dumneavoastră sunteți legat de mâini și de picioare și că v-ați resemnat cu supușenie. Am fost așa de tulburată, încât în conversația cu fratele Prescott i-am vorbit despre simțămintele mele. Și el și W. C. White au încercat să-mi risipească temerile; ei au prezentat totul în lumina cea mai favorabilă posibil. Dar în loc să mă

încurajeze, cuvintele lor m-au alarmat. Dacă nici ei nu pot vedea consecințele acestor lucruri, sarcina de a-i face să vadă pe cei de la Battle Creek este fără speranță! Gândul m-a străpuns în inimă ca un cuțit. Am hotărât să nu trimit scrisoarea fratelui Olsen... Timp de două săptămâni am fost într-o stare avansată de epuizare. Eram ca o trestie frântă. Nu puteam să ies din cameră, nici să conversez cu fratele și sora Prescott. Nu mă așteptam să-mi revin... Dar... puterea a început încetul cu încetul să-mi revină” (Letter, 25 mai, 1896).

Deoarece problema ploii târzii și a mării strigări este așa de importantă, este imperios necesar ca biserica și conducerea ei să acorde o încredere deplină mărturiei inspirate a Spiritului Profetic. Când judecata omenească intră în conflict cu mărturia inspirată, indiferent cât de onorat este agentul uman, Spiritul Profetic trebuie să aibă prioritate.

O perioadă de aproape un secol, noi, ca popor, am fost înclinați să ne complacem în acest fals optimism general. Consecința tragică este o neîncredere larg răspândită în sfatul Martorului Credincios. Oare nu rezultă binecuvântări spirituale deosebite dintr-o recunoaștere deplină a adevărului? Înțeleasă corect, istoria noastră denominațională este un comentariu perpetuu asupra cuvintelor Domnului Hristos din Apocalips 3:14-21, și o chemare la pocăință corespunzătoare.

Cel care controlează trecutul controlează viitorul. Încropeala și slăbiciunea spirituală sunt o consecință a istoriei greșit interpretate.

1. Harmon Lindsay și A. R. Henry "s-au opus lucrării lui Dumnezeu începând cu întâlnirea de la Minneapolis," EGW Letter 27 august, 1896.

2. Exemple de astfel de scrisori pot fi găsite în *Testimonies to Ministers*, pp. 63-77, 89-98.

Care este viitorul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea?

Este adevărat faptul că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a întârziat proclamarea către lume a evangheliei veșnice în puritatea ei.¹ Noi toți suntem responsabili pentru eșec. Suntem implicați într-un mod colectiv. Deseori Ellen White a comparat eșecurile noastre cu cele ale Israelului din vechime, când fiecare generație a avut parte de vina părinților lor nu numai pentru că ei au avut aceeași natură umană căzută, dar au și exercitat aceeași necredință.² Există multe dovezi ale alunecărilor noastre, ale neascultării noastre față de Spiritul Profetic, și chiar ale apostaziei noastre. Istoria noastră de-a lungul secolului trecut, începând cu 1888 este clară.

Înseamnă aceasta că Domnul a respins această biserică sau conducerea ei? Sau dacă El nu a făcut aceasta deja, o va face în viitor? Este denumirea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea sortită eșecului?

Când cei ce aleg să-L urmeze pe Hristos protestează împotriva a ceea ce ei cred că este apostazie sau procedură greșită în biserică și întâmpină împotrivire, trebuie ei să ajungă la concluzia că situația este fără speranță? Trebuie ei să-și retragă sprijinul și să renunțe la calitatea de membru al bisericii?

În *Acts of Apostles* ni se spune, la pagina 11, că "suflete credincioase" au constituit întotdeauna adevărata biserică. Va exista oare un nou grup sau o conferință independentă, formată din "suflete credincioase" care vor încheia misiunea evangheliei și vor abandona Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, care va dispărea într-o apostazie finală?

Dacă asemănăm biserica cu o corabie, este aceasta sortită scufundării la fel ca și vasul Titanic? Sau va fi ea preluată de un echipaj rebel? Ar trebui ca "sufletele credincioase" să abandoneze corabia și să sară pe cont propriu în apa cea rece? Va exista oare o "corabie" în aceste ultime zile, sau fiecare fost pasager va înota individual și se va agăța de frânturi ale epavei? Sau fiecare pasager va deveni un membru al echipajului și sub conducerea lui Hristos, Căpitanul, vor naviga pe corabie până în port?

Ellen White a asemănat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea cu o "corabie nobilă ce poartă poporul lui Dumnezeu," și a declarat că aceasta va naviga "în siguranță în port."³ Ce este adevărata biserică? Este biserica organizată încă împlinirea profeției din Apocalipsa 12 despre "rămășița seminței (femeii), care păzesc poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos" (versetul 17)? Sau este adevărata "rămășiță" un grup neorganizat și împrăștiat de "suflete credincioase"? Aceste întrebări sondează motivația existenței noastre ca popor de aproape 150 de ani.

Nici o persoană inteligentă nu ar îndrăzni să spună că o legătură doar cu numele cu o biserică organizată poate garanta cuiva mântuirea. Nicidecum. Nu aceasta este problema. Întrebarea importantă este dacă sprijinul acordat bisericii și calitatea de membru mai sunt obligații pe care Domnul le așteaptă de la acele "suflete credincioase." Care este "gândul lui Hristos" cu privire la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea? Dacă putem găsi răspunsul la această întrebare, putem ști care ar trebui să fie "gândul" nostru cu privire la ea.

Există linii de ghidare în Scriptură care ne sunt de ajutor, după cum și numeroase afirmații ale lui Ellen White :

(1) Intenția lui Dumnezeu a fost întotdeauna ca poporul Său de pe pământ să fie o "familie" organizată, denumită și vizibilă. Motivul este ca ei să fie martorii Lui, agenții Lui în câștigarea de suflete în lume. "Sămânța" lui Avraam a fost echivalenta bisericii din vechime. Domnul i-a spus, "toate neamurile vor fi binecuvântate în tine... Toată țara aceasta o voi da seminței tale." "Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam... Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac" (Gen 12: 3, 7; 17:7, 21).

(2) Dumnezeu nu a schimbat niciodată acel legământ și nici nu *poate* să-l schimbe. De-a lungul secolelor, în timpul apostaziilor vechiului Israel și Iuda, Domnul a rămas credincios făgăduinței Lui. În timpul lui Ilie, al regelui apostaziat Ahab și a nelegiuitei lui regine Izabela, Israel a rămas Israel. În istoria lui Iuda din zilele lui Ieremia, când Domnul i-a lăsat să fie luați robi în Babilon, ei erau încă poporul denominat al Domnului. Ei nu au *devenit* niciodată Babilon, chiar dacă ei erau în robie în Babilon. Numai aceia care au refuzat să se întoarcă la sfârșitul robiei și-au pierdut locul în istorie. Legământul a rămas valabil pentru cei ce și-au păstrat identitatea denominată, și prin ei Mesia a venit în final.

(3) Aceasta nu înseamnă că orice urmaș trupesc al lui Avraam este și un moștenitor al legământului. Întotdeauna "în Isaac vei avea o sămânța, care îți va purta numele." "...Fii ai lui Avraam sunt cei ce *au credință*" (Rom 9:7; Gal 3:7). Adevăratul Israel au fost întotdeauna aceia care au avut credința lui Avraam. Dar ei au fost întotdeauna un popor denominat și posibil de identificat, după planul lui Dumnezeu, ca să poată funcționa eficient în evanghelizarea lumii. Chiar și roaba nevestei lui Naaman a păstrat acea relație loială în robia ei și a câștigat suflete.⁴

(4) Biserica creștină primară a apostolilor nu a fost o o ramură ieșită din Israel. *Ea a fost adevăratul Israel*, deoarece membrii ei au cultivat credința lui Avraam.⁵ Chiar de la început, când Isus a chemat pe primii ucenici, biserica Sa a fost un corp organizat și denominat.⁶ De-a lungul anilor lucrării lui de pe pământ, ea a fost organizată strâns, Capul acestei biserici fiind chiar El.

Noul Testament indică faptul că și în timpurile apostolice biserica a fost organizată și denominată, cu apostoli, prezbiteri, evangheliști, învățători, diaconi, diaconese și alții cu felurite daruri, toți funcționând într-o legătură disciplinată sub călăuzirea Duhului Sfânt.⁷ Când Saul din Tars a fost convertit, Domnul l-a adus în imediată părtășie cu biserica Lui organizată.⁸ "Suflete credincioase" cu adevărat au constituit biserica primară, dar acea biserică nu a fost în nici un fel dezorganizată. Există numeroase exemple despre disciplina ei serioasă. Când este folosită ca să arate că biserica organizată nu poate fi cea adevărată, expresia din *Acts of Apostles* 11 despre "suflete credincioase" este ruptă din contextul ei.

(5) Dovezile scrise ale grijii lui Dumnezeu pentru "femeia (care) a fugit în pustie... o mie două sute șaizeci de zile" arată că din nou această biserică persecutată în timpurile medievale a urmat formele de organizare și disciplină ale Noului Testament.⁹ Adevărații credincioși întotdeauna au funcționat ca un corp, chiar dacă detaliile precise ale metodelor de organizare au fost variate.

(6) În primele zile ale adventiștilor de ziua a șaptea, s-au dat lupte pentru organizare cu anarhiști fanatici, care se răsculau împotriva disciplinei adevărate din cadrul corpului bisericii.¹⁰ Duhul Sfânt și-a pus pecetea Sa de necontestat, aprobând nevoia de ordine. Pionierii noștri au văzut Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în forma ei organizată ca fiind împlinirea profeției din Apocalips 12:17 și 14:12. Ei au văzut-o ca fiind în mod divin rânduită să funcționeze eficient în a proclama solia către lume și a pregăti un popor pentru venirea Domnului.¹¹

Orice mișcare care este condusă de Duhul Sfânt trebuie să fie organizată și disciplinată, pentru că "Dumnezeu nu este autorul dezordinii."¹² Supraviețuirea de peste un secol a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea mondiale între atâtea culturi diverse este în mod clar lucrarea Duhului Sfânt. Nu există o altă mișcare mondială sau corp de credincioși care să fie identificată măcar pe departe ca împlinire a profeției din Apocalips 16:6-12. Ellen White nu s-a îndoit niciodată de identitatea noastră istorică.¹³

Acesta este un corp deja în existență, superb asamblat de Domnul ca să atingă țelul proclamării "Evangheliei Veșnice." Nici o ramură ieșită din el, sau vreo mișcare independentă, nu poate să crească în timpul unei generații ca să devină un instrument de câștigat suflete cu un potențial atât de eficient. Adevărații adventiști de ziua a șaptea sunt mai interesați de onoarea și îndreptățirea lui Hristos decât de răsplătirea lor personală. Ei se gândesc în primul rând la îndeplinirea misiunii evangheliei Lui în fața lumii, decât la securitatea lor personală. Pentru ei, iubirea de sine a cedat în fața unei experiențe de a fi răstignit împreună cu Hristos. Ei sunt "sub har," o nouă motivație impusă de aprecierea jertfei Lui, și nu "sub lege," motivația lor spirituală inițială de interes personal.

Ei îndură același test pe care l-a îndurat și Moise. Când Dumnezeu a propus să abandoneze poporul lui organizat, Israel, și să-l binecuvânteze pe Moise ca succesor al lor, Moise a ales să i se șteargă numele din cartea vieții, decât să vadă onoarea lui Dumnezeu astfel compromisă.¹⁴ "Cernerea" din ultimele zile va separa de poporul lui Dumnezeu pe toți aceia a căror motivație a inimii este interesul pentru siguranța lor personală.

(7) O motivație egoistă de tip "sub lege" vine dintr-un eșec de a aprecia neprihănirea prin credință. Aceasta a otrăvit aplicarea principiilor noastre de organizare a bisericii. James și Ellen White au pledat pentru recunoașterea lui Hristos ca adevăratul Conducător al bisericii:

„Niciodată în timpul lucrării Sale publice Hristos nu a dat de înțeles că vreunul dintre ucenicii Lui ar trebui ales conducător al lor... Și nu găsim nici o referire la faptul că apostolii Lui Hristos au desemnat pe unul dintre ei ca fiind conducătorul lor... Hristos deci este conducătorul poporului Lui în toate timpurile... Hristos va conduce poporul Lui, dacă acesta se va lăsa condus" (James White, RH 1 decembrie, 1874).

„Nu a fost planul lui Dumnezeu să existe în biserica creștină un sistem de organizare care să preia conducerea de la Hristos.

Pastorul care depinde de vreun comitet al Conferinței pentru călăuzire, iese din mâinile lui Hristos. Fie ca Dumnezeu să ne păstreze organizarea și disciplina bisericii în forma ei originară" (*ibid.*, 4 ianuarie, 1881).

Dar a-L recunoaște pe Hristos drept Cap al bisericii, conducându-i organizația, cere o predare a inimii în fața Lui, iar acest lucru devine imposibil când evanghelia neprihănirii prin credință nu este clar înțeleasă. Motivația "sub lege" înlocuiește motivația "sub har," iar conducătorii și poporul suferă. "Putere monarhică" este exercitată, iar pastorii și poporul învață să caute călăuzire la ființe omenești supuse greșelii, urmându-le ordinele și laudându-i. O subtilă închinare la Baal hrănește dragostea de sine, în timp ce se mărturisește devoțiune către Hristos. (Practica obișnuită a angajaților conferințelor de a-l numi pe președintele lor "șeful," este un exemplu de violare directă a sfatului lui Hristos din Matei 20:25-28). Motivația "sub lege" poate să pătrundă în biserică atât de adânc încât oamenii sinceri cred că este aproape imposibil a avea un alt fel de conducere eficientă.¹⁵

(8) Un adevăr important care ne va ajuta să înțelegem gândul lui Hristos pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este istoria noastră din 1888. În ciuda deceniilor de încropeală din mijlocul ei, Domnul a trimis "începutul" ploii târzii finale prin delegați la o sesiune a Conferinței Generale. El a onorat pe acești oameni cu "descoperirea neprihănirii lui Hristos" în această "foarte prețioasă solie" destinată să lumineze pământul cu slava ei.

(9) Reorganizarea din 1901 a avut intenția să aducă redeșteptare și reformă și o întoarcere la conducerea lui Hristos lucrând prin aceia care credeau cuvântul Său, acela că "voi toți sunteți frați." Dar reînnoirea spirituală nu a avut loc. A fost numai un vis, ceva ce "ar fi putut să fie." Atitudinea de necredință din 1888 nu a fost schimbată.¹⁶

Sesiunea Conferinței Generale din 1903 a fost văzută de unii ca un pas înapoi. Atitudinea lui Jones și Waggoner față de constituția revizuită a fost tratată în capitolul zece al acestei cărți. Alți câțiva frați s-au unit cu ei în aceeași convingere:

„Oricine a citit istoria aceea (Neander, Mosheim) nu poate să ajungă la o altă concluzie decât că principiile care sunt aduse prin această constituție propusă (1903)... sunt aceleași principii, și sunt introduse pe aceeași cale, după cum au fost cu sute de ani în urmă când s-a înființat papalitatea.... În momentul în care le votați, ne întoarcem înapoi unde am fost acum doi ani, și înainte de aceasta" (P.T.Magan, GCB 1903. p.150).

„Fraților, ceea ce trebuie făcut este să ne întoarcem unde am fost acum doi ani în problema reorganizării, și să o preluăm de acolo, și să o încercăm, pentru că cei ce au fost în poziții de răspundere au admis că nu au îndeplinit la literă aceste principii, pentru că nu au crezut că era posibi" (E.A.Sutherland, *ibid.*, pp. 168, 169).

(10) Dacă a crezut că reviziunea din 1903 a fost o greșeală, Ellen White nu s-a opus în mod public, chiar dacă unele dintre remarcile ei de mai târziu pot fi considerate ca o dezaprobare. Dar faptul important de reținut este că ea nu și-a retras sprijinul pentru biserica organizată în anii de după 1903, ci a rămas loială acesteia până la moarte, în 1915. Aceasta s-a întâmplat în ciuda faptului că ea a fost adânc dezamăgită de *rezultatele* spirituale ale sesiunii din 1901.¹⁷ Domnul a continuat de-a lungul acestor ani să onoreze această biserică cu lucrarea servei Sale.

Soluția la problema noastră nu constă în distrugerea sau schimbarea mecanismului constituției noastre organizaționale, ci în a găsi pocăință și împăcare cu Hristos în cadrul ei. Totul este inutil dacă securea nu este înfiptă la rădăcina copacului. Slăbiciunile sau erorile de organizare vor fi rectificate aproape peste noapte atunci când Duhul Sfânt reușește să ne conducă la pocăință.

(11) Milioane de oameni pot să mărturisească faptul că singura agenție care i-a condus la o cunoștință a evangheliei veșnice din Apocalips 14, este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, în ciuda eșecurilor ei. Cea mai bună speranță pentru o ultimă proclamare cu succes a celei din urmă solii către lume este o Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea pocăită, care nu numai că proclamă solia cu o claritate cristalină, ci și demonstrează că ea funcționează. Aceasta a fost și convingerea lui Ellen White; în mijlocul erei necredinței din 1888, ea avea speranță pentru reformațiune:

„Dumnezeu este la conducerea lucrării și El va pune toate lucrurile în ordine. Dacă lucrurile au nevoie de ajustare la conducerea lucrării, Dumnezeu va face aceasta și va lucra să corecteze fiecare lucrare... Dumnezeu va conduce nobila corabie ce poartă poporul lui Dumnezeu în siguranță în port” (2SM 390; 1892).

„Chiar dacă în biserică există rele de tot felul, și vor exista până la sfârșitul lumii, biserica în aceste ultime zile trebuie să fie lumina unei lumi care este poluată și demoralizată de păcat. Biserica, așa slăbită și plină de defecte, având nevoie să fie muștrată, prevenită și sfătuită, este obiectul interesului suprem asupra căruia Hristos își concentrează atenția... Toți să fie atenți să nu ridice vocea împotriva singurului popor care împlinește descrierea făcută poporului rămășiței care păzește poruncile lui Dumnezeu și are credință lui Isus, care înalță standardul neprihănirii în aceste ultime zile. Dumnezeu are un popor distinct, o biserică pe pământ, superioară tuturor celorlalte în capacitatea de a învăța adevărul și de a apăra legile lui Dumnezeu... Fie ca toți să se unească cu acești agenți aleși” (TM 49,57,58; 1893).

„Când cineva se separă de grupul organizat al poporului lui Dumnezeu păzitor al poruncilor, când începe să cântărească biserica în balanța lui omenească și începe să pronunțe judecăți împotriva ei, atunci puteți ști că nu Dumnezeu îl conduce” (3SM 18; 1893).

„Solia îngerului al treilea va birui. După cum Comandantul oștirii Domnului a prăbușit zidurile Ierihonului, la fel poporul Domnului care păzește poruncile Lui va birui, și toate elementele împotrivoare vor fi înfrânte” (TM 410; 1898).

„Nu am fost niciodată mai uimită în viața mea decât în fața întorsăturii pe care au luat-o lucrurile la această întâlnire (Sesiunea din 1901). Aceasta nu este lucrarea noastră. Dumnezeu ne-a adus-o în față.... Vreau ca fiecare dintre voi să țineți minte, și vreau ca voi să rețineți de asemenea că Dumnezeu a spus că El va vindeca rănilor poporului Său” (GCB 1901, pp.463, 464).

Dacă aceste răni au fost sau nu vindecate în 1901 sau după aceea, noi putem fi întăriți de asigurarea că „El le va vindeca.” După 1901 și 1903 Ellen White a făcut unele dintre cele mai puternice afirmații din viața ei identificând această biserică organizată ca fiind cea adevărată, și dând asigurarea succesului ei în lucrare *când pocăința va pătrunde corpul bisericii*:

„Nu putem să coborâm de pe temelia pe care a așezat-o Dumnezeu. Nu putem intra într-o nouă organizație; pentru că aceasta ar însemna apostazie de la adevăr” (Ms. 129, 1905).

„Sunt instruită să spun adventiștilor de ziua a șaptea din lumea întreagă că Dumnezeu ne-a chemat ca popor ca să-l fim o comoară deosebită. El a rânduit ca biserica Lui de pe pământ să stea perfect unită în Duhul și sfatul Domnului oștirilor până la sfârșitul timpului” (2SM 397; 1908).

„Teama de Dumnezeu, sentimentul bunătății Lui vor circula prin fiecare instituție (Adventistă de Ziua a Șaptea). O atmosferă de pace va exista în fiecare departament. Fiecare cuvânt spus, fiecare faptă făcută, va avea o influență care corespunde influenței cerului... Atunci lucrarea va merge înainte cu putere îndoită. O nouă eficiență va fi dată lucrătorilor în fiecare linie a lucrării... Pământul va fi luminat cu slava lui Dumnezeu, iar noi vom mărturisi apropiata venire, în putere și slavă, a Domnului și Mântuitorului nostru” (MM 184, 185; 1902).

„Sunt încurajată și binecuvântată când realizez că Dumnezeul lui Israel își călăuzește încă poporul și că va continua să fie cu ei până la sfârșit” (remarci la Sesiunea Conferinței Generale din 1913; LS 437, 438).

Ea a definit clar “poporul lui Dumnezeu” ca fiind “această denominațiune.” W.C.White scrie următoarele, la câteva săptămâni înaintea morții ei:

„Am spus (d-nei Lida Scott) cum a văzut mama experiența bisericii rămășiță, și despre învățătura ei pozitivă că Dumnezeu nu va permite acestei denominațiuni să apostazieze atât de complet încât să mai fie necesară apariția unei alte biserici” (Letter, 23 mai, 1915).

Un spital este locul în care oamenilor bolnavi li se poate da îngrijire medicală pentru a le reda sănătatea. Viața pacientului este de importanță supremă. Biserica, cea care trebuie să devină mireasa lui Hristos, este bolnavă; ea are nevoie de vindecare. Loialitatea față de Hristos va cere loialitate față de mireasa Lui viitoare, o cooperare totală pentru ai asigura sănătatea.

Noi, cei ce am servit ca misionari în Africa, am văzut cum loialitatea față de Hristos (sau lipsa ei) operează în inimile omenești. Unii angajați “creștini” în mod inconștient își demonstrează adevăratul lor spirit vorbind despre biserică în termenii “voi” sau “ei.” Lor nu le pasă de onoarea sau prosperitatea bisericii. Dar adevărații credincioși în Hristos manifestă o unitate colectivă cu biserica, vorbind despre ea instinctiv în termenul “noi.” Ei sunt mai interesați de onoarea ei în a-L reprezenta pe Hristos decât de răsplătirea lor personală.

(12) Ce înseamnă faptul că făgăduințele lui Dumnezeu sunt condiționate? Ar trebui să stăm și să așteptăm și să reținem loialitatea și sprijinul nostru până când avem dovada că biserica a îndeplinit condițiile? Afirmatia următoare subliniază care sunt condițiile:

„Suntem departe de unde ar fi trebuit să fim, dacă experiența noastră creștină ar fi fost în armonie cu lumina și ocaziile ce ni s-au dat... Dacă am fi umblat în lumina ce ni s-a dat... calea noastră ar fi devenit tot mai strălucitoare...”

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea va fi cântărită în balanța sanctuarului. Ea va fi judecată în funcție de privilegiile și avantajele pe care le-a avut... Dacă binecuvântările conferite nu au calificat-o să facă lucrarea ce i s-a încredințat, asupra ei va fi pronunțată sentința, “Găsită prea ușoară” (8T 247).

Toate făgăduințele lui Dumnezeu către vechiul Israel nu au fost mai puțin condiționate. Generație după generație a fost “găsită prea ușoară” și a murit din cauza eșecurilor. Istoria Cadeș-Barnea a fost repetată de multe ori, când o întreagă generație, cu excepția a doi indivizi, a trebuit să piară în pustie. Totuși, Dumnezeul păstrător al legământului a rămas loial față de Israel, când acesta a fost neloial. El a încercat întotdeauna din nou cu o nouă generație. Niciodată El nu a rânduit un alt popor să ia locul “seminței lui Avraam.”

Faptul că Israel a eșuat mereu, așa cum a făcut și biserica de azi, nu înseamnă neapărat că tiparul decăderii și apostaziei va continua pentru totdeauna. Eșecurile poporului lui Dumnezeu au însemnat mereu întinarea sanctuarului ceresc; Satana a avut astfel ocazia să-L ironizeze pe Dumnezeu, atribuindu-i responsabilitatea pentru eșecul poporului Său.

Temelia Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este o încredere în vestea cea bună din Daniel 8:14, “apoi sanctuarul va fi curățit”. Atunci acest nor constant de eșec care a planat asupra Israelului lui Dumnezeu va fi îndepărtat; atunci numele lui Dumnezeu va fi onorat, în timp ce poporul lui demonstrează

că planul de mântuire este un succes; atunci jertfa lui Hristos va fi onorată. Vocile neîncrezătoare care spun, "Să presupunem că biserica eșuează și condițiile nu sunt împlinite," vor să spună de fapt, "Să presupunem că sanctuarul nu va fi curățit." Onoarea lui Dumnezeu impune că acesta va fi curățit!

Aceasta este chestiunea de bază în marea controversă. Noi avem privilegiul de a sta cu loialitate absolută alături de Hristos și Mireasa Lui viitoare.

Mărturia ce a fost citată mai sus are titlul "Vom fi noi găsiți prea ușori?" Ellen White a răspuns la propria întrebare încheind capitolul:

„Când curățirea va avea loc în rândurile noastre, nu vom mai sta nepăsători... Dacă biserica, care este acum infestată de propria ei apostazie, nu se va pocăi și nu va fi convertită, ea va mânca din rodul faptelor sale până se va scârbi de ea însăși. Când se va opune răului și va alege binele, când îl va căuta pe Dumnezeu cu toată umilința și își va atinge înalta ei chemare în Hristos, stând pe platforma adevărului veșnic... ea va fi vindecată. Ea va apărea în simplitatea și puritatea ce i le dă Dumnezeu, separată de cele lumești, arătând că adevărul a făcut-o liberă cu adevărat. Atunci membrii ei vor fi cu adevărat aleșii lui Dumnezeu, reprezentanții Lui.

A sosit timpul ca o reformă profundă să aibă loc. Când va începe această reformă, Duhul rugăciunii va activa pe fiecare credincios, și va elimina din biserică spiritul de ceartă și discordie... Nu va mai exista confuzie, pentru că toți vor fi în armonie cu gândul lui Hristos... Toți se vor ruga rugăciunea pe care Hristos a spus-o ucenicilor Săi: 'Vie Împărăția Ta. Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ'" (*ibid.*, pp. 250, 251).

Datoria noastră acum este să îndepărtăm barierele din cadrul bisericii, care au împiedicat ca acea "reformă profundă să aibă loc," și să învățăm să ne rugăm rugăciunea Domnului.

-
1. Ev 694-697
 2. Vezi cap. 4 al acestei cărți
 3. 2SM 390; 1892
 4. Vezi 2 Regi 5
 5. Galateni 3:7-9,29
 6. AA 18; DA 29.
 7. 1 Cor 12: 1-28; Ef. 4:8-16; 1Tim. 3:1-15; Tit 1:5-11.
 8. Fapte 9:10-19; AA 122, 163.
 9. Cf. GC 62, 63, 67-69.
 10. TM 26-29.
 11. FE 254: 1T 271, 413; 3T 501.
 12. 1Cor 14: 33.
 13. Vezi de ex. 9T 19; 1T 186-187; 1SM 91-93; 7BC 959-961.
 14. Exod 32
 15. Vezi TM 359-364.
 16. 8T 104-106; Scrisoarea E.G.W. către judecătorul Jesse Arthur, 15 ianuarie 1903.
 17. *ibid.*

O scurtă trecere în revistă a publicațiilor din 1987-1988

În providența Sa, Dumnezeu a hotărât ca anul 1988 să fie Centenarul Sesiunii Conferinței Generale de la Minneapolis. Ceea ce odată era un subiect total necunoscut, sau acel "mulțumesc, nu mă interesează," a devenit acum un subiect obișnuit de conversație în toată lumea. Mulțumim lui Dumnezeu pentru trezirea acestui interes. Un mare număr de membri din poporul nostru nu vor fi satisfăcuți acum până nu vor scoate la iveală întregul adevăr.

De la prima tipărire a acestei cărți, în august 1987, au fost publicate câteva lucrări semnificative, ca parte a "celebrării" Centenarului 1988:

(1) *The Ellen G. White 1888 Materials* (Ellen G. White Estate, 1987). Responsabilii acestei instituții trebuie laudați pentru lansarea acestei vaste colecții de 1812 pagini. Este evident faptul că ei nu au nici o intenție de a ascunde ceva semnificativ. Lui Ellen G. White i se permite în sfârșit să vorbească nestânjenit despre aceste chestiuni. Dacă lucrarea aceasta ar fi fost publicat cu decenii în urmă, ar fi fost rezolvată cea mai mare parte a confuziei prezente legată de 1888. Din moment ce Duhul Sfânt a confirmat întotdeauna mărturia lui Ellen G. White, această publicație trebuie să se dovedească, în providența lui Dumnezeu, un pas uriaș spre o finală redeșteptare și reformă.

Citirea acestor documente dă o senzație de satisfacție asemănătoare cu servirea unei mese bune. Nu se pot ivi îndoieli sau întrebări nesatisfăcute cu privire la ce ar putea sta ascuns între o paranteză sau alta, pentru că nu există paranteze.

Adevărul descoperit aici este că mai marii acestei biserici au respins "într-o mare măsură" începutul ploii târzii și al marii strigări în timp ce pretindeau că acceptă "neprihănirea prin credință". Mai mult decât atât, se demonstrează că "mărturiile" de după Minneapolis nu au schimbat deloc acea tragedie. Sprijinul lui Ellen G. White pentru conținutul doctrinal al soliei se dovedește a fi mult mai puternic și clar decât și-ar fi închipuit cineva. Asemenea afirmații de sprijin în aceste 1812 pagini se apropie de numărul o mie.

Este o experiență solemnă să citești aceste documente needitate, deseori fotografiate din originale conținând corecturile și scrisul ei de mână. Cum a putut acea micuță doamnă să stea aproape singură împotriva întregii conduceri a acestei biserici, scriind o cantitate vastă de corespondență fără să spună nimic, în febra conflictului, care să se dovedească jenant un secol mai târziu? Ea iese din această epopee 1888 reabilitată în ceea ce privește pozițiile pe care le-a luat și spiritul pe care l-a demonstrat. Nimic din ceea ce a fost publicat de White Estate până acum nu îi aduce atâta credit, ca această revărsare sinceră a zelului ei pornit din inimă.

Ea nu a exprimat nici o critică la adresa teologiei neprihănirii prin credință a lui Jones și Waggoner din 1888 și până în 1895 și 1896. Cei care, în timpul Centenarului nostru, denigrează solia 1888 se bazează exclusiv pe o propoziție care pare să fie critică, dar este foarte posibil că ei o scot din context, și poate că o și citează în mod greșit. În acea singură propoziție înregistrată stenografic în 1888, ea spune, "Eu nu consider corecte unele dintre interpretările date Scripturii de dr. Waggoner" (Ms. 15, 1888).

Stenograful nu a putut înregistra accentul pe care Ellen White l-a pus pe acel eu, dar este clar, din contextul imediat, că ea nu găsește nici o greșeală în solia doctrinală a lui Waggoner. Mai mult, ea este gata să renunțe la opiniile ei personale pentru lumina mai mare care trebuie primită prin Waggoner: "Eu vreau să manifest umilință a minții și doresc să fiu învățată ca un copil. Domnul a găsit cu cale să-mi dea o mare lumină, totuși eu știu că El conduce și alte minți, că le deschide misterele Cuvântului Său, iar eu vreau să primesc fiecare rază de lumină pe care Dumnezeu mi-o trimite, chiar dacă ea ar veni prin cel mai umil dintre slujitorii Săi (o referire evidentă la Waggoner)... Eu nu consider corecte unele dintre interpretările date Scripturii de dr. Waggoner. Dar... văd frumusețea adevărului în prezentarea neprihănirii lui Hristos în legătură cu Legea așa cum ne-a prezentat-o doctorul... Ceea ce a fost prezentat se

armonizează perfect cu lumina pe care Dumnezeu a găsit cu cale să mi-o dea de-a lungul anilor experienței mele. Dacă frații pastori ar accepta doctrina care a fost prezentată atât de clar... prejudecățile lor nu ar avea o putere stăpânitoare... Să ne rugăm ca și David, 'deschide-mi ochii' (Ms. 15, 1888, sublinierea adăugată).

Un deceniu întreg Ellen White exprimă o recunoaștere consistentă, deseori plină de bucurie, a faptului că Duhul Sfânt sprijinește solia doctinală a lui Jones și Waggoner, timp în care opoziția nerezonabilă pe care au suferit-o i-au izolat și uneori i-au împins la expresii neînțelepte, după cum Israelul din vechime l-a condus pe Moise la cuvinte și fapte pripite. Faimoasa scrisoare din 9 aprilie 1893 către Jones laudă fără echivoc teologia lui, în timp ce îl previne să nu se lase ispitit să rostească expresii forțate pentru a o apăra.

Cu toate că solii 1888 erau umani, ca și noi, nu există nici un semn din partea lui Ellen White că ei ar fi arătat o lipsă de spirit creștin față de frații lor în timpul acestor ani, nici o dovadă a unui spirit dur din partea lor, care ar fi dat motiv opoziției fraților lor. Aceste patru volume arată clar că publicarea centenară a criticii lui Jones și Waggoner perpetuează de fapt necredința din 1888. Este fenomenal că acest lucru se întâmplă după un secol de istorie, mergând pe urmele evreilor în lepădarea lui Hristos și a apostolilor Lui, după aproape două mii de ani a istoriei lor.

Dar "primirea" adevărului "dă lumină." Cu publicarea acestor patru volume cel puțin ne-am întors pe drumul cel bun, și putem aștepta ca Domnul să înceapă să lucreze de aici înainte. Orice cercetător va ezita acum să publice reprezentări false ale mărturiei lui Ellen White despre 1888, pentru că cel mai umil membru poate verifica sursele pentru el însuși.

(2) *Manuscripts and Memories of Minneapolis 1888*. (Pacific Press, 1888) Această colecție de 591 de pagini include documente de la alți contemporani ai lui Jones și Waggoner. Ele descoperă că mulți dintre "frați" au arătat orbire spirituală și opoziție față de Duhul Sfânt într-un timp de oportunitate escatologică fără precedent. Toți erau lucrători consacrați cauzei bisericii, pretinzând a crede evanghelia, în timp ce, cu câteva excepții, arată o lipsă de sensibilitate față de călăuzirea și învățătura Duhului Sfânt în "adevărul evangheliei". Și cei mai proeminenți dintre ei erau absorbiți într-o opoziție hotărâtă împotriva lui Ellen G. White.

Mai mult decât atât, în aceste documente nici unul dintre cei care s-au opus soliei 1888 nu citează ca scuză personalitatea lui Jones sau Waggoner, care i-ar fi provocat să respingă solia. Natura umană egoistă ar exploata un eșec semnificativ din partea lor, dacă acesta ar fi fost proeminent.

Doi dintre frații care critică personalitatea lui Jones din 1888 așteaptă 42 de ani ca să o facă, iar unul dintre ei (W.C. White) contrazice în 1889 mărturia lui insultătoare din 1930 cu o vedere opusă, de caldă apreciere. În 1931, A. T. Robinson amintește remarcă aspră a lui Jones de la Minneapolis către Uriah Smith în legătură cu "cele zece coarne," dar se pare că în acel timp remarcă lui Jones nu a impresionat-o pe Ellen White într-atât ca să o menționeze în jurnalul ei, sau în rapoartele despre povestea Minneapolis, și nici alții nu fac așa în această publicație. Se pare că acest incident izolat a făcut o impresie slabă în 1888, în comparație cu sprijinul ferm și fără echivoc al Duhului Sfânt. Fie că trecerea timpului a suprapus imaginea lui Jones de după 1903 peste amintirile lui Robinson de dinainte, fie că spiritul lui Jones în acea remarcă nu a fost chiar așa de sever cum a crezut el.¹

Există ceva patetic în citirea acestei vaste corespondențe a conducătorilor bisericii, care își desfășoară treburile în mod obișnuit, într-un timp despre care noi știm că a fost unul de oportunitate escatologică fără precedent.

(3) *From 1888 to Apostasy - The case of A.T. Jones*, de George R. Knight (Review and Herald, 1987). Acest volum, seria specială "Centenarul 1888," este un efort transparent de a discredita pe Jones și solia pe care Domnul i-a dat-o pentru această biserică. Cartea recunoaște clar faptul că solia a fost respinsă la Minneapolis și după aceea, ceea ce este un pas spre realitate; dar ea aduce confuzie în imaginea de ansamblu, prezentând un Dumnezeu neîndemânatic, care și-a ales greșit solul și profeta naivă, care a fost entuziasmată exagerat de solie și sol.

Accentuând fiecare defect posibil, real sau imaginar, din personalitatea și lucrarea lui Jones, și deseori acuzându-l gratuit de scopuri rele, autorul îl descrie pe Jones ca fiind un om cu "gură slobodă și vorbire aspră," folosind "expresii senzaționale," "cu atitudine pompoasă," "încrezut," "egocentric," un om care "niciodată nu a stăpânit arta... politeții creștine," care avea o "personalitate aspră și înfumurată." Chair de când a ieșit din apa botezului în Walla Walla, tânărul Jones este acuzat de această "problemă permanentă de extremism." De ce ar alege Domnul neapărat un astfel de om?

Solia evanghelică a lui Jones este repudiată din cauza unor "erori inerente" și deci, se implică faptul că este periculos a o accepta. Este acuzat, în special, ca fiind răspunzător de apariția ereziilor "holy flesh" și panteismului la începutul secolului.

Mulți cititori, care nu pot verifica sursele originale, vor trage concluzia că nimic din ce spune o persoană ca Jones nu merită atenție serioasă astăzi. Aceasta pare să fie teza cărții lui Knight.

Dar dacă cineva urmărește afirmațiile contemporane ale lui Ellen G. White despre solia și caracterul lui Jones, apare o problemă. Ea îl descrie ca pe unul care "poartă cuvântul Domnului," "solul delegat al lui Hristos," un "om pe care Dumnezeu l-a trimis... (cu) demonstrația Duhului Sfânt," un "slujitor ales... pe care Dumnezeu îl folosește." El este unul dintre singurii doi pastori adventiști de ziua a șaptea din istorie despre care ea a spus că au avut "împuternicire divină."² Nu este ciudat faptul că la sărbătorirea centenarului 1888 este publicată și sprijinită o astfel de defăimare a lui Jones? Există vreo biserică sau națiune care să calomnieze personajele principale sărbătorite în centenarii?

Autorul nostru sprijină concepția populară greșită că solia 1888 este pierdută. Dar sprijinul entuziast al lui Ellen G. White față de solia și modul de prezentare al acesteia de către Jones continuă aproape un deceniu după 1888, indicând că "solia" a fost mai mult decât presupusele prezentări pierdute la Minneapolis. Ani de zile mai târziu ea spune, la timpul prezent, că "solia adusă nouă de A.T.Jones... este o solie de la Dumnezeu către biserica Laodicea." "Dumnezeu l-a susținut... și i-a dat lumină prețioasă" (Scrisoarea S24, 1892; Scrisoarea 51a, 1895).

În timpul acestui deceniu ea chiar vorbește cu entuziasm despre personalitatea și modul de exprimare al lui Jones, contrazicând direct impresia de stângăcie și asprime: el "a prezentat (solia) în mod frumos și plăcut," "cu lumină, cu har și putere." Ascultându-l, oamenii "au văzut adevărul, bunătatea, îndurarea și iubirea lui Dumnezeu ca niciodată mai înainte." Ea consideră "un privilegiu să stau alături de frații mei (Jones și Waggoner) și să-mi dau mărturia în solia pentru acest timp" (*Review and Herald*, 27 mai 1890; 12 Febr. 1889; 18 Martie 1890, Scrisoare 9 ianuarie 1893). Este greu să atribui aceste cuvinte personalității "încrezute" și "aspre" pe care scriitorii noștri centenari o atribuie lui Jones. Nu ar fi considerat ea ca fiind jenant să "stea alături" de un astfel de om?

Dar această carte nu crează imaginea ironică a lui Jones doar din imaginația modernă. Există într-adevăr surse istorice care îl critică. El a avut dușmani în timpul lui care l-au acuzat că este "fanatic, extremist și entuziast," care "au criticat, dezapreciat și s-au coborât până la a ridiculiza solul prin care Domnul a lucrat cu putere" (cf. *Testimonies to Ministers*, p. 97). *Dar aceștia erau opozați necredincioși, care luptau împotriva călăuzirii Duhului Sfânt.* De ce ar fi judecata lor superioară celei a lui Ellen G. White?

Sprijinul Domnului față de Jones este foarte serios, pentru că ea spune că cei ce "acuză și critică (pe Jones) ... acuză și critică pe Domnul" care l-a trimis. Cei ce se opun "vor fi întrebați la judecată, 'cine v-a cerut să vă ridicați împotriva soliei și solului pe care l-am trimis la poporul Meu cu lumină, cu har și putere'?" (*ibid.*, p. 466; Letter, 9 ianuarie 1893).

Acuzația că Jones a fost responsabil pentru fanatismul "holy flesh" se bazează pe un singur cuvânt pe care l-a folosit într-o publicație din 1898, care se dovedește a fi o citare directă a apostolului Pavel. Contextul publicației din 22 noiembrie este reforma sanitară, și nu are nimic de a face cu "holy flesh." Tot așa, acuzația că Jones a învățat sau a crezut panteismul se bazează pe prejudecățile sau presupunerile altora. Nici o propoziție de-a lui nu este citată ca dovadă obiectivă că el a crezut sau a predicat panteismul.

Acesta pare să fie un detaliu de mică importanță, dar problema arzătoare este integritatea acelei "foarte prețioase solii" pe care Domnul a trimis-o acestui popor. Dacă solia a condus pe cei ce au crezut-o în panteism, Ellen White trebuie să greșească foarte serios, căci solia era foarte periculoasă, și nu "foarte prețioasă." Dar în cazul lui Jones, aceasta nu l-a condus la panteism, dovedind astfel că nu a putut să fie un factor care să-l conducă nici pe Waggoner la panteism. Ceea ce a condus la panteism a fost atmosfera de respingere a soliei lor din 1888, și nu acceptarea ei.

Dar Knight își justifică acuzația sugerând o nouă definiție a panteismului. Adevărata definiție este un "Dumnezeu" impersonal, locuind în iarbă și copaci. Pentru Knight, sursa periculoasă a panteismului este conceptul 1888 al unui Dumnezeu personal, în strânsă comuniune cu noi, legând experiența neprihănirii prin credință *in inima credinciosului* de "doctrina sanctuarului ceresc și a curățirii acestuia." "Conceptul locuirii lăuntrice a puterii lui Hristos... conținut în solia 1888... când este împins prea departe... trece cu ușurință granița în panteism."

Dar această definiție născocită crează probleme nenumărate, pentru că ea în mod logic sugerează că autorul epistolei către Evrei a fost de asemenea un panteist, după cum a fost și Ellen White. Și Isus împinge conceptul foarte departe, asigurându-și ucenicii că Duhul Sfânt, Înlocuitorul Său, nu numai că "va fi cu voi întotdeauna", ci "va fi în voi." Ceea ce dovedește prea mult de fapt dovedește nimic.

Există întradevăr dovezi că la un moment dat din viața lui, Jones a devenit aspru și abraziv. El a pierdut din harul smereniei și a devenit un critic al foștilor săi frați. *Dar aceasta a fost la mai mult de un deceniu după Minneapolis.* Există "doi" Jones: (a) "slujitorul lui Dumnezeu" dintre anii 1888-1903 care în general și-a onorat misiunea și justificat "împuternicirea divină," chiar dacă uneori a arătat slăbiciune umană; și (b) Jones de după 1903 care și-a pierdut calea în mod tragic. Oponenții moderni ai lui Jones îi confundă pe cei doi. Iar anii cu adevărat critici au fost 1888-1893, pentru că opoziția s-a împietrit atât de tare în acel timp încât pribegia noastră a devenit inevitabilă după 1893. În timpul acelor ani Jones rămâne curat.

Literatura centenară despre Jones lasă pe dinafară un ingredient important al acestei povești fascinante. În timpul acelor ani timpurii ai credincioșiei lui, el a suferit o "persecuție necreștinească," ca să folosim cuvintele lui Ellen White (GCB 1893, p. 184). Impactul cumulat al acesteia i-a dezechilibrat facultățile spirituale. Domnul nu a putut greși în a-l alege pentru rolul unic de vestitor al "începutului" soliei marii strigări. Nici Ellen White nu a greșit prin faptul că l-a sprijinit. "Într-o mare măsură" greșela lui de mai târziu este consecința respingerii "noastre" reci față de solia lui, respingere pe care Ellen White a asemănat-o deseori cu spiritul evreilor din vechime care l-au respins pe Hristos.

Eșecul lui Jones a fost consecința faptului că frații noștri au insultat pe Duhul Sfânt, după cum a spus ea. Când El vine sub forma binecuvântării ploii târzii și este "insultat," în acel unic sens El trebuie să plece. Binecuvântarea ploii târzii trebuie retrasă într-un timp când este disperată nevoie de ea. Totuși agitația timpului nu poate fi oprită; istoria trebuie să continue și atunci tot felul de rele se dezvoltă. Aceasta este povestea noastră denominațională.

Knight insistă că Ellen White nu a fost interesată în aspectele doctrinale sau teologice ale soliei lui Jones și Waggoner. Dar scrierile ei demonstrează un interes profund în acestea. El îndeamnă biserica să "înceapă trăirea vieții creștine serioase acum," dar fără beneficiul acelei "foarte prețioase solii" pe care Domnul a trimis-o și care singură poate să facă o astfel de reformă să devină realitate. Astfel deci, poziția lui în mod logic fixează ceasul reformei înapoi și pângărește o sută de ani de istorie.

Înainte de Minneapolis, Ellen White a îndemnat deseori biserica să înceapă trăirea "vieții creștine serioase acum". Dar ea se plângea că îndemnul ei erau în mare măsură ineficiente. Când solia lui Jones și Waggoner a venit, ea s-a bucurat pentru că a văzut cum aceasta a putut transforma imperativele adventiste în împuterniciri pline de speranță. Poziția lui Knight în mod logic repetă opoziția din 1888, menținând imperativele populare legaliste, în timp ce puterea evangheliei lui Dumnezeu implicată în solia 1888 este denigrată.

(4) *The Adventist Review* din 7 ianuarie 1988, "Ediția centenară," onorează solia din 1888, și în același timp o defăimează, spunând că "Jones și Waggoner au avut erori în solia lor." Cu alte cuvinte, temeți-vă de această solie! Este semnificativ faptul că întreaga revistă nu le permite acestora să spună un cuvânt, prezentându-i ca fiind *persona non grata* chiar într-un mod mai eficient decât a făcut-o redactorul de la *Review* acum un secol. Conceptele unice esențiale ale soliei lor nu au loc în această revistă. Totuși Luther, Paul Tournier și chiar Uriah Smith, cel mai aprig oponent al soliei lor, au permisiunea să vorbească.

(5) *Ministry, Internațional Journal for Clergy*, februarie 1888, "Ediția specială - neprihănirea prin credință." Punctele principale, prezentate de diferiți scriitori, vor fi tipărite cu litere aplecate. Comentariile noastre, care le urmează, nu intenționează să fie critice sau să găsească greșeli. Este o binecuvântare că această revistă a fost publicată pentru că ea a condus multe minți să studieze aceste chestiuni. Aceste comentarii sunt făcute ținând seama de scurtimea timpului în care Domnul ordonă îngerilor să țină în loc cele patru vânturi încă puțină vreme:

(a) *Sesiunea din 1888 a fost marcată de o răzvrătire deschisă împotriva lui Ellen G. White din partea unui mare număr dintre pastorii noștri. La un moment dat chiar ea s-a întrebat dacă Dumnezeu va trebui să înființeze o altă mișcare, dar încrederea ei în faptul că Dumnezeu călăuzește biserica a fost întărită. Cei mai mulți dintre delegați, "pastorii în general", "aproape toți", s-au opus începutului soliei glorioase a marii strigări* (cf. pp. 4, 6).

Acest prim articol este o îndepărtare radicală de la poziția insistentă și îndelungată a conducerii, că aproape toți delegații din 1888 au acceptat solia. Este un motiv de bucurie că adevărul istoriei 1888 este acum recunoscut, iar la momentul potrivit Domnul va putea adăuga binecuvântările Lui. Noi suntem de acord din toată inima cu asigurarea plină de speranță a acestui articol, că până la sfârșit adevărul va triumfa și că biserica va răspunde la călăuzirea Domnului. Faptul cunoașterii adevărului istoriei noastre trebuie să pregătească biserica pentru pocăință și împăcare cu Duhul Sfânt.

(b) *Noi nu știm cu adevărat care a fost solia 1888 pentru că prezentările lui Jones și Waggoner de la Minneapolis nu au fost înregistrate în scris. Noi am încercat să ne bazăm pe scrierile și discursurile lui Ellen G. White și pe ceea ce cercetătorii moderni cred că este solia* (cf. pp. 15, 16, 23-33).

Solia lui Jones și Waggoner nu este limitată la presupusele prezentări neînregistrate de la Minneapolis. Sprijinul lui Ellen White arată continuarea lor până în 1896, și chiar după aceea. De exemplu, afirmația ei faimoasă că solia lor este "foarte prețioasă" nu menționează nici Minneapolis, nici 1888, ci este datată 1896. (L.E. Froom spune că văduva lui Waggoner i-a spus că ea a înregistrat prezentările soțului ei în 1888, și că el le-a adaptat și lărgit pentru editorialele sale din *Signs of the Times* din 1889, pentru *Christ and His Righteousness* din 1890, și pentru *The Glad Tidings*.)

Cărțile *Calea către Hristos* și *Hristos Lumina Lumii* sunt minunate. Totuși ea nu a afirmat niciodată că scrierile ei ar înlocui solia lui Jones și Waggoner din 1888. La fel, ea niciodată nu a afirmat despre cărțile ei că ar prezenta solia ploii târzii sau a marii strigări, totuși ea a afirmat aceasta despre solia 1888. Au fost răspândite milioane de exemplare din *Calea către Hristos*, totuși ploaia târzie nu a venit. De ce? Încă un mileniu de primire a ploii timpurii nu va aduce coacerea grâului, pentru că ploaia târzie este esențială. Este oare înțelept a discredita solia despre care Ellen White a spus că a marcat începutul acesteia?

(c) *Solia neprihănirii prin credință, așa cum a fost prezentată de Jones și Waggoner, a conținut erori. Ea a condus la ereziile panteismului și "holy flesh". Ellen White a criticat solia lor și a găsit-o greșită* (cf. p. 13, 61).

Fiecare scriitor care prezintă solia ca fiind eronată se bazează pe acea unică și de excepție propoziție a lui Ellen G. White: "Unele dintre interpretările pe care dr. Waggoner le dă Scripturii eu nu le privesc ca fiind corecte" (Ms. 15, 1888). A scoate aceasta din contextul ei înseamnă a nega sute de alte propoziții care exprimă un sprijin hotărât. Numai o metodologie bolnavă o poate interpreta ca fiind critică a teologiei lui Waggoner, când ea spune pe aceeași pagină, "Ceea ce a fost prezentat se armonizează perfect cu lumina pe care Dumnezeu a găsit cu cale să mi-o dea." Câteva zile mai târziu ea adaugă, "Când... am auzit pentru prima dată vederile fratelui E.J.Waggoner... am afirmat că am auzit adevăruri

prețioase la care am putut răspunde din toată inima." "Fiecare fibră a inimii mele a spus amin" (Ms. 24, 1888; Ms. 5, 1889). Dacă subliniem cuvântul *eu* după cum se poate foarte bine că ea l-a accentuat în acea propoziție din Ms. 15, 1888, orice contradicție este eliminată. Ea spune de fapt că este gata să schimbe opiniile *personale* preconcepute, cu o lumină mai mare.

Testul fundamental al soliei unice a lui Jones și Waggoner este mărturia Scripturii. Și aici dovezile sunt solide.

(d) *O mare parte din vina respingerii soliei de către conducerea bisericii între anii 1888-1896 este a lui Jones și Waggoner, care au fost oameni neconvertiți la acel timp, "mândri, încăpățânați." Ei au arătat un spirit nesfințit în prezentarea soliei neprihănirii prin credință* (cf. pp. 11, 13, 61).

Nu există dovadă din partea lui Ellen White care să sprijinească aceste pretenții întunecate. De asemenea, nu se găsește nici o dovadă în acest sens în corespondențele nou publicate ale contemporanilor dintre 1888 și 1896. Este greu de înțeles cum Domnul ar putea alege doi soli pentru o lucrare specială în 1888, dacă ei erau neconvertiți, duri, nesuferiți, aroganți, mândri, încăpățânați, certăreți sau aspri.³

(e) *Unii scriitori sugerează că experiența și atracția personală sunt mai importante decât adevărul. Alt autor se împotrivește, spunând că adevărata experiență nu poate avea loc fără înțelegerea doctrinei adevărate. Dar accentul revistei Ministry este pus pe faptul că noi nu avem nevoie de învățăturile teologice ale soliei 1888 și că este greșit să le acordăm o credibilitate serioasă.* (cf. pp. 16, 61).

Neprihănirea prin credință biblică spune că "evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire." În ea există un "adevăr al evangheliei" doctrinal care contrazice falsitatea unei "alte evanghelii." "Adevărul vă va face slobozi." Eroarea doctrinală corupe și paralizează evanghelia, chiar atunci când este prezentată în cantitate mică. O "experiență" corectă în timpul evenimentelor finale este imposibilă fără adevărul întreg al evangheliei, care are încorporată în el o cunoștință salvatoare.

(f) *Nu este diferență între "credința înălțării" și "credința învierii." Cei ce vor sta în picioare în timpul final al strâmtorării nu vor birui sau reflecta caracterul lui Hristos mai semnificativ decât cei ce au trăit în secolele trecute* (cf. p. 42).

Aceasta pare să fie în contradicție cu: "Cei care trăiesc pe pământ în timpul când mijlocirea lui Hristos va înceta în sanctuarul din cer, trebuie să stea fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt... Trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatului în poporul lui Dumnezeu de pe pământ" (GC, p. 425; vezi și p. 623). De la începuturile Mișcării Advente, poporul nostru a recunoscut natura unică a credinței mature a acelora care sunt gata să-L întâmpine pe Hristos la întoarcerea Lui. Dacă acest fapt nu ar fi clar sprijinit de multe afirmații ale Bibliei și Spiritului Profetic, el ar trebui lăsat la o parte, după cum recomandă revista *Ministry*. Dar sprijinul inspirat este voluminos.

(g) *Ceea ce spunem este mai puțin important decât modul în care o spunem. Cu alte cuvinte, învățătura adevărată este mai puțin importantă decât o personalitate plăcută* (cf. p. 61).

Dusă până la concluzia ei logică, această poziție poate să dea credibilitate semnelor fiarei, în locul sigiliului lui Dumnezeu, dacă prezentatorul demonstrează un spirit mai plăcut și mai atrăgător. "Mulți oameni cu un intelect cultivat și cu maniere plăcute... nu sunt decât un instrument lustruit în mâinile Satanei" (GC, p. 509). Noul Testament învață că în timp ce adevărul, așa cum este el în Isus, îl va face pe credincios întotdeauna asemănător cu Hristos în spirit, de asemenea îl va face pe credincios agresiv pentru adevăr într-un sens sfințit; iar solii din 1888 au demonstrat aceasta în mod notabil.

(h) *Apostazia lui Jones și Waggoner este un avertizment pentru a nu se da atenție soliei lor. Cu alte cuvinte aceasta nu poate fi "o foarte prețioasă solie" dacă i-a condus pe ei la cădere* (cf. pp. 13, 61).

Aceasta nu este în armonie cu afirmațiile lui Ellen G. White, care spun că eșecul sau apostazia solilor nu va invalida în nici un fel solia lor, dar că cei care cred aceasta vor cădea într-o "amăgire fatală" (scrisoarea S24, 1892).

(i) *A fi reformator este o idee rea, pentru că este ceva periculos. Reformatorii, în general, au o reputație proastă* (cf. p. 62).

Este periculos, cu adevărat, să fii un "reformat" fanatic de la tine însuși; dar a coopera cu Duhul Sfânt în reformă nu poate fi periculos. Biserica are disperată nevoie de redeșteptare și reformă adevărată, și nu este sigur să așteptăm o altă generație care să o realizeze.

(j) *Teologia și predicarea adventistă sunt mai orientate spre Hristos astăzi decât înainte de 1888. Aceasta indică un progres spiritual lăudabil din 1888 încolo* (cf. p. 62).

Acest fapt poate că este adevărat, dar dacă este sau nu așa, depinde mai mult de aprecierea lui Hristos, decât de a noastră. Mai este oare valabilă solia Lui din Apocalipsa 3: 14-17? Cu siguranță elementele esențiale ale soliei 1888 sunt încă combătute și chiar reduse la tăcere de o sută de ani, iar încropeala și spiritul lumesc abundă în biserică. Acest lucru nu s-ar întâmpla dacă evanghelia pură ar fi clar proclamată, pentru că aceasta este "puterea lui Dumnezeu pentru mântuire." O analiză atentă a motivelor poate descoperi că există mult mai mult legalism în predicarea noastră curentă, decât ne place să recunoaștem.

(k) *Solia 1888 a fost bine acceptată în deceniul de după Minneapolis, iar noul președinte al Conferinței Generale, O.A. Olsen (nu A. V. Olson) a sprijinit-o cu entuziasm* (cf. p. 62).

Acest fapt este respins de mărturiile lui Ellen White din 1896, care îl reprezintă pe Olsen acționând "după cum a făcut Aaron, supunându-se cu slăbiciune influenței oponentilor înverșunați ai soliei. Puteți vedea afirmațiile ei clare, citate în această carte, p. 222-224.

(l) *Rugăciunea lui Daniel din capitolul 9 nu exprimă pocăință colectivă, ci mijlocire, și nici nu sprijină idea că o generație se poate pocăi pentru păcatele unei generații anterioare. Ideea pocăinței colective este, de asemenea, confuză în această revistă, pretinzând că ea presupune o acțiune oficială a Conferinței Generale în sesiune, care să recunoască greșeala făcută acum un secol, și să voteze un "regret oficial" pentru aceasta* (cf. pp. 34-36; 7, 8).

Mai avem nevoie să studiem realitatea vinei întreagii lumi pentru uciderea Fiului lui Dumnezeu (TM, p. 38; DA, p. 745; Romani 3: 19). Doar evreii și romanii ar trebui să se pocăiască pentru acel păcat? Calvarul însumează vina colectivă a lumii - vină pentru păcate pe care poate nu le-am comis personal, dar pe care le-am comite dacă nu ar fi harul lui Dumnezeu, din cauza vrăjmășiei noastre umane naturale împotriva Lui (Roamni 8: 7). De această vină are parte fiecare persoană umană, dacă nu are loc pocăința specifică. Revista *Ministry* mai trebuie să înțeleagă experiența de pocăință colectivă a lui Hristos pentru lumea întreagă, după cum o demonstrează botezul Lui (*In Heavenly Places*, p. 252; *Review and Herald*, 21 ian. 1873; *General Conference Bulletin*, 1901, p. 36). Pocăința colectivă biblică este pocăința personală individuală pentru păcatele altora, ca și cum ar fi ale noastre, ceea ce ar fi adevărat dacă nu ar fi harul lui Hristos. Noi toți avem nevoie de neprihănirea lui Hristos atribuită în proporție de sută la sută. Confuzia în a realiza adevăratele adâncimi ale pocăinței colective frustrează solia neprihănirii lui Hristos, sugerând faptul că nu avem nevoie de atribuirea completă a acesteia.

Nici un pastor sau teolog responsabil, după cunoștința noastră, nu a fost atât de naiv vreodată ca să recomande un vot oficial la o sesiune a Conferinței Generale, sau într-un comitet, ca o metodă de a îndrepta greșeala din 1888. "Mărturisirea colectivă" a fost întotdeauna un termen nepotrivit. "Pocăința colectivă," este termenul potrivit și mulțumim lui Dumnezeu că acum se recunoaște faptul că este vrednică de un studiu serios.

(m) *Dumnezeu are un timp stabilit mai dinainte pentru a doua venire a lui Hristos. Așadar, ca să evităm o imagine greșită, trebuie să lăsăm la o parte afirmațiile inspirate care spun că noi am amânat-o prin necredința noastră, sau că noi o putem grăbi prin pocăință și adevărată credință. Se presupune faptul că Hristos a amânat venirea, dar aceasta ar însemna logic că este ceva "nelegiuit" să se sugereze că noi am amânat-o* (cf. pp. 41-45).

Această vedere este opusul a ceea ce spune Hristos în parabola Sa. Ea se bazează pe două afirmații izolate ale lui Ellen G. White, amândouă aplicate greșit, iar una chiar citată greșit. În timp ce este adevărat că întoarcerea lui Hristos a fost amânată, nu El este cel ce a amânat-o, ci noi:

(i) "Ca și stelele în vastul circuit al drumului rânduit lor, scopurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere" (DA, p. 32). Aici Ellen White discută *prima* venire a lui Hristos și nu a doua. Notați contextul: "Ceasul venirii lui Hristos a fost hotărât. Când marele orologiu al timpului a arătat acest ceas, Isus s-a născut în Betleem." Autorul sugerează că dacă a existat un timp prestabilit pentru prima venire a Domnului nostru, trebuie să fie la fel și pentru cea de-a doua. Prima a fost fixată de timpul profețiilor lui Daniel; a doua este dintr-o categorie diferită: "...în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui" nu va mai fi *cronos* (Apoc. 10: 7, 6). Cu alte cuvinte, după 1844 nu mai există timpuri predestinate, predeterminate.

(ii) "Aparenta întârziere nu este de fapt reală, căci la timpul hotărât, Domnul nostru va veni" (Letter 38, 1888). Autorul nostru citează eronat acest "timp hotărât" ca fiind hotărât de *El*, deși Domnul Însuși explică ce înseamnă acest "timp hotărât" - nu este predestinație ci "când este coaptă roada, pune îndată secera în ea." "...pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt" (Marcu 4,29; Apocalips 14,15). Autorul nu amintește aceste două versete cheie ale Bibliei, dar o obligă pe Ellen G. White să le contrazică. El observă în altă parte că Ellen G. White afirmă că Hristos și-a amânat venirea, dar îi pune în gură expresiile robului necredincios din parabolă. Realitatea este că *noi* am amânat a doua venire a lui Hristos.

Această teză introduce în gândirea adventistă un element calvinist, distrugând realitatea evenimentului 1888 în legătură cu timpul celei de-a doua veniri. Infinita preștiință a Tatălui nostru nu permite nici o urmă de predestinație calvinistă.

(n) "*The Dynamics of Salvation*" este recomandată ca o afirmație asupra neprihănirii prin credință atât de completă și eficientă încât face inutilă publicarea soliei 1888. În ea găsim dovada că liderii bisericii înțeleg, cred și predică solia. Prefața deplânge faptul că unii acuză conducerea bisericii de astăzi că susțin vederile despre neprihănirea prin credință ale celor care s-au opus soliei 1888 acum un secol (cf. 22-28).

(i) Este evident că acest subiect a devenit sensibil, cu o oarecare încărcătură emoțională. Este adevărat că autorii acestei lucrări au susținut de ani de zile că poziția noastră asupra "neprihănirii prin credință" este în mare măsură o combinație dintre poziția bisericilor protestante și cea a opozanților soliei de acum un secol.

(ii) Autorii acestei lucrări trebuie să mărturisească faptul că ei cred că dovezile arată că lunga rătăcire de un secol prin pustie și încropeala la scară mondială a bisericii se datorează respingerii soliei 1888. Nu dorim să acuzăm pe frații noștri, ci doar să fim onești în afirmarea convingerilor noastre sincere și să le afirmăm într-un spirit creștin de dragoste și loialitate.

(iii) Importanța acestui subiect este așa vitală, încât biserica mondială ar trebui să-l analizeze cu seriozitate. Dacă poziția noastră este greșită, biserica mondială trebuie să o respingă hotărât. Dacă avem dreptate, nimic nu poate fi mai important decât să ne situăm de partea adevărului. Trebuie să analizăm cu seriozitate solia 1888 în scrierile existente și să o comparăm cu prezentările contemporane. Poziția predominantă a bisericii poate fi analizată în publicațiile noastre denominaționale. Vom descoperi că solii din 1888 au realizat o deschidere epocală în înțelegerea doctrinală și practică, care depășește cu mult calvinismul și arminianismul. Acesta era motivul entuziasmului de un deceniu al lui Ellen G. White pentru solia lor. O solie care recuperează adevărul evangheliei și mai deplin decât au făcut-o reformatorii secolului șaisprezece sau exegeții noștri de astăzi, trebuie să lumineze pământul cu slava ei.

(iv) Aprecierile acestui document sunt ca cele pe care le făcea președintele Conferinței Generale în 1952 la Sligo Bible Conference. El afirma că solia prezentată acolo depășea solia 1888. Degeaba spune *Ministry* că lucrul acesta îl fac teologii noștri astăzi, și tot degeaba spunem noi că nu este adevărat. Să lăsăm biserica mondială să constate dovada obiectivă prin compararea celor două poziții.

(v) Iată în continuare câteva concepte unice ale soliei 1888: îndreptățirea legală și eficiența ei prin credință; glorioasa veste bună a celor două legăminte; puterea măreață a lui Hristos de a mântui din păcătuire permanentă; apropierea de noi, luând asupra Lui natura noastră păcătoasă; inițiativa Duhului Sfânt în mântuirea celor pierduți; inițiativa Păstorului cel Bun de a căuta oaia pierdută; posibilitatea biruirii oricărui păcat așa cum Hristos a biruit în locul nostru; certitudinea unei generații finale care să reflecte desăvârșirea caracterului lui Hristos; legătura practică dintre curățirea sanctuarului și curățirea inimilor omenești; motivația interesului pentru onoarea lui Hristos, care trece dincolo de motivația egoistă a răsplătirii sau a fricii de pedeapsă; realitatea că cei pierduți au luat inițiativa de a fi pierduți; și adevărul că jefra lui Hristos face mult mai mult decât să procure o facilitate care nu devine eficientă decât atunci când facem noi ceva. El și-a dat viața pentru lume, prin urmare lumea mai există datorită Lui. Solia 1888 a sondat profunzimile ispășirii într-un fel care trebuie să captureze atenția planetei noastre.

Cu excepția câtorva fraze scurte pe care un autor le citează din Waggoner, nici unul dintre solii din 1888, susținuți de Ellen G.White, nu este lăsat să vorbească în *Ministry*. Revista (64 de pagini) este dedicată evenimentului 1888, dar cititorul nu găsește nici o scripă din solia autentică pe care "Domnul, în marea Sa îndurare" a trimis-o. Fără îndoială, motivul este că redactorii de la *Ministry* știu foarte bine că fiecare element unic al acelei solii este controversat astăzi, când solia 1888 a devenit piatra de poticnire și stânca de cădere pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, așa cum Hristos era pentru evreii din vechime.

(6) *Perfect in Christ*, de Helmut Ott (Review and Herald, 1987) este recomandată în *Adventist Review* din 7 ianuarie 1988, la pagina 21. Cartea "se ocupă de două teme ale sesiunii din 1888: Lucrarea de astăzi a lui Hristos prin care se oferă mântuire celor care Îl primesc, și atotsuficienta neprihănire a lui Hristos atribuită prin credință neamului omenesc."

În realitate, tema de bază a acestei cărți este o contrazicere directă a soliei neprihănirii lui Hristos din 1888. Dar autorul a manipulat Scriptura și Spiritul Profetic cu așa îndemănare, încât editorii de la *Review* au crezut că manuscrisul prezintă o neprihănire prin credință validă.

Idea de bază este că marele nostru Mântuitor este așa de neputincios încât nu poate face pe credincioși să "dezvolte neprihănire perfectă sau să ajungă la plinătate spirituală" sau să demonstreze neprihănirea Sa "în viețile lor pe pământ." Păcătuirea lor și nelegiuirea permanentă este acoperită de substituirea legală a neprihănirii desăvârșite a lui Hristos. Autorul crează un om de paie pe care îl poate ridiculiza prin folosirea păgubitoare a verbului folosit: "Credincioșii" nu pot "obține cu adevărat" "neprihănirea desăvârșită... în viața lor pământească."

Dar problema autentică nu este dacă cei credincioși vor "obține" un caracter creștin, ci dacă ei, prin credință în El, vor demonstra un asemenea caracter în "viața lor pământească." Scriptura spune zdrobitor că vor demonstra.

Volumul pierde esența conceptului îndreptățirii prin credință din 1888. Declarația legală de îndreptățire ce rezultă din jertfa lui Hristos se aplică întregii lumi, oricărui om (Romani 3,23.24; 5,18; 2 Corinteni 5,19; 1 Ioan 2,2; Ioan 1,29, etc.). Dar cei care răspund la vestea bună, care cred, experimentează îndreptățirea prin credință și sunt astfel făcuți ascultători de toate poruncile lui Dumnezeu. Instrumentul care realizează această minune este "credința care lucrează prin dragoste." Astfel poporul lui Dumnezeu va demonstra în "viețile lor pământești" ascultare autentică.

Comitetul de conducere de la White Estate a publicat în 1988 o "Analiză" a cărții lui Ott, care trage concluzia că este de neînțeles cum s-a putut ca o astfel de carte să fie tipărită de o editură adventistă. Analiza demonstrează că ea face "fără efect mărturia Spiritului lui Dumnezeu" prezentată în scrierile lui Ellen G.White și că argumentele folosite sunt sprijinite de aceeași folosire și interpretare greșită a paragrafelor din Ellen G.White ca și în cazul lui Desmond Ford (20 ianuarie 1988).

(7) *Grace on Trial*, de Robert Wieland, este un manuscris produs la cererea redactorilor de la Pacific Press, care doreau să folosească această carte în campania evanghelistică din 1988. Ea a fost oferită redactorilor conform procedurii obișnuite din biserică. După ce au examinat manuscrisul, redactorii au

avizat prin vot publicarea ei și au demarat procedura. Când se afla în faza incipientă de pregătire, Conferința Generală a intervenit și i-a obligat să renunțe la publicarea ei.

Dacă ar fi fost publicată de Pacific Press, ar fi fost prima carte din ciclul centenarului care ar fi permis solilor din 1888 să prezinte solia în cuvintele lor.

(8) *What Every Adventist Should Know about 1888*, de Arnold V. Wallenkampf (Review and Herald, 1988) este o piatră de hotar în istoria noastră denominațională. O versiune lărgită a patru articole nepublicate pe care Dr. Wallenkampf le-a scris în 1979, această carte contrazice total teza "sunt bogat și m-am îmbogățit" a lucrărilor semnificative despre 1888 care au fost publicate oficial în ultimii 40 de ani.

Autorul spune suficient de clar că solia prețioasă a fost respinsă și lepădată de "majoritatea pastorilor prezenți" și că opoziția a continuat cu trecerea anilor. El spune că noi am fost într-o "stare de rebeliune contra lui Dumnezeu." Liderii adventiști au "tratată cu cruzime" Duhul Sfânt, prin "cuvinte grele... împotriva lui Hristos." Istoria noastră reală este o "trădare și răstignire a lui Isus" produsă de o mentalitate de grup care "zguduie imaginația." Trebuie să învățăm "să nu urmăm conducătorii orbește." "Dacă majoritatea delegaților la sesiunea de la Minneapolis nu ar fi urmat pe conducătorii lor în lepădarea soliei 1888, Ellen G.White nu ar fi implicat că la acea sesiune Hristos a fost răstignit în mod figurat."

Mai departe, el observă că pocăința celor mai influenți dintre opozanții soliei "nu a fost din inimă și nici completă." "Un val imperceptibil al opoziției se ridică împotriva ei" în deceniul de după Minneapolis. "Prin 1899 neprihănirea bisericii devenise greu de suportat pentru Mântuitorul nostru." Exilul lui Ellen G.White în Australia este legat de necredința din 1888: "Printre anumiți conducători influenți exista o profundă nemulțumire față de ea și soliile ei, lucru care a generat planul care a dus-o în Australia în 1891." "Se pare că între 1902 și 1904 biserica era în pericolul de a aluneca înapoi în starea care existase înainte de sesiunea de la Minneapolis." Ellen G.White nu a crezut că "majoritatea adventiștilor de ziua a șaptea a acceptat solia 1888 ca experiență personală înainte de moarte ei din 1915." În 1926 A.G.Daniels "credea că Biserica Adventistă aștepta încă să primească experiența pe care Dumnezeu sperase să o aducă la Minneapolis."

După Wallenkampf, noi am creat astăzi o tragică necredință "pretinzând" că lepădarea inițială s-a transformat mai târziu în "acceptare entuziastă." "Dacă nu prezentăm deschis istoria sesiunii Conferinței Generale din 1888 și urmările ei, noi ca denominațiune perpetuăm păcatul comis la Minneapolis în 1888. Făcând așa, ne alăturăm părinților noștri spirituali și răstignim din nou pe Hristos în persoana Duhului Sfânt."

În sfârșit, un conducător al Conferinței Generale vorbește pe față: "Este datoria noastră ca popor să mărturisim că pentru mult timp am răstălmăcit în mare măsură lepădarea soliei 1888... Dumnezeu dorește ca toți urmașii Săi să fie cinstiți și corecți." "Răspunderea noastră prezentă este să spunem adevărul despre sesiunea din 1888 și urmările ei. Nu este nici o virtute în a spune că totul a fost bine, deși nu a fost." Acestea sunt cuvintele lui, nu ale noastre.

Amin!

Fie ca Duhul Sfânt să ne ajute cu harul Său să fim corecți în acest an centenar! El poate aduce redeșteptare, reformă și pocăință dacă vom accepta să spunem adevărul și vom înceta să-l mai înăbușim sau să-l negăm. Acest lucru va aduce împăcare cu Hristos și va vindeca dezbinările noastre interne. Sigur că 100 de ani este timp suficient să analizăm chemarea lui Hristos adresată "îngerului Bisericii din Laodiceea" să se pocăiască. (Wallenkampf recunoaște că acest "înger" este conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, și că deceniile de împotrivire au produs încropeală mondială și letargie în biserică.) Dovada este clară că Hristos a suportat destul. Nu poate fi obligat să îndure la nesfârșit această suferință.

Centenarul 1888 constituie un progres clar. Concentrarea atenției denominaționale asupra soliei și istoriei lui 1888, chiar prin dezinformare, poate fi o binecuvântare pentru trezirea multor minți. În special tinerii, confuzi cu privire la adventismul contemporan, vor fi intrigați de noua candoare. Duhul Sfânt permite chiar publicarea neadevărurilor, puse în contrast cu afirmări tăioase ale adevărului. (Wallenkampf atacă ideea pocăinței colective, dar dovedește clar că în mod sincer nu o înțelege. Batjocura larg

răspândită despre pocăința colectivă denominațională va fi folosită de Duhul Sfânt să trezească multe minți serioase să cântărească mai profund apelul lui Hristos din Apocalips 3,19. Este dezgustător ca liderii adventiști să ridiculizeze apelul Său.)

Sperăm că generația prezentă va reuși să înțeleagă situația noastră spirituală, ca popor, și va experimenta foame și sete pentru neprihănirea pe care Domnul a intenționat să ne-o ofere. Pocăința nu este produsul efortului nostru și nu poate fi impusă nici chiar prin publicarea unor dovezi documentare zdrobitoare. Ea rămâne un cadou prețios de la Dumnezeu.

Noi sperăm și ne rugăm ca acest cadou să fie oferit din nou acestei generații, iar ea să-l primească cu bucurie.

1. J.S.Washburn a povestit autorilor acest incident în 1950, dar contextul lui demonstrează substanțial "acreditarea divină" a lui Jones în acea perioadă. Vezi transcrierea acestui interviu, publicat de 1888 Message Study Committee *Newsletter*.

2. Sursa citatelor din Knight și Ellen G.White se găsește în *A.T.Jones: The Man and the Message* (1888 Message Study Committee, 1988).

3. Într-o scrisoare adresat lui Jones mult după "apostazia" lui, Ellen G.White spune că el "nu a fost încă convertit" (19 noiembrie 1911). Dacă "nu a fost încă" se întinde înapoi în perioada misiunii lui din partea Domnului, avem probleme serioase cu afirmațiile lui Ellen G.White. Expresia "nu a fost încă" pare mai degrabă să se refere la apelurile ei către el de după 1900, când își părăsise misiunea și rolul, pe care trebuia să le îndeplinească.

Cheia abrevierilor folosite

AA	<i>Acts of Apostles</i>
AH	<i>The Adventist Home</i>
1BC	<i>The Seventh day Adventist Bible Commentary, Vol. 1, etc</i>
CD	<i>Counsels on Diet and Foods</i>
CH	<i>Counsels on Health</i>
COL	<i>Christ's Object Lessons</i>
COR	<i>Christ our Righteousness</i>
CT	<i>Counsels to Parents, Teachers and Students</i>
CW	<i>Counsels to Writers and Editors</i>
DA	<i>The Desire of Ages</i>
Ed	<i>Education</i>
Ev	<i>Evangelism</i>
EW	<i>Early Writings</i>
FE	<i>Fundamentals to Christian Education</i>
GC	<i>The Great Controversy</i>
GCB	<i>General Conference Bulletin</i>
GW	<i>Gospel Workers</i>
LS	<i>Life Sketches</i>
MB	<i>Thoughts From the Mount of Blessing</i>
MH	<i>Ministry of Healing</i>
Ms	<i>Ellen G.White manuscript</i>
NEB	<i>New English Bible</i>
PK	<i>Prophets and Kings</i>
PP	<i>Patriarchs and Prophets</i>
RH	<i>The Review and Herald</i>
SC	<i>Steps to Christ</i>
1SM	<i>Selected Messages, Book One, etc.</i>

- 1T** *Testimonies for the Church, Vol. 1, etc.*
- TM** *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*